

Gaelen Foley

Snehuḷienka

LORD OF ICE by Gaelen Foley
Copyright © 2001 by Gaelen Foley
Published by arrangement with The Ballantine
Publishing Group, a division of Random House, Inc.
All rights reserved

Translation Copyright © 2005, by Vyšná E.
Cover art © 2005, by Schwandner T.

Vydalo vydavateľstvo WIST, spol. s r. o., Martin,
ako 44. zväzok edície CAMEA

Tlač alfaPRINT, Robotnícka 1 D/10065, Martin

ISBN 80-8049-420-7

GAELEN FOLEY

Snehulienka

WIST 2004

Prológ

Londýn 1814

„Len sa na seba pozri! Zasa si opitý! Je na teba žalostný pohľad," vyfíťal lord Hubert mladšiemu bratovi.

Major Jason Sherbrooke sa namiesto odpovede len ticho zasmial. Nespúšťajúc pohľad z ohňa, sa pohodlnejšie uvelebil v ošúchanom kresle a znova si poriadne logol z fľaše, ktorá bola jeho záhubou.

Algernon Sherbrooke, vikomt Hubert, sa s pocitom odporu predieral pomedzi nábytok v bratovom neudržiavanom domove. Dokonca vytiahol vyžehlenú vreckovku s vyšitým monogramom a zakryl si ňou nos, aby svoje pľúca uchránil pred nákazou, ktorá ako mor hrozila z každého zaprášeného kúta. „Nech nás Boh uchová! Táto izba smrdí po plesnivom syre, moji alebo niekom rovnako odpornom. Nemohol by si si tu občas vyvetrať a upratať, ty leňoch?"

„Môžem ňu ubezpečiť, že som stelesnením usilovnosti," odvrkol Jason.

Algernon opovržlivo zovrel pery. Príčina bratovej mizérie bola na prvý pohľad zrejmá. Ukradomky šibol pohľadom po prázdnom rukáve Jasonovej ufúanej červenej uniformy. Jeho brat stratil pravú ruku počas jazdeckého útoku v bitke

o Albuero. Mal z pekla šťastie, že vôbec vyviazol živý. Pritiahol si k ohňu drevenú stoličku, sfúkol prach a opatrne si na ňu sadol. „Mal by si prestať s tým vysedávaním doma a nekonečnou sebalútosťou. A najmä si nejakú služku, keď ti je zaťažko udržiavať poriadok.“

„Slúžku? V žiadnom prípade! Tá posledná ma okrádala," ohradil sa brat pobúrený.

„A pľuduješ sa? Preto si si prenajal dom v tejto štvrti Londýna?" To, že bratov prenajatý dom stojí neďaleko Ľanžakov, ktoré vo všetkej tajnosti vlastní on, mu však nemienil vešať na nos. Bola to najchudobnejšia, veľmi nebezpečná a zradná časť Londýna známa ako East End. Investícia do Ľanžakov sa mu zatiaľ nevrátila, o zisku ani nehovoriac, hoci minulý mesiac opäť zvýšil nájomné. Nezaujímal ho, že o dva týždne budú Vianoce. Nekompromisne sa rozhodol deložovať každého, kto mu do poslednej penny nezaplatí. „Preto zostávaš v tejto potkanej diere? Obidvaja veľmi dobre vieme, že si môžeš dovoliť aj lepšie bývanie.“

Jason naňho uprel omámený pohľad. „Čo na tom záleží?"

„Vari v sebe nemáš ani štipku hrdosti?"

„Čo, dopekla, odo mňa chceš, Algy? Veľmi pochybujem o tom, že za tvoju návštevu vďaka nečakanému záchvatu bratskej lásky. Nakazila ňu snáď atmosféra tých prekliatych sviatkov?"

Algernon si nenápadne obzeral Jasonovu vetrom ošľahanú tvár s neupravenými hrdzavými fúzmi. Bude musieť postupovať s čo najväčšou opatrnosťou. Jeho brat bol od malička veľmi bystrý, takže by bolo veľkou chybou podceňovať ho len preto, že je opitý. Roky vojny ho poriadne zocelili a naučili postarať sa o seba. „Možno som prišiel kvôli tomu, aby som ti zabránil upísať sa k smrti,“ prehodil s úškrnom.

„Strata času.“ Jason znova zdvihol fľašu a úkosom na brata zazrel. „A okrem toho ti neverím.“

Algernon dlho upieral naňho odsudzujúci pohľad, potom si povzdychol a rozhodol sa vyrukovať s pravdou von. „Nie, nie je.“

„V armáde sme si vždy vážili mužov, ktorí prešli rovno k vecí.“

„V poriadku.“ Na Algernonovej úzkej tvári sa odzrkadľovalo napätie. Po krátkej odmlke s chladným výrazom v svetlohnedých očiach oznámil: „Potrebujem Mirandino veno.“

Z Jasonovej hlavy v zlomku sekundy vyprchalo alkoholové opojenie. V úžase vypleštil na brata oči.

„Moja finančná situácia je veľmi vážna a -“

„Nie. Nie, nedostaneš ho. To si vyhoď z hlavy. V žiadnom prípade!“

„Vypočuj ma -“

„Nemáme o ňom diskutovať.“

„Jason?“

„Tie peniaze nepatria mne, Algy, a preto ti ich nemôžem dať. A už vonkoncom na ne nemáš právo. Richard ich odkázal svojej dcére -“

„Ale je to len jeho nemanželské dieťa! Dočerta, Jason, ona predsa nie je jednou z nás! Nepatrí do našej rodiny!“

„Miranda je síce nemanželská, ale to nič nemení na skutočnosti, že je to potomok nášho brata.“

Ich najstarší brat Richard zdedil titul vikomta Huberta, ale po jeho smrti prešiel titul na Algernona, ktorý bol druhorodeným synom. Keďže aj Richard bol zhýralec a nikdy sa neoženil, nemal právoplatného potomka, len krásnu dcérku, ktorú splodil so svojou milenkou, slávnou herečkou Fanny Blairovou. V onen tragický letný deň, keď sa ich vn potopil na jazere, Fanny sa utopila spolu s ním. Nešťastie prežila len ich osemročná dcérka Miranda, ktorú zachránil akýsi rybár.

„Je to tvoja i moja neter,“ vyhlásil Jason neochvejne.

„Ale nie podľa zákona,“ vyprskol Algernon.

„V žilách jej prúdi naša krv.“

„Nedlhujeme jej vôbec nič. Nech si ide svojou cestou!“

„Ty nemáš srdce, Algy! Odjakživa si bol chladnokrvný a nelútostný gauner!“

„Ako môžeš byť taký sentimentálny, keď ide o

obyčajného pankharta? Jej matka bola len o málo lepšia než kurva!"

„Ja mám náhodou kurvy celkom rád," namietol Jason s úškrnom a vystrel si nohy k ohňu.

Algernon s nevôľou prehltol slová, ktoré by neskôr oútoval, vyskočil zo stoličky a začal sa prechádzať po špinavej izbe. Podchvíľou musel čosi prekračovať - tu polámaný stolček, tam pohodené prázdne fľaše alebo kôpku špinavých šiat. Naposledy odkopol z cesty knihu a zastal na druhom konci miestnosti. Mal čo robiť, aby vyhral súboj so svojou výbušnosťou a hnevom. Ako má tohto opilca presvedčiť, že má pravdu? Čipkované manžety košeľe ukrývali jeho zovreté päsť. „Ak vyjdem na mizinu, zneuctí to celú rodinu - vrátane teba."

„Ty, Algy? Ty predsa nemôžeš vyjsť na mizinu," posmešne ho ubezpečil Jason. „Si prefíkaný ako líška a úlisný ako had. Verím, že nájdeš spôsob, ako sa z toho vysekať. A varujem ťa, neopováž sa ublížiť Mirande. Nemôžem za to, ale mám to dievča veľmi rád."

„Ale čo nepovieš?" posmešne zvolal Algernon. „A kedy si ju bol naposledy navštíviť? Pred rokom? Dvomi? Piatimi?" Obviňujúcimi otázkami stupňoval napätie, čím Jasona očividne zaskočil. „Stavil by som sa, že to bolo ešte pred bitkou o Albueru!"

Jason naňho varovne zazrel. „O Mirandu sa v internátnej škole dobre starajú, a preto tam zostane

dovtedy, kým nebude pripravená na vstup do spoločnosti."

„Vstup do spoločnosti?" vykrikol. „Tak píš, braček! Po prvé, je to bastard, a preto na to nemá právo -"

„Ale má. Koniec koncov, práve na to sú určené tie peniaze."

„Odo mňa sa teda žiadnej pomoci nedočká," vrátil neústupivo Algernon. „Postarám sa o to, aby sa k nej v spoločnosti nehlásila ani moja manželka, ani moje dcéry. A po druhé, uvedomil si si, že ťas na jej entree do spoločnosti si už prepásol? Miranda má už devätnásť! Keby si sa naozaj tak úprimne zaujímal o jej blaho, bol by si si už pred dvomi, nanajvýš jedným rokom uvedomil, že ju treba uviesť do spoločnosti."

V Jasonovej tvári sa zračil úžas. Nespúšťajúc oči z brata, vyhŕkol: „Nemôže mať už devätnásť!"

Algernon sa rozhodol pre zmenu taktiky. „Ale má. Zobuď sa, love! Vykašli sa na chlast a pohni rozumom! Nemôžeš predsa myslieť vážne, že ju uvedieš do našich kruhov! Vyššia spoločnosť ju nikdy neprijme medzi seba. Neuvedomuješ si, že by bolo kruté uvrhnúť tú chuderu do situácie, v ktorej nemôže uspieť?"

„Mýliš sa, ona uspeje, Algy. Ty Mirandu nepoznáš. Nemá rešpekt pred ničím. A okrem toho, odjakživa som bol presvedčený, že bude rovnako krásna ako jej matka. A s peknou tvárou sa žena dokáže prepracovať aj v našich kruhoch veľmi vysoko."

Algernon sa prinútil zostať pokojný. „Dobre ma poľúvajte. Ak je to naozaj dobrá škola, tak Mirandu pripraví na prácu guvernantky alebo na nejakú inú podobnú slušnú činnosť, ktorá sa hodí pre ženu v jej postavení. Pýtam sa na, pretože by sme mali cítiť zodpovednosť za Richardovho pankharta?"

„Nie my, ale ja, Algy. Zodpovedný som iba ja." Jason znechutene pokrútil hlavou. „Richard vedel, že ty by si s ňou zaobchádzal ako s túlavým psom, keby ti ju zveril do opatery."

„Kde je tvoja lojalnosť voči našej rodine, dočerta?! Som predsa tvoj brat a hrozí mi krach! Vlastnejšia úroda bola biedna, burza -"

„Dovolím si na poopraviť. Potrebuješ peniaze, lebo si musel zaplatiť dlhy, ktoré tvoj miláčik Crispin narobil pri hráčskych stoloch."

Algernon prižmúril oči. „Crispin je môj jediný syn, môj dedič. To ho mám nechať na milosť a nemilosť úžerníkom?"

„Takže radšej okradneš Mirandu o jej právoplatné veno, ktoré je jej jedinou nádejou do budúcnosti, len aby tvoj rozmazaný synáčik nestratil možnosť navštevovať herne. Nie, Algy. Prepadni sa do horúceho pekla aj s tým твоjim nepodareným synom!"

„Jason -"

„Algy, tak či onak je to len päť tisíc libier. Takú

nepatrnú sumu dokáže Crispin prehrať za desať minút, ale Mirande zabezpečia tie peniaze slušnú budúcnosť."

„Ty si blázon!" Algernon podišiel k bratovi, posadil sa na stoličku oproti nemu a zblízka si prižmúrenými očiami prezeral jeho strhanú tvár. „Päť tisíc libier? To tú prekliatu flašu neodložíš ani na chvíľu, aby si mohol aspoň skontrolovať svoje účty?"

Jason sa v kresle nepokojne pomrvil. „Čo tým chceš naznačiť?"

„Skôr ako si odišiel na vojnu, investoval si celé jej dedičstvo do malej spoločnosti, ktorá sa volala Waring Iron Foundries. Nepamätáš sa?"

„Áno, a čo má byť?"

„Jason!" Algernon nad bratom krútil hlavou. „Waring Foundries podpísali v priebehu vojny nesmierne množstvo zmlúv a postupne sa rozrástli na obrovskú spoločnosť. Tých pôvodných päť tisíc libier má teraz hodnotu minimálne päťdesiattisíc!"

Jason, hľadiaci na brata vypleštenými očiami, mimovoľne položil fľašu na zem.

Keď Algernon videl, ako zapôsobila na brata táto správa, neubránil sa úškrnu. Možno teraz už bude ten blázon ochotný počúvať jeho argumenty a uzná, že sú rozumné. V miestnosti sa rozhostilo hrobové ticho, ktoré prerušovalo len hvízdanie vetra na odkvapových rúrach a praskanie ohňa v kozube.

„Pädesiattisíc libier?" vyhŕkol Jason, keď sa mu konečne prinavrátila schopnosť rozprávať.

„Áno. Konečne si to pochopil!" zvolal Algernon víťazoslávne. „To ty si tie peniaze zaslúžiš. Vidíš, toho si schopný, keď tvoj mozog nie je v alkoholovom náleve?"

„Do šlaka, pädesiattisíc libier!" Jason zaklonil hlavu a potľapkajúc sa po stehnách, pustil sa do rozpustilého smiechu. Po chvíľke vstal z kresla, znova schmatol do ruky fľašu a v prílive bujarej veselosti ju zdvihol nad hlavu. „Tak, Miranda, dievča moje! Pädesiattisíc libier! Dobrotivé nebesá, dievča moje, za to si kúpiš rovno vojvodu!" Tackavým krokom prešiel popri Algernonovi. Jeho tvár blúdila vzrušením. „Nech sa tu na mieste prepadnem pod zem, ak toto nie je zázrak." Z ktorej si hŕby vypriadol svoj starý vojenský chlebník a neohrabane zašal do neho jednou rukou strkať šatstvo.

„Čo to robíš?"

„Idem do Warwickshiru, aby som to dievča odviezol zo školy. Ak má devätnásť... Naozaj už má devätnásť?" spýtal sa, zdvihnúc hlavu od chaotickej ťinnosti.

Ignorujúc jeho otázku, Algernon zasipel: „Nejdeš nikam."

Jason zbledol od hnevu a výhražné sa vzpriamil, akoby v zlomku sekundy úplne zabudol na to, že sa balí. „O čom to hovoríš?"

„Nebuť smiešny. V žiadnom prípade nepripustím, aby sme strčili taký obrovský majetok do rúk nejakej niktošky.

Ani na tomto svete, ani na druhom."

„Ona nie je žiadna niktoška, Algy. A teraz už duplom nie." Po týchto slovách sa kútiky jeho úst zdvihli v pyšnom úsmeve. „Je to slečna Miranda FitzHubertová, bohatá dšdička. Mal by si si to zapamätať, aby ňa neprehliadala, keď z nej raz bude vojvodkyňa."

Keď sa Algernon zdvíhal zo stoličky, jeho tvár sa skrivila v nenávisťnej grimase. „Teraz ma dobre poúvaj, braček! Tie peniaze mi odovzdáš do poslednej libry! Nenechám sa verejne znemožniť kvôli tvojej hlúpej zaslepenosti voči tomu pankhartovi. Tie peniaze mi požiš. Len čo sa opäť postavím na nohy, vrátim ti ich. Miranda sa to aj tak nikdy nedozvie."

„Choď do riti, Algy! Čo keby si to skúsil v banke?" oboril sa na brata Jason. Vzápätí mu však zamrzol úsmev na perách, pretože Algernon vytiahol z vrečka pištoľ a chladnokrvne mu namieril medzi oči.

„Drahý môj braček, zdá sa, že vôbec nechápeš vážnosť mojej situácie. Tie peniaze musíme dostať, Jason. A aj ich dostanem. Prepíš tie prachy na mňa. Hneď teraz."

Jason blúdil neveriacim pohľadom z pištole na brata a späť. „Čo ti šibe?"

„My sme predsa rodina. Ona nám nie je nič."

„Ty z kurvy syn," zašepkal užasnuto. „Ty by si to naozaj dokázal urobiť, však?"

Algernon natiahol palcom kohútik. „Urob, čo ti kážem, Jason. Keďže si stále v náleve, nedokážeš uvažovať jasne. Nie si schopný postarať sa ani o dievča, ani o peniaze. Som hlavou rodiny a mám za ňu zodpovednosť.“

„Ty by si mi kvôli päťdesiatim tisícom libier celkom pokojne vystrelil mozog z hlavy, však sa nemýlim, Algy? Nepochybné by si to bez váhania urobil. Koniec koncov..." Jason sa odmlúval, pričom úrty jeho tváre stvrdli od narastajúceho hnevu. „To ty si zabil Richarda, aby si sa dostal k titulu! Však je to tak? Že mám pravdu?" zrúkol v náhlom osvietení mysle. V Algernonových očiach sa zjavil spupný hnev. „Neviem, ako si to vykonal, ale určite tvojím pričinám išiel Richardov život ku dnu. Ty sviča! Už oddávna som na z toho upodozrieval, ale až do tejto chvíle som nemal istotu.“

„Obávam sa, že vďaka pijatike si už celkom stratil rozum, Jason," vyhlásil Algernon so stoickým pokojom. „Tak buď už konečne dobrý chlapec a dones tie dokumenty.“

„Čerta starého ti donesiem! Hádam si nemyslíš, že si mi nahnal tou hračkou strach? V ostatných piatich rokoch som neustále hľadel do hlavnej francúzskych mužkiet. Myslíš, že teraz pustím do gatí? Tak len do toho, stlaď spúšť, Algy, ty úbohý zbabelec! Nemám vôbec o čo stáť.“

„Nepokúšaj sa ma dobehnúť, Jason," zasipel. „Ako tvoj najbližší príbuzný veľmi dobre viem, že pred odchodom na

vojnu si napísal závet. Keby som ňa zabil, Miranda by sa stala mojou chovanickou a ja by som získal tak či tak kontrolu nad jej majetkom."

„Tak to sa kolosálne mylíš, braček. Vari si ma nepokladal až za takého tupca, aby som teba ustanovil za jej poručníka?" Po tejto otázke sa jeho pery zvlňili v opovrživom úsmeve. „Nie, braček, ešte kým som bol v armáde - medzi ťestnými mužmi, ktorým som mohol dôverovať - som urobil vo svojej poslednej vôli isté úpravy. Povedz pravdu, Algy. Ak sa piznáš, že si zabil Richarda i Fanny a spolu s nimi si sa pokúsil zabiť aj Mirandu, dám ti tie peniaze."

Algernon naňho dlho chvíľu nenávistné zazeral. Srdce mu išlo vyskočiť z hrude, ale navonok sa dokonale ovládal. Pomaly spustil ruku s pištoľou, ale nie až pozdĺž tela. Znehybnela na úrovni Jasonovho srdca.

„Pozdrav odo mňa Richarda," precedil pomedzi zovreté zuby.

Vzápätí zaznel výstrel a fľaša s ginom spadla na zem. Záblesk z hlavne osvetlil Algernonovu pretiahnutú tvár a vodnaté oči. Jason sa zapotácal, chytil sa za hruď a zvalil sa na dlážku. Nato Algernon spokojne spustil ruku s pištoľou k boku.

Sťažka lapajúc po dychu, Jason nechápavo hľadel na bratove bezchybne vyleštené topánky. Algernon ho ľahostajne prekročil a nenáhľivo vykročil k písaciemu

stolíku v kúte miestnosti, otvoril zásuvku a začal sa prehrabávať v jeho osobných dokumentoch.

Hoci sa Jasonovo telo triaslo od ukrutnej bolesti, ešte stále nemohol uveriť tomu, že v jeho bratovi je tolko zla. V prvej chvíli mu preblesklo myslou, že umiera, ale vzápätí začal sám seba preklínať za to, že sa nepostaral lepšie o ochranu Mirandinho dedičstva. Mal ho zveriť súdu. Ale Richard umrel náhle, a on vtedy nemyslel na nič iné, len na to, ako sa čo najrýchlejšie dostať do armády. Preto sa rozhodol vyhnúť slimačím byrokratickým postupom a v Mirandinom mene uložil peniaze do prosperujúceho investičného fondu. V dokladoch figuroval ako správca jej majetku.

Miranda je v obrovskom nebezpečenstve. Keď Algernon dokázal chladnokrvne zabiť vlastných bratov, sotva bude mať problém zabiť nelegitímnu neteť. A on mu už v takomto biednom stave nedokáže v ničom zabrániť. Vôkol jeho tela sa na dlážke zväčšovala kaluž krvi.

„Aha, tu je to... Miranda FitzHubertová. Ach, bože, a čo je toto?" Zdesený Algernon zmákol. Po chvíľke hrobového ticha zvolal: „Jason, ty blázon, čo si to urobil? Tak to si nemal."

Zdvihnúc hlavu, Jason na pokraji zúfalstva pozoroval brata, ktorý sa pomaly blížil k nemu. Vikomt sklonil hlavu a uprene sa naňho zahľad. Jeho tvár v tme, do ktorej sa ponárala izba, sa mu rozmazávala pred očiami.

Zvláštne zastretým hlasom Algernon vyšítavo zasípel: „Nemal si založiť konto na jej meno. Ako sa teraz dostanem k tým peniazom? Vidiš, čo si urobil? Teraz sa budem musieť zbaviť aj tvojej drahej netere.”

„Nie!” zaúpil z posledných síl Jason, na čo sa Algernonove vyleštené topánky pobrali naspäť k stolu.

Jason ležal celkom nehybne a cítil, ako mu z hrude vyteká na dlážku životodarná tekutina a vsakuje do špinavých medzier medzi doskami. Napriek stupňujúcej sa hrôze si jasne uvedomoval, že jeho existencia na tomto svete sa meria už len na sekundy. Ale aspoň jednu jedinou vec v živote urobil dobre. Pred vnútorným zrakom sa mu vynorila drsná, charakterná tvár spolubojovníka, ktorého ustanovil vo svojej poslednej vôli za Mirandinho zákonného zástupcu. Bol to ten najtvrdší a najneoblomnejší muž, akého poznal, chrabrý plukovník jeho regimentu. Damien Knight, novopečený gróf z Winterley.

Chráň ju, Damien! v duchu vysielal zúfalú prosbu milovanému druhovi z bójísk. Bol si istý, že vo svojom výbere nepochybil. Bojové zásluhy tohto muža boli opradené legendami. Vôkol jeho osoby sa vznášala tajomná aura miláika bohov, ako keby sa narodil len kvôli tomu, aby bojoval za svojho kráľa a ochraňoval slabých a nevinných. Pripomínal stredovekého rytiera, ale v boji nepoznal zmlovanie. Zveril mu svoju neter práve kvôli jeho charakteru.

Z Jasonových žíl vytekali posledné kvapky krvi a strácajúc vedomie, zveroval ju v duchu do ochrany svojho priateľa. Pre svoju záchranu už nemohol urobiť vôbec nič. S vedomím, že je zbytočné bojovať proti smrteľnému chladu, ktorý sa začal šíriť v jeho údoch, zatvoril oči.

„Jason?“ Bratov obvykle rázny hlas bol teraz zastretý, akoby prichádzal z veľkej diaľky, alebo cez závoj hustej hmly.

Dávaj si naňho pozor, Damien. Okrem tohto zbabelca nepoznám nikoho iného, kto by ti dokázal ublížiť... zrazu sa jeho myšlienky rozplynuli v prázdnom priestore, ktorý sa vôkol neho rozprestrel. Vyhasínajúce oči uprel na žiarivé svetlo neopísateľnej krásy. V prívale bezmocnosti a nekonečnej únavy dovolil, aby ho svetlo pohltilo.

Smrť bola pre Jasona Sherbrooka vyslobodením. Ukrutná vojna spustošila jeho dušu i telo, ale teraz už necítil žiadnu bolesť. Blažene zatvoril oči. Konečne prišlo vytúžené vykúpenie a odpočinok.

Prvá kapitola

Berkshire

Damien Knight, gróf z Winterley, bezmyšlienkovite pozrel na ďalší kus dreva. Potom energickým švihnutím zdvihol sekeru nad hlavu a jediným úderom ho pŕeal na polovicu. Tupý zvuk sa niesol nad zamrznutými bielymi pólami ako výstrel a vyplašil kŕde drozdov, ktoré sa hašteili na zamrznutom strnisku. Jeho pohyby boli mechanické a hlavu mal ako vymetenú. Odhodil sekeru, napravil si hrubú koženú rukavicu, zdvihol rozpolené polená a hodil ich na hŕbu, ktorá v ostatných týždňoch narástla do impozantných rozmerov. Nevdojak v ňloveku vyvolávala dojem, že jeho majiteľovi žiadne množstvo paliva nebude dostatočné, aby ho zohrialo. Položil na klát ďalší kus dreva a uštedril mu smrteľný úder.

Tento rituál opakoval s tvrdošijnou neúprosnosťou znova a znova. Všetky zmysly sústreoval na túto úlohu, celkom sa do monotónnej ŕinnosti pohrúžil. Napriek tomu si všimol, že pozornosť jeho žrebca upútal pohyb na konci lúky.

Zeus, krásny biely tátoš, bol v týchto končinách jeho jediným spoločníkom. Kô sa voŕne potuloval po zasneženej lúke a popásal sa na akýchkoľvek trsoch trávy,

ktoré sa mu podarilo nájsť. Teraz však stál so zdvihnutou hlavou, na ktorej sa zreteľne vynímali nastražené uši, a pozoroval cestu, vedúcu ku kaštieľu.

Damien si spakruky zotrel z čela pot, a oprúť sa druhou rukou o porisko sekery, prižmúrenými očami sa navzdory ostrému jasu decembrového slnka zahľadieť tým istým smerom ako jeho kôň.

Ten výhražné zaerdžal a prudko sa rozbehol k ohrade. Slonovinovobiely chvost za ním vial ako vlajka. Damien sa chvíľu kochal pohľadom na nádherný beh svojho elegantného zvieraťa. Uplynul už prinajmenšom mesiac, čo Zeus nebol osedlaný. Obidvaja sa vraciame do lona prírody, preblesklo mu hlavou. Vzápätí sa poškrabal po krátkej, drsnej čiernej brade. Pravdu povediac, neprekvapilo ho, keď v prichádzajúcom jazdcovi spoznal svojho brata, ale rozhodne sa ho zmocnila úzkosť.

Lucien, jeho dvojča, sa k nemu približoval po ceste na nádhernom andalúzskom koni. Zeus klusal popri nich z druhej stany ohrady a vyzývavo erdžal, akoby chcel upozorniť vraníka, že to je jeho výsostné územie. Našťastie, Lucien bol skúsený jazdec, takže nestratil nad svojím zvieraťom kontrolu.

Damien sklonil hlavu a zhlboka si povzdychol. V mrazivom ovzduší sa vytvoril pred jeho ústami oblak pary. Domnieval sa, že ho brat prišiel skontrolovať.

Ani trochu ho nenadchýnala predstava, že ho niekto

uvidí v takomto stave, ale v prítomnosti svojho dvojčata nemusel predstierať, že má v hlave všetko v poriadku.

Lucien sa pred tromi týždňami oženil a spolu s manželkou žili teraz v Hampshire, ktorý bol vzdialený asi dve hodiny jazdy od Damienovho schátraného kaštieľa. Len nedávno ho spolu s titulom dostal ako dar od parlamentu. O grófoch a ich povinnostiach nevedel vôbec nič. Mal pocit, že jeho nové postavenie ho vystavilo do pozície sluhu voči politikom. Zdvihol polená, ktoré pred chvíľou rozrúbal, a hodil ich na hŕbu k ďalším. Pritom sa s nevhodou zahŕadel na svoj zanedbaný kaštieľ.

Bayley House bol postavený z bielosivého vápenca okolo roku 1760, teda mal len šesťdesiat rokov. Staviteľia zrejme inšpirovali grécke chrámy s trojuholníkovým frontonom nad štyrmi mohutnými stĺpmi na priečelí. Damienovi však pripomínal skôr mauzóleum.

Rovnaký pocit sa ho zmocňoval aj vnútri. V nekonečných rozľahlých priestoroch bez akéhokoľvek nábytku vanul taký chlad, že by mohli slúžiť ako márnica. Občas ho prenasledovali predstavy, že v dome strašia duchovia, ale zdravý mozog ho napomínal, že také mátožné príšery víria len v jeho hlave. Nemal peniaze, ani energiu na to, aby kaštieľ zariadil, a tým mu vdýchol život, a ani mu na tom nezáležalo. Keďže si na fronte zvykol na sparťanský spôsob života, nepotreboval pohodlie.

Keď sa sem v polovici novembra nasťahoval, rozložil si

tu tábor. Spával pri kozube v miestnosti, v ktorej bol podlá všetkého v minulosti prijímací salón. Z jeho regimentu prežilo hrôzy vojny len zopár vojakov a tí teraz žili roztrúsení po celej krajine. Väčšina z nich sa vrátila k svojim rodinám.

Z predchádzajúcej životnej etapy mu zostal len trisaťkilogramový výstroj, ktorý vláčil na chrbte stovky taní, keď tiahli cez Portugalsko a Španielsko. Keď mal pri sebe svoj obľúbený malý stan, obitý ešus a ploskú jolnú flašku, mal pocit akéhosi zázemia. Ako vzácnu relikviu opatroval aj hrubý zimný plášť, ktorý mu slúžieval ako prikrývka, a koženú tanistru, ktorú používal ako vankúš. Pri živote ho udržiavali sucháre, údeniny a občas nejaká cigara. Okrem týchto vecí vojak pre život nepotrebuje už takmer nič. Výnimkou sú, samozrejme, ťahké ženy a alkohol. Týchto nerestí sa však v ostatnom ťase vzdal, preto bol odhodlaný vynaložiť všetko svoje úsilie na to, aby sa mu prinavrátil zdravý rozum, a veril, že sa k zdraviu dopracuje len asketickým spôsobom života. Do šlaka, prítulná ženská mi chýba stokrát viac než gin! povzdychol si v duchu. Lucien je možno spokojný so svojou elegantnou a uhladenou žienkou, on však dával prednosť ženám z ulice, ktoré presne vedela, čo potrebuje vojak. Jeho pohlavie proti jeho vôli reagovalo už na samotnú predstavu mäkkej, poddajnej ženy.

Ignorujúc potreby neukojeného tela a nástoživú jťúžbu

po uspokojení, odložil sekeru a vzpriamene vykával na bratov príchod. Nemohol riskovať nič, čo by mohlo narušiť jeho chatrnú duševnú rovnováhu.

Keď sa jazdec na vraníkovi priblížil k Damienovi, prudko mu pritiahol uzdu. Kôň sa vzopál na zadné, pričom mu spod kopýt vyfúkol sneh.

Z Luciena na prvý pohľad sršala chuť do života. Pozornosť púťali najmä jeho sivé oči, ktoré žiarili spokojnosťou mladoženáča. Chvíľu zostal nehybne sedieť v sedle. Potom si založil pravú ruku vbok, pokrútil hlavou a pobavene si premeral brata. „Ty môj úbohý, milovaný braček!“ vykokol so smiechom.

„Na čo narážaš?“ spýtal sa Damien namrzene.

„Máš to tu fakt ľarovné! Rozkošné vidiecke sídlo. A ty vyzeráš ako drevorubač alebo skôr ako pustovník. Alebo sir Lancelot, najslávnejší z družiny Artušových rytierov, keď sa stal mníchom.“

Damien v úsilí revanšovať sa bratovi za jeho uštipávnosť zasipel: „Ááá, moja drahá švagrinka ňa vypustila na pár hodín spod papuše, však? Kedy sa musíš hlásiť doma?“

„Čo najskôr, aby som sa svojej milovanej ženuške stihol odovŕať za jej oddanosť. Keď sa vrátim...“ veľavýznamne sa odmlčal, „ruším ti za to, že jej privítanie bude stáť za to.“ Svižne zoskočil z koňa, pričom sa mu drahý čierny vlnený kabát ovinul okolo nôh.

Lucien chodil vždy elegantne oblečený a pri svojej práci sa nedištancoval od intrigovania, ku ktorému sa s obľubou uchýľovali všetci členovia diplomatického zboru. Siahol do vrečka kabáta, pristúpil k Damienovi a podal mu noviny. „Mohlo by ťa zaujímať, čo sa deje vo svete.“

„Napoleon je ešte stále na Elbe?“

„Samozrejme, kde inde by bol?“

„To je všetko, čo potrebujem vedieť.“

„Tak potom tie noviny použi ako podpal. Vidím, že dreva máš neúrekom. Vari sa nechystáš upáliť na hranici nejakú parodajnicu?“ spýtal sa, podozrievavo sa zahľadiac na obrovskú hŕbu dreva.

Damien mu opätoval posmešný pohľad a bez ďalších pripomienok si zobral včerajšie noviny.

Lucien sa prenikavými modrými očiami zabodol do bratovej tváre. „Ako sa ti darí, brátek?“ spýtal sa ho tentoraz oveľa vúdnejšie.

Damien pokrčil plecami a zmätený jeho nečakaným záujmom sa mu otočil chrbtom. „Mám tu pokoj. Páči sa mi tu.“

„A?“

Lucien ošidne ošakával, že sa mu podrobnejšie zdôverí so svojimi pocitmi, ale Damien sa vyhol nevyslovenej otázke, rovnako ako dôsledne uhýbal aj pred bratovými pohľadmi.

„Keďže je tu všetko schátrané, bude si to vyžadovať veľa roboty. Najprv treba opraviť ohrady. Tamto na jar zasejeme jačmeň," ukázal na polia, „tamto ovos a hentam pšenicu." Ak sa jej vôbec dožijem, pomyslel si trpkosť.

„Nebeská prostota! Nerob zo seba hlupáka, prosím ňu. Ja som sa ňu predsa nepýtal na toto sídlo. Chcem vedieť, ako sa voľíš tebe. Opakovali sa tie tvoje -"

„Nie!" skočil mu do reči a varovne naňho zazrel. Ani najmenej netúžil po tom, aby mu niekto pripomínal záchvat amoku, ktorý ho posadol počas sviatku Guy Fawkes Night, výročia oslavovaného 5. novembra, keď mal byť počas osláv s množstvom ohňostrojev vyhodený do vzduchu londýnsky parlament pri sprisahaní jeho odporcov. Sám seba za to nenávidel. Dunenie slávnostných sál z diel a svetlomety ohňostrojev si nepekne zahrali s jeho psychikou - znenazdania ho premkol pocit, že sa opäť ocitol na bojovom poli. Na plných päť či šesť minút stratil kontakt s realitou, čo bol nanajvýš nebezpečný stav v prípade človeka, ktorý bol zvyknutý zabíjať.

Zakaždým, keď si uvedomil, ako ľahko mohol v tom stave nepríčetnosti niekomu ublížiť, tuhla mu krv v žilách. V tú noc odsúdil sám seba do tohto vyhnanstva a v spoločnosti sa nemienil objaviť, skôr než sa z toho preklatia nejako vyľíže. Kým neprestane byť hrozbou pre ľudí, ktorým obetoval svoju nevinnosť v boji proti tyranovi,

a kým sa znova nestane tým neochvejným hrdinom, za ktorého ho svet pokladá.

Všimol si, že Lucien ho v snahe odhaliť jeho myšlienky uprene pozoruje sivými očiami, v ktorých sa zračila prenikavá inteligencia. „Ešte stále ťa prenasledujú nočné mory?"

Damien naňho bez slova uprel bezduchý pohľad.

Bál sa to pripustiť sám pred sebou, ale strašidelné sny plné krviprelievania a pustošenia mával teraz ešte častejšie. Akoby jeho zmätený mozog nedokázal vytesniť z pamäti obrazy z minulosti, ktoré naňho pôsobili ako jed. Jeho duša mu pripomínala okolo jeho panštvá pretekajúcu Temžu, uväznenú pod ťadovým príkrovom. Uvedomoval si, že je tam, ale vôbec ju necítil. Vlastne necítil vôbec nič. Šesť rokov neútočných bojov, počas ktorých si musel privyknuť na útrapy, hrôzy i žiaľ, by poznávalo každého vojaka.

„Naozaj by si nemal byť v tomto období roka sám," dohovárал mu Lucien láskavo.

„Ale áno, musím byť sám, a ty veľmi dobre vieš prečo." V úmysle vyhnúť sa bratovmu súcitnému pohľadu naprával horné polená, aby hŕba vyzerala úhľadnejšie, a potom si začal oprašovať kožené vojenské nohavice od íverov.

„Verím, že sa do Londýna vrátiš aspoň na Vianoce, aby si spolu s nami strávil sviatky."

„Prídem," pritakal. Pokiaľ sa to zábavychtivé princiatko bude krotiť a nerozhodne sa usporiadať ďalšie vzrušujúce predstavenie s ohňostrojom, nemal sa toho obávať. Vianoce doposiaľ vždy bývali pokojným sviatkom. Zato počas Silvestra sa ľudia neraz správajú až príliš neviazané a oslavy sprevádza bujarý hluk a salvy delobuchov. Dovtedy sa však vráti sem, do bezpečia svojej skrýše. „Dáš si niečo na pitie?" spýtal sa brata v oneskorenom záchvate pohostinnosti.

„Nie, ďakujem." Lucien si strčil ruky do zimníka a otočil hlavu, zahľadel sa na horizont. Očividne nad ňímsi váhal. Napokon vyhlkol: „Vlastne som prišiel aj z iného dôvodu, Damien. Pravda je... Ach, dočerta!" Znenazdania sa odmlčal a nespokojne pokrútiac hlavou, dodal: „Naozaj neviem, ako ti to mám povedať."

Damien, ktorého prekvapili bratove rozpaky, sa zahľadel do jeho poblednutej tváre. Z jeho skľúčeného pohľadu mu naskočili na chrbte zimomriavky. „Ježišikriste, Lucien, čo sa stalo?" Odhodil íver, ktorý držal v ruke, na navŕšenú hŕbu a rázne vykročil k nemu. „Čo sa stalo? Nieкто je -"

„Nie, všetci sme v poriadku," ubezpečil ho rýchlo. Potom však sklonil hlavu a s ťažka prehltnúc sliny, zamumlal pomedzi zuby: „Celý Londýn o inom ani nerozpráva. Je mi to nesmierne ťúto, Damien." Napokon si dodal odvahy, zdvihol hlavu a zahľadiac sa bratovi

do očí, priškrteným hlasom zašemotil: „Sherbrooke je

mŕtvy. V stredu v noci ho niekto zavraždil."

„Cože?!" V zlomku sekundy sa mu zdvihol žalúdok a v krku mu narástla obrovská hrŕa. Nechápavo hŕadel na brata.

„Podŕa všetkého išlo o lúpežné prepadnutie. Útoŕník ho strelil do hrude. Pokladal som si za povinnosť informovaŕ ŕa o tom osobne." Lucien hŕadel na brata plný úzkosti. „Uvedomujem si, že teraz nie si v stave zmieriŕ sa s takouto tragédiou, ale nechcel som, aby si sa to dozvedel od niekoho iného."

Damien mal pocit, že mu niekto vysál z pŕúc všetok vzduch. „Si si tým istý?" hlesol sotva poŕuteŕné.

Lucien so súcitom v oŕiach prikývol.

„Panebože!" zaúpŕ ŕokovane. V prŕvale bolesti poodišiel od neho o niekoŕko krokov a tam pŕemožený hrŕzou zmeravel. Prstami si prechádzal po vlasoch a bezmyšlienkovite hŕadel na zahmlený horizont, kde sa na hrebeni kopca vynímali holé stromy, sŕerneté a okmásané od vetra, a na ligotavú hladinu zamrznutej Temže. Slnko sa stratilo v mrakoch a na miestach, kde sa eŕte pred chvíŕou žiarivo trblietali nadýchané snehové vloŕky, bola teraz len belostná pokrývka.

Vôkol obidvoch mužov sa rozhostilo hlboké ticho.

Zrazu spoza chrbta zaŕul ŕŕkanie Lucienovho ŕierneho ŕzebca, ktorý netrpezlivo hrabal kopytami. Zatiaŕ ŕo Lucien sa mu potichu prihováral, aby ho upokojil, v duchu zápasil

s privalom bolesti. Všetomžne sa pokúšal vyrovná s nečakaným úderom. Ke sa vojna skončila, ovládol ho pocit, že sú už v bezpečí, a tak sa im nemôže prihodiť nič zlé. V úľave zo skončenia toho pekla pozabudol, že smrť napokon vždy zvíťazí a ani na okamih neprestane kosiť ľudské životy.

Prudko sa otočil k bratovi s tvárou skrivenou od hnevu. „Vie sa, kto to urobil?“

„Nie. Policajné oddelenie na Bow Street prešetruje všetkých kriminálnikov, ktorí šarapatia v Londýne. Dovolil som si v tvojom mene požiadať niekoľkých mladých spolupracovníkov, aby sa pustili do súbežného vyšetrovania.“

„Ďakujem tí,“ zamumlal a chvejúc sa na celom tele, odvrátil od neho oči. Jeho tvár nadobúdala nepreniknuteľný výraz. Sám bol šokovaný, ako rýchlo sa vyrovnal so zdrvujúcou správou. Akoby úmrtie blízkeho priateľa bolo len takou istou neosobnou udalosťou ako kedysi anonymná smrť neznámeho vojaka, pomyslel si s narastajúcou trpkosťou. Ako vykonávateľ Jasonovej poslednej vôle musí urobiť zadost svojej povinnosti. A tak sa na ňu upäť, aby neprišiel aj o posledné zvyšky rozumu.

Navyše aj jeho muži ho budú potrebovať. Z pozície veliteľa a plukovníka im musí byť vzorom v správaní, disciplíne i sebaovládaní. Ešte stále sú od neho závislí, rovnako ako na bojovom poli. Na čom záleží, ako sa

vysporiadajú s chaosom v duši i s pocitom vykorenenosti. Päť rokov života prežili v ohlušujúcom, krvavom pekle plnom hrôz, kým sa ocitli tu, v pokojnom starom Anglicku. Krvou poznačení dobrodruhovia si len ťažko privykali na skutočnosť, že ich osud vrhol späť medzi ľudí a že sa opäť musia správať ako džentlmeni.

Bože, ale som bol sebecký, preblesklo mu hlavou sebakriticky. Privrúc oči od hanby, sám seba preklínal za to, že ich opustil a zbabelo sa utiahol do ústrania, aby si mohol lízať vlastné rany. Keby bol zostal v Londýne a viac sa zaujímal o Sherbrooka, neskončil by...

Utrápený a umučený výčitkami svedomia zvesil hlavu. Znenazdania si uvedomil, že dobrovoľné odlúčenie od sveta nie je riešenie.

Keď hlavu opäť po chvíli zdvihol, z jeho sivých očí sršal chlad a odhodlanie. „Určite budú potrebovať moju pomoc pri zariaďovaní pohrebu. Pokiaľ ma neklame pamäť, nebol ktovieako zadobre so svojimi príbuznými," prehovoril. Hlas mu znel duto, ale mal ho pod kontrolou.

Lucien skúmavo hľadel na brata a pokúšal sa z jeho tváre odhadnúť, v akom je citovom rozpolžení. „Takmer by som zabudol. Je tu ešte niečo." Siahol do kabáta, vybral z vrečka poskladaný papier a podal mu ho. „Sherbrookov advokát sa už pokúšal s tebou skontaktovať. Slúbil som mu, že ti to odovzdám. Nevedel som, že Jason ťa menoval za vykonávateľa svojej

poslednej vôle a zároveň zákonného zástupcu svojej netere."

„Dočerta, na to som celkom zabudol," zašomral a zobral si od neho list. Prelomil pečať a kým list rozráral, roztriasli sa mu ruky pri spomienke na rozhovor, ktorý sa odohral po bitke o mestočko Albuera. Sherbrooke bol vtedy napoly mŕtvy, pretože v bitke utŕžil niekoľko seŕných rán na tele, a navyše prišiel o pravú ruku. Hladiac smrti do očí, ho zaprisahal, aby si zobral jeho malú neter pod svoju kuratelú, ak by neprežil. Nemal to srdce odmietnuť priateľovu úpenlivú prosbu.

V pamäti sa mu vybavila spomienka na to, ako Sherbrooke v každom dobytom meste zháľal darčeky pre malé dievčatko a posielal jej raz španielsku ťipku, bižutériu, potom zase pestrofarebnú šatôčku, bábiku, saténové ťrievniky... Živé spomienky ho ešte väčšmi rozžialili a celého ho zaplavil žiaľ nad stratou priateľa. Rýchlo si však uvedomil, že ako vojak tieto pocity musí potlačiť.

Ako sa to dievča vlastne volá? Napochytr preletel očami po liste od advokáta. Dievčenská škola v Yardley vo Warwickshire...

Nikdy v živote tú osôbkú nevidel a vedel o nej len toľko, že ide o nemanželskú dcéru Sherbrookovho zosnulého najstaršieho brata. Matkou dievčatka bola akási herečka. Pred bitkou o Albuera o nej Sherbrooke často

rozprával, vraj je mimoriadne životaschopná. Nahlas ňítaval na jej vek príliš vážne listy, aby sa dôstojníci zabavili. Po tom, ako utrpel to devastačné zranenie, sa však zdalo, že na ňu celkom zabudol. Utiahol sa do svojho vnútra a ňoraz ňastejšie pozeral na dno pohárika.

Ach, áno, vzdychol si, keď preletel posledné riadky listu. Už si spomínam. Miranda.

Rovnaké meno ako jedna z postáv v Shakespearovej hre Búrka. Zvláštne meno pre Angličanku, uvažoval so zvráteným ňelom. Ani trochu nepochyboval o tom, že také výstredné meno jej vybrala tá herečka.

Predpokladal, že dievčatko môže mať teraz štrnásť, pätnásť rokov. Alebo už šestnásť? rozjímal v duchu a odrazu sa ho zmocnil nepokoj. Rýchlo ho zahnal mávnutím ruky. Poskladal list od advokáta a strčil si ho do vnútorného vrečka na saku.

Vedomie povinnosti malo naňho doslova obrodný vplyv. Keď po skončení vojny jeho regiment rozpustili, ako muž ňinu stratil zmysel života. Hrdosť mu však velila, aby potlačil všetky emócie a uchoval ich v útrobach duše. Teraz ho po prvýkrát po nekonečných týždňoch premkol pocit, že jeho život má znovu nejaký zmysel. Keď bude pomáhať svojim druhom - bývalým vojakom a svojej zverenkyňi - nebudú ho prenasledovať démoni.

Poponáhla sa do Londýna, zariadi rozlúčkovú bohoslužbu za Jazona a navštívi aj svojich druhov v

zbrani, ktorí sú určite tiež zronení z tohto ťažkého úderu. Spolu s Lucienom, ktorý pracuje na ministerstve zahraničia, posúria políciu, aby čo najskôr vypátrala páchatelia tejto nehanebnej vraždy.

A musí sa tiež vybrať do Yardley, aby osobne oznámil dievčaťu správu o strýkovej smrti.

Dočerta! zakliat v duchu. To bude najťažšie zo všetkého. Radšej by sa hnal do útoku proti opevneným francúzskym zákopom, než aby sa pozeral na plačúce dieťa. Niet však vyhnutia pred touto smutnou povinnosťou.

V neveselých úvahách uprel bezvýrazný pohľad na Luciena, ktorý ovládal niekoko jazykov a bol povestný svojou výrečnosťou a diplomaciou. „Ako by si vysvetlil sirote, ktorej sa pred očiami utopili rodičia, že jediný príbuzný, čo ju mal rád, je mŕtvý?“

Lucien pokýval hlavou. „Šetrne, brátek. čo najšetrnejšie.“

„Ježišikriste!“ pošepty vzdychol Damien a vzápätí otočiac hlavu, šav nato zahrešil. Z úcty k Sherbrookovej pamiatke bol odhodlaný dať tomu dievčaťu všetko, čo bude v jeho silách, aj keby sa kvôli tomu musel zrieknuť kobýl, ktoré plánoval kúpiť na jar, aby založil chovnú stanicu. Sníval o tom už celú večnosť.

V prvom rade treba zistiť, kto zabil Jasona.

„Ak chceš, pokúšam sa a môžeme sa vrátiť do Londýna spolu,“ navrhol mu Lucien, ktorý ho neprestajne ostrážito

pozoroval.

„Vďaka," zahundral a poškrabal sa po zarastenej brade. „Musím sa oholiť," vyhlásil vecne a otrávene si povzdychol.

Hoci sa ešte necítil pripravený, bude sa musieť vrátiť medzi ľudí.

Warwickshire, o týždeň neskôr

„To jedlo je odporné. Nenávidím slečnu Brocklehurstovú. Určite som nemala v osude napísané, že budem drieť ako galejník. Aká škoda, že nie som mŕtva!"

„No tak, Amy, prestať smokliť. Ja som sa dnes nadrela trikrát viac ako ty, a predsa si ma nepočula ponosovať sa a utápať v sebalúťosti."

Prísne slová zazneli z hŕbky vyhasnutého kozuba a sprevádzala ich dutá ozvena. Vidno však bolo len školskú uniformu, ufúlanú od sadzí, a pekné lýtko . Čiernych pančuchách a obnosených poltopánkach.

„Ty musíš pracovať najviac," rozmaznaná jej oponovala Amy. Anjelské kučery jej pritom poľetovali okolo hlavy ako aureola. Šermujúc prachovkou z peria, ktorú držala v ruke, dodala: „Si najstaršia. A najsilnejšia."

„A ty najlenivejšia!" odvrkla jej Miranda FitzHubertová, vyliezajúc z kozuba s čiernou šmuhou na nose. Vzpriamila sa a s tvárou zmraštenou od bolesti si narovnávala bolavý

chrbát. Potom vykročila k vedru s vodou, aby vypláchla handru, pričom odstrčila trucovité dvanásťročné dievčatko nabok. „Ponáhajte sa, dievčatá!" zavolala na ostatné skúsené stvorenia. „Potrebujem vypadnúť pred piatou. Nech vás Boh chráni, ak budem kvôli vám meškať." Dnes mala pred sebou drahocenný a magický večer, vďaka ktorému jej pripadal život aspoň trochu znesiteľnejší.

„Áno, Miranda," odvetili jej zborovo družky, pričom ani nezdvihli hlavy od svojich povinností v chladnej triede, ktorou prefukoval prievan.

Väšina z tridsiatich žiačok školy odišla na prázdniny domov, ale štyri dievčatá, ktoré v tejto chvíli upratovali triedu - Miranda, Amy, Sally a Jane - nemali príbuzných, ku ktorým by mohli odcestovať, a tak museli tráviť bezútešné prázdniny a skúšujúce Vianoce v Yardley. Boli ako skupinka vydedencov nemanželské deti, siroty, chudobné príbuzné, ktoré sa cítili zabudnuté a aj Bohom nemilované. Aby si zarobili na ubytovanie a stravu počas prázdnin, správkyňa školy slečna Brocklehurstová im prideliť tie najhoršie roboty, pri ktorých by sa striasla od hnusu aj tá posledná tuláčka.

„Čo asi robia v tejto chvíli ostatné dievčatá?" odhalila svoje myšlienky Sally, pričom neprestávala usilovne drhnúť dlážku.

„Stavím sa, že pečú s mamami koláče, alebo nakupujú darčeky," s utajovanou závistlivosťou skonštatovala Jane,

ktorá stála na stoličke a leštila svietniky na stenách.

„Ďo nás po tom, Ďo teraz robia? Nechápem, preĎo ste všetky také skleslé. VeĎ je to tu bez nich oveľa príjemnejšie," namietla Miranda a s vervou sa pustila do boja s pĥipálenou masĥou na mosadznom grile.

Hodiny na rímse kozuba medzitým neúprosne odmeriavali Ďas.

Miranda k nim obrátila tvár umazanú od sadzí. Štvrĥ na päĥ! Prepánakrála, to nemôžem stihnúĥ! Oponu zdvíhajú už o šiesteĥ.

Znova a znova si v duchu opakovala najĥažšie pasáže svojej roly, ĥistiac mosadznú mriežku, až kým v nej neuvidela odraz svojich zelených oĥí, v ktorých blĥala odhodlanosĥ.

Naháĥala aj ostatné žiaĥky, až kým neupratali celú miestnosĥ od stropu až po podlahu a nepoukladali všetky metly, handry a kefy do kumbálku. Krotila Amy a prikazovala jej držaĥ jazyk za zubami, keĥ po špiĥkách prechádzali popred salón. Za jeho dverami sleĥna Brocklehurstová a riaditeľ reverend Reed, drĥgroš z nižšej šľachty, ktorý založil túto dievĥenskú internátnu školu, popíjali ĥaj s klebetnicami z Oltárnej spoločnosti.

Dievĥatá vyšli nahor po schodoch do chladnej, stroho zariadenej spálne na poschodí bývalého statku.

Cez niekoľko okien na protiĥahlej stene vnikali do tmavej miestnosti pásy svetla konĥiaceho sa dĥa.

Miranda kráčala popri posteliach ku kozubu na druhom konci strašidelnej miestnosti, v ktorom tlel oheň a v radostnom oľakávaní vytúženého dobrodružstva bol jej krok ľahký, akoby celý deň nepracovala.

Pozrela von cez zamrznuté sklo a videla, že okolité polia sú pokryté hrubou vrstvou vŕerajšieho snehu. Hoci ešte nebolo päť, vonku už bola takmer tma.

„Ako je možné, že máš v sebe toľko energie, Miranda?“ s úprimným obdivom sa spýtala Jane a unavene sa hodila na posteľ. „Veľ si celý deň drela ako kôň.“

„Som príliš vzrušená, aby som mohla cítiť únavu a aj príliš nervózna,“ priznala sa. Kým ostatné dievčatá ležali nehybne na posteliach, alebo pozaľahovali závesy a zaľali sa vyzliekať, Miranda sa ponáhľala k praskajúcemu ohňu a obozretne z kozuba vytiahla kotol, zavesený na kovovej tyči. Pariacu sa vodu naliala do lavóra a potom zapálila v tmavej miestnosti sviečky.

Porozkladala ich okolo seba, aby si posvietila na nohy. Mihotavé plamienky žiarili okolo nej ako svätajánske mušky. Každou minútou jej nervozita narastala.

Bude dnes večer v divadle veľa ľudí? V kútiku duše dúfala, že divadlo bude praskať vo švíkoch. Vojakom z neľalekých kasární sa vždy páčila. Niekedy sa medzi divákmi objavili aj pcestní z hotela, ktorí si vyrazili za zábavou. Možno bude medzi nimi aj zopár Londýňanov, z ktorých by niektorý mohol dospieť k názoru, že by som sa

dokázala presadiť aj v divadle na ulici Drury Lane, zadúfala.

Mydlom si namydľila tvár, krk i ruky a vydrhla špinu spod nechťov. Napokon si vlhkým uterákom popretierala dlhé, čokoládovohnedé vlasy, aby z nich vyprášila sadze. Dievčatá, ktoré vyčkávali na kuchárku pani Warrenovú, kým im prinesie na večeru čaj a každej po jednom krajci chleba, ju pozorovali klipkajúcimi očiami.

Amy sa k nej priplichtila a upierajúc na ňu prosebný pohľad, vyhrkla: „Chcem ísť s tebou!“

„V žiadnom prípade.“

„Prečo?“

„Deti dnu nevpustia.“

„Ale ja ja chcem po ňu spievať! A ešte väčšmi ja chcem vidieť tancovať!“

„To nejde,“ rázne odmietla Miranda. Sadla si na najbližšiu postel, vyzula si obnosené čierne topánky a jediným trhnutím si stiahla dymom páchnuce vlnené čierne pančuchy. Potom položila na dlážku lavór a opatrne doponorila nohy, zavzdychajúc od rozkoše. Znova sa posadila na peláš postele a aspoň chvíľu si vychutnávala pocit úľavy. Koniec koncov, budú jej musieť slúžiť nasledujúcich šesť či sedem hodín, z ktorých bude väčšinu tancovať.

„Ty máš ale šťastie! Aj ja chcem byť herečkou. Viem, že jedného dňa ujdeš s hereckou skupinou pána

Chippinga, a ja tu umriem od žiaľu!"

„To by som ti predsa neurobila, Amy," ubezpečovala ju priateľka.

„Naozaj?" Dievča si sadlo vedľa staršej priateľky, objalo ju a hlávku si položilo na jej plece ako tá najoddanejšia sestrička. Oči jej však sršali nezbednosťou.

Miranda sa pousmiala. „Keby som utiekla, ako by ma našiel strýko Jason, ak sa jedného dňa rozhodne po mňa prísť?" Ak vôbec niekedy príde, pomyslela si trpkosť, ale nahlas tie skúšajúce slová nevyslovila.

„Môžem si vyskúšať tvoj rúž?"

„Nie."

„Prečo nie?" domázala Amy.

„Lebo máš len dvanásť rokov."

„Rúž používajú len hriešne ženy," vyhlásila Sally a s námahou sa posadila na posteli.

Amy sa uškrnula. „No a čo keď! Dôležité je, že sa Miranda s namaňovanými perami páči mužom. Všetkým, keď budeš bohatá a slávna londýnska herečka, prídeš po mňa a odvedieš ma z Yardley?"

Miranda sa poodklonila, aby si umyla nohy, pričom jej tmavé vlasy sklzli ponad plecia dopredu. „Ale len ak mi sľúbiš, že nebudeš fľukať."

„Potom už nebudem mať na fľukanie žiadny dôvod!" Amy si sadla na roh ťažkého dubového stola pri stene a

začala pohupovať prekríženými nohami. „Budiem chodiť z večierka na večierok, na plesy, predvázať sa v krásnych róbach a za päťami sa mi budú vládnuť stovky ctiteľov a všetci mi budú prisahať večnú lásku.“

Miranda šibla po nej pochybovavším pohľadom a vytiahla si nohy z lavóra. Náhlivo si utierala nohy, keď sa odrazu ozval zdola výkrik, z ktorého človeku tuhla krv v žilách. Všetky dievčatá zmeraveli a vydesene sa obzerali jedna na druhú.

Amy zoskočila zo stola a v panike začala pobiehať po izbe. „Ach, nie, nie!“

Miranda sa k nej otočila s otázkou: „Čo si vyviedla tentoraz?“

„Nič! To som nebola ja!“

„Amy!“

„FitzHubertová!“

Krik slečny Brocklehurstovej sa vznášal nahor schodištom a vzápätí za ním sa na schodoch ozval dupot jej topánok. Keďže dievčatá ten tón veľmi dobre poznali, báli sa ho rovnako ako Bert kríža.

Miranda, ktorej hruď zovrela obruč úzkosti, vrhla pohľad na zatvorené dvere a potom opäť na nešťastné dievča. S mŕtvou bleďou okrúhlou tvárikou vydesene cúvalo, upierajúc oči na dvere.

„Amy, čo si zasa vyviedla?“ zopakovala prísne.

„Bola to nehoda!"

„Dočerta, Amy, priznaj sa!"

Amine obrovské modré oči sa v zlomku sekundy naplnili slzami. „Toho jej wedgwoodskeho psa!"

Všetky dievčatá v izbe strnuli od hrôzy.

„Ach, nie!" zaúpila Miranda s malou dušičkou.

Brocklehurstovej mravoučnej tirády bývali siahodlhé. Dnes veľa by sa mohlo stať, že sa jej kvôli nim nepodarí vytratiť čas a do divadla príde neskoro. Ak do pätnástich minút nevyrazí, nestihne dobehnúť pred zdvihnutím opony. Pán Chipping jej zveril hlavnú úlohu v spevohre Benátsky štvanec. Ak ho sklame, už jej nikdy neponúkne takú veľkú rolu. Beztak je presvedčený o tom, že všetky herečky sú nezodpovedné. Nechcela ho v tom ešte väčšmi utvrdiť

„Amy, musíš sa priznať -"

„Ale Reed ma zbičuje! Prosím, Miranda, naozaj som to nechcela urobiť! Keď som ho utierala, vyšmykol sa mi z ruky. Ty si bola vtedy po vodu."

„A jednoducho si ho položila späť?"

„Nerozbil sa na čriepky - zostali z neho tri kusy. Poskladala som ich dokopy a oprela o zrkadlo."

„Stavila by som sa, že si sa príliš zahľadela do svojho obrazu v zrkadle!" hnevala sa Miranda.

„Nie, to nie je pravda! Prisahám! Nemyslela som si, že si niekto všimne, že je rozbitý! Alebo som v kútiku duše

dúfala, že Brocklehurstová sa bude domnievať, že ho rozbila sama, keď ho najbližšie vezme do rúk. Prosím, Miranda, musíš mi pomôcť! Zabije ma!" úpenlivo modlikalo dieťa. „Prosím!"

„Panebože!" vzdychla Miranda a prudko sa otočila, pretože v tej chvíli sa za ňou s treskotom rozleteli dvere. Telo mala napäté ako tetiva, ale s podobnými scénami už mala bohaté skúsenosti.

Postava slečny Brocklehurstovej sa týčila vo dverách ako boh pomsty. Sviečka v jej rukách osvetlovala tvrdé črty nemilosrdnej tváre prísnej slečny, ktorá bola teraz ešte hrozivejšia ako obvykle, lebo ju špatil bezuzdný hnev: „FitzHubertová?!"

Tá ježibaba vždy škriekavo zdôrazňovala prvú časť jej priezviska, akoby jej chcela neustále pripomínať nemanželský pôvod. Miranda však odmietala hanbiť sa za matku, ktorá bola pôvabným, temperamentným stvorením, hoci ju po celý život prenasledovala neprajnosť osudu.

Slečna Brocklehurstová zdvihla druhú ruku, v ktorej držala hlavu svojho wedgwoodskeho porcelánového psa. „Ty zlé, kruté, odporné dievčisko! Ja veľmi dobre viem, že ma z hĺbky duše nenávidíš, ale toto - toto už presahuje všetky medze!"

Miranda sa vzchopila a zužitkujúc všetko svoje herecké umenie, zopala prosebné ruky a zatvárila sa ako stelesnenie kajúcnosti. „Ospravedlňujem sa, madam. Bola

to nehoda."

„Ospravedlňujem sa, madam. Bola to nehoda," zlomyseľným škriekavým hlasom po nej opakovala slečna Brocklehurstová. „Myslíš si, že ti to prejde len tak ľahko?" S naježeným výrazom na tvári vošla do izby a sviečku položila na najbližší stolík. „Zlé, pyšné, nepoddajné dievčisko! Snažila som sa - a len nebesá vedia, ako veľmi som sa snažila niečo z teba vykresáť, ale ty si beznádejný prípad. Z teba nikdy nič poriadne nebude!"

Miranda hrdo zdvihla hlavu, na ktorej sa vynímali zelené oči, sršiace vzdorovitosťou. Ale áno, bude! Zlá, pyšná, nepoddajná - to je možno pravda, ale napriek tomu z nej niečo bude. Veď ty ešte uvidíš, ty striga! zastrájala sa v duchu. Veľmi presne vedela, čím chce v živote byť. O svoje sny sa nemienila dať pripraviť nikomu, ani slečne Brocklehurstovej.

„Neopovažuj sa na mňa tak pozerať!" varovným tónom vykrikla slečna Brocklehurstová, ale Miranda bola príliš nahnevaná, aby ju dokázala poslúchnuť. Vrel v nej hnev, a tak neprestávala na správkyňu vzdorovito gániť.

Plesk!

Zaucho ju zastihlo nepripravenú, takže po údere jej vyvrátilo hlavu nabok.

Amy si zakryla obidvomi rukami ústa, aby potlačila výkrik.

Len čo sa Miranda spamätala z nečakanej rany, ako

správna kresťanka jej nastavila aj druhé líce.

Slečnu Brocklehurstovú jej reakcia podráždila ešte viac, ale po druhý raz ju už neudrela. „Tý drzé dievčisko! Dnes veĎer nedostaneš veĎeru, ani zajtra, ani pozajtra. Ak to bude potrebné, budeš hladovaĎ dovtedy, kým sa nenauĎíš pokore! A dva týždne budeš vynášaĎ noĎníky!"

Ach, nie, noĎníky nie! zaúplala Miranda v duchu a vystrúhajúc kyslú grimasu, s odporom skloniac hlavu.

„SleĎna Brocklehurstová, ak dovolíte, rád by som k tomu nieĎo povedal," ozval sa odo dverí mužský hlas.

Miranda okamžite stuhla a po oĎku pozrela na opaĎný koniec miestnosti. Dnu ležérnym krokom vchádzal reverend Reed. Nepochybné bol šĎastný, že má koneĎne zámienku na to, aby si mohol poobzeraĎ dievĎatá, ktoré mali na sebe len spodné košieĎky.

Jane s výkrikom schmatla šaty a prestrašená Sally sa strĎila pod prikrývku. KeĎ si začal obzeraĎ vydesenú Amy, Miranda pocítila, že jej tuhne krv v ťilách. „UĎ som povedala, že to bola nehoda," precedila pomedzi zaĎaté zuby, aby upútala pozornosĎ starého zvrhlíka na seba.

Chlipník na ťu varovne flochol. „Ďo má znamenaĎ táto drzosĎ, FitzHubertová? NeopováĎ sa prehovoriĎ, kým ťa niekto nevyzve!"

StatoĎne vydržala jeho pohĎad. Zo sleĎny Brocklehurstovej síce priam sršala zášĎ a nevraživosĎ a ustaviĎne ťiaĎky šikanovala, ale neschopnosĎ reverenda

Reeda udržať si ruky pri tele bola oveľa, oveľa horšia. Zo všetkých výchovných metód mal najradšej bičovanie brezovým prútom. Miranda si uvedomila, že uplynuli už celé týždne odo dňa, keď mal naposledy možnosť niekoho zmlátiť. Potichu si vzdychla. Premkli ju obavy, že Reed blúdi nedočkavosťou, aby mohol dať voľný priechod svojim sadistickým chúškam.

„Tá spupnosť signalizuje vážne nedostatky v tvojom morálnom vývoji,“ skonštatoval mentorsky, nebezpečne rýchlo sa približujúc k nej. Mŕtvoly bledé ruky s dlhými prstami mu ako jastrabie pazúry hrozivo ovisali pozdĺž tela. Na jeho hlave dominovali preriedené vlasy a kostnatý nos, ktorý pripomínal zobák supy, a nepokojné, uhýbavé oči. Mal vysokú chudú postavu a ovisnuté plecia ešte väčšmi zdôrazňovali jeho zákernosť. „Pýcha peklom dýcha, FitzHubertová.“

„Pýchaje pre ňu príslovečná,“ pohľadavo sa zamiešala do jeho výstupu slečna Brocklehurstová.

„Si márnivá, lebo ňu obdivujú muži.“ A sám lašnými očami hľadel pôvabné krivky jej tela i tváre. „Vari si už zabudla, že pýcha je medzi smrteľnými hriechmi? Že práve tento poklesok predchádzal pád anjelov?“

„Celé roky som sa márne pokúšala odstrániť ten bičag z jej povahy,“ rozhorčovala sa Brocklehurstová a sama sebe prikyvovala hlavou.

„Ja tiež, madam, ja tiež. Dobrotivé nebesá, zdá sa, že

v tomto prípade sme obidvaja zlyhali," dodal, nezakryto civiac na Mirandu s chlipnou zlomyseľnosťou. Okrem trestu, ktorý ti už určila slečna Brocklehurstová, prídeš zajtra po rájajších bohoslužbách do mojej kancelárie a tam prijmeš trest z mojej ruky... medzi štyrmi očiami."

Mirande prebehol po chrbte mráz, ktorý prenikol až do hĺbkky jej duše. Zatvoriac oči si uvedomila, že nemá žiadny zmysel hádať sa s ním. Tým by sa všetko len zhoršilo. Teraz na to nesmiem myslieť, presviedčala sa. Rovnaké poníženie a bitku zažila už neraz. Dôležité bolo, že sa jej opäť raz podarilo zachrániť Amy. A to bolo všetko, na čom jej momentálne záležalo - teda okrem dnešného predstavenia. Zajtra to nepochybné zvládne, ak bude môcť dnes večer vystupovať.

Vtom začula, že Amy, stojaca len pár krokov od nej, znepokojujúco fíká. Zľakla sa, že by sa to úbohé dieťa mohlo priznať. Úkosom na ňu pozrela: Drž jazyk za zubami!

Hoci nekonečne pohľadala slečnou Brocklehurstvou a reverend Reed sa jej strašne hnusil, v tejto chvíli najviac zo všetkých preklínala strýka Jasona za to, že ju dal do internátnej školy, odišiel do vojny a časom na ňu zabudol. Nevdojak za to pohľadala aj ním.

Vlastenectvo! Pch! pomyslela si trpkó. V skutočnosti sa vydal za dobrodružstvom a dávno mu vyšumelo z hlavy, že jeho neter vôbec existuje. Jednoducho ju nechal

napospas osudu a ani zamak ho nezaujímal, že sa tu trápi desať dlhých rokov.

Dokonca si len zriedkakedy spomenul na to, že má za ňu zaplatiť školné. Slečna Brocklehurstová jej to, samozrejme, ustavične vyhadzovala na oči. Bola na tom len o málo lepšie než dievča odkázané na dobročinnosť školy, a to bolo ešte ponižujúcejšie než výprask brezovým prútom.

Zatvorila oči a zo všetkých síl sa snažila nepodľahnúť depresii. Ale poriadne sa nadýchnuť z plných pŕúc bola schopná až vtedy, keď si spomenula na svoje vystúpenie na javisku.

V pamäti sa usilovala vybaviť si tváre ľudí, ktorí hľadeli na ňu s potešením, ba až s obdivom a ošarováním počúvali jej spev. Samozrejme, jasne si uvedomovala, že predstavenia v Pavilóne majú ďaleko od skutočného divadla. Mama, ktorá bola speváckou hviezdou v Londýne, by nad takým miestom určite ohrnula nos. Toto divadlo s hľadiskom v tvare amfiteátra bolo určené celkom inému obecenstvu - nie navoňaným lordom a dámam, ale robotníkom z tovární, mlynov a pivovarov, remeselníkom z hrnčiarskych dielní. S rovnakou obľubou ho navštevovali aj kopáči mestských kanálov a členovia vojenskej posádky, ktorá sídlila neďaleko od mesta.

Ale Mirande bolo jedno, že vystupuje len v trezoradom divadle na periférii mesta. Keď na ňu zažiarili reflektory a k

ušiam jej dolahol potlesk, premenila sa na úplne iného človeka. Svojím umením, krásou a bezstarostnosťou dokázala urobiť šťastnými desiatky ľudí. Presne tak ako kedysi jej mama. Dokázala ľudí rozosmiať, vďaka nej zabúdali na starosti, a keď jej tleskali a podaktorí jej dokonca hádzali kvety, na prchavý moment verila, že ju majú úprimne radi.

Tieto zážitky jej pripomínali idylické dni blaženosti, ktoré prežila v otcovom rozjasenom a privilegovanom svete aristokratov. Ako malé dievčatko často tancovala aj spievala, aby potešila a zabavila svojich milujúcich rodičov. Život vtedy vnímala ako bezpečný svet plný tepla, otcovej mužskej elegancie a maminho motýlieho joie de vivre, radosti zo života. A ako sa ľúbili! Aká škoda, že neboli zosobášení pomyslela si s bolesťou v srdci.

Kiežby tak mohla ujsť k tejto koľovnej divadelnej spoločnosti a už nikdy sa nevrátiť do školy, kde ju bili, vymýšľali jej urážlivé prezývky a zneužívali detskú prácu!

Bolo jej však nad slnko jasnejšie, čo by sa stalo s Amy, keby odišla. Všimla si, ako chlipne hľadieval reverend Reed na to pekné dievča, keď si myslel, že ho nikto nevidí. Pokladala za svoju povinnosť postarať sa o to, aby udržiavala dievča v bezpečnej vzdialenosti od reverenda, pretože bola v Yardley jediným človekom, ktorý sa mu opovážil postaviť na odpor. Aj keď ju Reed a Brocklehurstová občas na chvíľu zlomíli, odmietala opustiť

roztopašné dievča rovnakým spôsobom, akým jej príbuzní opustili ju.

Len o reverend a Brocklehurstová vyniesli nad ňou svoj verdikt, odpochovali pre. Keď dvere za nimi s hrmotom pleskli a dievčatá osameli, v miestnosti sa rozhostilo ňaživé ticho.

Jediným zvukom, ktorý ho pretínal, bolo Amino tiché vzlykanie, prerušené hlasným zaškvŕkaním v Mirandinom žalúdku.

Amy sa rozplakala ešte usedavejšie. „Môžeš zjesť moju vešeru, Miranda. Všetko to je moja chyba -"

„Presta, Amy. Na tom vôbec nezáleží. To jedlo beztak za nič nestojí." Miranda sklonila hlavu a rýchlo sa otoila, aby ukryla slzy, ktoré ju pálili v očiach. Kľakla si na kolená pred postelou a naslepo siahnúc pod slamený matrac, vytiahla svoj divadelný kostým. Zdvihla šaty do výšky očí a hľadela na ne s posvätnou úctou. Pri pohľade na ne ju vždy rozbolelo srdce. Boli krásne, ušité z najjemnejšieho mušelínu levandulovej farby a vyšité striebornými flitrami.

V okamihu ju obkolesili ostatné dievčatá a v nemom úžase vypliešali oči na šaty, akoby boli z iného sveta. V predstavení stelesovala princeznú zo sveta víl, ktorá sa pre svoju neposednosť ocitla v pasci medzi svetom smrtečníkov a svetom víl. V skutočnosti však nepatrila ani do jedného z nich. Miranda sa striasla, aby odplašila

neodbytné, nutkavé myšlienky.

Keďže poumýva sa, našťastie, stihla už pred vynesením ortieľa, sadla si na posteľ a rýchlo si obliekla panáčky telovej farby, rovnaké, ako nosievali pod kostýmom všetky tanečnice i herečky. Potom zhodila zo seba purpurové pracovné šaty a chvejúc sa od zimy, vyutierala si uterákom hornú časť tela.

Napokon vkľzla do mušelínových šiat bez rukávov - a priamo pred zrakmi svojich družiek sa vďaka šatám prerodila v rozprávkovokrásnu bytosť.

Nato sa rozbehla k zrkadlu a zviazala si husté vlasy stužkou z rovnakého materiálu ako šaty. Dievčatá hľadeli s otvorenými ústami, ako si nanáša na líca trochu rúžu a potom si ním natiera pery.

Nakoniec vytiahla spod postele prekrásne saténové, flitrami povyšované šrievičky. Na nohy si však obula obnosené, ťažké a nepohodlné topánky, pretože ešte mala pred sebou dlhú cestu k Pavilónu, ku ktorému sa musela prebrodiť snehom.

Amy sa smutne prizerala, ako si Miranda oblieka na lahučké mušelínové šaty starý kabát. Miranda sa na úbohú sirotu naširoko usmiala v úmysle vzbudiť nebojácny a neohrozený dojem.

Amy jej úsmev opätovala a otvorila jej okno. Jane sa postavila na stoličku a jeden koniec povrazu, ktorý si Miranda zohnala, aby mohla tajne opustiť školu, uviazala o

jeden z trámov.

Odvážna utečienka vykukla von, aby sa presvedčila, či je vzduch čistý, potom sa vyštverala na parapetmi dosku a obidvomi rukami uchopila povraz. Opatrne ručkujúc po povraze, bez problémov zliezla popri stene dolu, akoby bola jeden z najschopnejších námorníkov admirála Nelsona. Keď zoskočila na zem, pod nohami jej zavržal sneh.

Vzápätí mocným trhnutím dala dievčatám signál, aby povraz vytiahli hore. Nato jej Amy jednu za druhou zhodila tanečné prievičky. Anjelik, ktorému poletovali okolo tváre zlaté kučery, jej na rozlúčku smutne zamával.

„Nezabudni zbehnúť dolu a odomknúť dvere na kuchyni, keď všetci zaspia!“ zakríkala ešte Miranda tlmenným hlasom.

Amy prikývla a kývajúc rukou, ešte za ňou tlmene zavolala: „Zlom väz!“

Miranda jej poslala vzdušný bozk, zdvihla prievičky a rozbehla sa do tmy. Zimný mesiac osvetľoval snehom pokrytú strechu školy, ktorá stála pri hradskej do Coventry, asi tri míle od Birminghamu. Z okien školy sa naskytoval výhľad na rieku Cole a kanál Warwick. Budova bola sídlom rozlahlého statku a postavili ju zo sivého kameňa a strechu z bridlíc. Okenice mala natreté nabiele. Teraz sa však spolu aj so všetkými útrapami s ňou spojenými strácali v tme za Mirandiným chrbtom.

Ako o život sa hnala cez pole severne od dediny

Yardley. Chladný decembrový podvečer bol ponorený do nočného ticha. Mrazivý vzduch jej štípal líca a oči sa len úchytom kochali strieborným odrazom svitu mesiaca a hviezd v trblietavom snehu. Široko-daleko

jánym zvukom bol jej zrýchlený dych a náhliace sa ky. Vzduch, ktorý vydychovala, sa za ňou vinul ako svadobný závoj.

Periférnym videním si obďaleč všimla skupinku plachých srniek, ktoré si pod snehom hľadali potravu. Cez vyšliapanú cestičku prebehol vystrašený zajac. Cestička ústila na vidiecku cestu a odbočovala dolava.

O pár minút neskôr sa s tlúčim srdcom rozbehla po moste ponad rieku Cole. Mosty z hĺbkky duše nenávidela. Keďže bola svedkom toho, ako sa jej rodičia utopili, nechcela mať so žiadnou vodou do činenia. Na druhej strane mosta, v Bordesley Green, začala byť jej cesta za dobrodružstvom nebezpečnejšia. Pod mostom horeli ohne, pri ktorých sa zohrievali tuláci. Pozbierajúc ostatné zvyšky síl, rozbehla sa po otvorenom priestranstve k divadlu. Nazývali to tu Mud City, Zablatené mesto.

Táto spustnutá a zanedbaná štvrť Birminghamu sa stávala každým dňom rušnejšia. Usídlovali sa v nej kriminálnici, žobráci, vreckoví zlodeji, tuláci, skrátka, neprispôsobivé živly každého druhu. S drzosťou sebe vlastnou táborili priamo v parku.

Starostu a radných pánov držali v hrsti zastrašovaním,

takže im tam dovolili zostať pod podmienkou, že nebudú príliš hluční. Neďaleko od nich umiestnili [posádku vojakov, ktorí mali tieto podozrivé individua držať na uzde.

Miranda si uvedomovala, že je od nej ľahkomyselné, keď sa púšťa sama samotá v noci do týchto končín, ale čas ju súril a toto bola najkratšia cesta do Pavilónu.

Navyše jej bola v tenučkých šatách šialená zima. Koniec koncov, ona sa predsa nedá len tak ľahko zastrašiť...

Keď sa ocitla na dohľad Pavilónu, zbadala už z diaľky žiaru plynových lúč. Srdce jej poskákalo v radostnom ošakávaní. Pred Pavilónom stáli v rade diváci, aby si kúpili žetony, oprávňujúce k vstupu do hľadiska. Muži napochytr doťahovali cigary, aby čo najskôr mohli obsadiť svoje miesta. Svojím behom upútala ich pozornosť, dokonca započula aj niekoľko neslušných návrhov, ale tie ignorovala bez toho, aby sa urazila. Veľmi dobre vedela, ako si väčšina herečiek privyrába na živobytie.

Keď hlučne dupajúc, vybehla nahor po drevených schodoch, srdce jej išlo vyskočiť z hrude nielen od behu, ale aj od vzrušenia. Dnes večer sa určite udeje niečo mimoriadne. Cítila to v kostiach. Prebehla poza kulisu a so žiarivým úsmevom vtrhla do šatne.

„Slečna Whitová!" s úľavou ju pozdravili ostatní herci, používajúc jej umelecké meno. Svoje pravé meno sa neodvážila používať, pretože strýko Jason by ju zaškrtil,

keby sa dozvedel, že vystupuje ako herečka.

„Meškáte! Už sme sa začínali znepokojovať," ustarostené jej vyfíťal klaun.

„Ach, veď predsa viete, že nikdy v živote by som vás nenechala v štichu, moji drahí," ubezpečila ho láskyplne, pričom ho potiahla za červený nos. Druhou rukou si vyzliekala hrubý vlnený kabát.

„Ahoj, krásavica!" zakríakal na ňu vedúci hereckej družiny Stefano, blížiac sa k nej s úsmevom na perách.

Miranda sa smiechom odmietla jeho zvodný pohľad a stiahla si zasnežené topánky práve vo chvíli, keď do hereckej šatne vtrhol ako víchor pán Chipping. Temperamentný plešatý chlapík bol manažérom divadelnej spoločnosti, ktorá putovala od Birminghamu, cez Coventry, do Leicesteru a Nottinghamu a zasa nazad.

Pán Chipping ju často ubezpečoval, že ako dcéra slávnej Fanny Blairovej by sa mohla vyšvihnúť medzi hviezdy. Ako rukolapný dôkaz svojej dôvery jej dokonca ponúkol hlavnú úlohu. Chcel jej poskytnúť šancu, aby mohla zažiarť rovnako ako kedysi jej matka v divadle Lyceum Theatre v Londýne, kde sa do nej zamiloval jej otec.

Keď ju Chipping zbadal, celý sa rozžiaril. „Tak tu je môj miláčik, moje drahé dieťa, môj malý pokladík! Zase ani o minútu skôr ako je nevyhnutné. O desať minút začíname."

„Neviem sa už dočkať!" vyhrkla a malého chlapíka

objala v prívale radosti s detskou spontánnosťou. Keďže bola o Ľosi vyššia než on, hravo doľahla na jeho ligotavú plešinu a vtisla na ňu bozk. „Zbožňujem vás, pán Chipping! Som taká šťastná! Do konca života vám budem vďačná za túto príležitosť.“

Dobrosrdečný muž sa zachichotal a v jeho očiach sa zjavilo hlboké dojatie. „Rád som to pre vás urobil, moja drahá. Som si viac než istý, že ma nesklamete.“ Nato sa otočil k hercom. „Mnohí ľudia prežívajú teraz pred sviatkami veľmi krušné chvíle, preto by sme mali zo seba vydať to najlepšie.“

Objal Mirandu okolo pása, čím ju vyrušil z pochmúrnych úvah nad tým, že na celom svete pravdepodobne niet ľovieĽika, ktorý by nenávidel Vianoce viac než ona. Pre ňu to boli to tie najbolestivejšie dni celého roka. „Ste pripravená?“ spýtal sa jej bohrým hlasom.

S teatrálnou eleganciou sa uklonila a vyĽariac okúzľujúci úsmev, ho ubezpečila: „Samozrejme, pane!“

Druhá kapitola

Hoci Damien zo Stratfordu cváľal na svojom bielom koni po širokej, mesaľným svetlom zaliatej ceste tryskom, do Birminghamu dorazil aľ veľer okolo siedmej. Len ľo sa ocitli na ulici Bradford, pritiahnutím uzdy ťrebca primal, aby prešiel do klusu, aby si mohol poobzeraľ rýchlo sa rozvíjajúce priemyselné mesto.

Rozľúľková bohosľuľba za Jazona prebehla bez incidentov, Damiena vľak po celý ľas zhrýzala netrpezlivosľ. Hoci s Lucienom vyvíjali nátlak na policajtov z Bow Street, aby našli vraha a strľili ho za mreľe, aľ doteraz sa im nepodarilo zaistiľ ani jedinú spoľahlivú stopu.

Lucien ho nakoniec presvedľil, aby prenechal vyľetrovanie polícii, vybral sa za neterou do Warwickshiru a oznámil jej smutnú novinu. A práve to bola úľoha, ktorej sa najviac obáľal. Ale napokon usúľil, ťe aj pohľad na detské slzy je znesiteľnejľí, než neľinne preľapovanie na mieste a bezmocne vyľkávanie, ľo sa bude diaľ.

Na chrbte svojho spoľahlivého koľa dokľusal k majestátnemu hotelu Royal na ulici Temple Row, kde si objednal izbu na prenocovanie. Majiteľ hotela od úľivu takmer spadol z nôh, keľ si preľľital Damienovo meno v

knihe hostí. Dal mu najlepšiu izbu a ponúkol mu, že u nich môže prespať zadarmo. Damien však ponuku odmietol a zaplatil ako každý iný hosť. V kuchyni mu prichystali kráľovskú večeru, ktorú si rozkázal priniesť do súkromia svojej izby.

Večeru zhltoť napochyť ako vyhladovaný vlk, potom vstal, prešiel k oknu a zahľad sa na vysvietené ulice mesta, kontrastujúce s tmavou večernou krajinou v diaľke. V sklenených tabuliach sa zrkadlil odraz jeho postavy. S nevoľou si uvedomil, že vyzerá ako duch a má prepadnuté oči. Túžobne sa zahľad ponad plece na posteľ. Sám seba mal už plné zuby a najmä ho zžierala neodbytná túžba po telesnom uspokojení.

Teraz, keď sa konečne odvážil vrátiť medzi ľudí, nemohol uveriť tomu, že už celých šesť týždňov nemal ženu. V hoteli síce platí zákaz vodit si na izby ľahké ženy, ja som však plukovník, navyše lord Winterley! pomyslel si. Zamestnanci hotela by azda prižmurili oka, keby si pozval nejakú pobečlicu, aby mu v tejto studenej zimnej noci zahrála posteľ.

Nie! zakázal si vzápätí v duchu slabosť. Disciplína! Žiadne ženy, žiadny tvrdý alkohol! Disciplína je základ každého úspechu.

Odstúpil od okna a začal sa nepokojne prechádzať hore-dolu po izbe. Nesmie podľahnúť pokušeniu. Hoci túžil po tom, aby ho láskala nežná ženská ruka, nechcel že

pustiť svoje city z reťaze. Nesmie riskovať. Problém je v tom, že nemôže dôverovať sám sebe, reakciám svojho tela. Nikdy by úmyselne neublížil radnej žene, ale čo ak mu amok znova zatemní mozog a primäje ho k násiliu? Po tom, čo sa udialo pri ohňostroji a kanonáde počas osláv Guy Fawkes Night, sa neopovážil zahrávať s ničím, čo by mohlo prebudiť beštiu ukrytú hlboko v jeho duši. Uvolnenie neviazaných vášní by sa tej žene mohlo stať osudným.

Posadil sa na peláš postele, založil si ruky vbok i zhlboka si povzdychol nad tým, že ho čaká ďalšia dlhá noc. Hlavou mu prebleskla myšlienka, že by bolo múdrejšie, keby sa neuzatváral pred svetom. Veľ ho celkom potešilo, že na rozlúčkovej omši na Jasonovu pohreb štretol mnohých kamarátov, s ktorými celé roky slúžil. Spomenul si, že jeho dobrý priateľ a druh v zbrani podplukovník George Morris slúži v Birminghame a rozhodol sa ho navštíviť. Tým nikomu neublíži.

Napochytr si vyzliekol zablatené cestovné šaty a obliekol si uniformu. Úmyselne si však nezobral so sebou ani šabľu, ani pištoľ. Keď bude kráčať nocou po cudzom meste bez zbraní, určite sa bude cítiť ako nahý v tŕní, ale aspoň ho nebude pokúšať diabol.

Nálada sa mu zlepšila, lebo sa úprimne tešil na to, že sa znova uvidí so starým kamarátom. Svižne zbehol po schodoch a spýtal sa majiteľa hotela na cestu do

miestnych kasární. Potom vykročiac do tmy, zamieril na východ.

Podľa rady sa vydal dolu ulicou Belmont Row smerom ku Cole's Hill. Na každom rohu mŕľal nejakú ľahkú ženu a každá sa mu zdala krajšia než tá predchádzajúca. Všetky sa mu polohlasom núkali a usilovali sa ho zlákať do svojej postele. On však v neochvejnom odhodlaní upieral zrak rovno pred seba. Keď napokon odbočil doprava na ulicu Duddenston a zbadal kasárne, s úľavou si vydýchol, že ako Odyseus unikol vábeniu Sirén.

Len čo sa priblížil ku bráne, službukonajúci dôstojníci ho s nadšením pozdravili a s úsmevmi a pozornosťou mu preukazovali úctu. Ich správanie ho priviedlo do rozpakov, a tak sa netrpezlivo spýtal na Morrisa.

„Išiel do Pavilónu na divadelné predstavenie," odpovedal mu jeden z poddôstojníkov.

„Do akého Pavilónu?" zaľudovane zopakoval Damien.

„Je to malé divadlo dolu po ceste. Koľovná herecká spoločnosť tam hosťuje raz za mesiac. Široko-ďaleko je to jediná príležitosť zabaviť sa."

„A navyše majú najkrajšie tanečnice v celom grófstve," dodal ďalší z vojakov s velavýznamným úškrnom.

Damien sťažka prelgol. „Tanečnice?"

„Áno, plukovník. Môžem poslať nejakého vojaka, aby vám podplukovníka Morrisa priviedol."

„Nie, ja... Pohľadám ho radšej sám," namietol Damien a zamieril ku dverám. „Beztak nemám čo robiť."

„Prijemnú zábavu, pane!" zakričali za ním so smiechom poddôstojníci a sprisahanecky na seba žmurkli.

O pár minút neskôr si už Damien kupoval pri vchode maľovaný drevený žetón a vošiel do vysvieteného Pavilónu. Hneď po vstupe ho oslepilo svetlo z troch veľkých lustrov, ktoré žiarivo svietili nad hlavami obecnstva. Po dlážke bola rozhádzaná vrstva slamy, ktorá mala vsať blato a topiaci sa sneh z topánok divákov. Keď vstúpil do plnenej sály, vyrazilo mu dych. Keďže vo svojom dobrovoľnom vyhnanstve v Bayley si odvykol od toľkých farieb a hluku, všetko ho tu rozčuľovalo.

Zastal v uličke medzi stupňovito stúpajúcimi sedadlami a otočený k hľadisku chrbtom, blúdil očami po radoch sedadiel a hľadal priateľa. Dúfal, že Morrisa ľahko objaví vďaka uniforme, bohužiaľ, aspoň tretinu obecnstva tvorili vojaci v červených rovnošatách. So zamračenou tvárou kľzal pohľadom po mori tvárí, dokonca drsne odstrčil okoloidúceho predavača piva. Usadil sa v hornom rade.

V rozčúlení a mrzutosti takmer nevnímal, o kom spieva hrdina spevohry na javisku. Dej ho vôbec nezáužímal, až kým nezačul ten výnimočný hlas. Odhlasu speváky mu naskočili na chrbte zimomriavky.

Nebol to obvyklý prenikavý soprán, ale zmyselný alt,

ktorý prekypoval zamatovou srdečnosťou. Jeho sýte zafarbenie prebudilo všetky jeho zmysly. Zo svojho strategicky výhodného miesta mohol sledovať, že hlas má rovnaký účinok aj na ostatných divákov. Len čo sa však otočil, aby uspokojil svoju zvedavosť, a zbadal speváčku, od prekvapenia takmer skamenel.

V ústach sa mu v zlomku sekundy začali zbiehať sliny a jeho zrak sa pásol na urastenom tele vysokej krásavice. Dočerta, vzdychol si v duchu, to sú ale krivky! So záujmom hľadel na jej bohaté, okoládovohnedé vlasy, padajúce nadol jej chrbtom ako vodopád, alebol taký ošarený jej pevnými prsníkmi a plnými bokmi v priliehavom levandulovom kostýme, že mu trvalo dve či tri minúty, kým jeho žiadostivý pohľad spočinul aj na jej tvári.

Od úžasu mu zamrelo srdce v hrudi. Bože dobrý! Tá žena bola taká krásna, až to ľloveku vyrážalo dych. Jej anjelská tvár sa dokonale hodila k jej zamatovému hlasu. Rubínovočervené pery, snehobiela pokožka, žiarivé zelené oči. Sebavedomá krásavica mohla mať asi tak dvadsať rokov. V náhlom popude si požiadal program od chlapíka, sediaceho kúsok od neho, aby sa dozvedel meno herečky, ktorá hrala hlavnú úlohu v Benátskom štvancovi Nespúšťajúc z nej oči, vrátil program neznámemu mužovi. Slečna Whitová.

V kútiku srdca dúfal, že nie je taká nevinná, ako to naznačovalo jej meno. Celkom isto to však nie jejej

skutočné meno. Herečky pravé mená nikdy nepoužívajú, to sa už naučil zo skúseností s týmito rozšmarnými stvoreniami. Ani nevedel, ako sa zviezol na najbližšie sedadlo a celé dve hodiny do konca spevohry ju pozoroval ako zhyponotizovaný.

Počas predstavenia úplne zabudol na všetky svoje trápenia a bolesti. Pohľad na ňu mu spôsoboval doposiaľ nepoznané potešenie. Svoju rolu hrala s nevídaným entuziazmom, zdravým sebavedomím a noblesou. Keď zmyselne zavlňala bokmi, celá mužská čas obecnstva šalela nadšením.

Vo vytržení len udivene krútil hlavou a zohrieval sa na výslň úsmevu ošarujúcej tmavovlásky.

Keď sa naivná spevohra skončila, tvár sa mu zatiahla smútkom, pretože len čo herečka odišla z javiska, premenilo sa na pustatinu. Pohodlnejšie sa usadil na stoličke a netrpezlivo podupkával nožmou. Nevedel sa dočkať jej ďalšieho výstupu. Kúpil si pohár piva a opovržlivo pozoroval premety a salta akrobatov, ktorí sa vrteli zľava doprava po scéne. Ich pobiehanie a poskakovanie sa mu zdalo trápne, ale aspoň mal čas popremýšľať nad tým, čo by mal urobiť.

Kým odišli z javiska, dospel k rozhodnutiu. Tú krásku musí mať. Diabol v ňom zvíľazil. Je predsa muž v najlepších rokoch. Keďže práve zomrel jeden z jeho najbližších priateľov, má dostatočný dôvod na to, aby

hľadal útechu v náručí ženy. Musí si len dať pozor, aby s ním nezostala celú noc. A pozapaľuje po izbe čo najviac sviečok. Dokonca by jej mohol dať do ruky i vlastnú pištoľ, aby sa pred ním cítila bezpečná. Bol odhodlaný urobiť čokoľvek, len aby ju dostal. Inak zomrie od túžby.

V priebehu niekoľkých minút si všetko dokonale premyslel. Za neterou v Yardley zájde zajtra dopoludnia a popoludní navštívi Morrisa v kasárňach. Dnešný večer bude mať celý len pre seba. Jedinou jeho úlohou je presvedčiť tú sladkú dievčinu, aby sním išla do hotela a potom rovno do postele.

Určite bude mať množstvo sokov. Nepochyboval o tom, že to ľahové stvorenie má množstvo obdivovateľov, ale bol pripravený zaplatiť aj viac, ako si skutočnosti môže dovoliť, a dokonca použiť aj svoj titul, len aby na ňu urobil dojem.

Najbližšie sa objavila vo veľkolepom finále, ktorým ňeholilo predstavenie. Na javisku tancoval asi tucet deviat, ale on mal oči len pre tmavovlasú krásku. Zízal na ňu ako v tranze, spalovaný narastajúcou túžbou a radostným očakávaním.

Vzrušene vykával na svoj čas. Tešil sa na to, ako bude s pôžitkom spoznávať črty jej tváre a krivky jej tela rukami i perami. Zatiaľ si ju se záľubou obzeral aspoň z diaľky. Ružové líca mala ešte detsky zaokrúhlé, vďaka čomu pôsobila dievčensky veselo. Výrazná brada, červené

ústa a tmavé namalované obočie iľtro kontrastovali s bledou plečou a dodávali jej tváričke výraz drzej tvrdohlavosti. Bol si istý, že má v sebe sto čertov, ale práve také vzdorovité dievčatá mal v posteli najradšej.

Keď sa spevohra skončila a tancujúce dievčatá sa tratili z javiska, pocítil sklamanie. O niekoľko minút sa však vrátili spolu s ostatnými hercami a herečkami, aby sa obecenstvu uklonili.

Dav šalel nadšením, slečna Whitová sa mu zdala z neznámeho dôvodu ešte krajšia. Graciózne vystrela ruky pred seba a ukláľala sa tak, akoby pred ňou stála sama kráľovná. Pritom očami pomaly a s požitím blúdila po obecenstve.

Damien užasnuto hľadel na slzy, lesknúce sa v jej očiach, ktoré sa vôbec nehodili k jej žiarivému úsmevu. Podistým sú to slzy vďačnosti, uvedomil si. *Krásny motýlik, ty žiješ len pre túto chvíľu.*

Zdalo sa, že slečna Whitová srdečnosť a obdiv obecestva nasáva do seba rovnakým spôsobom, ako sa ruža kúpe v hrejivých slnečných lúčoch.

Sedel pokojne v hľadisku, opierajúc sa bradou o päť, keď odrazu na svoj úžas pocítil vo svojom vyhasnutom srdci príliv nehy. Nechápal, prečo sa to stalo práve teraz. Možno to spôsobila neha v tvári toho dievčaťa, jej odzbrojujúca úprimnosť. Práve, keď uvažoval, ako by sa k nej dostal čo najrýchlejšie, očami spočinula na jeho tvári.

Keď sa ich pohľady stretli, preskočila medzi nimi iskra erotického záujmu.

Srdce mu bilo ako opreteký a takmer ani nedýchal. Kúzo jej smaragdových očí spôsobilo, že si zrazu pripadal bezmocný ako dieťa.

Napokon od neho odvrátila zrak a do líc sa jej nahrnula krv. Ak ju aj jeho pohľad zmiatol, veľmi rýchlo sa spamätala a poslala obecenstvu posledný vzdušný bozk. Potom náhlivo odbehla z javiska.

Len čo sa opona zatiahla, nastal pohon.

Okamžite bol na nohách, a uličkou sa predieral pomedzi vzrušený dav. Napochytro si nevedel spomenúť, kedy naposledy spal so ženou, ktorá sa červenala.

Pri pohľade na vyšnutý výraz jeho tváre mu všetci uhýbali z cesty. Neútočný, sústredený pohľad upieral na oponu za javiskom, akoby to bola španielska pevnosť, ktorú buď dobyje, alebo zomrie. Keď si všimol, že odo dverí sa po jednom vracajú chlapi, ktorých odmietli vpustiť do priestorov šatní, na jeho perách sa objavil úsmev dravca.

Tí hlupáci sa možno uspokojia s odmietnutím, ale on sa vyhladnutej koristi len tak ľahko nevzdá. Obišiel zástup, ktorý sa pred hlavným vchodom hlučne, dožadoval svojej modly, a pobral sa hľadať zadný vchod.

Miranda, síce uňahaná na smrť, ale rozjarená obdivom a úspechom, prijala honorár tri šilingy ako odmenu za celoveľerný výkon. Rozlúčila sa s pánom Chippingom a s ostatnými hercami a dojedajúc párok s peľivom, pobrala sa zo šatne. Po celodennej drine bola hladná ako vlk, a to jej ešte Brocklehurstová za trest odoprela aj tú mizernú veľeru. Veľký Dale, prezývaný v divadelnom súbore obor alebo lump, v skutočnosti však dobrosrdeľný a vnímavý ľlovek, jej venoval fľašu burgundského vína, aby ním spláchla jedlo a zahriala sa pred cestou domov.

Znova sa zakrútila do starého kabáta, obula si ľierne obnosené topánky a vydala sa na spiatoľnú cestu. Za výdatnej pomoci lakľov sa predierala pomedzi dav obdivovateľov v chodbiľke k zadnému vchodu do divadla, aby sa vyhla ťiadostivým mužom, prevažne vojakom. Tí opitejší a drzejší spomedzi nich sa ešte stále vytrvalo doľadovali, aby ich predstavili hereľkám.

Hoci sa naľalej vznášala v opare šťastia z úspechu predstavenia, predstava dlhej cesty domov schladzovala jej eufóriu. Unavene si povzdychla, pretože nohy sa jej po vyľerpávajúcom tanci podlamovali už teraz.

Predo dvermi sa tlaľil zástup mužov, ktorí sa pokrikmi doľadoval vstupu do jej šatne a všetci by ju nepochybné radi odprevadili domov, ale nemohla riskovaľ, ťe si niekto všimne, ťe sleľna Whitová sa nápadne podobá na Mirandu FitzHubertovú z dievľenskej školy v Yardley.

Po chrbte jej prebehol mráz, pretože si spomenula na reverenda Reedom a jeho brezové prúty, ale rýchlo zahнала nepríjemné myšlienky do úzadia. Rozhodla sa, že nepripustí, aby niečo také nízke znížilo jej dnešný triumf.

Divákom sa páčim, pomyslela si natešene a s chuťou zahryzla do pečiva. Bokom sa zaprela do ťažkých dverí a keď sa otvorili, vykročila do mrazivej zimnej noci. Ojedinelé snehové vločky poletovali ako nočné motýle okolo lúčov na stenách budov.

Len čo vykročila na drevené schody, okamžite ho zbadala. Od úľaku zabudla aj žuvať.

Bol to ten dôstojník.

Vysoký príťažlivý dôstojník, ktorý tak uhranivo zísal na ňu z hľadiska. Stál pri úpätí schodov s jednou nohou na prvom schode a ležérne sa opieral o zábradlie. Cez plece mal prehodený zimný plášť a netrpezlivo bubnoval prstami po drevenom zábradlí. Len čo ju zbadal, okamžite prestal bubnovať a zmeravel.

Ich pohľady sa stretli. A rovnako ako na javisku, v zlomku sekundy sa začali jej telom striedavo prevaňovať horúce a studené vlny horúceho vzrušenia, od ktorého sa jej rozochvel žalúdok. Pri prvom kontakte ich očí, keď sa klaňala na javisku, sa začervenala od hlavy až po päty. Jeho pohľad ju fascinoval, ale zároveň z neho cítila akúsi hrozbu. Pripomínal jej vlka z rozprávky, ktorý sa prikradol ku stádu ovčiek a jednu z nich si vyhlídal na večer.

Ibaže ona nemala v úmysle nechať sa zožrať. Jasne si uvedomovala, čo od nej neznámy chce. Bolo to zrejmé na prvý pohľad.

Na treťom schode zneistela, pretože v hrudi zacítila mocný tlkot srdca. Ten muž jej pripomínal impozantného, ale rešpekt vzbudzujúceho bojovníka. Meral najmenej šesť stôp a telo mal samý sval. Priťahovala ju aura prirodzenej authority, ktorá z neho vyžarovala, čo mohlo byť veľmi nebezpečné. Rozhodla sa, že ho napriek jeho príťažlivosti bude ignorovať tak ako ignorovala ostatných obdivovateľov. Zdalo sa jej riskantné priblížiť sa k nemu na dosah, najmä preto, lebo nablízku nebolo živej duše, ale nedalo sa mu vyhnúť. Prinútila sa narýchlo prehltnúť peľivo, ktoré mala ešte v ústach, a pozbierajúc ostatné zvyšky sebadôvery, pustila sa znovu nadol schodmi.

„Prepáčte, prosím, rada by som prešla.“

Na mužových perách pohrával spoly potmehúdsky, spoly zlomyseľný úsmev. Namiesto toho, aby sa jej vystúpil z cesty, postavil sa doprostred schodišťa, obidvomi rukami chytil zábradlia a vlastným telom jej zahatal cestu. A aké to bolo telo! Mohutné plecia v purpurovočervenej uniforme zdobili zlaté epolety. S potlákaným obdivom kľzala očiami po jeho mocných ramenách a štíhlom páse. Sivé nohavice zimnej uniformy mu obopínali dlhé nohy, strácajúc sa v nablýskaných čiernych čižmách.

Aj keď jeho urastená postava a uhrančivý výraz tváre

mohli človeka zastrašiť, zrazu cítila, že jej z jeho strany nehrozí nebezpečenstvo. Schod po schode pomaly zostupovala k nemu, až napokon zastala o jediný schod vyššie, než stál on. V tej chvíli mali oči v rovnakej výške.

V ošakávaní nadvihla obočie a nebojácne sa mu zahľadela priamo do očí. Zo sekundy na sekundu jej bolo čoraz jasnejšie, že nemá v úmysle nechať ju odísť bez toho, aby mu nevenovala pozornosť. Nepovedal nič, len sa na ňu usmial. Tváre mali tesne pri sebe. Musela bojovať sama so sebou, aby sa aj jej pery nezvlnili v úsmeve. Aby získala čas, vytiahla zátku fľaše a odchlipla si zopár dúškov vína, pričom si hostajne obzerala jeho ako žúžol čierne vlasy, nápadné ostré črty tváre a hlboko posadené sivé oči dlhými mihalnicami. Mal prenikavý pohľad, ale pôsobil dôveryhodne. Potom skľzla očami na jeho pekne tvarované ústa. „Dobrý večer, slečna Whitová," prihovoril sa jej hlbokým, zmyselným basom.

V kútiku srdca jej lichotilo, že dokázala upútať poornosť takého výnimočného muža. Zazátkovala fľašu potutečne sa naňho usmiala. „Nezdá sa vám, že ste príliš trúfalý?"

„Len ak vidím niečo, po čom veľmi túžim," zapriadol a aristokratickým nosom sa takmer dotkol jej brady v úmysle vdýchnuť vôňu jej pokožky. „Chcem byť vaším otrokom, slečna. Stačí povedať, čo mám pre vás mám urobiť."

„Otrokom?" Jeho slová na ňu zapôsobili tak silno, sa zachvela vzrušením. Rýchlo sa však spamätala odtiahnúc

sa od neho, pokúšala sa ho udržať od tela prísny pohľadom.

„Rečíky!" vyprskla opovržlivo a odvrátila od neho oči, pretože srdce jej bilo prudko ako zvon. „Všimla som si, že ste mi ani len nezatlieskali," vmietla mu do tváre rozmarné.

„Naozaj?"

„Veru tak. Moju pozornosť ste upútali práve tým, že ste boli jediný divák, ktorý neaplaudoval."

„Priznávam, že som bol taký unesený vašou krásou, že som ani nepostrehol, že sa predstavenie skončilo."

Zhovievavo sa na ňu usmieval, pohládzajúc ju pohľadom. Jeho mäkký hlas znel nežne a sladko ako rajska hudba. A mal na ňu aj rovnako opojný účinok. Odrazu zatúžila podľahnúť vábeniu neznámeho obdivovateľa, hoci vedela, že by sa mala ponáhľať domov. Silno na ňu pôsobil aj jeho londýnsky prízvuk s náznakom oxfordskej angličtiny. To nebude len jeden z vidieckych šľachticov, ale ozajstný džentlmen, pomyslela si.

„Po celý čas som myslel len na to, ako sa k vám dostať, aby som vám mohol vyjadriť svoj obdiv a povedať vám, aká ste úžasná herečka."

„Ale čo?" vyhrkla posmešne, ale v očiach sa jej roztancovali trblietavé iskričky. Znovu otvorila fľašu, odpila si trochu vína a oblizla si pery. „A našli ste nakoniec tie slová?"

Prikývol, hŕadiac ako zhypnotizovaný na jej ťervené pery.

„No tak? Na ňo ťakáte? Rada si ich vypoťujem.“

„Ste anjel!“ vyhlásil zboŹne.

Miranda sa veselo rozosmiala.

„Tak to nie je práve zdvorilá reakcia na môj obdiv,“ napomenul ju a odtiahol sa od nej. Potešilo ju, Źe sa jeho líca sfarbili rumencom. „Lichôtky nie sú mojou silnou stránkou.“

„Ani sa neodvaŹujem spýtať, ňo ťou je.“

Dôverne sa k nej naklonil a dvojzmyselne zašepkal: „Poťte so mnou do hotela Royal a dozviete sa.“

Srdce jej zamrelo pri lákavej predstave a na chrbte jej prebehli zimomriavky, ale navonok len pokrútila hlavou. „Zachádzate priľaleko. Prepáťte, pane, ale ponáham sa domov.“

Ani sa nepohol a sebavedome sa na ťu usmial. „Vyzerám snáľ ako muž, ktorý sa ľahko vzdáva?“

Pocítila nebezpeľenstvo a pokúsila sa prešmyknúť okolo neho, ale neúspešne. „MoŹno vás to prekvapí, ale ja som poľestné dievľa.“

„Keby to bola pravda, krásavica, tak by som sa asi rozplakal,“ zamumlal, pribliŹujúc sa k nej a znemoŹujúc jej útek. „Prezraťte mi vaše meno, vy rozkošné stvorenie. Vaše pravé meno.“

„Whitová."

„Ale to nie je vaše pravé meno, však?"

„Ale áno, je."

„No tak!" domázal nástojivo.

„Pusťte ma! Chcem ísť domov."

„Prezraďte mi aspoň vaše krstné meno."

„Snow."

„Snow Whitová? Snehulienka?" Neveriac vlastným ušiam, skúmavo sa na ňu zahľad.

„Zbohom!" odvrkla a s potmehúdsym úsmevom sa zohla. aby sa mu prešmykla popod rameno. Damien však bol rýchlejší. Lakom jej zahatal cestu a so zlomyseľným úškrnom si ju pritiahol k sebe.

„Milujem výzvy," šepol jej do ucha a mocnými prstami v kožených rukaviciach jej nadvihol tvár. „Zdá sa že ste vôbec nepochopili, ako veľmi po vás túžim.“

„To si vyprosujem, pane!" Len s vypätím vôle nadobudla stratenú rovnováhu, pretože na okamih v jeho sivých očiach zazrela krvilačnosť vlka. Potom ich však privrel a skloniac hlavu, zmocnil sa jej pier. V jeho ústach zanikol jej protest.

Z každej bunky jeho tela vyžarovala túžba, ktorá zažala spaľovať aj ju a vťahovala ju do sféry živočíšnej vášne. Rukou ju objal okolo krku a prehŕbiac bozk, ju silou primäl, aby pootvorila pery. Konečne si ju mohol vychutnať

a aspoň čiastočne uspokojí svoje žiadzu. Zastonal ako na smrť vyhladovaný muž a mocnou rukou ju objal okolo pása. Miranda sa snažila odtlačiť ho od seba, on si ju však ešte pevnejšie privinul k pevnému, urastenému telu.

S pôžitkom premohol jej chabý pokus o odpor. Keď jazykom začal plieniť jej ústa, odrazu si s úžasom uvedomila, že sa mu poddáva. Horúkovito hladkal jej vlasy, tvár i krk. Nový pocit, že ju niekto drží v náručí, bol bolestne nádherný a naplnil jej dušu bezstarostnosťou. Striedavo sa jej zmocňovali pocit osamelosti a neskrotná túžba.

Jeho bozky a nežnosťky vzrušili jej telo natoľko, že sa už nedokázala ovládať. V ošiali rozbúrených zmyslov zatajila dych a zdvihnúť ruky, blúdila prstami po jeho tvári a nakoniec ho objala okolo krku.

Damienovi poskočilo srdce od radosti a slastne zavzdychal. Nežne vzal do dlaní jej vlasy a nechal si ich sľaby vodu pretekať pomedzi prsty. Miranda ho najprv hladkala rukou po svalnatej hrudi a napokon obidvomi rukami uchopila do dlaní jeho nahladko oholenú tvár s ostrými ťmami. V tej chvíli bola celkom v zajatí svojich pocitov a ani najmenej ju nemrzelo, že nepozná ani len meno pŕitažlivého neznámeho.

„Zohrej ma dnes v noci, Snehulienka. Môžeš to pre mňa urobiť? Velmi ňa potrebujem.“

Miranda nedokázala ani len myslieť, tobôž odpovedať.

Vedená inštinktom prešla neznámemu prstami po vlasoch a prudko sa k nemu pritísila v nemej túžbe po ďalších bozkoch. Keď zacítila, že rukou vklzol pod jej kabát, zachvela sa ošakávaním.

Perami sa prisala na jeho ústa a s necudným potešením sa k nemu tísila. Telo sa jej priam triaslo od túžby po jeho dotykoch. Zreteľné si uvedomovala dotyk jeho ruky, ktorá cez ľahučký levandulový mušelín skúmala krivky jej pásu aj bokov. Nato jej začal rytmicky hniesť zadok a zároveň prehýbiac bozk, bozkával ju s uchvacujúcou nástojivosťou. Takmer zamdlela od rozkoše, keď prstami hladkal jemnúký mušelín na intímnom mieste medzi jej stehnami, kde už bola beznádejne vlhká. Jej rozkoš stupoval až dovtedy, kým sa neodtrhla od jeho úst a nezačala nekontrolovane stonať.

„Som tvrdý ako kameň. Myslím, že už nedokážem ťakať," dychľal jej do vlasov.

Otvorila oči. Krútila sa jej hlava, podlamovali kolená a srdce jej trepotalo v hrudi ako vyplašené vtáka. Jeho hruď sa prudko zdvíhala a tvár mal od napätia úplne meravú. Rýchlym pohľadom si premeral zatienenú stenu divadla a potom uprel žiadostivé oči na ňu. „Pod týmito schodmi je tma."

„Nie!" zľakla sa a uprela naňho udivené oči.

Na perách ešte stále cítil šavnatosť jej bozkov. „Tak dobre. Ideme teda do hotela." Pobožkal ju na šiju a potom

neochotne vypustil z majetníckeho objatia. „Zožením koň," zašepkal chraplavým hlasom. „Počkaj tu." Skôr než sa nazdala, zbehol z posledných schodov, otočil sa a rukou si prihládzal vlasy.

Omámené hľadela za ním, ako sa náhli k stanovišću drožiek.

Uplynulo niekoľko sekúnd, kým vytriezvela z omámenia. V úsilí nadobudnúť stratenú rovnováhu, zatvorila oči. V prívale hanby nad svojou neviazanou telesnou žiadostivosťou náhlivo zbehla zo schodov na zasneženú cestu, ktorá viedla do Yardley. Musí ujsť, než sa vráti, pretože jej bolo jasné, že jeho sladkému presviedčaniu by neodolala.

Namáhavé brodenie v snehu rýchlo schladilo jej vášeň. Namiesto nej ju zaplavil hnev zmiešaný s pocitom viny. Nemohla uveriť, že pripustila, aby človek, ktorého vôbec nepozná, robil s jej telom také nemravné veci. A ona si to ešte aj vychutnávala! Možno má tá bosorka Brocklehurstová nakoniec pravdu. Možno mám skazenosť v krvi, rozmýšľala, nahnevaná sama na seba. Naozaj nemohla už v hľadisku odhadnúť, čo je to za vtáčka? Urodzený samopašník a zhýralec, ktorý si užíva všetky pôžitky, aké mu život môže poskytnúť, a kráti si čas prenasledovaním chudobných dievčat. Všetkým mužom ide vždy len o jednu jedinú vec. Najmä mužom v uniformách.

Ani raz nepovedala na jeho neslušné návrhy áno, ale

on si jednoducho uzurpoval právo na jej súhlas. Ešteže šiel po ten koš, premýšľala. Keby ma nebol pustil, určite by som mu nebola utiekla.

„Hej!“ zaúľala hlas za chrbtom. Uplynul len zlomok sekundy, kým sa rozúhol temnotou nástojivý výkrik neznámeho dôstojníka. „Slečna Whitová!“

Ďakovala Bohu, že mu neprezradila svoje skutočné meno. Ignorujúc jeho krik, pridala do kroku.

„Slečna Whitová!“ vyštekol preskakujúcim hlasom, z čoho usúdila, že je poriadne nazúrený. Z panovačného tónu jeho hlasu usúdila, že je zvyknutý nielen vydávať príkazy, ale aj na absolútnu poslušnosť.

Chlap sa však nenechal odradiť. „Dočerta, kam bežíš?“

„Domov!“ zakričala ponad plece. Svetlá na divadle za jeho chrbtom osvetľovali v tme siluetu jeho statného tela.

„Prečo?!“ skríkol, akoby nemohol pochopiť, že nejaká žena si dovoľila odmietnuť ho.

Otočila sa len na zlomok sekundy, aby mu mohla vmietnuť do tváre hrdú odpoveď: „Pretože ja som herečka, a nie kurva!“

„Ale čo?“ kričal za ňou hlasom plným sarkazmu. „Dodnes som netušil, že je v tom nejaký rozdiel!“

Damien zahrešil a v mrazivom nočnom vzduchu sa pred jeho ústami vytvoril nadýchaný obláčik pary. Hoci ešte

stále cítil na jazyku jej chuť, vôbec nemal v úmysle prenasledovať ju. Nuž, urobila zo mňa poriadneho hlupáka, pomyslel si a s nevôľou si uvedomil, že zrejme neklamala a naozaj je poľestné dievča. Mylná bola jeho poľiatočná domnienka, že drahoty robí len preto, aby z neho vyžmýkala čo najviac peňazí. Keďže nepriazeň osudu ho pripravila o odmenu, otočil sa a pripomenúc si svoju prísahu, potichu zavrčal: Žiadne ženy! A žiadny alkohol!

V úmysle vypudil ju z mysle sa rozhodol, že sa vráti do kasární a vyhľadá Morrisa. Kráčala ráznymi, dlhými krokmi a jej postava sa už strácala na kľukatiacej sa ceste. Dlhý kabát a tmavé vlasy sa vlnili za ňou ako závoj za princeznou. Bože, aleje krásna! pomyslel si smutne. Takže je poľestná? Nuž, bod pre teba, dievča. Daj si pozor, aby si taká zostala čo najdlhšie. Nostalgicky sa zahľad na jej náhliacu sa postavu, miznúcu na horizonte. Odrazu spozornel, lebo zachytil akýsi pohyb.

Všemožne sa usiloval zaostriť pohľad na skupinku stromov neďaleko od mosta, ktorý sa klenul ponad zamrznutú rieku Cole. Spomedzi stromov sa vynorila tmavá silueta postavy, ostro kontrastujúca s bielym snehom.

Dofrasa! V zlomku sekundy sa ho znova zmocnila neskrotná zúrivosť. A vraj poľestná!

To drzé dievčisko si podľa všetkého dohodlo na dnes veľa schôdzku s niekým iným. Pred ním, ctihodným plukovníkom, dala prednosť inému. Preto mu to

nepovedala? Preto dopustila, aby zo seba urobil idiota? Pohoršene pokrútil hlavou, lebo jej odmietnutie ho bodalo v srdci ako tŕň. Lucien ho často upozorľoval, aby sa nenechal pohláznit ženami. Ako obvykle, aj tentoraz sa ukázalo, že jeho bystrý brat mal pravdu. Ktovie, či uspokojíš jej túžby, pomyslel si zlomyseľné, ale práve vo chvíli, keď sa sklamaný chcel zvrtnúť a ísť po svojom, všimol si medzi stromami ľahšiu mužskú postavu. A vzápätí sa vynorila ešte iná.

Zháľil sa a so zamračenou tvárou ich začal pozorovať. V pohyboch tých troch boli ľosi zlovestné. Ostrým zrakom sa snažil preniknúť cez tmavú húštinu, tam neľíha ešte niekto ľahší, ale medzi kríkmi rozpoznal len siluety koni. Vnútorň hlas ho varoval pred nebezpečenstvom. Nezmienil sa náhodou jeden z podstojníkov v kasárňach o narastajúcom počte kriminálnikov, ktorí sa usídlili tesne za hranicami mesta?

Zatiaľ čo jeho myseľ zamestnávali ponuré úvahy, Snehulienka nebojácne vykračovala priamo k nim. Znepokojene si uvedomil, že mužov nemôže vidieť, pretože mala pred sebou vyvýšeninu, ktorá jej bránila vo výhľade.

Keď sa tí traja vzápätí rozostavili na ceste, akoby sa ju chystali napadnúť, oblial ho studený pot. To celkom isto nie sú jej známi! Len čo mu to došlo, pocítil zlosť a prívál neskrotnej energie. V spánkoch mu divoko pulzovala krv.

Sú to zákerní zloduchovia!

V zlomku sekundy si vyzliekol kabát a prudko vyštartoval za ním netušiacim dievčaom. Jediným výkrikom striasol zo seba okovy civilizácie a zdvoritého správania sa, do ktorého ho v ostatných mesiacoch nútila aristokratická spoločnosť. Vôbec ho neznepokojovalo, že nemá pri sebe zbraň, pretože ovládal prinajmenšom deväť spôsobov, ako zabíjaťloveka holými rukami. So skracujúcou sa vzdialenosťou videl objekt svojho záujmu čoraz ostrejšie a jasnejšie a v duchu už s matematickou predvídavosťou hodnotil situáciu a plánoval útok.

Čím viac sa dievča približovalo k vrcholu stúpania, rýchlejšie bežal. Túžil ju dobehnúť, skôr než sa dostane do rúk tých zlosynov. Mimovoľne si uvedomil že celé jeho telo sa pripravuje na boj. Všimol si, len čo sa Snehulienka ocitla na vrchole vyvýšeni, zostala stáť ako skamenená. Teraz už aj ona zbadala útočníkov. Bol ešte príliš ďaleko na to, aby počul, čo na ňu zakričali, ale zreteľne videl, že po krátkom zaváhaní sa zvrtila a rozbehla sa späť k divadlu.

Pridaj, pridaj! povzbudzoval sám seba v duchu, ale jeho sily nestačili na to, aby k nej dobehol. Navyše sa z lesíka vynoril na koni štvrtý muž.

Tým trom stačilo zopár skokov na to, aby ju dobehli a schmatli za vlasy. Vzápätí ju sotili do snehu. Zdesene vykrikla, ale jeden z chlapov jej zakryl rukou ústa a umlčal

ju.

Damienovi sa podarilo zadržať výkrik zúrivosti, pretože mu bolo nad slnko jasnejšie, že jeho jedinou výhodou je moment prekvapenia. Trietil ako bez duše. no kým sa približoval k vrcholu, na chvíľu ju stratil z dohľadu.

Keď dobehol na vrchol kopčeka, jeden z mužov už pridržoval za uzdu koňa toho štvrtého a ďalší dvaja držali dievča popod pazuchy a za členky. Očividne mali v úmysle vysadiť ju k mužovi, sediacemu na koni. Zúriivo kopala a statočne s nimi zápasila, až kým jeden z nich nevytiahol nôž a nezačal jej ním šibrinkovať pred nosom.

Pri pohľade na strieborný ligot noža Damien priam fyzicky cítil, ako sa v ňom prebúda zo spánku beštia s krvou podbehnutými diabolskými očiami ukrytá hlboko v jeho duši. Hlavou mu vírili útržkovité spomienky na noci prebdené na stráži a na hrôzostrašné, bodákové útoky. Prestal si uvedomovať, že je civilizovaný človek a zostalo v ňom len vedomie krvilačnej šelmy. Zdalo sa mu, že vôkol neho vládne priam strašidelný pokoj. Ako keby zastal čas.

Kým jeden z útočníkov pustil na chvíľu brániace sa dievča, aby zastrčil zbraň do puzdra a mal voľné ruky, Damien bol pri nich. Ignorujúc ich šľavnaté nadávky, lakôm vrazil do tváre mužovi s nožom a ďalším úderom ho poslal k zemi. Medzitým chytil padajúcu Snehulienku okolo pásu. Kôň v ústu odskočil nabok, ale vyčakaná

herečka nechtami zaútočila na jeho tvár. V panike si neuvedomila, že jej prišiel na pomoc.

Zároveň z celej sily kopla do brady muža, ktorý ju držal za nohy. Damienovi sa však podarilo zovrieť vzpierajúce sa dievča do náručia a odniesť ho o pár krokov nabok, kde ju nešetrne spustil na zem. Potom sa zvrtol a naširoko si zastal medzi ňu a útočníkov. Statný chlap, ktorého kopla do brady, sa medzitým stihol postaviť na nohy. Damien sa naňho vrhol a udel ho do medzi očí s takou silou, že obor sa zapotáľcal a omráčený sa zviesol na zem. Damien sa na zlomok sekundy obzrel za seba, aby sa presvedčil, či je dievča v poriadku. Kľakiac v snehu, zdvihla k nemu hlavu. Keď sa ich pohľady stretli, z priateľského zamávania usúdil, že ho spoznala a pochopila, že jej prišiel na pomoc.

A potom sa kúsok od nich ozval ohlušujúci výstrel. Kútikom oka zazrel pištoľ, z ktorej vyšľahol plameň a vzápätí zacítil, že jeho ľavý biceps zasiahla guľka.

Zakľal a pravou rukou si zovrel zranené rameno. V tej chvíli dievča zúfalo vykričlo: „Nie!!!“ Na Damienovom plese sa začali perliť kvapky studeného potu. Odtrhol oči z krvácajúceho ramena a vzhliadol k mužovi, ktorý ho postrelil. Bol ním štíhly, šľachovitý muž s blyšiacim sa zlatým zubom. Nevšímajúc si výhražné výkriky ostatných útočníkov, pretínajúce mrazivé ticho noci, zazeral chvíľku vražedným pohľadom na strelca, kým bolesť v ramene

trochu neotupela.

Útočník sklopil pištoľ hlavou nadol a snažil sa ju znova nabiť, ale strach a časová tieseň mu zväzovali ruky. Damien uvoľnil zovretie poraneného ramena a krv z dlane si utrel o červenú látku uniformy. Zdalo sa mu, že cez hlasné hučanie krvi v ušiach počuje z diaľky delostreleckú paľbu. Skutočnosť sa pred jeho očami rozmazala a zrazu videl bojovú zástavu jeho regimentu, plápolajúcu vo vetre. Znovu sa ocitol v Španielsku. Zo všetkých strán sa ozýval ohlušujúci rachot diel, v sprievode ktorého Francúzi útočili na jeho oddiel. Znenazdania chaos v jeho hlave začal nadobúdať zreteľné kontúry jediného cieľa: Zabi, aby nezabili teba!

„Bež!“ prikázal dievčaťu stroho a ako rozzúrená šelma sa vrhol na strelca. Nechcel, aby bola svedkom krvavej scény.

Všetko sa to zomlelo v priebehu niekoľkých sekúnd.

Otáčajúcej Mirande od hrôzy takmer vyskočilo srdce z hrude, keď videla, že jej vysoký, sivooký záchranca sa vrhá priamo na muža s pištoľou. Všimla si zlovestný pohľad, ktorý sa objavil na jeho drsnej, uhranúvej tvári, keď sa mu do ramena zavŕtala guľka. Vôbec však nedal najavo bolesť. V tejto vypätej situácii sa nevedela napochytro rozhodnúť, čo má urobiť.

Uvedomovala si, že by ho mala poslúchnuť. Ale ako ho môže opustiť a starať sa len o záchranu vlastnej kože?

Veľ bol v ošividnej nevýhode a navyše zranený! A všetko to bola len a len jej vina. Jedného dňa sa jej niečo také muselo stať, pretože riskovala a odvažovala sa chodiť popri tejto vykričanej časti mesta.

Netušila, či od nej tí zlosynovia mohli chcieť, ani od koho sa dozvedeli jej pravé meno, ktorým ju oslovili. Vedela len toľko, že je nevýslovné vďaka vysokému, príťažlivému dôstojníkovi za to, že prejavil toľko odvahy i statočnosti a pribehol jej na pomoc.

V nasledujúcej chvíli sa však jej idylické predstavy o rytierovi v lesklej zbroji premenili na úprimné zdesenie, keď sa vyrútil na strelca ako vyhladovaný vlk. Muž vykrikol od zdesenia, hoci plukovník nemal v ruke žiadnu zbraň. Všetko sa to zbehlo príliš rýchlo na to, aby mu v útoku dokázal zabrániť. Napriahol päť s prstami zovretými do smrtonosného háku a udrľ zločínca do hrtana, pričom zavyl ako rozzúrené zviera.

Miranda ešte nikdy v živote nepočula z ľudských úst podobný zvuk. Pri pohľade na drsný výjav od úžasu mimovoľne zjojkla. Keď jej záchranca hodil bezvládne telo na zem, cítila, ako sa jej zdvíha žalúdok. S neprítomným očiami, lesknúcimi sa ako v tranze, sa otočil k ostatným útočníkom. Tí v hrôze vyčakane ustupovali.

Miranda už nečakala na ďalšie príkazy. Potácavo sa pozviechala na nohy a nadvihnúť si kabát i šaty, rozbehla sa k divadlu. Myseľ mala od prežitej hrôzy celkom

paralyzovanú. Hoci ešte nikdy nezažila ňosi také príšerné, zachovala si aspoň toľko duchaprítomnosti, že sa rozbehla správnym smerom.

O chvíľku sa za ňou ozval ďalší výkrik. Keď si uvedomila, že práve skolil ďalšieho zloducha, ešte väčšmi zrýchlila, akoby jej narástli krídla. Znenazdania precvalal popri nej štvrtý útočník na koni a odrezal jej cestu k divadlu. Telom sa jej pŕevalila nová vlna hrôzy.

Prenasledoval ju ako poľovník srnku. Zvrtla sa na podpatku a pustila sa opačným smerom k mostu ponad rieku, smerom do Yardley.

Bežala ako o život, až ju začalo páliť v pŕúcach. V úmysle uniknúť prenasledovateľovi kŕuľkovala, ale získala tým len nepatrný náskok. Keď míňala svojho záchrancu, vyhla sa mu úctyhodným oblúkom. Na zemi už ležali dve mŕtve telá útočníkov a v tej chvíli mlátil hlava-nehlava tretieho. Šialenstvo a násilie ho mali úplne v moci. Ponorený v zúrivosti svojho sveta, si ju ani nevšimol, keď upaľovala k mostu v zúfalom úsilí uniknúť jazdcovi na koni.

„Nie!“ vydral sa jej z hrdla vydesený výkrik, keď začula hrozivý dupot konských kopýt tesne za svojím chrbtom.

Jazdec na koni ju už dobiehal. Usúdila to z konského pachu, ktorý jej udrľ do nosa, a z praskotu koženého postroja. Sťažka dychiac, obzrela sa ponad plece práve vo chvíli, keď sa jazdec naklonil zo sedla, aby ju zdvihol k

sebe.

„Pomóóc!" vykrikla z posledných síl.

Už takmer cítila na šiji jeho ruku, keď jazdec zrazu s výkrikom spadol z koňa dolu hlavou. Dopadol rovno pred jej nohami tvárou do snehu, takže videla, že mu z chrbta trčí nôž. Znova jej prišlo zle od žalúdka.

V nasledujúcej sekunde sa jej zatmelo pred očiami a na nerovnom teréne stratila rovnováhu, pričom takmer spadla na bezduché telo muža. Ani nevedela, ako sa jej podarilo premôcť slabosť a zostať na nohách. Dezorientovaný kôň sa splašil a bez jazdca sa rozbehol cez most.

Miranda už nemala ani odvahu, ani sily, aby sa znovu vydala na útek, a tak si len zakryla ústa obidvomi rukami, aby zabránila náreku zo strašidelnej scény pred jej očiami. Trasúc sa na celom tele, pomaly sa obrátila a prinútila sa uprieť zrak na svojho záchrancu.

Stál na kopci zaliatom mesačným svetlom so šablou v ruke. Jeho mohutné plecia sa prudko zdvíhali a zasa klesali v úsilí polapit dych. V striebornom mesačnom svite vyzeral ako bojovný Viking zo starej legendy. Len čo trochu vyprchal jeho spravodlivý hnev, začal sa rozhliadať vôkol seba po nehybných telách útočníkov, ležiacich na udupanom a skrvavenom snehu.

Znechutene zahodil ukoristenú zbraň a sklonil hlavu takmer až na hruď, spakruky si utierajúc čelo. Sneh pod jeho nohami sa premenil na krvou presiaknutú brečku. Z

tváre postriekanej krvou mu stekali kropaje potu. Elegantnú uniformu mal dotrhanú a vlasy rozstrapatené. Ešte nikdy v živote nestretla pudovejšieho a strašidelnejšieho tvora, ako bol tento nepokoriteľný, divoký muž.

Stála tam ako vraštená do zeme. Pokojný žblnkot neďalekej rieky jej v tom zlovestnom tichu pripadal ako dunenie hromu. Akoby cítil jej užasnutý pohľad, jej záchranca k nej pomaly otočil hlavu.

V tej chvíli vyzeral priam nadpozemsky - ako anjel smrti krásny, no zároveň strašidelný a na míle vzdialený. Chladné sivé oči neprezrádzali žiadny cit.

„O tu tak stojíš?“

Chladnokrvný tón jeho hlasu ju vrátil späť do reality. Prenikol celou jej bytosťou s mohutnou silou burácajúceho horského vodopádu. Nadvihla si sukcu, otočila sa a dala sa na útek. Mala pocit, že to všetko bol len zlý sen. Ako bez duše prebehla cez most a brodiac sa v snehových závejoch cez tiché polia, trielila späť do Yardley.

Tretia kapitola

Deň bol pochmúrny a ponorený do tajuplného ticha. Damienov kôň statočne klusal do Yardley po vyjazdených koňajach plných blata. Cesta sa vinula popri mohutných, opadaných stromoch, ktoré boli ošáhané vetrom a dokrútené mnohými zimami. Nízko na oblohe viseli ocelovosivé oblaky ako špinavá vlnená deka.

Keď vošiel na dvor ohradený tehlovým múrom, zastavil koňa, zosadol z neho neďaleko masívnych predných dvier internátnej školy a povystieral si zmeravené telo. Po vŕejšom incidente ho pichalo v chrbte, bolela šija, vlastne celé telo. Rameno, ktoré mu zasiahla gučka, ho nezniesiteľne páľilo, ale svojím spôsobom bol rád, že je zranený a že cíti aspoň niečo. Keby sa to nebolo stalo, pociťoval by len chladnú otupenosť.

Zaviedol koňa k stôpiku a kým navliekal uzdu do železného oka a priväzoval ju, upieral zrak na kamennú stavbu. Pomaly kráľal k prednému vchodu. Pod jeho tvrdým zovŕajškom sa ukrývala ubolená duša a premáhal ho pocit zhnusení a prázdnoty, ktoré po vŕejšom zúrivom besnení, koniec koncov, aj ošakával. Rázne zabúchal na dvere dĺžou, pretože po vŕejšej bitke ho boleli hánky.

Kým čakal, než mu otvoria, v myšlienkach sa zatúlal späť k udalostiam, ktoré nasledovali po krvavom masakri. Keď Snehulienka v hrôze pred ním utiekla, vrátil sa do kasární. Našťastie, medzitým sa Morris vrátil. Damien mu dopodrobna porozprával o tom, ako tí štyria prepadli dievčinu, ako zasiahol a priznal, že to prehnal.

Útok na mladú herečku Morrisa pobúrili a pochválili ho za pohotovú reakciu, s ktorou jej prišiel na pomoc. Kým lekár regimentu ošetroval jeho rany, Morris poslal šatu vojakov, aby patrolovali okolo Bordesley Green a ďalšia skupina dostala za úlohu postarať sa o mŕtvych.

S Morrisom prehladali ich odev, ale nepodarilo sa im nájsť nič, čo by im pomohlo určiť ich totožnosť. Na ruke jedného z nich však objavili zvláštne tetovanie. Znázorňovalo dravého vtáka, ktorý mal v pazúroch dýku. Morris vyslovil domnienku, že bol námorník.

Vypili si spolu za pohárik a zaspomínali si aj na Sherbrooka, ich nedávno zosnulého priateľa. Potom Morris prikázal jednému z vojakov, aby odviezol Damiena do hotela Royal a ubezpečil ho, že si nemusí robiť ťažkú hlavu. Postarajú sa o to, aby sa celý incident diskrétno ututľal a aby sa o ňom zbytočne nehovorilo.

„Nezabudni upozorniť tú herečku, aby už tadiaľ nechodievala," dodal Morris zamračené.

Ale aj keby bol Damien vedel, kde hľadať tajomnú slečnu Whitovú, nebol by to urobil, lebo ju už nikdy v

živote nechcel vidieť. Bol rád, že jej v slabej chvíľke neprezradil, ako sa volá. Nemusí vedieť, že ten hrôzu naháňajúci zabijak, ktorý ju zachránil, je šľachtic a plukovník, ktorého Anglicko uctieva ako národného hrdinu.

Nikto z civilov nechápe, koľko krutosti je na frontových líniah. Nikto to nemôže chápať, ak to nezažil na vlastnej koži. Ale tá nešťastná Snehulienka viera k tomu priúchla. Mohol len dúfať, že ju to natrvalo nepoznaí.

Hádam nie, pomyslel si, dúfajúc, že sa nemýli. Vyzeralo to, že sa dokáže o seba postarať a nepoddá sa len tak ľahko. Takých ľudí vedel odhadnúť na prvý pohľad. No napriek tomu nevedel zabudnúť na výraz, ktorý sa objavil na jej tvári vo chvíli, keď utiekla. Nevedel zabudnúť na vydesené oči, ktoré naňho upierala a v ktorých sa zračil odpor voči nemu - vraždiacemu monštru. Ktovie, či by nemal zabiť aj sám seba a urobiť tým svetu láskavosť.

Práve vtedy sa pred ním otvorili dvere. „Čo si želáte, pane?“ spýtala sa dervenolica stará slúžka s okrúhlou tvárou.

„Prišiel som navštíviť svoju chovanicu, slečnu Mirandu FitzHubertovú.“

Spod ozdobnej stužky domáceho koberca hľadeli udivené ženské oči. Žena sa zdvorilo uklonila: „Poďte ďalej, pane. Ste azda major Sherbrooke?“

Znovu pocítil bolesť pri srdci. „Nie. Som priateľ zosnulého majora Sherbrooka, gróf z Winterley. Menovali

ma za poručníka slečny FitzHubertovej."

„Ach, Bože!" vzdychla si žena, pochopiac jeho významný pohľad. „Poďte ďalej, pane. Slečna FitzHubertová je v kaplnke s ostatnými dievčatami. Mám ísť po ňu?"

„Nie, so zlými správami sa netreba ponáhľať. Počkám, kým sa bohoslužba skončí." Vykročil do pochmúrnej haly. S pobúrením si uvedomil, že z kamenných dlaždíc stúpa studené vlhko. Určite je to veľmi nezdravé. Dúfal aspoň, že dievča, ktoré mu osud zveril do opatery, je dostatočne odolné. „Je tu riaditeľ? Rád by som sa s ním rozprával."

„Reverend Reed práve udŕluje sviatosť oltárnu našim dievčatám. Slečna Brocklehurstová, moja nadriadená, je tiež v kaplnke. Dáva pozor na dievčatá."

„A vzorne si plní svoje povinnosti," neodpustil si poznámku s núteným úsmevom. „A kto ste vy?"

„Volám sa Warrenová. Som kuchárka, školnícka, práčka - jednoducho všetko, čo treba." Otvorila dvere na pravej strane vstupnej haly a s úsmevom na ne ukázala: „Nechceli by ste počkať v salóne, pane? Nemalo by to už trvať dlhšie než desať minút."

Prikývol a vykročil k salónu, ale potom sa zháňil a znepokojene sa spýtal: „Nevracajú sa dievčatá prednými dverami, pani Warrenová? Môj kôň je náladový a nebolo by dobre, keby ho chceli pohladkať."

„Nie, pane, dievčatá prichádzajú zozadu. Je tam

kamenná cestička, ktorá vedie rovno z kaplnky."

„Tak dobre," prikývol spokojne a potom prešiel popri nej do prijímacieho Salonika.

„Dáte si čaj, pane?"

Prikývol. „Ďakujem, veľmi rád."

Uklonila sa, zatvorila za sebou dvere a nechala ho osamote. Damien si vyzliekol zimník, stiahol hrubé jazdecké kožené rukavice a nervózne vyčkával. V kozube tleli posledné plamienky vyhasínajúceho ohňa a miestnosť pôsobila neútulná a chladne.

Nech túto školu spravuje ktokoľvek, určite je to poriadny skupák, pomyslel si. Skúmavo si obzeral zodratý koberec, ošumelý nábytok a nevykonný kozub. Poplatky za školu v Yardley však vôbec neboli malé.

Možno tu niekto kradne. Pretože bol kedysi zodpovedný za celý regiment, ktorý až príliš často trpel nedostatkom stravy, obuvi a oblečenia, a to už ani nehovoriac o munícii, okamžite si všimol príznaky prehnanej šetrnosti. Ale strádanie, ktoré vojaci dokázali vydržať, určite nebolo vhodné pre dospievajúce dievčatá.

Mienka, ktorú si vytváral o internátnej škole v Yardley, bola poraz nepriaznivejšia, musel však uznať, že pokiaľ išlo o čistotu, nedalo sa vedeniu nič vytknúť. Všímavými očiami si prezeral salón, akoby kontroloval ubytovacie priestory vlastnej jednotky. Bol bez najmenej škvrnky, priam úzkostlivo čistý.

Vzpriamený ako linear si sadol na gauč, pohľad uprel pred seba a ruky si položil na stehná. Niekoľko minút si v duchu opakoval reč, ktorú mienil predniesť svojej chovanici. Ešte stále nemohol uveriť, že osud sa s ním zahral tak kruto. On, ktorý si nezaslúži, aby sa zdržiaval v blízkosti civilizovaných ľudských bytostí, sa bude musieť o niekoľko minút postaviť zoči-voči nevinnému dieťaťu, ktoré prišlo o posledného príbuzného.

Netrvalo dlho a ozvali sa zvony z kaplnky, ktoré oznamovali koniec bohoslužieb. V tej chvíli vošla pani Warrenová s podnosom a s čajom a položila ho na malý stolík kúsok od neho. Keď zažula, že sa otvorili zadné dvere, obzrela sa ponad plece a potom sa už budovou niesli švitorivé dievčenské hlásky. Prehlušil ich hlasný, sebavedomý mužský hlas, ktorý im nakazoval zostať stáť a držať jazyk za zubami.

„Bolo by lepšie, keby počul on," zašomrala gazdiná a uprela na Damiena vyzývavý pohľad.

„Prosím?" spýtavo na ňu pozrel.

Pani Warrenová odhodlane našpulila pery: „Pane, bez ohľadu na to, čo vám tí dvaja povedia, slečna Miranda je veľmi dobré dieťa," zašepkala dôverne. „Svojím spôsobom je to hotový anjel."

„Pani Warrenová! Pani Warrenová!" volal mužský hlas zo zadnej časti haly. „Kde sa zase moce tá hlúpa starena!"

Damien zvrátil obočie a pozrel na dvere.

Gazdiná si položila na ústa ukazovák, sprisahanecky na Damiena žmurkla a ponáhľala sa do vstupnej haly. „Máte návštevu, pane. Jeho lordstvo, gróf z Winterley, čaká v salóne -“

„Jeho lordstvo?“ vykrikol muž a potom stíšil hlas do šepotu, takže ho Damien nemohol počuť.

Vstal a premýšľal nad podivnými slovami starej ženy. Počul dupot niekoľkých párov nôh, ktoré sa rozbehli hore po schodoch, a predstavoval si, že jedny z nich patria jeho chovanici. Bol na ňu zvedavý, a tak pristúpil ku dverám a vyzrel von, ale uvidel už len okraje dievčenských béžových šiat a podrážky topánok, strácajúcich sa na poschodí.

„Vitajte v našej škole.“

Káz, oblečený do čierneho, pristúpil k Damienovi s podlízavým úsmevom. „Som reverend Reed, zakladateľ a riaditeľ tejto školy. Čím vám môžem poslúžiť?“

Celkom inštinktívne pojal voči tomu chlapovi neúbosť. „Som plukovník lord Winterley,“ pozrel naňho povýšenecky, vybral z vesty list od Jasonovho advokáta a podal mu ho. „Bohužiaľ vám musím oznámiť, že majora Jasona Sherbrooka z tridsiateho šiesteho regimentu minulý týždeň niekto zavraždil. Mňa ustanovili za poručníka jeho chovanice, slečny Mirandy FitzHubertovej. Rád by som sa s ňou stretol.“

„Samozrejme, pane," zašomral reverend Reed popod nos a sklonil pohľad k listu, aby očiami preletel jeho obsah. O chvíľku znova zdvihol hlavu a vrátil list Damienovi. „Odpusťte mi to zaváhanie, pane. Ale mojou povinnosťou je dievčatá chrániť."

„S tým môžem len súhlasiť."

Pri Damienovom zmierlivom tóne sa reverendov sinavý obličej rozžiaril. „Môžem vás pozvať do svojej kancelárie? Potom ju nechám zavolať. Prineste nám čaj, pani Warrenová."

Damien si strčil list späť do vesty a nasledoval ho cez vstupnú halu do inej miestnosti, v ktorej boli pozdĺž stien police s knihami a uprostred stál impozantný písací stôl.

„Urobte si pohodlie, pane," ukázal reverend Reed na kožené kreslo neďaleko stola.

Keď Damien kráľal k nemu, upútal jeho pozornosť iný kus nábytku a okamžite v ňom vyvolal množstvo nepríjemných spomienok. Cítil, že mu po chrbte prebehol mráz. Od hnevu v ňom vzkypela krv. Bolo to modlitebné kľakadlo, na ktorom bola otvorená kniha, ale kožené manžety, ktoré viseli po bokoch, prezrádzali jeho pravý údel. V skutočnosti to bol stojan, na ktorý priväzovali žiačky, aby ich mohli bičovať.

Kým bol ešte žiakom v Etone, aj jeho niekedykrát pripútali na podobné zariadenie. Obvykle kvôli tomu, že odmietol žalovať na Luciena a prezradiť, že ide o jeho

prehrešky. Pozrel prísne na reverenda, ktorý medzitým prikročil k stolu. „Ak zistím, že ste bili moju chovanicu," povedal celkom pokojne, „zmlátim vás ako žito."

„Ale, ale, čo si to o mne myslíte lord Winterley!" zvolal a nervózne sa zasmial. „Vy ste naozaj vojak každým číslom, idete rovno k veci. Môžem vás ubezpečiť, že každé kadlo slúži len ako výstraha pre menej poslušné dievčatá. Nikdy ho však nepoužívame."

Pani Warrenová, ktorá práve vošla, kútikom oka významne zaškúlila na Damiena a položila podnos s čajom na reverendov stôl.

„Ďakujem, pani Warrenová. Už vás nebudem potrebovať. Povedzte slečne Brocklehurstovej, aby sem priviedla slečnu FitzHubertovú."

„Áno, reverend." Posledný raz pozrela na Damiena očami plnými obáv a potom vyšla, nechajúc ho samotného s riadičom.

Aké je to tu všetko nudné, pomyslel si Damien, ale nebol si istý, či napätie, ktoré pociťoval, v ňom vyvolávala atmosféra školy, alebo bolo spôsobené len jeho bujnou fantáziou.

„A teraz by sme mali pristúpiť k veci." Reverend sa oprel kostnatými lakťami o stôl a zopál ruky. Z bieleho goliera trčala jeho vyziabla, sinavá tvár. „Mali by sme sa porozprávať o vašej chovanici."

„Áno. Mám niekoľko otázok."

„Ja tiež, pane. Ale až po vás."

Damien sa v koženom kresle nepokojne zamrvil. „Je zdravá?"

„Ako ryba. Je plná energie a sily. Priam kypí zdravím. Nikdy nebýva chorá."

„Výborne. Je dobrou študentkou?"

„Aby som povedal pravdu, je to bystré dievča, ale..."
zmkol.

„Ale?" nabádal Damien reverenda, aby pokračoval, keď zaváhal. „Môžete byť celkom otvorený. Bol by som rád, keby som sa dozvedel o letore svojej chovanice čo najviac."

„Nuž pokiaľ ide o jej povahu, slečna FitzHubertová je, povedzme, dosť... svojhlavá."

„Aha."

Reed si odchlípol raju. „Je inteligentná, ale nevynakladá takmer žiadne úsilie na to, aby v živote niečo dosiahla. Povedal by som," pokračoval, naklonil sa k nemu a stíšil hlas, „že jej ako sol chýba disciplína. Ste vojak a tak iste viete oceniť zmysel pre poriadok."

Damien sa oprel lakťom o kreslo, prstami si zamyslene šúchal bradu a pozoroval reverenda. „Pokračujte."

„Je vzdorovitá. Nerešpektuje príkazy starších. Ničí všetko, čo sa jej dostane do rúk. Je nečestná -"

„Nečestná? Poburuje ma, keď ženy klamú."

„Aj mňa. Práve včera rozbila porcelánovú sošku, ktorá patrila našej správkyňi, slečne Brocklehurstovej. Domnievam sa, že to urobila naschvál. A potom sa chcela vyhnúť trestu a klamala.“

Dobrý Bože! preškol sa. To ňertíča mu zrejme poslalo do cesty samo peklo!

„Jej správanie ma veľmi znepokojuje, reverend Reed. Pošlite mi účet, aby som mohol zaplatiť škodu.“

„Ste veľmi láskavý, pane, ale problémom ani nie je škoda, ktorú Miranda spôsobila, ale dôvody, pre ktoré sa tak správa. Priznávam, že sa mi nesmierne ňavilo, že ste si po ňu prišli, pretože ja a slečna Brocklehurstová sme už na konci so silami. Nevieme si s ňou rady.“

Damien naňho zarazene pozrel. Prišiel si po ňu? Ten chlap ho zrejme zle pochopil.

„Je mi nesmierne ňúto, že moja chovanica vám spôsobila tolko starostí, reverend Reed. Porozprávam sa s ňou o tom a ubezpečujem vás, že také správanie sa už nebude opakovať. Na jej obranu by som však chcel povedať, že osud sa s ňou nemaznal. Najprv sa musela vysporiadať so smrťou rodičov a obávam sa, že major Sherbrooke ju príliš dlho zanedbával. Zdá sa, že trochu zdivočela.“

„Bohužiaľ, musím s vami súhlasiť, hoci chcem podotknúť, že sme vyvíjali maximálne úsilie, aby sa tak nestalo. Máme však na starosti tridsať dievčat, nemôžeme

venovať všetok čas a energiu výchove jedinej."

„Odteraz bude Miranda vedieť, že sa musí zodpovedať za všetky svoje skutky mne a som si istý, že bude oveľa poslušnejšia."

Reverend Reed vstal a oprel sa rukami o stôl. Na chvíľu zadumane hľadel na pijak. „Obávam sa, že to nestačí."

Damiena sa zmocnilo neblahé tušenie. „Mohli by ste byť konkrétnejší?"

„Treba podniknúť oveľa razantnejšie kroky."

„O tých chcete povedať?"

„Len toľko, že vaša chovanica porušila poriadok našej školy toľkokrát, že za iných okolností by sme ju boli už dávno vylúčili. Zabránila nám v tom len skutočnosť, že nemala kam ísť. Ale teraz, keď ste prišli, nemôžem už nechať slečnu FitzHubertovú u nás, ak si chcem zachovať čisté svedomie."

„Vy chcete, aby som ju zobral so sebou?" žasol Damien a srdce mu prudko búšilo.

„Áno," pokračoval reverend Reed s triumfálnym úsmevom, „bohužiaľ, musím na tom trvať. Vaša chovanica má na ostatné dievčatá veľmi zlý vplyv. A ja som za ne zodpovedný." Aby potvrdil konečnú platnosť svojich slov, sadol si, otvoril stôl a hľadal v ňom akési papiere.

Damien medzitým šokovane vyráжал zo seba: „To

predsa nemôžete! Chápem, že musíte myslieť aj na iné dievčatá, ale ste za ňu zodpovedný!"

„Už nie, pane." Pozrel na Damiena ponad zdvihnutú dosku stolu. „Teraz ste za ňu zodpovedný vy."

Damien vyskočil na rovné nohy a oprel sa rukami o okraj stola. „Tak pozrite, milové! Prišiel som sem len kvôli tomu, aby som sa s tým dievčaťom stretol a povedal mu o Sherbrookovej smrti. Ospravedlňujem sa za jej správanie a dávam vám čestné slovo, že sa nebude opakovať. Ale nemôžem ju zobrať so sebou. Je to vylúčené."

„Ak ju chcete vyhodiť na ulicu, je to vaša vec a máa do toho nič nie je. Týmto ju zverujem do vašej opatery." Načmáral podpis na akýsi kus papiera. Ukázalo sa, že ide o prepúšťiaciu správu. „Nech sa páči. Gratulujem vám, pane. Som si istý, že major Sherbrooke by vám bol veľmi vďaka."

„To je nehoráznosť! Zdá sa vám, že vyzerám ako dojka? Nemám ani tušenia, čo všetko si starostlivosť o dieťa vyžaduje a vy mi chcete hodiť jedno na krk bez toho, aby ste ma na to vopred upozornili!"

„Ako ste prišli na to, že slečna FitzHubertová je dieťa?" uškrnul sa reverend.

„Hádam len nie je strašidlo?" vyprskol Damien pobúrené.

„Presvedčte sa sám. Slečna Brocklehurstová, vojdite!" zakríkaval k dverám.

Keď sa dvere otvorili, Damien sa otočil. Do pracovne vošla staršia žena so strhanou tvárou a tvrdými ťrtami. Kývla mu na pozdrav.

„Toto je slečna Brocklehurstová," predstavil ju reverend Reed.

„Tak po!" prikázala správkynia príkro niekomu v hale.

„Vážený pán plukovník, toto," pokračoval reverend Reed s neúbosťou, ktorá hraničila s nenávisťou, „je slečna FitzHubertová."

Miranda vošla dnu s bojovne zdvihnutou hlavou a zo zelených očí jej siahali plamene. Bolo vidno, že je pripravená vzdorovať.

Len čo Damien spočinul očami na tvári svojej chovanice, ovládol ho pocit, že sa mu zachvela zem pod nohami. Stál tam ako pŕikovaný a srdce mu takmer vyskočilo z hrude. Na sekundu si nebol istý, či bdie, alebo sníva. To predsa nemôže byť pravda... To nieje možné! Ale keď pozrela naňho smaragdovými očami a šokovane zastala, pochopil, že sa nemýli. Bola to tá jediná žena na svete, ktorú sa hanbil ešte niekedy stretnúť - Snehulienka.

Zbledla a z líc sa jej vytratila všetka farba. Vydesene naňho vyvalovala oči. Damien si ju užasuto premeriaval. Vŕera to bola vyzývavo odetá odaliska, dnes vyzerala ako stelesnenie cudnej nevinnosti. Mala na sebe béžové vychádzkové šaty a biele rukavičky. Hustá hriva tmavých vlasov, ktorá jej vŕera vyzývavo padala na chrbát, bola

starostlivo zapletená do dvoch vrkočov s bielymi maslami na konci.

„Pane, dovoľte mi, aby som vám predstavil slečnu Mirandu FitzHubertovú," zatiahol posmešne reverend Reed. „Slečna FitzHubertová, toto je gróf z Winterley. Váš nový poručník."

„Môj čo?" vyhrkla prekvapene a pozerala raz na jedného, raz na druhého.

Damien sa nezmohol na jediné slovo a ohúrené na civil. Bol celkom bezradný. Hlavou mu vírili zmätené myšlienky, ale kúsky skladačky zaíňali do seba zapadáť so zlovestnou presnosťou.

Jej odmietnutie povedať mu skutočné meno... Matka - herečka, o ktorú prišla... Reedovo žalovanie na jej rebelantské správanie... Škola vzdialená pár mil od divadla...

Nech mu Boh pomáha, ale pred pravdou niet úniku. To svojhlavé talentované žieňa, ktoré včera predvádzalo svoje telo na javisku desiatkam mužov z Birminghamu, stvorenie, ktoré sa s ním bozkávalo a potom ho, obrazne povedané, hodilo cez palubu, len čo sa mu otočil chrbtom, dievča, kvôli ktorému ho takmer zabili, táto pohroma s anjelskou tvárou - je Miranda FitzHubertová, jeho zverenkyňa.

Patrí jemu, a pritom sa jej nesmie ani dotknúť.

Bože môj, zdesil sa. Takmer som zviedol vlastnú chovanicu! Pokiaľ si pamätal, po prvý raz za celé roky ho

Ďakala úloha, s ktorou si nebude vedie da rady. Hlavou mu opä preletel jej obraz v ľahučkých levandulových šatách a spomenul si na jej horúce pery, ktoré sa s pôžitkom oddávali jeho bozkom. Zachvel sa hrôzou, keď si uvedomil, aké muživé pokušenie pre neho predstavovala.

„Povie mi už niekto, čo sa to tu vlastne deje?“ vykrikla prelaknuto malá podvodníka.

Damien sa spamätal a pozrel na reverenda Reeda. „Nechajte nás osamote,“ požiadal ho energicky.

Mirande splasene poskakovalo srdce. Vošla pripravená na výprask, ale toto bolo oveľa horšie. Nemohla uveriť, že ju ten sivooký zabijak vystopoval. Ale po tom, čo videla vĕra veĕer, bola napoly presvedčená, že má nadprirodzené schopnosti, ktoré dostal do vienka od samotného Lucifera.

Gróf? premýšľala v panike. Velmi dobre vedela, čo to znamená. Gróf bol ľlovek, ktorý si mohol dovoliť všetko, čo sa mu zažiadalo a s kýmkoľvek sa mu zažiadalo a nemusel mať výitky svedomia, ak pripravil niekoho o život. Aj keď len nejakého ničomníka. Byť gróf znamenalo byť bohatý. Taký bohatý, že si mohol kúpiť alebo podplatiť ľudí, aby sa mohol zmocniť dievčat, ktoré sa opovážilo odmietnuť jeho nemravné návrhy.

Mala nepríjemné tušenie, že reverend Reed ju zradil a predal tomu surovcovi. A prečo by aj nemal? premýšľala v panike. Strýko Jason nie je poruke a nemá ju kto

ochrániť.

Reverend prekízol okolo nich ako zbitý pes. Poslúchol lorda Winterleyho bez jedinej námietky. Miranda si hryzla pery, aby odolala pokušeniu poprosiť toho starého chlipníka, aby neodchádzal. Na smrť sa bála zostať sama so svojím hrôzu naháňajúcim záchrancom, ale nemohla prezradiť Reedovi, že sa už stretli, že sa bozkávali a že ich spája preliata krv.

Dvere sa zatvorili a oni ostražito hľadeli jeden na druhého.

Miranda sa s prekvapeným údivom popásla na dom pohľadom, pretože pri dennom svetle bol ešte príťažlivejší, ako si ho pamätala. Udivovala ju najmä skutočnosť, že kým vlasy mal čierne ako žúžo, oči boli nečakane svetlé. V ich krištálovosivých hĺbkach videla dravca, ktorý ťíha v jeho duši, hoci na povrchu bol dokonalá uhladenosť a korektnosť.

Spomenula si na červenú uniformu, ktorú mal po boji celú zakrvavenú a roztrhanú. Teraz mal na sebe elegantný civilný oblek, ktorý nemal jedinú chybičku. Biely hodvábny nákrčník bol umne zaviazaný a jeho konce skrývala striebornosivá vesta. Tmavý oblek zdôrazňoval jeho široké plecia. Čierne nohavice mal zastrčené do jazdeckých ťažkých, na ktorých nebola ani jediná smietka.

„Nuž, slečna FitzHubertová, predpokladám, že toto je vaše pravé meno,“ začal povznesené, „zdá sa, že osud

nás opäť zviedol dohromady." Vykročil k nej.

„Zostaňte stáť!" vykrikla a bleskurýchlo sa skryla za veľké kožené kreslo. „Čo tu robíte? Čo odo mňa chcete? Ako ste ma našli?"

„Nebojte sa ma," upokojoval ju a pomaly pristupoval ku kreslu. „Nemám v úmysle ublížiť vám."

„Ostaňte odo mňa čo najďalej," varovala ho a prešmykla sa za stôl. Využívala nábytok ako barikádu, ktorú stavala medzi nich. „Ak ste prišli kvôli tomu, aby ste sa presvedčili, či budem o minulej noci mláa, nemusíte sa znepokojovať. Nikdy v živote to nepoviem živej duši."

„Neprišiel som kvôli tomu, čo sa stalo včera."

„Ja som pocestné dievča!"

„Miranda, upokojte sa," napomínal ju podráždene. „Neprišiel som vás vydierať."

„Tak prečo potom reverend Reed tvrdil, že ste môj poručník? Mojm poručníkom je major Sherbrooke zo sto tridsiateho šiesteho regimentu a ak sa ma čo i len prstom dotknete, budete sa mu musieť zodpovedať!"

Tvárou mu preletel tieň bolesti. „Pokúste sa ma aspoň chvíľku pokojne poúvať, Miranda. Som tu z poverenia vášho strýka Jasona."

Skamenela a v duchu si opakovala jeho slová. „Odkiaľ viete jeho krstné meno?" vyhrkla a odrazu sa jej zmocnila neblahá predtucha. „A nepovedala som ani to, že je môj

strýko. Odkiaľ to viete?"

„Asi by bolo lepšie, keby ste si sadli.“

Miranda nevychádzala z údivu. V jeho tvári sa zračila vážnosť a práve to ju prinútilo, aby zostala ticho, patrne sa priblížila k stoličke a sadla si, ale sedela to na tŕňoch a bola pripravená okamžite ujsť. Keď nej pristúpil o krok bližšie, všimla si jeho čierny náramok. Uvidela na ňom označenie strýkovho regimentu a prekvapene zvrátila hlavu. Lord Winterley zdvihol hlavu a založil si ruky za chrbát. „Som plukovník sto tridsiateho šiesteho pešie regimentu, slečna FitzHubertová.“ Vypleštila naňho oči.

„Bol som nadriadeným majora Sherbrooka, keď jsme bojovali na Pyrenejskom polostrove proti Napoleonovi. Mal som šťastie, že som slúžil s vaším strýkom plných šesť rokov. Bol mojim zástupcom odo dňa, keď som sa stal kapitánom.“ Odmlčal sa zahľad sa kamsi do neznáma. „Stali sme sa veľmi blízkymi priateľmi. Stál som po jeho boku aj v ten deň, keď stratil ruku v boji o Albueru a bol som pri ňom, keď mu lekári ošetrovali rany.“

Uprene naňho hľadela, ale ešte stále sa mala na pozore. Nemala najmenšiu chuť uveriť jeho slovám. Hoci to vyzeralo, akoby jej strýka poznal. A prečo ste mu vtedy nepomohli? Chcela sa ho spýtať, ale než stihla otvoriť ústa, pokračoval s pochmúrnym odhodlaním.

„V Albueru ma Jason požiadal, aby som sa o vás postaral, ak by zomrel. Dal som mu svoje slovo, že to

urobím. Ako viete, zo zranenia sa zotavil, ale naša dohoda týkajúca sa vás zostala v platnosti."

Zmätené pokrútila hlavou. „Poslal vás, aby ste ma navštívili?"

„Nie, drahé dieťa," pokračoval tichým, nežným tónom. „Prichádzam s veľmi zlou správou."

Nechápavo naňho hľadela zaskočená vážnosťou v jeho hlase. Celé jej vnútro zmeravelo od strachu a na chrbte jej naskočila husia koža. Bolo v ňom niečo, čo v nej vyvolalo spomienku na deň, keď ako malé dievčatko sedela v prednom rade temnej kaplnky v otcovom vidieckom sídle, nohy sa jej hompáľali vo vzduchu, pretože bola ešte príliš malá, aby dosiahla na dlážku, a pred ňou stáli dve rakvy. Jedna biela a druhá o niečo väčšia, mahagónová. Strýko Jason sedel vedľa nej a držal ju za ruku.

Dospelí, ktorých nikdy predtým nevidela, prechádzali okolo nich - bledí muži s meravými tvármi a dámy s čiernymi závoji, ktoré sa pozerali na ňu očami plnými súzra a vyslovovali slová plné súcitu: „Chúďa malé, čo len s tebou bude?"

Strýko Jason im ňakoval, že prišli.

Odhodlane pozrela na lorda Winterleyho. „Čo sa stalo?" dožadovala sa odpovede priškrteným hlasom.

„Miranda," zašepkal so smútkom v očiach. Potom vystrel plecيا a zdalo sa, že sa pozviechal. Potom spustil s úmyselnou formálnosťou: „Je mojou smutnou povinnosťou

informovať vás, slečna FitzHubertová, že majora Jasona Sherbrooka zabili minulú stredu, dvanásteho decembra počas lúpežného prepadnutia v jeho prenajatom dome v Londýne. Gulka ho zasiahla rovno do srdca. Prijmite moju úprimnú sústrasť."

Miranda poslednú časť takmer nepočula, pretože jej hučalo v ušiach. Grófov kultivovaný barytón znel celkom nejasne. Izba sa s ňou roztočila a prišlo jej zle od žalúdka.

„To, čo som povedal reverendovi, je pravda. Jason ma vo svojej poslednej vôli ustanovil za vášho poručníka."

Nastalo nemé ticho.

Hľadela naňho nevidiacimi očiami, až nakoniec nevidela nič, len tmu. Pred ňou jej vybuchovali čierne kruhy. Chytla sa stoličky tak tuho, že zaborila prsty do hladkej kože.

„Miranda?" váhavo sa k nej priblížil a pokľakol vedľa nej. Ustarostené si prezeral jej tvár. „Ste v poriadku? Nemám požiadať slečnu Brocklehurstovú, aby s vami na chvíľku zostala?"

Neodpovedala mu. Nemohla.

„Ste strašne bledá." Vystrel k nej ruky, lebo sa bál, že spadne zo stoličky. „Požiadam ich, aby priniesli vonnú sol -"

„Ne nedotýkajte sa ma!" zasipela a vytrhla sa mu z rúk.

Odstúpila od neho a uprela naňho oči plné nenávisti. „To nie je pravda! To," šepkala, „je ten najšpinavší a najpodlejší úskok, s akým som sa v živote stretla." Vyskočila zo stoličky.

Damien na ňu šokovane hľadel.

„Ste podvodník!" V očiach sa jej objavili slzy. „Myslíte, že vám naletím? Strýko Jason nie je mŕtvý! Neprežil predsa šesť rokov vo vojne len preto, aby ho zastrelil v jeho dome nejaký vlamač! Dokázal by sa obrániť pred nejakým úbohým zlodejom!"

„Bol opitý," povedal potichu Damien.

„Aj to je lož! Príde po mňa! Určite príde! Preto nepôiznate, čo odo mňa naozaj chcete?"

Vstal, tvár mal napätú. Snažil sa ovládať a zdalo sa, že je rozhodnutý nevšímať si jej urážky a správať sa láskavo. „Jason bol môj priateľ. Jedným z mála, ktorých som v živote mal. Nikdy by som nevyslovil takú lož. Nemám s vami žiadne nekalé úmysly. Naše včerajšie stretnutie bola číra náhoda. Také veci sú odteraz medzi nami neprípustné. Ste moja chovanica. Keby ste mi boli včera povedali vaše meno, nebol by som sa vás ani dotkol."

„Nepovedala som vám ho, a aj tak ste ma našli!"

„Nehádaj som vás," pokračoval unavene. „Musel som si nechať vybrať z ramena guľku." Siahol do vrečka, vytiahol z neho poskladaný list a podal jej ho. „Píajte, keď mi neveríte."

„Čo je to za list?“

„Čítajte!“

Ruky sa jej tak triasli, že takmer nedokázala rozvinúť zložený papier a v hlave mala taký zmätok, že sotva vnímala, čo číta. Nakoniec sa jej podarilo sústrediť sa natolko, aby pochopila, že dokument je kópiou poslednej vôle strýka Jasona s osvedčením advokáta o právoplatnosti.

„To môže byť sfaľované,“ namietla, plná napätia a strčila mu papier naspäť do ruky.

Užasnuto na ňu hľadel.

Preglgla a vzdorovito naňho gánila zelenými očiami. Nedala sa, hoci mala oči len na úrovni jeho nákrčníka. „Keby ste boli so strýkom skutočne takí dobrí priatelia, bol by sa o vás zmienil vo svojich listoch. Písaval mi o všetkých dôstojníkoch, s ktorými bol na fronte, ale nikdy sa ani slovíčkom nezmienil o žiadnom grófovi. Nikdy!“

„Titul som dostal len pred mesiacom. Ak sa Jason o mne niekedy zmienil, tak určite len ako o Damienovi Knightovi.“

Skamenela, vyvalila naňho oči a svet sa s ňou rozhojdal. Krv sa jej znovu vytratila z tváre. „Vy ste Damien Knight?“

„Výborne, takže ste o mne poľuli,“ prižmúril spokojne oči.

„Kapitán kráľovskej granátnickej gardy?" dostala zo seba.

„Teraz som plukovník."

„Damien... ktorý má brata dvojča?"

Prikývol. Zdalo sa, že sa mu uľavilo. „Áno, môj brat sa volá Lucien."

Miranda hľadela naňho plná rozpakov. Damien Knight bol strýkov idol. Vo všetkých listoch ospevoval dvojčatá, ale bol to predovšetkým Damien, ktorý bol takmer rozprávkovým hrdinom všetkých jeho dobrodružných príbehov. Damien, ktorý neohrozene útočil so svojimi vojakmi na opevnenie starovekej španielskej citadely, ktorý ukoristil delá, čo im ukradli Francúzi, ktorý čelil útoku francúzskej kavalérie a ktorý odnášal ranených druhov z bojového póla napriek delostreleckej paľbe.

„Spýtajte sa ma niečo o Jasonovi, ak mi neveríte. Poznal som vášho strýka tak dobre ako seba samého. V podstate viem dosť aj o vás."

„O mne?" prudko zdvihla hlavu. Tvár mala bielu ako stena. „A čo také?"

„Chápem, že je ťažké zmieriť sa so strýkovým úmrtím, pretože ste už museli pretrpieť stratu rodičov," začala opatrne. „Videli ste, ako sa utopili."

Zatajila dych a začala cúvať. Na tele jej naskočili zimomriavky. „Odkiaľ to viete?"

„Jason mi o vás veľa rozprával. Po večeroch nám čítaval vaše listy, pretože... všetkým sa nám nesmierne pánilo za domovom." Odrazu mu niečo napadlo a chvíľku si klopkal prstami po perách.

„Pamätáte sa na bábiku, ktorú vám poslal z bazáru v Lisabone? Predstavovala španielsku dámu a mala na sebe čipkovanú mantilu." Prikývla.

„Vybral som ju pre vás ja."

„Čože?"

„Vlastne sme tam boli spolu s Lucienom," opravil sa. „Posielali sme podobnú bábiku domov našej sestre a spomenuli sme si aj na vás, pretože po udalostiach v Albuere bol Jason trochu... zábudlivý." To naozaj bol Chlastal ako dúha.

„Nie!" vykrikla v šoku a zakryla si rukami ústa, pretože pravda dolahla na ňu s nečakanou silou. Takže nejde o žiadne sprisahanie a útok na jej pockivos? Jej drahý strýko je naozaj mŕtvý!

Takmer vôbec si neuvedomovala, že Damien ju podporuje, aby nespadla. Nevnímala jeho upokojujúce slová, keď ju usadil na stoličku a podal jej vreckovku. Naslepo po nej vystrela ruku. Kým plakala a vylievala si svoj žiaľ, Damien si znovu kľakol vedľa nej ako veľký strážny pes, ktorý by urobil čokoľvek, len aby ju ochránil.

„Nájdem toho podliaka, ktorý sa dopustil toho odporného zločinu, Miranda. Prisahám vám."

„A čo s ním urobíte? Tiež ho zabijete?“ vyhrkla a po lícach jej už tiekli hotové prúdy slz. „Nie ste unavený z toho, že okolo seba rozosievate smrť?“

Zbledol po jej nenávisťnom výbuchu a nemo na ňu hľadel. „Som nesmierne unavený. Lenže vy to nemôžete pochopiť,“ povedal tvrdo po krátkej chvíli. „Zomrel môj priateľ.“

Skleslý tón a hlas plný žiaľu ju zaskočili. Uvedomila si, že nie je jediným človekom v tejto miestnosti, ktorý stratil blízku bytosť a prestala plakať. Pozrela na Damiena a cez jeho smutné oči mu hľadela rovno do ubolenej duše. Až teraz si všimla napätie, viditeľné aj v meravej línii jeho pliec.

Pozoroval ju s ostražitosťou vlka. Vysoké líčne kosti vrhali tieň na jeho líca, spod mihalníc na ňu zazerali tvrdé oči. Mal skľučujúci, zatrpknutý pohľad muža, ktorý stratil tak veľa bojových druhov, že ich už ani nepočítal. Ona síce stratila strýka, no aj tak sa s ním už celú večnosť nestretávala. Ale tento muž prišiel o priateľa, ktorý bol za posledných šesť rokov v jeho spoločnosti dvadsaťštyri hodín denne. Teraz už chápala, prečo vďaka nej hľadal ženu, ktorá by mu poskytla útechu.

Keď sa jej do očí nahrnuli ďalšie slzy, zdvihla ruku a dotkla sa malej jazvy, ktorá mu pretínala koniec ľavého obočia a potom si ho bez slova privinula do náručia takmer materským chlácholivým gestom.

Svaly na chrbte mu strnuli od žialu a bolesti, ale nakoniec váhavo prijal jej objatie a chytil ju okolo pása. Zatvorila oči. Niekoľko minút sa túlili k sebe ako dvaja stroskotanci, ktorých osud vyhodil na neznámom pobreží a ktorí ako jediní prežili potopenie lode. Mohutné telo vojaka sa chvelo od vypätia v snahe udržať na uzde hnev. Plná ústosti si pritlačila jeho hlavu na hruď a hladkala ho po tmavých vlasoch. Odmietala vedomie, že muž, ktorého drží v náručí, sa dokáže v okamihu zmeniť na vraždiace monštrum.

Zachránil jej ale život.

„Strýko mal o vás veľmi vysokú mienku,“ šepla.

Odrazu sa od nej odtiahol, chvíľu na ňu nemo hľadela a v jeho peknej tvári sa zračil úžas, akoby ho prekvapila vlastná reakcia na jej snahu utešiť ho. Ich tváre neboli od seba vzdialené ani stopu a vďaka tomu videla v jeho očiach strach. Bez rozmýšľania sa zľahka dotkla jeho líca, aby ho svojou nehou upokojila.

Túžobne pozrel na jej pery a vášeň, ktorú ochutnala vďaka večer, medzi nimi opäť vzblkla. Živá, iskrivá ako blesk. Prudko sa od neho odtiahla. Zmätené jej pozrel do očí, akoby ho jej prudký pohyb vytrhol z nejakého tranzu. Zašomral ospravedlnenie, vystrel sa a túžobný výraz sa z jeho tváre vytratil. Otočil sa a začal sa nepokojne prechádzať hore-dolu po kancelárii. Miranda ho pozorovala s tlúčim srdcom.

Po chvíľke si odkašlal: „Mali by sme sa dohodnúť, že na vŕejší večer obaja zabudneme. Akoby vôbec neexistoval.“

„Ako by sme mohli?“ hlesla.

Buď jej otázku nepočul, alebo sa ju rozhodol ignorovať. „Zoberiem vás do Londýna, kde strávite Vianoce s mojimi príbuznými. Zoženiem vám gardedámu. Nebude vám chýbať vôbec nič. Viem, že zažívate šok, ale čaká vás úplne nový život. Budete mať všetko, po čom mladé dámy túžia - plesové šaty, nápadníkov a čo ja viem čo ešte. Medzi Vianocami a trojkrálovým večerom bude množstvo spoločenských udalostí. Večierky, koncerty, bály. Aj napriek tomu, že vyššia spoločnosť bude v tomto sviatočnom období trochu preriedená, domnievam sa, že vám rýchlo nájdeme vhodného manžela.“

„Manžela?“

„Manžela.“ Otočil sa k nej so zdvihnutou hlavou a tváril sa odhodlane. „To je presne to, čo chcel pre vás Jason. Trúfam si povedať, že už na to máte vhodný vek. Dal som vášmu strýkovi istné slovo, že sa postarám o to, aby ste sa raz dobre vydali a svoje slovo mienim dodržať. A teraz, keď ste sa už upokojili, choďte si zbaliť veci. Cesta do Londýna trvá dva dni. Zoberte si len to, čo potrebujete na cestu. Zvyšok vašich vecí dáme poslať do paláca Knightovcov to je dom môjho staršieho brata, vojvodu Hawkscliffa. Mám sestru, ktorá je približne vo

vašom veku a žije v jeho dome. Jej guvernantka sa môže starať aj o vaše vzdelanie."

Miranda nespúšťala z neho oči, ale sotva chápala, čo jej hovorí. Všetko sa to dialo príliš rýchlo.

„Všetko bude v poriadku, Miranda. Choďte si zbaliť veci," pobádal ju. „Hýbte sa, drahá moja. Zmena prostredia je najlepší liek na bolesť. Potrebujeme sa do Coventry dostať ešte pred zotmením."

„Nepochybné som vám zaviazaná," začala a pokúšala sa zachovať si jasnú myseľ. „Musím sa vám poďakovať za to, že ste ma včera v noci zachránili pred tými násilníkmi, za vaše priateľstvo voči strýkovi, aj za vašu veľkorysú ponuku. Ale ja nechcem ísť do Londýna. Zostanem so svojimi priateľkami."

Nemala odvahu povedať mu pravdu. Ešte vždy mala pred očami, ako stojí v mesačnom svetle na zasneženom kopci, barbarský a vznešený, postriekaný krvou. Ten obraz zostane navždy vrytý do jej pamäti. Nemohla odísť, pretože veľmi dobre vedela, čo by sa stalo s Amy vo chvíli, keby vytiahla päty z Yardley.

Zlomok sekundy uvažovala o tom, že povie Damienovi o zvrhlých sklonoch reverenda Reeda, ale vzápätí sa toho nápadu vzdala. Nedokáže povedať neznámemu človeku niečo také dôverné. Také ponížujúce.

Unavene pokrútil hlavou: „To je nezmysel, Miranda. Nemôžete tu zostať. Ste dospelá, nemôžete zostať v škole

donekonečna. Je načas vykročiť do života. Veľ sa len pozrite na toto ponuré a bezútešné miesto..." odmlal sa a založil si ruky vbok. „Povedal by som, že jediný skutočný dôvod, ktorý vás tu drží, sú vaše herecké ambície. Mám pravdu?"

Nepovedala nič, aj keď jej bol jeho blahosklonný tón proti srsti.

„Miranda, zdá sa, že my dvaja si máme toho veľa povedať. Musíme začať od začiatku."

Prešiel k stolu reverenda Reeda, sadol si nenútené na jeho roh, ruky si položil na stehná a prísne sa na ňu zahľad. Naozaj vyzeral ako despota.

„Poúvajte ma pozorne, slečna FitzHubertová. Vaša herecká kariéra sa skončila. Veľa veľa ste sa ukláňali naposledy. Možno ste boli zvyknutá podvádzať vašich opatrovníkov a behať polonahá povonku, ale milá mademoiselle, teraz ste mojou chovanicou. A žiadnu neposlušnosť a nedisciplinovanosť nestrpím."

Od rozhorčenia sa prudko nadýchla a z očí jej vyšľahli blesky. Hrdo zdvihla hlavu, ale podarilo sa jej udržať jazyk za zubami.

„Vidím, že sa vám nepáči, čo hovorím," podpichoval ju. „Môžete na mňa zazerať, koľko len chcete. Musím vám však povedať, že som skrotil najmenej dvetisíc lenivých vidiečanov a zmenil ich na disciplinovaných vojakov, ktorí boli schopní zvíťaziť nad francúzskymi generálmi Soultom,

Massenom i samotným Boneyom, a tak vás ubezpečujem, že nemáte najmenšiu šancu vyhrať. Nenaženiete mi strach a poznám všetky úskoky od výmyslu sveta. Keby vás bol Jason videl včera na javisku, dal by vás zavrieť do kláštora. Musím priznať, že tá predstava láka aj mňa samotného. Ale vo svetle skutočnosti, že ste zdivočeli len vinou osudu, som pripravený dať vám ešte jednu možnosť. Chceme, aby ste zažili od začiatku. Odteraz sa budete správať tak, ako sa patrí na mladú dámu. Neprivediete do trápnej situácie ani mňa, ani moju rodinu, ani svojím správaním nezneuctíte pamiatku svojho strýka. Je vám to jasné?"

„Nie!"

„Prosím?"

Jeho arogancia ju popudila. „Mám devätnásť rokov a nepotrebujem žiadneho poručníka!"

„Ale čo? Včera veľa to tak vôbec nevyzeralo. Strmhlav ste sa vrhli do mimoriadne nebezpečnej situácie. Nemáte rozum? Viete, aké to bolo z vašej strany nerozvážne? Viete si predstaviť, čo by sa bolo s vami stalo, keby som tam nebol?"

„Podobné individua mi nikdy nerobili žiadne problém."

Chytil jej bradu pevnými prstami, na ktoré si až príliš dobre pamätala, a prinútil ju pozrieť mu do očí. Šokovala ju okamžitá vzrušená reakcia jej tela na ten dotyk. Pulz sa jej okamžite zrýchlil a hľadela mu do očí so strachom i

túžbou zároveň.

„Tí chlapi by vás boli znásilnili a zabili," povedal pokojným, ale tvrdým tónom. „Dostali len to, čo si zaslúžili. Je mi ľúto, že ste to videli, ale vôbec nečutujem, že som to urobil. A najmä nie teraz, keď viem, že je mojou úlohou chrániť vás." Ľahký dotyk na jej tvári sa premenil na hladkanie. Hladkal ju rukou po líci a po chvíli si uvedomila, že jeho dotyk ju hypnotizuje. Hlas stíšil do upokojujúceho šepotu: „Nemáte sa čoho obávať. My dvaja budeme spolu vychádzať veľmi dobre. Títo ľudia nevedia, ako vás zvládnuť, ale ja viem presne, čo potrebujete."

„A čo je to?" hlesla. Mala pocit, že nevládze dýchať.

„Železnú ruku v zamatovej rukavičke. Áno," pokračoval šeptom, „to by malo skrotiť vašu vzdorovitosť."

Ešte stále sa jej dotýkal a jej sa už podlamovali kolená. Pocity, ktoré v nej vyvolával, ju šokovali. Ten muž bol stelesnením násilia, arogantný, urážlivý, no napriek tomu ju každý jeho dotyk naplnal túžbou.

Na jeho zmyselných perách sa objavil zlomyseľný úsmev, akoby presne vedel, na čo myslí. Oni mu zvodne žiarili. „Tak bežte už! Nenechajte ma dlho čakať." Keď prechádzal okolo nej ku dverám, preklínala sa, že mu zasa dovolila, aby mal navrch.

Otočil sa k nej s rukou na kľučke a spýtavo nadvihol obočie. „Nejaké otázky?"

„S ničím som nesúhlasila."

„Váš súhlas by bol vítaný, ale v žiadnom prípade nie je nevyhnutný.“

„Nemôžete ma prinútiť odísť s vami proti mojej vôli! Nemáte právo vtrhnúť sem a zaŕať mi rozkazovač, čo môžem, a čo nie.“

„Práve naopak, mám na to právo. Dokonca aj podľa zákona. Ste pod mojou ochranou, až kým nedovŕšite dvadsaťjeden rokov, alebo kým sa nevydáte.“

„Nikam s vami nejdem!“

„Nemôžete tu zostať,“ zaŕal bez okolkov. „Reverend Reed vás vyhodil.“

„Čože?“ Ten zákerný zvrhlík už stihol využiť situáciu, aby sa jej zbavil? Ona je totiž jedinou prekážkou, ktorá mu blokuje prístup k Amy! Zaŕala zuby, otočila hlavu a z očí jej sršala zlosť. Teraz už vedela, čo musí urobiť. Ak reverend Reed chce, aby odtiaľ vypadla, tak pôjde, ale Amy vezme so sebou. Spoločne vyrazia za divadelnou spoločnosťou pána Chippinga a určite ich dobehnú v Leicesteri, kde má spoločnosť ďalšiu zastávku na svojom turné. Bude hrať hlavné úlohy a zarobí tolko, že bude môcť uživiť seba aj Amy. Ale ako sa zbaví poručníka, ktorý chce stoj čo stoj splniť slovo, ktoré dal jej strýkovi?

Nemôže sa jednoducho rozbehnúť a ujsť. Je oveľa rýchlejší a silnejší než ona, vďaka svojej sile predviedol dokonale. Nesmie pokračovať v hádke, aby nevyprovokovala jeho hnev. Si predsa herečka, povedala

si. Dokážeš predstierať poslušnosť.

Len čo sa jej ho podarí uchlácholiť a vyvolať dojem, že je všetko v najlepšom poriadku, chopí sa prvej šance, aby sa v noci vrátila do Yardley, vzala Amy a potom ujdú k hereckej spoločnosti pána Chippinga. Hádám bude mať aspoň trochu šťastia a mocný lord Winterley sa na ňu vykašle. Určite sa nebude namáhať, aby prenasledoval akúsi sirotu, ktorá aj tak nemá záujem o jeho nudný a ctihodný svet so všetkými jeho príkazmi a zákazmi.

„Takže, slečna FitzHubertová," spustil znova a autoritatívne si zopál ruky za chrbtom, „ak ste si to už premysleli, choďte si zbaliť veci. A šup-šup. Dni sú krátke."

Podarilo sa jej skrotiť svoju hrdosť a meravo prikývla. Tvárila sa poslušne, ale v hlave už snovala plán na útek. V očiach mu prebleskli iskričky spokojnosti. Otvoril dvere a pridržal ich, kým prešla. Hrdo zdvihla hlavu a vyšla popri ňom do haly.

Reverend Reed a slečna Brocklehurstová vyšli zo salónu, kde po celý čas čakali.

„Odídeme, len čo si slečna FitzHubertová zbaliť svoje veci," oznámil im lord Winterley.

„Výborne, pane," potešil sa reverend Reed. Zdalo sa, že rýchlosť, s akou dokázalo Jeho lordstvo skrotiť najväčšiu rebelku školy, urobila naňho dojem. „Slečna Brocklehurstová, boli by ste taká láskavá a pomohli by ste FitzHubertovej pripraviť sa na cestu?"

„S radosťou, reverend.“

Miranda kráčala po schodoch so zamračenou Brocklehurstovou v päťách, ktorá ako jastrab sledovala každý jej pohyb. Vošla do spálne a vymenila si pohľad s Amy. Jej modré oči boli plné obáv. Aj ostatné dievčatá hľadeli na ňu plné úzkosti. Miranda si mlčky začala baliť svoje veci do vaku z teľacej kože. Divadelný kostým sa však neopovážila vytiahnuť spod slamníka. Vezme si ho, keď sa vráti po Amy.

„Môžem sa spýtať, slečna Brocklehurstová,“ nedokázala Amy udržať jazyk za zubami, „prečo si Miranda balí veci?“

„Pretože odchádza zo školy,“ vyštekla žena s nafúkanou spokojnosťou.

„Kvôli tomu rozbitému psovi?“ spýtala sa Amy vydesene.

„Nie, Perkinsová. Prišiel po ňu jej poručník.“

Amy sa v panike pozrela na Mirandu. „Prišiel tvoj strýko Jason?“

„Nie. Strýko je mŕtvy. Je to niekto iný,“ vysvetlila jej Miranda napäto a potom sa povzbudzujúco pozrela na Amy. „Musíme byť statočné a znášať svoj osud bez reptania.“

„Miranda, nemôžeš ma tu nechať!“ zakvílila Amy.

„To už stačilo, Perkinsová.“

„Prepáčte, slečna Brocklehurstová.“ Amy potlačila svoje úzkostlivé otázky, ale keď si Miranda obliekla obnosený

kabát, nasadila na hlavu klobúk a pľehodila cez plece vak, zavesila sa jej na lake.

„Poďte všetky dolu,“ prihovorila sa im slečna Brocklehurstová o niečo miernejšie, „môžete sa s FitzHubertovou rozlúčiť v hale.“

S Brocklehurstovou v ňele sa vliekol smutný sprievod dolu schodmi. Jane a Sally kráčali za Mirandou a Amy.

Na schodoch Miranda objala Amy okolo pliec a šepľa jej do ucha: „Dnes v noci sa po teba vrátim. Nechoď spať - a nech už budeš robiť ňokoňvek, neskríž dovtedy Reedovi cestu. Rozumieš, ňo ti hovorím?“

Amy prikývla.

„Keď prídem, hodím do okna kamienok. Potom musíš použiť môj povraz a zliezť dolu.“

„Kam pôjdeme?“ vyzvedala Amy s oňami rozšírenými od údivu.

„V Leicesteri pohľadáme hereckú spoločnosť pána Chippinga a pridáme sa k nim.“

Amy vydýchla. „To myslíš vážne? Aj ja budem herečka?“

„Psst!“ Miranda sa obzrela ponad plece, aby sa presvedčila, že ich ostatné dievčatá nepočúvajú. „Som si istá, že z času na čas ti pán Chipping nájde nejakú malú úlohu. Súhlasíš?“

„Ach, Miranda, neviem sa už dočkať, kedy odtiaťto

vypadnem! Ty si tá najlepšia, najdrahšia -"

„Psst! Viem, že si rozrušená, ale nikto si to nesmie všimnúť. Ak to Reed alebo tá stará striga zistia, máme

po chlebe. Keď prídem, nezabudni zobrať môj kostým a šrievičky. Nechala som ich pod postelou, aby ich Brocklehurstová nezbadala."

Amy s vážnou tvárikou prikývla a potom si všimla lorda Winterleyho a vydýchla: „To je tvoj nový poručník? Ach bože, myslím, že odpadnem! Je úžasný!"

Miranda znechutene zagúlala ošami a bez slova kráčala ďalej, nafahujúc si rukavice. Damien si medzitým obliekol zimník a vyzeral ešte mohutnejšie ako predtým. Keď pristúpila k nemu, premeral si ju chladnými ošami. Bol neosobný ako veliteľ pri prehliadke jednotky.

„Požiadam reverenda Reeda, aby vám poslal ostatné veci do paláca Knightovcov vedia Green parku, kde budete odteraz bývať."

„Netreba, toto je všetko, čo mám," odvrkla. Hanbila sa za svoju chudobu, ale hrdo zdvihla bradu. Opäť sa jej vrátila sebadôvera.

„Aha." Odvrátil sa od nej. Zdalo sa, že hŕ jej odpoveď priviedla do rozpakov. „Bohužiaľ, zmeškali sme dostavník z Birminghamu do Londýna. Cesta je dlhá sto míľ, takže bude dobre, ak z nej už dnes ukrojíme aspoň kúsok."

Kráčala za ním, ale keď vykročila na pochmúrny,

zasnežený dvor, zostala prekvapene stáť. Po koňi nebolo ani chýru, ani slychu. Stál tam len veľký biely kôň, ktorý netrpezlivo hrabal kopytami a vyzeral rovnako neprístupné ako Winterley.

„Budeme sa musieť podeliť o koňa, kým sa nedostaneme do Coventry," oznámil jej, kým kráľal k mohutnému zvieraťu. Vak s jej vecami priviazal k sedlu.

Amy cupkala za nimi po snehu a postavila sa vedľa nej so sprisahaneckým chichotom. Malá potvorka pozrela na Damiena, potom na Mirandu a štuchla ju lakťom do rebier.

„Prestať!" zasyčala Miranda.

„Mali by sme tam byť tak o dve hodiny," pokračoval, nevšimnúc si, čo sa odohráva za jeho chrbtom. „Ubytujeme sa v hostinci. Ráno vás posadím do dostavníka a ja pôjdem za vami na koni. Však, Zeus?"

Priateľsky tapol koňa po zadku a otočil sa k nej. „Pripravená?"

„Ale ja neviem jazdiť," namietla Miranda a plná obáv si obzerala statné zviera.

Pokrčil plecami. „Naučíte sa."

Amy sa znova zachichotala a upútala tým plukovníkovu pozornosť. Keď na ňu pozrel, Amy sa uklonila. Zašudovane nadvihol obočie a prísne sa na ňu zahľad.

„To je slečna Perkinsová," vysvetľovala Miranda.

Ňí mu pobavene znežneli a posmešne sa dievčatku

uklonil. „Mademoiselle.“

Amy nadšene zvýskla a rozbehla sa nazad do školy. Miranda v duchu prosila Všemohúceho o trpezlivosť, ale jej poručník sa len pousmial. Odviazal uzdu od stôpa a vyšvihol sa do sedla.

„Vystúpte na stupienok.“

Miranda si ťosi šomrala popod nos, ale urobila, čo jej kázal. Kamenný stupienok bol pokrytý ľadom a klzký. Gróf priviedol koňa k stupienku, vystrel k nej ruku a špičkou vyleštenej ťižmy napravil strmeň tak, aby mohla doň vložiť topánku.

„Tak poďte, podajte mi ruku.“

Nervózne sa chytila jeho veľkej ruky a strčila nohu do strmeňa. Chytil ju okolo pásu a posadil si ju bokom pred seba. Kôň zatancoval a netrpezlivo pohodil hlavou. Zľakla sa a zdrapla poručníka, akoby jej išlo o život.

Nato sa zahľadela na školu s bridlicovou strechou a potom jej pohľad sklzol na skupinku dievčat, ktoré jej kývali na rozlúčku. Odrazu jej hrdlo zovrelo dojatie. Hoci tu bola po celé roky nešťastná, predsa to len bol svojím spôsobom jej domov. Jej život sa onedlho zmení, hoci nie tak, ako si to predstavuje jej panovačný poručník.

Bez ďalších rečí viedol koňa von z ohradeného nádvorja školy. Chvíľu klusali po príjazdovej ceste plnej blata a potom sa pustili cez bielučkú zasnežené pole, za ktorým viedla hradská do Coventry.

Spoza oblakov vykuklo slnko. Po prvýkrát po nekonečne dlhých týždňoch.

Miranda zatajila dych, keď jeho lúče rozžiarili svet okolo nich. Akoby niekto zdvihol špinavý závoj a obnovil blankyt rozáhlého nebeského domu novými prísľubmi lepšej budúcnosti.

Damien mlaskol jazykom, keď vyrazil vpred a Miranda poťakane vykrikla. Z celej sily objala svojho poručníka okolo pása v strachu, že ju keď zhodí na zem.

Damien sa potichu zasmial a okolo úst sa mu vytvoril oblúk pary. Pevnejšie ju chytil okolo pása a pohnal koňa do cvalu. Odrazu sa jej strach zmenil na úžas. Keď sa pohyboval ťahučko, akoby sa vznášal ponad zem. Sneh víril pod jeho mohutnými kopytami, vietor ju pri tej rýchlosti štípal na lícach a maľoval jej na nich ružové kvety. Damien jej pripadal pevný ako skala a cítila sa pri ňom bezpečne. Keď naňho poďku pozrela, šibalsky sa na ňu usmial. Slnčné lúče zdôrazňovali bronz na jeho tvári a zjasniť krištáľovú hĺbkou jeho očí, takže teraz vyzerali modré ako obloha.

„Držte sa pevne!“ zvolal zrazu.

Preťaknuto vypleštila oči, keď uvidela pred sebou vysoký živý plot. Cítila, ako sa Zeus mohutne odrazil a keď leteli ponad plot, takmer nedýchala. Bezpečne pristáli na druhej strane, pružné telo zvieraťa zvládlo celý manéver bez najmenších problémov. Nasledoval ešte jeden skok na

násyp a potom sa už ocitli na ceste, ktorá viedla do neistej budúcnosti.

Štvrtá kapitola

Cesta už trvala dlho a po celý čas panovalo medzi nimi trápne ticho. Jediným zvukom, ktorý bolo počuť, bolo sviškanie vetra, ktorý sa preháňal po zasnežených poliach a rozfukoval sneh, akoby to bol púštny piesok. Pri náraze do stromu zľadovatené vetvy protestne praskali.

Damien držal uzdu po obidvoch stranách Mirandinho štíhleho pásu a mal čo robiť, aby odpútal myseľ od jej sviežeho, teplého tela. Sedela pred ním a pri každom namáhavom kroku koža sa ho dráždivo dotýkala. Na rozdiel od toho, čo mi tvrdil riaditeľ školy, zvládnuť Miranda nebol veľký problém, pomyslel si s uspokojením. Len čo si uvedomila, kto je pánom situácie, začala sa správať ako baránok.

Keď sa znova zachvela, rozopol si zimník a ovinul jeho konce okolo nej. Nevšimal si príval námietok. Jej kabát bol zodratý a zakaždým, keď si to uvedomil, najradšej by bol JASONA vyzauškoval za to, že ju tak zanedbával. Staral sa o ňu zle, veľmi zle. Bolo ňoraz chladnejšie, blížila sa zima a nič teplé na seba nemala. Je to predsa vikomtova dcéra, prepánakrála! Jej topánky mali už dávno skočiť na smetisku. Keď si spomenul na šatník plný šiat a ďalší plný topánok, ktoré vlastnila jeho sedemnásťročná sestra

Jacinda, pokrútil znechutene hlavou. Celý Mirandin majetok sa zmestil do úbohého koženého vaku, no napriek tomu nevyslovila ani jedinú sťažnosť na svojho strýka. Ako statočný vojak.

V túžbe chrániť ju odteraz pred celým svetom držal ju starostlivo okolo pása a po celý zvyšok cesty sa navzájom zohrievali.

Práve premýšľal o podmienkach, ktoré budú musieť jej nápadníci spĺňať, aby im dal súhlas, keď tok jeho myšlienok prerušil jej hlas.

„Vždy som si myslela, že plukovníci sú starí chlapi.“

„Cítim sa starý.“

„Nie ste starý. Ja som myslela starý ako Matuzalem.“

„V podstate máte pravdu. Niekedy to trvá celý život, kým sa človek stane plukovníkom. Ja som však mal šťastie. Povýšili by ma aj vďaka môjmu menu a rodinnému zázemiu, ale neodvážil som sa prevziať na seba túto zodpovednosť, kým som nemal dostatok skúseností. Niet nič horšieho, ako keď je veliteľ zelená.“

„Strýko Jason mi v listoch písal, že ste boli kapitánom elitnej granátnickej gardy.“

„Bol som v tom postavení väčšinu času, ktorý som strávil v Španielsku, ale keď brat v tisíc osemsto dvanástom odišiel z armády, veľmi rýchlo ma povýšili na majora a potom na podplukovníka, pretože moji

predchodcovia zomreli v boji. Nielen vojaci, ale aj dôstojníci majú vysokú úmrtnosť."

„A prečo?"

„Pretože všetci strieľajú predovšetkým na dôstojníkov. Radoví vojaci sú totiž bez velenia stratení."

Cítil, že sa zachvela. „Mali ste niekedy strach, keď ste vedeli, že budete vyhadzovaným terčom pre nepriateľa?"

„Niektorí musia stáť v čele. Samozrejme, že som sa bál." Pokrčil plecami. „Strach urobí z človeka dobrého vojaka. Zvyknete si naň a potom sa správate, ako treba. To je všetko."

„Nemyslím, že by som si vedela zvyknúť na vraždenie. Utiekla by som."

„Potom by vás zastrelili za dezerciu," pokúsil sa o čierny humor.

Otočila k nemu hlavu a vrkoče jej sklzli po pleciah ako čierne, hodvábne povrazy. Neisto naňho hľadela spod klobúčika. „Predsa by nezastrelili za dezerciu vlastných ľudí!"

Bez slova na ňu hľadela.

„Alebo áno?" šepla.

„Také sú pravidlá."

Pokrútila hlavou. „Ste tvrdý."

Nevedel, či to mal byť kompliment, alebo urážka.

„O vaše rameno?" zmenila tému.

„Je v poriadku.“

„Cítim sa vinná.“

„Nemusíte.“

„Mohli vás zabiť -“

„Som rád, že ste v poriadku. Na ničom inom nezáleží.“

Chvilku mlčala, možno ju zaskočili jeho slová.

„Damien? Prepáčte, chcela som povedať lord Winterley.“

Len čo zaznelo jeho krstné meno z jej perí, pocítil zvláštnu radosť. „Budem rád, ak ma budete oslovovať Damien. A môžeme si tykať,“ navrhol jej. „Ale len keď budeme sami. Na verejnosti sa musíme správať, ako sa sluší.“

„Chápem. Čo vlastne odo mňa chceli tí chlapi, ktorí ma prepadli?“

Zvážnel a tvár mu potemnela. Pevnejšie ju zovrel. „Obávam sa, že všetko.“

„Ale peniaze mi nevzali. Len krátko predtým som dostala výplatu v divadle.“

„Nemali čas.“ Odmlčal sa, hlavou mu vírili pochmúrne myšlienky. „Ale nemyslím, že išli po твоjich peniazoch.“ Bol rád, že ich zabil.

„Je ťažké uveriť, že tuláci by sa vedeli tak dobre zorganizovať. Dokonca mali aj kone.“

„Tie určite ukradli. Spoznala si niektorého z nich?“

Zachvela sa. „Nie. Ale, Damien..." Otočila sa k nemu a hľadela naňho s doširoka otvorenými očami. „Čo ak to boli bieli otrokári?" spýtala sa stíšeným tónom. „Takí, čo chytajú dievčatá a posielajú ich do bordelov."

Prekvapil ho jej vážny pohľad a zasmial sa: „Zdá sa, že si čítala príliš veľa románov."

„Slečna Brocklehurstová nám hovorievala, že ak budeme zlé, nechá nás celú noc vonku, aby nás našli bieli otrokári!"

„A ty si jej verila?"

„Áno."

Potichu sa zasmial a upokojujúco ju objal okolo pása. Bola zvláštnou zmesou odvahy, nedôvery a dievčenskej naivity. „Už sa nemusíš báť, Miranda. Ak sa obchodníci s bielym mäsom ešte niekedy objavia, urobím s nimi krátky proces. Sľubujem." Zamlaskal na koňa, ktorý sa okamžite rozbehol do prudšieho cvalu. Miranda nadšene vykrikla.

Keď dorazili do Coventry, bolo po štvrtej, ale vonku už bola tma, pretože v zime slnko klesne za obzor veľmi zavčasu. Vo chvíli, keď sa medzi holými vetvami čiernych stromov konečne objavil hotel, Miranda sa už driemajúc opierala o Damiena. V oknách blikali prívetivé svetlá, z komínov stúpал dym a vzduchom sa šírila vôňa dobrých jedál, ktorá sa miešala s konským pachom z nájomnej stajne.

Zeus hlasno zafrkal.

Miranda zdvihla hlavu z Damienovho pleca a nahlas prečítala: „Ye Olde Red Cow.”

Názov hotela bol namalovaný veľkými písmenami nad vchodom.

„Zdá sa, že je plný hostí. Dúfam, že budú mať voľnú izbu.”

„Určite,” ubezpečil ju. Zastavil koňa na dvore, ktorý bol vysypaný štrkom, a zoskočil zo sedla. Prehodil uzdu koňovi ponad hlavu a pomohol Mirande na zem. Keď mu položila ruky na plecá a skľzla po jeho tele, zaplavil ho nápor túžby. Náhlivo ju pustil a rýchlo sa otočil k paholkovi, ktorý sa už ponáhal k nim.

„Brý vešer, pane. Prajete si ustajniť koňa?”

„Áno. Zeus by ale potreboval zostať bokom od ostatných koní, nemá rád spoločnosť.”

Paholok horlivo prikývol. „To sa dá zariadiť. Poďte tadiaľto, pane.”

Damien pozrel na Mirandu. „Nechcete počkať v hale? Nebude to dlho trvať.”

Pokrútila hlavou. „Idem s vami.” Kráčala popri koňovi, kým ho Damien viedol do stajne.

V stajni najmenej dva tucty paholkov čistilo boxy a staralo sa o nájomné kone. Poslušnejšie a pokojnejšie zvieratá boli len priviazané na dlhom povraze, ale boli tam aj samostatné boxy.

Miranda pokrčila nosom nad zápachom v stajni a potom si uvoľnila stužky klobúčka, stiahla si ho z hlavy a nechala voľne visieť na chrbte. Paholok ich zaviedol k boxu na konci stajne. Vedľa neho bol ďalší, ktorý bol prázdny, a tak mal Damienov belko dostatok súkromia.

Damien prepustil paholka kývnutím hlavy a osobne sa podujal postarať o pohodlie koňa. Odviazal batožinu zo sedla, podal jej vak a ostatné brašny poukladal do matne osvetlenej chodbičky vedľa boxu.

„To všetci grófi sa osobne starajú o svoje kone?“ podpichla ho zvedavo. Chytila sa podperného stĺpika, unavene sa oň oprela a pozorovala ho pri práci.

Pozrel na ňu, keď odopol sedlo koňovi z chrbta a niesol ho z boxu. „Nemá rád neznámych ľudí.“

„Ale voči mne sa správal celkom priateľsky.“

„Páčiš sa mu. Pošepkal mi to,“ odvetil a v očiach mu preskočili šibalské iskričky. Pravda bola taká, že sa rád staral o svojho koňa. Vždy si pri tom oddýchol. Z jednej brašny vybral kefu a horlivo kefoval jeho chrbát najmä na tých miestach, kde mal predtým sedlo. Všimol si, že Miranda pozoruje jeho ruky, ktoré sa so zvláštnou nehou pohybovali po zvieracej srsti.

Ostražito pozrel na ňu ponad plece a zacítil v jej pohľade vášeň. Sklopil oči. Intenzita príťažlivosti, ktorá medzi nimi prebleskovala, ním opäť otriasla. Na chvíľku sa oprel o koňa. Znova zatúžil ospravedlniť sa jej za svoje

správanie v predchádzajúci večer, akoby nebol šlach tie. Povedal si však, že nie je múdre rozoberať to. Najlepšie bude, ak na to obidvaja zabudnú. A okrem toho si nebol istý, že to lутuje.

„Načo si držíš koňa, keď je s ním tolko roboty?“

Zeus otočil hlavu a strčil pysk do Damienovho vrečka. Očividne túžil po nejakej maškarte. „Len počkaj,“ napomínal ho s láskou a odstrkával hlavu zvierača nabok. Kôň protestne zafrkal. „Jedného dňa splodí úžasné žriebäť.“

„Budú súťažiť na dostihoch?“

„Alebo hrať pólo.“

„Má krásnu hlavu,“ pochwálila ho.

„Počuješ, kamarát? Slečna si myslí, že si krásavec.“ Damien chytil koňa za pysk. „Si krásavec, však? Je celkom jasné, že má arabskú krv. Je z hannoverského chovu, vďaka čomu má vzrast a rýchlosť, ale jeho matka patrila medzi púštne kone arabských šejkov. Tie sú mimoriadne vytrvalé.“ Potľapkal koňa po šiji. „Teraz už potrebuje len partnerku. Alebo celý hárem, ako majú arabskí šejkovia,“ dodal s úsmevom.

Zasmiala sa: „Prečo si nešiel k jazdectvu, keď si taký zbláznený do koní?“

„Práve to je dôvod, prečo som k jazdectvu nešiel. Už to je zlé, že niekto vidí, ako padajú jeho kamaráti ako muchy. Ale tie úbohé kone ani nechápu, o čo v bitke ide.“

Úsmev na jeho tvári pohasol.

Miranda si sadla na balík sena, oprela sa lícom o ruku a ťakala, kým skončí. Keď Zeus začal hlasno a požívačne prežívať ovos, Damien zdvihol batožinu a kývol na Mirandu, aby ho nasledovala. Mala ťo robiť, aby s ním udržala krok. Kráčala za ním von. potom prešli cez dvor a hore niekoľkými schodmi do hotela. Vľavo od veselej, na žltá namaľovanej recepcie bola nejasne osvetlená, útulná krmička, vpravo elegantná jedáleň pre hotelových hostí.

„Pane, madam! Vitajte u nás. Nech sa páči, tadiaľto,” zdravil ich zdvorilo, malý muž spoza recepčného pultu.

Damien prikrôčil k nemu, žmúriac oči voči svetlu, ktoré vrhal skromný luster. Medzitým zariadenec zatvoril za nimi dvere a zabránil tak prístupu studeného vzduchu, ktorý sa tlačil dovnútra.

Miranda si stiahla rukavice a kráčala za Damienom k pultu.

Majiteľ a recepčný v jednej osobe podal Damienovi hosťovskú knihu. „Môžete zapísať obidvoch, seba aj manželku.”

„Tá mladá dáma je moja chovanica,” upresnil Damien ostro a vyčítavo sa na muža zamračil. Potom sklonil hlavu, strčil brko do atramentu a krasopisné sa podpísal. „Dve izby a zajtra ráno jej zabezpečíte miesto v londýnskom dostavníku.”

„Spokojnite sa, pane. Ospravedlujem sa za svoj omyl.”

Nezdalo sa však, že je presvedčený o povahe ich vzťahu. Našpulil pery a zobral si od neho hosťovskú knihu. „Tak teda dve izby a jeden lístok do Londýna, pán... Bože dobrý!" Zdvihol hlavu od Damienovho mena v hosťovskej knihe. „Gróf z Winterley! Mylord, je pre nás nesmiernou čťou, že ste naším hosťom!" zvolal ohúrené.

„Ďakujem," zahundral, rozpačito si naprávajúc nákrčník.

Niekoľkí okolostojaci hostia počuli majiteľov výkrik a naľahovali krky, aby sa naňho pozreli.

Damien sa pobavene uškrnul a potom sa s meravým úsmevom na tvári začal obzerať okolo seba, pretože hostia a personál, ktorí boli v jeho blízkosti, naňho vypliešali oči a zdvorilo sa mu ukláňali. V tej chvíli ňutoval, že nie je neviditeľný.

„Dobrý večer," zahundral a odmerane im kývol hlavou na pozdrav.

Miranda sa zvedavo obzerala okolo seba a spokojne sa na celej situácii zabávala. Majiteľ hotela sa už vôbec nedokázal ovládať.

„Smiem vám povedať, pane, že to, čo ste pre Anglicko urobili, bolo obdivuhodné?! Obdivuhodné!"

„Ďakujem."

Muž mu podal dva očíslované kúče od izieb, a potom mu vrátil zlaté mince, ktorými Damien pred chvíľou zaplatil za nocľah a stravu. „Nech sa páči, pane. Nevezmem od

vás ani penny. Bol by som najradšej, keby som vás a mladú dámu mohol ubytovať vo svojich najlepších apartmánach, ale tie sú už, bohužiaľ, obsadené. Pred sviatkami je tu oveľa rušnejšie než inokedy."

„To je úplne v poriadku. Prosím, zoberte si to," potisol mu peniaze po pulte späť.

Chlapík sa uklonil. „V žiadnom prípade, plukovník."

Damien sa zasmial. „Tak teda dobre. Pošlite hosťom jednu alebo dve rundy ako pozornosť od grófa z Winterley."

„Ako si želáte, pane. Ďakujem vám," ukláňal sa majiteľ. „Prosím, obráťte sa na nás s akoukoľvek žiadosťou. Dostavník odchádza ráno o siedmej. Raňajky začíname servírovať o pol siedmej. Moja úcta, slečna."

Miranda sa mužovi uklonila.

„Hladná?" spýtal sa Damien, keď odišli od pultu a kráčali po schodoch za sluhom, ktorý niesol ich batožinu.

„Umieram od hladu," vzdychla.

„Tak sa teda ubytujme a potom si objednáme jedlo."

Spokojne prikývla. Zelené oči jej žiarili huncútstvom, pretože aj keď už kráčali po schodoch, z recepcie bolo ešte stále počuť komplimenty na jeho adresu.

„To je náš národný hrdina!"

„Skutočný džentlmen!"

„Krv sa nezaprie," pľekákovali sa.

Damien cítil, že sledujú každý jeho pohyb.

„Nepochválil si sa, že si osobne premohol Napoleona," zašepkala Miranda, keď sa ocitli na odpočívadle a vykročili na ďalšiu časť schodov.

„Myslel som, že to vieš," uškrnul sa.

„To ťa ľudia vždy tak obskakujú?"

„Nie."

„Ale áno. Len nebuď taký skromný," podpichovala ho s detskou hravosťou a skúmavo si ho obzerala. „Prečo neznášaš lichôtky? Veď si zaslúžiš obdiv."

„O nič viac ako ostatní vojaci v mojom pluku. Oveľa viac si ich zaslúžia tí, ktorí tam zomreli."

„Na tom predsa nie je nič zlé, že ti z času na čas niekto zloží poklonu."

„Ty sa v tom určite vyznáš," zabodol do nej.

Namiesto odpovede sa naňho len blahosklonne usmiala.

Keď prišli na tretie poschodie, nosiči im ukázali ich izby, ktoré sa nachádzali na chodbe oproti sebe. Miranda si odomkla dvere a kým si Daniel otváral dvere, stáli k sebe chrbtom. Potom im nosiči odniesli batožinu dovnútra a zapálili sviečky.

„Pokým ťa dolu," povedal jej Damien. „Chceš ísť do výťahu, alebo do jedálne?"

„Nechám výber na teba."

Usmial sa a neodpustil si poznámku: „A to mi reverend

Reed tvrdil, že sú s tebou len problémy."

So sladkým úsmevom mu zabuchla dvere rovno pred nosom.

Nieje to s ním až také hrozné, samozrejme, ak nesteká príkazy, alebo nestína ľudom hlavy, pomyslela si Miranda.

S povzdychom sa otočila a oprela sa o dvere, odkiaľ si obzerala jednoduchú, ale peknú izbu. Oči kľzala po solídnom dubovom nábytku a lákavej posteli, modernom tehlovom kozube, natretom nabielo, a po závesoch s kvetinovým vzorom. Sotva si vedela spomenúť, kedy mala naposledy izbu len sama pre seba. Cez hmlu rokov sa drala do popredia nejasná spomienka na jej detskú izbu v otcovom vidieckom sídle. Spomínala si na svetlomodré ťipkované závesy, baldachýn na posteli a brokátové tapety s prekrásnymi vtákmi.

Zatvorila oči. Ovisli jej plecia, pretože bolesť zo straty bola takmer neznesiteľná. Nežiaľila len za strýkom, ale aj za šancou prejsť cez dvere, ktoré jej do nového života otvoril Damien. Dvere do otcovho žiarivého sveta bohatstva. Lord Winterley patrí do toho sveta.

Na chvíľu popustila uzdu fantázii a začala si predstavovať, aké by to bolo, keby jeho prah predsa len prekročila. Londýn... Večierky, plesy, nápadníci. To je presne to, po čom túžim, pomyslela si rozochvené. Javisko bolo len lacnou a pompéznou náhradou za beau monde, svet vysokej spoločnosti, na ktorý si ešte stále spomínala

cez ružové okuliare spomienok z detstva. Nesnívala jej matka o tom, že z jej dcéry sa jedného dňa stane skutočná dáma, ktorou sa ona - slávna Farmy Blairová, ale „len“ herečka, nikdy nestala?

Nie, aj keby dovolila Damienovi, aby ju voviedol cez dvere pre vyvolených do žiarivého sveta bohatých ľudí, nikdy by sa nedokázala prispôbiť londýnskej smotánke. Je len stratou času, že nad tým vôbec rozmýšľa. Načo trápi samu seba?

Okamžite zabudla na melanchóliu a tvár jej stvrdla.

Teraz je najdôležitejšie zachrániť Amy. Kým nebude v bezpečí, na ničom inom jej nesmie záležať - ani na jej vlastných snoch o nádhernom živote, ani na príležitosti, ktorú cíti voči svojmu novému poručníkovi. Odstúpila od dverí a poponáhľala sa, aby sa stihla upraviť na večeru.

Keď zišla o polhodinu dolu, obdivné výkriky a mužský smiech jej okamžite prezradili, kde sa nachádza jej poručník, ani sa nemusela pýtať recepčného. Pobavene pokrútila hlavou, vošla do slabo osvetlenej miestnosti a okamžite ho uvidela.

Sedel za veľkým, nahrubo otesaným stolom neďaleko od kozuba, obkolesený davom prekmených chlapíkov s červenými líčkami, ktorí sa rozplývali patriotizmom a vylepšovali si náladu pijatikou. Objednávali mu korbele piva a hlasným krikom sa dožadovali ďalších a ďalších príbehov z bitiek. Podlá jeho sileného úsmevu usúdila, že mu vôbec

nie je do reči.

Keď kráčala k jeho stolu, všimla si kyprú svetlovlasú dievčinu, ktorá niesla na podnose množstvo cínových korbeľov. Zastavila sa pri ňom a naklonila sa, aby mu niečo zašepkala do ucha. Práve vtedy zdvihol hlavu, zahľad sa ponad ľudí a všimol si ju prichádzať.

Pašníka zdôraznila svoj návrh tým, že mu takmer vrazila prsníkmi do tváre, keď vykladala korbele na stôl. Miranda ju prebodla nevraživým pohľadom, ale tá dračica ju vôbec nevnímala. Damien sa medzitým postavil.

„Ospravedlňte ma, páni. Mám radostnú povinnosť robiť tejto mladej dáme spoločníka pri večeri.“

Všetci muži jednohlasne sklamane vydýchli.

„Nerada ti kazím zábavu,“ zahundrala popod nos, keď ju chytil za ruku a ponúkol jej rameno.

„To je v poriadku. Nehodí sa predsa, aby sa mladé dámy potulovali po takýchto miestach bez sprievodcu.“

Keď ju viedol z krčmy von, skrížila im cestu pašníka. Mirandin úsmev pomasol, keď si všimla pohľad, ktorý si s ňou Damien vymenil. Srdce jej zovrelo, pretože sledoval to dievča s túžbou v očiach. S presne takou, s akou si večer večer obzeral ju, keď ju pokladal za ľahkú ženskú. Pretože bola dobrou herečkou, predstierala, že si nič nevšimla.

Podľa všetkého sa už rozhodol, že tú potvoru v noci navštívi. Ale prečo ma to má trápiť? pomyslela si s

pohľadom. Bolelo ju to však oveľa viac, ako si bola ochotná pripustiť. Aspoň tá ženská upúta jeho pozornosť - kým sa s ňou bude váľať v posteli, ona utečie za Amy.

Došlahka, nadával Damien v duchu. Miranda ho prichytila práve vo chvíli, keď si oči dohadoval randítko s ňášníčkou. Teraz trucuje ako žiarlivá manželka, akoby si neuvedomovala, že je to len a len jej chyba, že je taký zažiadaný. Sladké muky, ktoré prežíval počas troch hodín, kým sedela s ním na koni, ho dohnali takmer do šílenstva.

Zo smaragdových očí jej lietali iskry: „Do keby som sa vrátila späť do izby, najedia sa a nechala vás s vašou novou priateľkou?" navrhla mu odmerane.

„Neviem, o čom rozprávate, drahá," namietol so zdvorilou nadradenosťou. „Poďte, jedáme je týmto smerom."

Podvolila sa, sadli si a objednali si večeru. ňášníček priniesol víno a nalial im do pohárov, Miranda sa po celý čas na Damiena ani nepozrela. Obrnil sa voči jej ostentatívnemu mlčaniam. Nemal chuť niečo jej vysvetľovať. Nevšímal si ho, akoby ho chcela potrestať. Nevedel pochopiť, prečo sa cíti previnilo. Oprel sa lakťom o stôl a prstami bubnoval po vínovom pohári. Hľadel ponad jeho hlavu na maľby na stenách, akvarelové krajinky a scény z poľovačiek.

„Miranda," nevydržal to napokon a oslovil ju.

„Ďo je?“ otočila sa k nemu.

Významne sa na ňu usmial.

Pohľadovo našpulila pery, sklopila dlhé, čierne mihalnice a odvrátila od neho oči. Napila sa vína. Opatrne položila pohár na stôl, naklonila sa k nemu a prstom mu naznačila, aby urobil to isté.

Poslúchol ju.

„Myslím, že by bolo fér, aby vás niekto upozornil, že...“ stíšila hlas, „že mnohé dievčatá, ktoré som spoznala v Pavóne, predávajú svoje telá ako tá blondína z výĎapu. Musím vás varovať, že môžete od nej chytiť pohlavnú chorobu.“

„Miranda!“ zašepkal pohoršene. Náhlivo sa poobzeral okolo seba, aby sa presvedčil, že ich okrem neho nikto iný nepočul. „O tomto s vami nebudem diskutovať.“

„Prečo nie?“

„Som váš poručník.“

„To je celkom iná pesnička ako tá vĎera veĎer,“ podpichla ho.

Varovne prižmúril oči.

„Možno už máte francúzsku chorobu,“ pokračovala mudrlantsky. „Vojenské tábory určite obliehali zástupy pobehlíc. A zdá sa, že vás také ženštiny dodnes priťahujú.“

„Do pekla, ňuš! Som zdravý ako ryba,“ odvetil jej

pošepky. „V týchto veciach som mimoriadne opatrný.“

Nadvihla obočie. Bolo jasné, že si priam volká v jeho rozpakoch. „Ďo tým chcete povedať? Spávate len s pannami?“ Znova sa napila vína a nevinne dodala: „Ja som ešte panna.“

V tom momente mu zaskočilo víno a začal kašľať. Nech ňert berie tú diablicu! Ošividne sa s ním zahráva! Veľmi dobre viem, o čo tu vlastne ide, pomyslel si a rýchlo sa spamätal z prekvapenia. Keby boli sami, neodvážila by sa byť taká drzá, ale prítomnosť iných hostí jej dodala odvahy a zabudla, že sa má správať s rešpektom. Jeho záujem o inú ženu poškodil jej márnivosť, a tak sa začala znova búriť ako sebaistý mladý regrút, ktorý sa nemieni podriaďovať a poľúvať cvičiaceho dôstojníka. Nevedel sa rozhodnúť, či je nahnevaný, alebo polichotený jej žiarlivosťou, ale rozhodol sa že jej trochu popustí uzdu, ako by ju mal znova vyprovokovať k neuváženej reakcii.

„To veľmi rád počujem, slečna FitzHubertová,“ vyhlásil.

„Ale kedysi som mala priateľa, ktorý to veľmi túžil zmeniť,“ poznamenala nonšalantne. Oči jej blýskali. „Bol v jazdeckom oddieli.“

Zamračil sa. „Ako sa volá?“

„Trick.“

„Ďo je to za meno?“

„Zdrobnenina mena Patrick.“

„A druhé meno?"

„Zabudla som. Ale mal modrú uniformu. Bol to švihák."

„Klamete."

„Prečo by som nemohla mať priateľa? Chcela som veriť, že aspoň niekto má o mňa záujem, pretože major Sherbrooke ošídne zabudol, že vôbec existujem."

Odvrátil hlavu, znepokojený smútkom v jej očiach, ktorý bol v ostrom protiklade s jej vtipkovaním. „Čo sa stalo?" spýtal sa čo najpokojšie.

„Odmietla som mu dať, čo chcel a nikdy viac sa neukázal. Vtedy som mala šestnásť." Sklopila viečka a tvárila sa dotknuto.

Pokrútil hlavou. „Vojaci z jazdeckých oddielov sú nezodpovední frajeri."

Zdvihla hlavu a darebácky sa uškrnula: „Tak to je pravda. Ale bozkávať sa vedel perfektne."

Zovrel pery a otočil hlavu. Ošídne bol nahnevaný. „Prestaňte."

„S čím?"

„Provokujete ma."

Nevinne sa usmiala a koketné naklonila hlavu nabok: „Nemusíš sa trápiť, Damien. Nebozkával sa ani zďaleka tak dobre ako ty. Zrejme v tom máš väčšiu prax."

„Ak nezačnete prejavovať úctu voči starším, prehнем vás cez koleno, slečna FitzHubertová!"

Rozosmiala sa a pohľad v jej očiach prezrádzal, že by sa jej to celkom páčilo. Nespúšťajúc ho z očí, pomaly sa napila vína. Roztúžene na ňu hľadela, zasiahnutý spomienkou na dievča v levandulových šatách z tenučkého mušelínu, ktoré mu aspoň na krátku, mušívú chvíľu dovolilo skúmať zvodné krivky svojho tela. Bože, najradšej by ju uložil na zem a vybozkával celé jej telo od hlavy po päty, láskal by každý jeho kúsok, až kým by sa nezvíjala od rozkoše.

Ďašníci prišli s jedlom práve včas a zmiernili erotické napätie, ktorým bol presiaknutý vzduch okolo ich stola. To, čo pred nich predložili, boli hotové hody. Hovädzie steaky, holubacia paštéta, dolky a množstvo rozmanitej zeleniny.

Keď obsluhujúci personál odišiel, Miranda sa ponúkla, že sa pred jedlom pomodlí. Zatvorila oči, sklonila hlavu a zarecitovala krátku modlitbu. Damien na ňu pozeral a odrazu si uvedomil, že jej pôvab vyhnal z jeho hlavy všetky myšlienky na vnadnú Ďašníčku odvedla. Tak či tak to boli túžby, ktoré ho, neboli hodné. Velmi dobre si to uvedomoval.

Ale keď Miranda otvorila zelené oči a zašepkala: „Amen,“ ukryl pred ňou svoje myšlienky. Nechcel, aby uhádla, že si to s tým rande rozmyslel.

Nemusí vedieť, že má nad ním takú moc.

Po večeri sa vrátili do svojich izieb a zdvorilo si zaželali na chodbe dobrú noc, hoci bolo ešte len sedem. Damien

tvrdil, že je unavený. Neprotiela mu, vedela však veľmi dobre, prečo sa utiahol tak zväsu. Určite sa už nevie dočka, kedy dostane tú cundru z výapu do postele.

Vkzla pod prikrývku. Bola vyčerpaná, pretože predchádzajúcu noc sa do postele takmer nedostala, a tak okamžite tvrdo zaspala. Naliehavosť jej poslania ju však prebudila už o dve hodiny. Aj keď mala pocit, že je skôr sýta, ako odpočutá, vstala z teplej, príjemnej postele. Vedela, že je najvyšší čas vydať sa na cestu.

Po ňerajšom incidente s ničomníkmi zo štvrte Mud City sa vôbec netešila na cestu v tme a v zime, navyše bez Damienovej ochrany. Ale nemala na výber. Ešte stále mala pri sebe tri šilingy, ktoré dostala v Pavilóne, a teraz, keď si vyskúšala jazdu na Damienovom tátošovi, verila, že zvládne jedného z koní z nájomnej stajne. Aj ten najpomalší konský klus bude rýchlejší než jej vlastné nohy.

Uvedomovala si však, že meno jej poručníka jej môže narobiť pri úteku problémy. Všetci zamestnanci hotela Ye Olde Red Cow sa podlizovali vojnovému hrdinovi a určite si ju všimli po jeho boku. Keby sa pokúsila prenajať si koňa, paholkovia by sa ju všetci chceli zadržať. Takže takto to nepôjde.

Opäť budem musieť využiť svoje herecké schopnosti, pomyslela si, keď si upravovala vlasy pred popraskaným zrkadlom. Náhlivo si obliekla kabát, pňehodila si kožený vak cez plece, pootvorila dvere a štrbinou vyzrela do

chodby. Keď zistila, že vzduch je čistý, vykradla sa z izby.

Po špičkách prešla okolo Damienových dverí a potichučky sa zakrádala ku schodom. Vystrúhala veľmi vážnu tvár a vracala sa do jedálne. Cestou sa na okamih zastavila pri otvorených dverách výťahu. Uľahčené si vydýchla, keď videla, že tam Damien nie je, ale potom zvrátila čelo, lebo tá svetlovlasá potvora poletovala pomedzi návštevníkov s podnosom nad hlavou.

Uspokojili už svoje hriešne chůčky, alebo tá ženská ešte za ním nebola? Pokrčila plecami. Aj tak na tom nezáleží. Ona sa už s Damienom Knightom nikdy viac neuvidí.

Keď pre istotu nazrela aj do jedálne, zistila, že je takmer prázdna. Jej pohľad však upútali dvaja mládenčekovia, ktorí mali tváre poľobané výrážkami. Spreádzal ich o niečo starší mladík, ktorý sa správal dôležito. Asi ich vychovávateľ. Predtým si ich v jedálni nevšimla. Dúfala, že prišli do hotela až po ich odchode a nemôžu vedieť, že je chovanickou slávneho hosťa. Ak zahrá svoju rolu šikovne, mohla by sa v ich sprievode dostať do Yardley ešte pred polnocou.

V duchu sa prehrabávala repertoárom melodrámy, aby našla dôvod, ktorý by zodpovedal jej cieľu, a vtedy jej prišla na um Rozmarná dĎdička. Ano, pomyslela si so štipkým úsmevom na perách, to je rozkošný príbeh. Pán Chipping jej takmer dal rolu Laury, hlavnej hrdinky, ale napokon si to rozmyslel a pridelil jej rolu druhej dámy.

Hrala vtedy Katherine, hrdinkinu sesternicu.

Zatvárala sa skľúčene a nešťastne, čo nebolo až é
ľavské, keď si pomyslela na smutný osud strýka asona a
pomalými, váhavými krokmi vošla do jedále. Pobrala sa k
malému stolíku pri kozube, neustále si utierajúc slzy
vreckovkou. Všetci traja mladíci preli na ňu oči, len čo
vošla dnu, ako to už robievajú muži v ich veku.

Ľahšík podišiel k nej. Zdalo sa, že je prekvapený, keď ju
tu znova vidí. Požiadala ho o šálku kávy a pešivo a
predstierala, že si nevšimla uprené pohľady mladíkov.
Poukla, že ich vychovávateľ tlmene hreší to, že na ňu
vyvažujú oči, ale keď ukradomky na nich pozrela, všimla
si, že on na ňu poškučuje tiež. Otočila tvár ku kozubu,
akoby chcela pred nimi ukryť ústostivý plač.

Touž bolo na prvého mladíka priveša a nedokázal sa
ďalej nešinne prizerať. Jediným skokom sa mladý
džentlmen - bezpochyby z Oxfordu - ocitol pri jej state a
tváril sa ako stelesnená rytierskosť.

„Prepáčte mi tú smelosť, slečna. Čo sa vám stalo?“
Miranda sa vyznala v etikete rovnako dobre ako
Skotrákovka iná mladá dáma. Ak chcela rešpektovať
slovenské pravidlá, vedela, že je nemysliteľné reagovať na
oslovenie muža, ktorého jej predtým nikto nestavil. Urobil
presne to, čo chcela, ale aj tak o dotknuto pozrela.
Odpusťte mi,“ začervenal sa. „Nemohli sme si nevšimnúť,
že máte nejaké ťažkosti a rozmýšľali sme, vám pomôcť.“

Hlas mu preskočil o oktávu vyššie, Miranda potlačila smiech. Mihalnice sa jej zachveli, neisto sa usmiala. Zabralo to. Druhý mladík a suchopárny vychovávateľ - boli okamžite pri nej tiež a zahrnuli ju prejavmi galantnosti.

„Milá slečna -“

„Môžeme vám nejako pomôcť?“

„Ste veľmi láskaví. Naozaj neviem, čo si mám poŕať“ vyhrkla a podarilo sa jej vytlačiť pár slz. „Dostala som správu, že moja pestúnka leží na smrteľnej posteli. Veľmi ju ľúbim. Nemá nikoho iného. Musím ísť za ňou, ale rodičia mi to nechcú dovoliť. Priznávam, utiekla som z domu, aby som sa dostala k nej včas a stihla sa s ňou rozlúčiť.“

„Drahá slečna, to nebolo múdre ujsť z domu,“ zamračil sa vychovávateľ. Nemohol mať viac než dvadsaťtri, ale tváril sa veľmi autoritatívne.

„Prečo vás nechceli za ňou pustiť?“ vyzvedal druhý mladík, upierajúc na ňu doširoka roztvorené oči.

Miranda zasmrkala. „Nechceli mi to dovoliť, pretože na zajtra k nám pozvali starého odporného plukovníka! Nútia ma, aby som sa za neho vydala!“

Obidvaja mladíci vydýchli mladíckym rozhorčením, ale vychovávateľ ju pozoroval plný pochybností a nedôvery.

„Chcú vás prinútiť, aby ste sa za neho vydali proti svojej vôli?“ vyhŕkol prvý mládenec.

„Už sa vôbec nečudujem, že ste utiekli!" pridal sa druhý.

Vreckovkou si utierala oči a obidvaja mladíci hľadeli na ňu ako omámení. „Ja viem, ja viem, ale mne nezáleží na ničom inom len na mojej milovanej pestúnke. Musím sa nejakým spôsobom dostať do dediny Yardley, kým nebude neskoro," povedala ňo najmelodramatickejšie. Odložila šálku s čajom nabok a postavila sa. „Ak dovoľíte, páni, musím pokračovať v ceste."

„Dovoľte, aby sme vám zavolali koč," navrhol ten vyšší.

„Nemám koč."

„Tak teda koč," pretekal sa v ochote aj druhý.

„Nemám ani koč. Nemohla som riskovať a zobrať si niektorého z otcových koní, lebo by odhalili môj útek."

Obidvaja mladíci si vymenili veľavravný pohľad. „Tak dobre," prikývli a potom sa pozreli na ňu. „Ak dovoľíte, slečna, my vás rýchlo a bezpečne odvezieme do Yardley sami."

„Ach, nemôžem predsa zneužívať vašu veľkorysos," namietla, ale dvaja dôverliví mladíci ju, samozrejme, okamžite presvedčili.

Damien videl pred sebou pole posiate mŕtvami

Delostrelecká palba stíchla a španielski sediaci sa potajomky vykrádali z pivníc zaprášeného mestečka a

mierili na neľaleké bojové pole.

Havrany vyťkávali na konároch a vzrušene krákoili. Sediaci sa tmolili pomedzi telá a kradli mŕtvym, všetko cenné, dokonca ich vyzliekali qj zo šiat. V plaziacej sa hmle úsvitu opúšťali svoje obete - utláťateľov i osloboditeľov zanechávali v rovnakom stave - nahých a zbavených akejkôvek dôstojnosti

Potom videl vojakov, ktorí odnášali telá padlých kamarátov do masového hrobu na kraji bojiska. Poľul ako ktosi volá jeho meno. Bol to Lucienov hlas.

Brat ho hľadal v mori mŕtvych tiel, ale on sa nedokázal ani pohnúť a nebol schopný vydat ani hláska. Pochopil, že je ťažko zranený a leží pochovaný pod hromadou mŕtvov Anjel, ktorý bezpochyby prišiel aby ho vyniesol do neba, sedel neľaleko na kolese voza, opieral sa bradou o päsi a krídla mal cudne poskladané. Mal bohaté tmavé kadeje a zelené oči, ktorých pohľad mu prenikal až na dno duše. Sedel nehybne a mlčky ho pozoroval.

Pomôž mi, pokúšal sa mu povedať, ale nedokázal osloviť ani jeho. Zdalo sa, že anjel na niečo čaká, na nejaký signál, ktorý nemohol vydať, pretože bol ako ochrnutý.

Potom pocítil, že ho vyhrabal jeden z obhliadačov mŕtvov a šklbe z neho šaty. Pŕevalila sa cez neho hrôza a takmer ho zadusila. Nemohol sa brániť, akoby mal všetky údy stuhnuté. Pokúšal sa vykriknúť, ale zostal nemý.

Doj tie hnusné ruky preč odo mňa! Ja nie som mŕtvy. Som ešte stále tu! Žijem, dočerta!

Prebudil sa a prudko sa posadil. Oblieval ho studený pot. Sťažka dýchal a v tichu tmavej izby znel jeho dych priam ohlušujúco.

V prvej chvíli si nedokázal spomenúť, kde vlastne je. Pomaly sa mu mozog vyčistil a krutá minulosť sa odplazila do tmavého kúta ako príšera z detských snov. Nateraz ho pustila zo svojich pazúrov.

Spustil nohy z postele, sadol si a siahol na nočný stolík, aby zapálil sviečku. Ruky sa mu triasli a chvíľu zápasil s kresadlom. Oheň v kozube vyhasol a v izbe bolo nepríjemne chladno.

Keď sa mu nepodarilo vykresiť iskru, vzdal sa, pomaly položil kresadlo na stolík a v jeho očiach sa zraňil pocit márnosti a zbytočnosti.

Máš ty ale šťastie Jason, pomyslel si.

Chvíľu si šúchal rukami tvár, potom nepokojne vstal, obliekol si kabát, ale nezapol si ho a vykašlal sa aj na kravatu. Inak bol ešte stále oblečený, pretože bolo ešte príliš zväzajúce, aby už išiel spať. Pozrel na vreckové hodinky. Bolo len pol desiatej.

Miranda.

Myšlienka na ňu ho okamžite vrátila späť do sveta živých. Rozhodol sa, že ju navštívi. Nemal náladu zostať

sám s pochmúrnymi myšlienkami. Ešte stále mu hlavou vírili strašidelné výjavy z nočnej mory, a tak sa rozhodol, že keď skontroluje Mirandu, zide dolu, objedná si čaj a nejaké ľahké jedlo a potom pôjde pozrieť na Zeusa. Vyšiel z izby a prešiel krížom cez chodbu, aby sa spýtal, či nechce niečo jesť aj ona. Keď však potichu zaklopal na dvere, odpovede sa nedočkal.

Určite už spí, pomyslel si. Vykročil preč, aby mohla ďalej nerušene snívať, ale zrazu ho poškodila intuícia, zlé tušenie, a zostal stáť ako obarený. Vďaka tomu istému šiestemu zmyslu sa včera večer obzrel právečas, aby si všimol útočníkov, ktorí sa vynárali z krovia. Plný podozrenia prižmúril oči, vrátil sa k jej dverám a zaklopal hlasnejšie.

„Miranda?“

Ani teraz sa však odpovede nedočkal.

Zabúchal päťkou. „Ste tam?“ Bože, čo ak sa jej niečo stalo? „Miranda, odpovedzte!“ Teraz si už plne uvedomoval nebezpečenstvo, chytil kľučku a prudko otvoril dvere. Izba bola prázdna, posteľ studená.

Bola preč.

Zahrešil popod nos, otočil sa a bez ďalšieho premýšľania vbehol do svojej izby. Schmatol šablu, pretože už vedel, ako rada sa vystavuje nebezpečenstvu. O chvíľku neskôr už bežal dolu schodmi, hnal sa cez halu a vôbec si nevšímal hostí a sluhov, ktorí ho v šoku pozorovali.

Roztvoril dvere a vrhol sa do tmy. Hruš sa mu namáhavo dvíhala a srdce divo tŕklo.

Na tvári pocítil vločky snehu, ktorý začal pred chvíľou padať. Očiami spočinul na elegantnom dvojkolesovom koči, ktorý stál na dvore vysypanom štrkom. Nebol ešte v pohybe, ale bol pripravený na odchod. Paholok práve kontroloval postroj a na sedadle pre kočiša, uvelebená medzi dvomi mladíkmi, ktorým ešte tieklo mlieko po brade, sedela jeho chovanica.

Damien si uvedomil, že mu chcela ujsť a z očí mu vyšľahli blesky. Rozhnevané vykročil ku koču.

Piata kapitola

„Hovorím vám, uhnite!" vykrikol vyšší mladík na Damiena.

„Kto je to?" ťudoval sa vychovávateľ.

Miranda dokázala len nemo hladieť na scénu pred sebou. Schvátla ju hrôza. V mesačnom svetle sa ťrtala silueta obrovitého chlapa so širokými plecami so šabou v ruke. Takmer sedem stôp vysokého mocného, rozhnevaného muža - krutá, nemá, deštruktívna sila. Vydychoval oblaky pary, ktoré sa vznášali okolo neho a zahaňovali ho do ľahkej hmly.

„Stojte!" vyštekol.

„Urobte, čo chce," vyjachtala Mirinda. Strašne sa bála, že ho posadne rovnaká zúrivosť ako predchádzajúci veľer.

„Vy ho poznáte?" vykrikol druhý mladík.

„To je... ten plukovník," vysvetľovala zdráhavo.

Koľ ešte nestál, ale Damien už stál na stupienku.

„Hovorili ste, že je starý!"

„Čo sa to tu vlastne deje?" dožadoval sa vychovávateľ odpovede.

„Tak moment!" Mladík však musel potlačiť svoj protest, pretože špička Damienovej šable sa ocitla len kúštik od jeho krku.

„Winterley! Neublížujte mu, to je moja chyba!" vykrikla Miranda bledá ako stena.

„Plukovník... Vy ste lord Winterley?" vydýchol prešaknuto druhý mladík.

Damienov oceňový pohľad sklzol z neho na Mirandu.

Trasúcim sa prstom ukázala na jeho zbraň: „Dajte... to... preč!" Neuhla pred jeho pohľadom, chcela, aby ovládol svoju zúrivosť.

Pomaly sa mu bojový zápal vytratil z očí, ale pery mal zovreté. Spustil šabľu a prudkým oblúkom ju odhodil, takže sa zabodla a zostala trčať pred nimi ako stelesnenie vibrujúcej sily. Bez jediného zaváhania vystrel k nej ruky, zdvihol ju z kôša a prehodil si ju cez plece.

Miranda vykrikla, ale poslušne zostala visieť hlavou dolu na jeho širokom chrbte.

„Dajte mi jej vak," zavrčal na mladíkov.

Vychovávateľ mu ho ohúrený podal. „Prosím, odpustite mojim zverencom, pane. Tá mladá dáma nám vyrozprávala historku, na ktorú sme naleteli."

„To si viem predstaviť," zaskrípal zubami a potom zamieril k hotelu.

„Damien, pusťte ma!" vykrikla Miranda a odhŕňala si ťokoládovohnedé vlasy z tváre. Jeho železné zovretie však nepoškodilo. Druhou rukou si cestou zobral šabľu.

Niesol ju celkom bez námahy. Vak a zbraň držal v

Ďavej ruke. Rezko kráľal cez dvor a potom do hotela, nezmiloval sa nad ňou, ani keď pochodoval cez halu popri užasnutom recepcionom a potom hore po schodoch. Chvela sa od poníženia a zároveň sa desila toho, čo s ňou urobí, keď zostanú sami.

Nemusela ťakať dlho. Až príliš rýchlo nastala chvíľa, keď vyšiel hore schodmi na tretie poschodie. Otvoril dvere na jej izbe, rázne vošiel dnu a zakopol dvere za sebou. Tromi krokmi prešiel po izbe a hodil ju na posteľ.

Pristála na mäkkom matraci a vyľakane hľadela naňho. Týľil sa nad ňou, rozhnevaný a divoký. Vrchné gombíky na hrudi, ktorá sa sťažka dvíhala a zasa klesala, mal porozopínané.

„Ty nevľáďná... bezohľadná... potvora!“ Skrútil sa na päte, urobil zopár krokov ku dverám, ale zostal stáť otočený k nej chrbtom.

Opatrne sa posadila. Neodvážila sa spustiť ho z očí. Sklonil hlavu a založil si ruky vbok. S obavami hľadela na jeho široké plecia, ktoré sa viditeľne dvíhali a klesali, kým sa pokúšal skrotiť svoj hnev.

„Prečo si utiekla?“ spýtal sa jej nakoniec dutým hlasom, ale neotočil sa k nej. „Ublížil som ti snáď?“

Utekla sa k pretvárke. „Stanem sa herečkou, a ty mi v tom nezabrániš!“

Prudko sa otočil a zlostne vyštekol: „Myslíš, že nemám nič lepšie na robote, len sa hrať na tvoju opatrovateľku?“

„Tak ma nechaj odísť a skoncuje s tým!"

„Rád by som to urobil, ale zaväzuje ma povinnosť voči tvojmu strýkovi. Bože dobrý, dievča, to si naozaj chcela odísť s úplne cudzími mužmi?"

„Aj ty si cudzí," namietla vzdorovito.

„Dôveruješ im viac než mne? Ale samozrejme! Mne nedôveruješ vôbec. Ja som ti len zachránil život. Len ma kvôli tebe postrelili. Preto si mi klamala! Pretvarovala si sa pred mnou a len čo som sa ti otočil chrbtom, zdupkala si. Si natoľko zbabelá, že ani nemáš odvalu postaviť sa mi zoči-voči?"

Chcela protestovať, ale skočil jej do reči: „Nie. Už žiadne lži. Rozumiem ti lepšie, ako si myslíš, Miranda. Chceš sa stať herečkou, lebo túžiš po potlesku. Viem. Domnievaš sa, že obecnosť ňu obdivuje, ale ja ti poviem holú pravdu: tí traja, vlastne štyria, túžili len po jedinom - dostať ňu do postele," vmietol jej príkro do očí. „Ľudia nemajú ani štipku úcty pre takú ženu, akou sa chceš stať. Kam sa podejú všetci tvoji obdivovatelia, keď tvoja krása povädne? Vieš, kde končia staré herečky? Na samom dne spoločnosti. Zabudnuté. Samotné. Naozaj to chceš?"

„Vôbec nevieš, o čo mi ide," dostala zo seba. Pri jeho tirade sa triasla na celom tele.

„Obdiv nie je láska, rýchlo pominie, Miranda."

„Ale veľmi sa na ňu podobá."

„Bože, si ty ale svojhlavé decko! Chceš predsa niekoho, kto bude stáť pri tebe. Kto sa bude o teba starať. Kto ňa v ňažkých chvíľach podrží. Potrebuješ manžela. Tak už prestať vymýšľať, poď so mnou do Londýna a dovoď, aby som ti ho našiel!"

„Prečo sa o mňa staráš? Čo ňa je do toho, čo chcem robiť?" Vyskočila z postele a bojovne sa postavila pred neho. Celkom ju prešla trpezlivosť. „Prečo sa nestaráš o seba? Nechcem tvoju pomoc. Nepotrebujem poručníka! Ako tvoja chovanica ňa zbavujem akejkoľvek zodpovednosti -"

„Som za teba zodpovedný a zodpovednosti sa človek len tak ľahko nestrasie. A okrem toho, ja to nerobím pre teba. Robím to pre Jasonovu pamiatku."

„Nemôže ňa skontrolovať. Ak si zabudol, je mŕtvy," vyhrkla zatrpknuto.

„Dávaj si pozor na jazyk, keď rozprávaš o mojom priateľovi," varoval ju. „Sľub je sľub a ja som mu dal svoje slovo. A teraz mi daj kľúč od svojej izby. Zamknem ňa tu."

„To neurobiš!" Vrhla sa k malému nočnému stolíku, kde nechala kľúč a schovala ho do dlane.

Zlostne na ňu zazrel a vystrel k nej ruku. „Daj mi ho, Miranda."

Schovala si ruku za chrbát, srdce jej prudko bilo. „Nedám! Nedovolím, aby si ma tu zamkol."

„Presta sa správa ako soplavé decko!"

Siahol po kúúí, schmatol ju za zápästie a pokúšal sa jej ruku vykrútiť. „Dočerta, Miranda, nedovolím ti, aby si si zničila život!" precedil pomedzi zaťaté zuby, kým spolu zápasili. „Nestane sa z teba herečka! Vydáš sa a budeš bezúhonnou slušnou dámou, ako chcel Jason! Zmier sa s tým!"

Premohol ju a vytiahol jej kúú z dlane.

„Nenávidím ňa!" oborila sa naňho.

„To mi je jedno." Otočil sa a kráľal ku dverám. „Radím ti, aby si si trochu pospala. Keď odchádza zaväsu ráno."

Predstava, že o pár sekúnd zostane zamknutá v izbe a nebude môcť zachrániť Amy, ju vydesila a takmer jej vyrazila dych. Videla, že sa už blíži k dverám.

„Damien! Nerob to!"

„Nemôžem ti dôverovať. Nedávaš mi na výber."

Do očí jej vŕkli slzy. „Pokaj!" zvolala zúfalo.

Zostal stáť a podozrievavo sa obzrel ponad plece. „Čo je?"

Preglgla, v ušiach jej hučalo. „Nechcela som ujsť kvôli tomu, aby som sa stala herečkou."

„Neklam!"

„Vlastne áno, ale len preto, že som nemala na výber. Chcem ísť s tebou do Londýna. Chcem sa stať poctnou ženou. Ale nemôžem myslieť len na seba. Preto sa musím

stať herečkou. Ale najprv sa musím vrátiť do Yardley."

„Pož? Ničomu nerozumiem. Vysvetli mi to."

„Ach, Damien," zašepkala a pokrútila hlavou. „V tej škole nie je všetko v poriadku. Ty by si to nepochopil."

„O čo ide?" naliehal na ňu tvrdo. „Hovor!"

Zatvorila oči a roztriasla sa. Naozaj mu to musí povedať? Nedával jej však inú možnosť. Určite nebude veriť tomu, čo mu povie. Je to jej slovo proti slovu reverenda a ona sa už prejavila ako klamárka. Musí ho však presvedčiť. Musí.

Pozbierala všetky sily, zhlboka sa nadýchla, otvorila oči a zniesla jeho prenikavý pohľad. „Spomínaš si na to dievčatko so zlatými kučerami? Uklonila sa ti na školskom dvore."

Prekvapený prikývol.

„Je vo vážnom nebezpečenstve," vyhrkla.

Prevrátil oči a znovu sa poberal na odchod. „Ďalšia z tvojich za vlasy pritiahnutých historiek!"

„Nie! Damien, vypočuj ma! Musím sa tam vrátiť a vziať ju odtiaľ. Máš pravdu, dnes som ti klamala a predstierala som, že urobím čokoľvek, čo budeš chcieť. Klamala som aj tým mladíkom v koži. Celý čas som premýšľala len o tom, ako sa dostať späť a zachrániť Amy."

„Pred čím?"

Uprela naňho prosebné oči. „Pred reverendom."

Nechápavo pokrútil hlavou. „Ďo tým chceš povedať?"

„Nerozumieš?" zašepkala zahanbene. Všetka odvaha ju opúšťala a teraz sa už viditeľne chvela.

Nespúšťal z nej oči a pomaly kráľal späť k posteli. Založil si ruky vbok a hľadel jej do očí. „Pokračuj."

„On... ubližuje dievčatám. On nie je... normálny. Nikto iný nevie, Ďo sa v skutočnosti deje za múrmi školy. Mlátil nás nahé brezovými prútmi." Spomienky v nej vyvolali hnus a plná hrôzy prižmúrila oči. Nakoniec sa to prinútila povedať. „On... dotýkal sa nás. Aj seba."

Keď znova naňho pozrela, videla v jeho očiach ne návisť. Sadol si vedľa nej na postel a chvíľu si mlčky šúchal bradu. Hlas mal pokojný, dokonale sa ovládal. „Pokračuj. Poďúvam."

„Ide najmä po malých dievčatách. Páčia sa mu, kým nemajú prsia." Trpkosť z jej hlasu priam kričala. „To je jediný dôvod, pre ktorý založil tú dievčenskú školu. Už celé mesiace pasie po Amy Perkinsovej, ale až doteraz som ju dokázala chrániť. Lenže teraz tam už nie som..." Hlas sa jej zlomil. Keď si uvedomila, Ďo všetko sa už mohlo stať, takmer umrela od hrôzy. „Musíme jej pomôcť. Má len dvanásť rokov. Počká, kým ostatné dievčatá zaspia a -"

„Zariadim to," vyhlásil. Chytil ju za ruku a chvíľu ju pevne držal v dlaniach. „Hovoríš pravdu? Ak sa do toho pustím, riskujem svoju časť."

„Áno," zašepkala a ukradomky si utrela slzu.

Zobral jej tvár do dlaní a uprene jej hladel do očí. Hlas mal nepríjemne ostrý a príkry a len s námahou kontroloval zlosť, ktorá zmietala jeho vnútom. „Nikto ti už nikdy nebude ubližovať, rozumieš? Ani tebe, ani iným dievčatám.”

Vkľzla do jeho náručia, skôr než stihol dokončiť vetu, a pevne ho objala okolo krku. Mocne sa ho držala a pritískala sa chvejúcim telo naňho. Váhavo ju objal. Chvílu ju hladkal po vlasoch a potom ju len jednoducho držal.

„Anjelik môj, ja viem, že sa ma bojíš, ale nech sa stane čokoľvek, vždy mi môžeš dôverovať. Len mi daj príležitosť, aby som ti to mohol dokázať.”

Zatvorila oči. Jeho slová ju tak dojali, že nedokázala jasne myslieť a nevedela, ako na ne zareagovať. Vedela však, že ide o rozhodujúcu chvíľu v jej živote, a tak pozbierala všetky sily, aby sa od neho odtiahla a pozrela mu do očí. „Chcem ísť s tebou,” vyhlásila roztraseným hlasom. „Dievčatá ma budú potrebovať.”

Vstal, ale ona ho chytila za ruku a zabránila mu v odchode.

„Damien, prosím ňu, už žiadne krviprelievania. Viem, že ten podliak by si to zaslúžil, ale ja by som to nezniesla.”

Zdvihol jej ruku k svojim perám, sklonil hlavu a pobožkal jej dlaň. „Nikdy viac ti už nedám dôvod, aby si sa ma musela báť.” Nežne jej zohol prsty do päste, akoby chcel, aby si jeho bozk navždy uchovala. Pustil jej ruku,

pomaly prešiel ku dverám a otvoril ich. „Zožením koň. Ak budeme mať rýchly záprah, môžeme tam byť už o dve hodiny.“

Blikavé svetlo z chodby osvetľovalo jeho rozhodný profil.

Prikývla. Takmer sa zadúšala vŕaňnosťou, a preto nedokázala slovami vyjadriť, čo cíti. Potom vyšiel von a nechal ju samotnú. Zovretú pásť si pritískala k hrudi a chvela sa v tme. Poznanie, že niekto stojí po jej boku, bolo pre ňu celkom nové.

Ľoskoro sa už s vetrom opreteký rútili po ceste v koňi so štvorzáprahom, ktorý Damien prenajal v nájomnej stajni a viedol s chladným sebaovládaním rímskeho legionára. Široké plecia mal od hnevu napäté a jeho tvár vyzerala ako z kameňa. Navonok neprejavoval žiadne city. Miranda sedela vedľa neho, triasla sa v neblahej predtuche i v chlade mrazivej, zimnej noci. Kone nemilosrdne hnal po hradskej. V mesačnom svetle vyzerala jeho tvár neochvejne, ale zlostné plamienky v očiach prezrádzali, že riaditeľovi školy hrozí smrteľné nebezpečenstvo.

Keď konečne odbočili z hradskej na príjazdovú cestu ku škole v Yardley, Miranda uprela oči na starý dom a s obavami v srdci naň hľadela. Okná boli tmavé, len z izby slepny Brocklehurstovej žiarilo svetlo.

Damien zastavil kone, zoskočil zo sedadla a vykročil k predným dverám. Paholok, ktorý stál v batožinovom priestore koňa, vybehol zozadu, aby sa postaral o kone.

Keď na dubové dvere dopadla ťažká päť Mirandinho poručníka, zaznelo to v tichu noci ako rana z dela. Miranda zmeravela, ale srdce jej búchalo ako splašené. Závesy v salóne sa pohli a slečna Brocklehurstová vyzrela von. Pohľad na nenávidenú tvár Mirandu vyburcoval a začala konať. Teraz musí myslieť v prvom rade na Amy. Ešte je stále čas, aby Amy zachránili, a to je v tejto chvíli to jediné, na čom jej záleží.

Zoskočila z kóna a rozbehla sa za Damienom. Dobešla k nemu práve vo chvíli, keď mu slečna Brocklehurstová otvorila dvere.

„Lord Winterley, nech vás sem v tejto neskorej hodine privádza ťokoľvek -“

„Kde je Reed?“ zahrmel Damien.

„Pozrite sa v jeho kancelárii,“ navrhla Miranda.

Damien sa prešmykol popri ohúrenej slečne Brocklehurstovej a ráznym krokom kráčal cez vstupnú halu.

„Reed!“ zahrmel.

„Čo to má znamenať?“ jačala slečna Brocklehurstová.

„To dobre viete,“ odvrkla Miranda a potom sa rozbehla ku schodom. „Amy! Sally! Jane!“ kričala.

Keď Damien otvoril dvere kancelárie reverenda Reeda, Miranda takmer zamrela, keď začula zvnútra Amin plač. Damien z plných pŕúc zakľal a zmizol v kancelárii. Miranda sa náhlila za ním, ale slečna Brocklehurstová sa

jej pokúšala zabrániť vojsku.

„O si to dovoľujete?"

Miranda odstránila ženu z cesty. „Zmiznite! Amy!"

Vtrhla do kancelárie práve vo chvíli, keď Amy skľzla z reverendovej pohovky a tackavým krokom sa rozbehla do Mirandinho náručia. Hystericky nariekala a oči mala plné hrôzy.

Miranda mocne objala dievčatko a so zadosťučinením pozorovala, ako Damien pristupuje k riaditeľovi. Reverend Reed pred ním cúval a od strachu zabudol zatvoriť ústa. Rukávy na košeli mal vykasané, vestu rozopnutú, zamašťované vlasy rozstrapatené a golier rozopnutý. Dievčatá sa vrúcne objali a keď Damien sotil Reeda o stenu a vrazil mu päťou do brady, obidvaja sa roztriasli od strachu. Reverend sa zviezol na zem, no Damien ho zdvihol a udril znova. Reed sa zošmykol popri stene a zostal nehybne ležať na dlážke. Z nosa mu tiekla krv. Slečna Brocklehurstová jačala pri dverách od hrôzy, zalamujúc rukami.

Damien zatínal zuby a nozdry sa mu chveli od zúrivosti. Hádrel na Reeda rozpášteného na zemi, akoby ho chcel napichnúť na raže. Reed nebol privedomý. „Choďte po pani Warrenovú," prikázal Mirande. „Povedzte jej, aby si zobrala náš koň, išla do Birminghamu a priviezla strážnika a policajného sudcu."

Miranda prikývla. „Poč, zlato," zašepkala Amy, ale

dievča sa vytrhlo z jej náručia a rozbehlo sa k bezvládnemu riaditeľovmu telu.

„Tu máš!“ vykrikla a kopla ho do slabín.

Mirandu jej jednanie zmiatlo. Rýchlo ju odtiahla a potom ju zobrala so sebou do kuchyne, aby pohľadali pani Warrenovú.

Kým prišiel strážnik a odviezol Reeda v putách, dievčatá sa v spálni chúlili k sebe a nemo hľadeli jedna na druhú. Boli také vystrašené, že sa neodvážili prehovoriť. Slečna Brocklehurstová musela tiež odísť, aby ju mohli vypočuť. Miranda si nevedela predstaviť, aký osud tých dvoch darebákov čaká.

Nasledujúce hodiny boli plné úzkosti. Z detskej charity prišli dve dámy s milými tvármi a všeličo sa ich pypytovali. Zhrozene krútili hlavami, keď im dievčatá zdráhavo vysvetľovali, čím všetkým museli prejsť. Jedna z dám bola manželkou policajného sudcu, druhá jeho sestra.

Miranda rozprávala veľmi málo. Bála sa, že im neuveria a nevedela si predstaviť, čo by sa v tom prípade stalo. Keď si však uvedomila, že sa ničoho nemusí obávať, pretože majú Damienovu podporu, rozhovorila sa tiež. Jej rešpekt voči Damienovi vzrastal každou minútou. Lord Winterley - gróf a vojnový hrdina - bol povestný svojou čestnosťou a bezúhonnosťou. Teraz to už nebolo len slovo bezvýznamných sirôt proti slovu reverenda. Lord Winterley na vlastné oči videl, aké krivdy sa tu páchali na

dievčatách a Miranda si s úžasom uvedomila, že vďaka jeho svedectvu Reed nemá šancu uniknúť spravodlivému trestu.

Predstavitelia moci skonfiškovali aj úctovné knihy, a to na základe Damienovho podozrenia, že nevyužíval finančné poplatky na účely, na ktoré bolo určené. Usúdil tak podľa obnosených šiat a topánok žiačok, nevykúrených miestností a mizernej stravy, ktorú im musela pani Warrenová pripravovať, hoci školné bolo viac než dostatočné na to, aby dostávali oveľa viac a kvalitnejšieho jedla.

Keď jej poručník opatrne zaklopal na dvere ich internátnej spálne, pozvala ho dnu. Damien jej svojím správaním pripomínal skroteného leva a jednej po druhej sa vypytoval, či sú v poriadku. Amy ho vášnivo objala a trochu si na jeho pleci poplakala.

Miranda mlčky sledovala každý jeho pohyb a pokúšala sa dať si dokopy tohto starostlivého rytiera s násilníkom, ktorý vlastnými rukami zabil štyroch ničomníkov na Bordesley Green. Bol to ten najnebezpečnejší muž, akého v živote stretla, ale na druhej strane aj najnežnejší.

Dámy z charity súhlasili s Damienom, že kvôli dievčatám, ktoré si už vytrpeli svoje, bude najlepšie, ak sa celá záležitosť vyrieši bez zbytočného rozruchu. Staršia dáma, ktorá bola bezdetnou vdovou, trvala na tom, aby Amy, Sally a Jane strávili vianočné prázdniny v jej dome. Manželka policajného sudcu sa zasa podujala na to, že

nájde nový personál školy a pripraví list pre rodičov, aby im vysvetlila, prečo reverend Reed a slečna Brocklehurstová museli odísť zo školy.

Miranda cítila, že môže pokojne odísť s vedomím, že jej priateľky sú v dobrých rukách. To znamenalo, že je voľná a môže sa odvážiť prekročiť prah dverí do nového života, ktorý pre ňu chystal Damien. Do nového života, o ktorom kedysi snívala jej matka. Nemohla tomu uveriť.

Vyobíjala Sally, Jane a Amy a sľúbila, že im z Londýna bude písať. Potom nasledovala Damiena do koša. Cítila sa fyzicky i duševne úplne na dne. Boli už dve hodiny ráno. Dostavník mal z Coventry odchod už o päť hodín.

Noc bola jasná a vzduch ostrý. Zostala stáť a zahľadela sa na tmavé nebo posiate žiarivými hviezdami. Ktovie, či z tých vzdialených, tancujúcich svetiel hľadia na ňu jej rodičia a strýko Jason?

„Ideme?“ doľahla jej do uší Damienova otázka.

Stál pri koši a čakal na ňu, aby jej pomohol nastúpiť. Hladeli na seba v striebristej tme a v tej chvíli pocítila voňi nemu náklonnosť za to, čo pre ňu dnes večer urobil. Teraz poznal tajomstvo, kvôli ktorému sa vždy červenala až po korienky vlasov a vedel, čo si vytrpela. To je nebezpečná zbraň v rukách iného muža. Unavene rozmýšľala, čo by mohol od nej žiadať, aby sa mu odvďačila. Vzápätí nad strachom zvíťazila dôvera v neho.

Strýko Jason jej poručníka vybral naozaj dobre. Zdalo sa, že Damien Knight skutočne nechce nič, len jej spoluprácu, aby si mohol splniť svoj záväzok.

„Už by ste mi mohli začať dôverovať," ozval sa do atramentového ticha zimnej noci jeho hlboký a pokojný barytón, akoby počítal jej myšlienky.

Miranda sa nedokázala zmôcť na odpoveď. Hľadela naňho so zmiešanými pocitmi. Na jednej strane bola plná túžby, na druhej plná strachu a úzkosti. Zachránil jej život. Zachránil jej priateľky. Dokázal, že je skutočne takým hrdinom, za akého ho všetci pokladajú. A predsa jej slová vŕtaky zostali trčať v hrdle. Bol to za celé roky jediný človek, ktorý vystúpil na jej obranu, a to ju dojímalo zo všetkého najviac.

Zmocnila sa jej akási pokojná, ženská poddajnosť. Bola pripravená zabudnúť na svoj detský sen divadelnej slávy, zabudnúť na svoju tvrdohlavosť, zašatosť, neoblomnosť a hnev. Bola ochotná prijať vládu tohto silného muža. Získal si ju svojou láskavosťou, rebel v nej sa však vzpíeral - to nie je život, aký si vysnívala. Ale keď Damien vystrel k nej ruku, aby jej pomohol do kôša, nedokázala odolať volaniu srdca. Zdvihla hlavu, vzpriamila plecia a vykročila k nemu.

Algernon, lord Hubert, nemohol zaspáť. Netrápilo ho však svedomie, ani nepremýšľal o tom, čo urobí s peniazmi, keď uplynie dosť času, aby vybral hotovosť z

Mirandinho úťtu. Tí babráci, ktorých najal, aby ho raz a navždy zbavili nepohodlnej netere, sa ešte stále nevrátili. Bývali v jednom z jeho nájomných domov, mali zlú povesť, ale na druhej strane boli užitoční. Už dávno sa mali objaviť, aby si vyzdvihli odmenu. Ale neprišli.

Sedel v pracovni obloženej dubovým drevom. Dvere nechal otvorené, aby mal dobrý výhľad do vstupnej haly. Hodiny starého otca už odbili druhú, ale jeho syn ešte stále nebol doma z hráškeho brlohu. Myšlienka na neho ho napĺňala zmiešanými pocitmi. Na jednej strane ho trpkosklamal, na druhej strane ho bezmedzne miloval. Mal ho rád viac než kohokoľvek iného na svete, viac než svoje bezduché dcéry Daisy a Partheniu, nad ktorými už dávno zlomil palicu. Mal ho rád viac než svoju ženu, ktorá nemala štipku espritu. Cívil do plameňa sviečky, kým jeho sluha vykával na ďalšie príkazy v kúte spolu so psami.

Popíjal smotanu, do ktorej si nalial whisky. Dúfal, že vďaka nápoju sa upokojí, ale od chvíle, keď sa od Jasonovho advokáta dozvedel, že Mirandiným poručníkom nie je nikto iný ako samotný lord Winterley, pred ktorým mali všetci rešpekt a všetci si ho ctili, nedokázal zažmúriť oči.

Najal tých štyroch zabijakov a poslal ich do Birminghamu tak rýchlo, ako len mohol. Dúfal, že sa dostanú k Mirande skôr ako Winterley, ale podistým sa im to nepodarilo. Možno je však aj to, že sa zľakli a zriekli

sa sľúbenej odmeny, lebo nechceli skrížiť cestu slávnemu grófovi. Ak sa Winterley stihol stretnúť s Mirandou, skôr než ju dostali, bude musieť hľadať iné riešenie.

„Egann!“ vyštekol.

„Áno, pane?“ Šúply, plešatý sluha sa pomaly vynoril z tieňa, ťahajúc za sebou chromú nohu.

„Obleť sa a choť pozorovať dom Knightovcov. Ak tí idioti v Birminghame neuspeli, je veľmi pravdepodobné, že Winterley privedie moju neter do ich londýnskeho sídla,“ zasipel. „A buď opatrný. Nechcem, aby si ňu všimli.“

„Rozumiem, pane.“ Egann sa uklonil a odkrýval splniť rozkaz.

Algernon sa začal cítiť o niečo istejšie. Onedlho budem mať celú záležitosť opäť pevne vo svojich rukách, presviedčal sám seba. Nerobil si starosti kvôli tajným z Bow Street, ktorí ho prišli vypočúvať. Chceli vedieť, ako vychádzal s bratom. Nie, neboli sme si veľmi blízki, tvrdil im, ale náš vzťah bol vždy srdečný. Krvné puto, chápete, pán.

Odpovedal na ich otázky bez najmenších výčitiek svedomia. Vďaka svojmu spoločenskému postaveniu sa správal sebaisto a okrem toho si bol istý, že ho nevidela ani živá duša, keď vykročil zadnými dverami z Jasonovho domu.

Tú špinavú a životunebezpečnú štvrť dobre poznal, keď sa tu ako zhýralý mladík túlaval z jednej pochybnej krčmy

do druhej, vymetal bordely a hrával hazardné hry. Úmyselne prišiel drožkou a nechal svoj koň vyzdobený rodným erbom doma, aby ho nikto nespoznal.

Len nech si fízli pátrajú, koľko chcú, vraždu jeho mladšieho brata nikdy nevyriešia. Koniec koncov, nikdy nezistili ani pravdu o smrti Richarda a Farmy. Všetkým dokážem prejsť cez rozum, premýšľal a napil sa smotany so škótskou.

Prípady určite uzavrujú skonštatovaním, že major Jason Sherbrooke skončil ako tragická obeť pomerov v pochybnej štvrti, ktorú si vybral ako svoje bydlisko.

Zrazu začul, že predné dvere sa otvorili a do haly sa vtackal Crispin. Konečne sa vrátil zo svojich nočných radovánok. Psy sa rozbehli privítať svojho pána, vrtiac nadšene chvostami. Po mramorovej dlážke vstupnej haly sa ozývalo klopanie ich pazúrov, keď poskakovali okolo neho.

Algernon sa zamračene zahľad na dvere pracovne.

„Zdravím vás, krásavci! Ako ste sa mali?“ vítal sa mladík opito so svojimi miláčikmi.

Chvalabohu, pomyslel si Algernon. Dobrá nálada jeho dvadsaťpäťročného syna znamenala, že vyhral, alebo aspoň príliš veľa neprehral.

„Crispin!“ zakričal prísne.

„Á, otec! Darilo sa mi!“ Vtackal sa dnu. Svetlo sviečok

žiarilo v jeho kučeravých zlatistých vlasoch. S darebáckym úsmevom na peknej tvári hodil na stôl za hrsť zlatých mincí.

Algernon mal čo robiť, aby sa neusmial. „Nehovoril som tí, že máš s hazardom prestať?!”

Crispin páchol cigaretovým dymom a pivom. Blažne sa osklonil na otca žmurkol. Dobre vedel, že si to môže dovoliť a že hnev len predstiera. „Povedal si mi len, že nemám prehrávať, papá. A ja som neprehral. Dobrú noc.”

Pokrútil hlavou a vzdychol si. „Dobrú noc, syn môj.”

Najviac ho trápilo, že syn mu pripomínal staršieho brata Richarda. Predovšetkým iskrami v očiach a sebaistým lahkomyseľným úsmevom. Crispin si nerobil žiadne starosti, ale o to viac sa o neho znepokojoval on. A znepokojoval sa aj kvôli Mirande a lordovi Winterleymu. Znepokojoval sa kvôli svojim hlúpym dcéram a roztržitej žene. Znepokojoval sa kvôli chátrajúcemu domu, kvôli svojmu titulu, kvôli poslednému zákonu v parlamente, kvôli obilnému zákonu, kvôli burze, kvôli Napoleonovi i kvôli poľsiu.

A neznesiteľne ho škrelo, že nikdy nebude ako Richard. Keď bol hlavou rodiny on, nikdy sa znepokojoval.

Sfúkol sviečku, zostal však sedieť na mieste bez nádeje na spánok a namýšľal, ako sa psy ukladajú v kúte haly na spánok.

Šiesta kapitola

Keď nasledujúci deň zašal oblohu rozjasnievať váhavý úsvit, v okolí hotela už bolo rušno. Štrkom vysypaný dvor prekypoval aktivitou a všade sa ozývali natešené hlasy cestujúcich, ktorí sa vybrali navštíviť príbuzných. Vianočné sviatky mali byť už o päť dní.

Nablýskaný čierny dostavník čakal na dvore. Na streche bolo množstvo kufrov a balíkov, košíkov a košov. Zlatočervené písmená prezrádzali, že ide o pravidelnú linku Star Line. Štyri kone už netrpezlivo hrabali kopytami, v mrazivom ráne sa im parilo okolo pyskov a oháľali sa chvostami.

Kočíš zdravil nastupujúcich pasažierov, zatiaľ čo sprievodca s hlásnym rohom v ruke vysadol na svoje miesto hore na dostavníku a dával pozor, aby sa nikto neprehrabával v batožine.

Možno to bolo spôsobené nedostatkom spánku, ale keď sa Miranda rozlúčila pred hotelom s Damienom a kráčala k dostavníku, točila sa jej hlava. Damien si išiel do stajne osedlať Zeusa.

Nastúpila do koča spolu s ďalšími piatimi pasažiermi a bez ostychu zaujala miesto pri okne, pretože priam dychtivo túžila vidieť svet. Pozorovala Damiena, ktorý

viedol svojho bieleho žrebca zo stajne, a obdivovala ľahkosť, s akou vložil ľižmu do strmeňa a grációzne sa vyšvihol do sedla. Tmavý vlnený plášť zavíril okolo neho. Paholkovia skontrolovali koňom postroj, koňiš zazvonil na zvončeku a dostavník vyrazil na cestu.

Zo začiatku počúvala ostatných cestujúcich, ktorí rozprávali o svojich plánoch na vianočné sviatky. Po hodine bol deň už celkom jasný, ranné slnko zlátilo snehové polia a rytmický pohyb kolies dostavníka ju uspával. Oprela si hlavu o okno a zadriemala. Prebudil ju až sprievodcov roh, ktorý ohlasoval prvú zastávku: mestočko Rugby.

Damien doviedol Zeusa k stojacemu dostavníku, sklonil sa a zaklopal na okno. „Nespíte toľko!“ budilju.

Usmiala sa. Dvaja pasažieri vystúpili, traja nastúpili. Paholkovia zapriahli oddýchnuté kone, ktoré priviedli z nájomné stajne, a dostavník znova vyrazil na dlhú cestu. Len čo sa pohol, Miranda bez akýchkoľvek zábran poslala Damienovi vzdušný bozk. Damien sa nepustil hneď za nimi, pretože medzitým zosadol z koňa, aby mu ponaprával popruhy. Netrvalo však dlho a preletel okolo nich ako biely blesk.

S dievčenským obdivom v srdci pozorovala jeho i Zeusa, ako sa hnali pred nimi. Usmiala sa sama pre seba a pokrútila hlavou. Ten sa ale predvádzal!

Dostavník ho dobehol až na najbližšej zastávke. Videla

ho opiera sa o stĺp, o ktorý si už priviazal žrebca. Zdvihol na pozdrav šálku kávy a kývol hlavou. Zasmiala sa. Vôbec si neuvedomovala, že cestujúci pozorujú ich nemý dialóg.

Vystúpila z dostavníka, aby si povystierala údy, a on jej kúpil sladké pečivo. Spýtala sa, či mu nie je zima, potľapkala Zeusa po šiji a potom sa vrátila do dostavníka. Opäť sa vydali na cestu.

Po tridsiatich míľach jej už stiesnené priestory dostavníka pripadali ako väzenie a prosila Damiena, aby jej aspoň na chvíľu dovolil cváľať s ním na koni. Nechal sa obmäkčiť jej prosbami a na ďalšom úseku cesty sa obidvaja niesli na Zeusovi, ktorý ich pravidelným poklusom približoval k cieľu cesty.

Damien ju pre istotu držal okolo pása a ona sa držala koľovej hrivy. Vychutnávala si pocit slobody, zlaté decembrové slnko, ktoré jej svietilo do tváre, i prvý vietor, ktorý rozvieval jej okoládovohnedé vlasy.

Na nasledujúcej zastávke sa bez reptania vrátila do dostavníka. Mala zružovené líca a oči jej svietili nadšením. Spokojne si sadla na svoje miesto. Neušli jej pohoršené pohľady postarších dám. V duchu sa ich nesúhlasu vysmiala. Vzrušovalo ju pomyslenie, že ich pokladajú za milencov.

Po ďalších dvadsiatich míľach zastali pri hoteli nazvanom Jolly Rogue, ktorý sa nachádzal na okraji

mestečka Milton Keynes. Ak bol Ye Olde Red Cow rušný, tak Jolly Rogue pôsobil až chaotickým dojmom. Zrejme preto, lebo sme bližšie k Londýnu, pomyslela si Miranda.

Na dvor podchvíľou prichádzali a odchádzali dostavníky, poštové kočiare a koše všetkých možných druhov. Z dostavníkov sa zakaždým vyrojili utrmácaní a hladní cestujúci a paholkovia prepriahali prvé kone.

Damien sa najprv postaral o svojho koňa a dohliadol na jeho pohodlie, potom vošli do vestibulu. Utrápený majiteľ im tvrdil, že už nemá ani jedinú voňnú izbu, dokonca ani jedinú voňnú stoličku v reštaurácii. Miranda ťakala pri stene s batožinou pri nohách. Keď sa mu však lord Winterley predstavil, ako zázrakom sa voňná izba našla.

Damien prešiel po preplnenej hale k nej a zobral do rúk tašky. „Poďte.“

„Majú pre nás izby?“ spýtala sa ho so zatajeným dychom.

„Jednu - aj tú som dostal až potom, keď som majiteľovi sľúbil príplatok,“ zahundral popod nos.

„Ach.“ Preglgla svoj protest, ale znepokojenie otriasalo jej panenskou dušičkou. Hádám len nebudú spať v tej istej izbe? Nemala však čas vypytovať sa. Damien ju chytil za zápästie a vliekol cez preplnenú halu a potom hore schodmi za sluhom, ktorý im svietil pod nohy. Mlčky ich nasledovala. Bola rada, že môže odísť od tých ufrflaných cestujúcich vo vestibule. Určite zostane nemálo

nešťastníkov, ktorí budú musieť stráviť noc posediačky na svojej batožine.

Hluk takmer celkom zanikol, keď ich sluha zaviedol na vrchné poschodie s galériou a odomkol im posledné dvere na konci chodby.

Izba nebola veľká a nebola ani taká pekná ako tá, v ktorej spala predchádzajúcu noc. Srdce sa jej rozbušilo, keď zošla posteľ. Zdala sa jej povážlivo malá.

Sluha sa uklonil. „Pane... Madam... Onedlho príde chyžná, aby sa o vás postarala. Možno bude lepšie, ak sa navešeriate vo svojej izbe, lebo jedáleň praská vo švíkoch.”

„Ďakujem za radu,” zavrhol Damien a hodil mladíkovi mincu.

Miranda sa na sluhu ospravedlujúco usmiala a zatvorila dvere. Bola nervózna. Keď sa otočila, Damien práve ukladal tašky do kúta a potom si nahnevane vyzliekol kabát. Prevesil ho cez stoličku pri okne. Stiahla si rukavice a opatrne si zložila klobúkik.

„Je tu veľmi útulne,” poznamenala. Pokúšala sa ho rozveseliť dobrou náladou, hoci si uvedomovala, že je vyčerpaný.

„Útulne? Už sa teším na spánok na dlážke,” vyštekol a potom dodal: „Je jedna vec, ktorú z duše neznášam, a to je nedostatočné plánovanie. Keby som bol vedel, že pôjdeš so mnou, bol by som nám objednal ubytovanie vopred.”

Usmiala sa jeho srdcu, zavesila si klobúk na stĺpik postele a rukavice hodila na nočný stolík. „Poradíme si. Veľ ide len o jedinú noc.“

„Verím, že to zvládneme, ale radšej nikomu nerozprávaj, že sme spali v jednej izbe,“ upozornil ju a unavene sa zvalil na posteľ. Ležal na chrbte so zatvorenými očami a nohy v ťažkých mu viseli z postele. Miranda prešla na druhú stranu postele, lahla si na brucho a oprela sa o lakť. Usmievala sa, keď si ho potajomky obzerala. Napokon nabrala odvahu a odvážila sa ho pohladiť po tmavých vlasoch, aby ho upokojila.

„Bude lepšie, ak zostaneš spať v posteli ty. Ja sa vyspím aj v kresle. Zdriemla som si už v dostavníku a -“

„Nie.“ Oči mal zatvorené, ale zdalo sa, že sa mu jej veľkorysé gesto páčilo. „Ak bude treba, môžem spať v stajni.“

„Nebuť smiešny. Národný hrdina, a spať v stajni?“

Otvoril oči a výsmešné na ňu pozrel.

Potiahla ho za kučeru a šibalsky sa usmiala. „Už som ti narobila dosť problémov. Nemám v úmysle vyhodiť ňu do tej zimy a nechať ňu spať so zvieratami.“

Povzdychol si a znova zatvoril oči. „Nenarobila si mi problémy, Miranda.“

Úsmev jej znežnel, keď si všimla, že vďaka jej dotykom sa napätie z jeho tváre vytráca. „Trochu si oddýchni,“

navrhla mu. „Pohľadám chyžnú a objednám večeru. Čo si dáš?"

„Zjem čokoľvek, len nech to prinesú hneď." „Vykonám." Vyskočila z postele, s nehou v očiach sa obzrela naňho ponad plece a potom vyšla von, aby pohľadala slúžku.

Keď Miranda vyšla z izby, Damien si rýchlo vyzliekol kabát a vestu. Chcel využiť tých niekoľko minút, čo bude preň, aby si vyčistil ranu a vymenil obväz na ramene. Bol unavený a hladný, ale na druhej strane bol rád, že ho znovu niekto potrebuje. Bol to ohromný pocit. Nalial si do umývadla vodu z džbánu, prevliekol si košeľu cez hlavu a potom sa chvíľu prehrabával vo vojenskej tanistre, hľadajúc obväz, ktorý mu dal doktor v Morrisových kasárňach.

Zvraštil sa od bolesti, keď si strhával starý obväz z rany. Zopár nitiek sa mu prilepilo na chrastu, ktorá sa ešte len začala tvoriť. Zahrešil, keď mu rukou prešla bolesť. Ponáhľal sa, aby sa poumýval a previazal si ranu, skôr než sa Miranda vráti. Nechcel, aby ho našla polonahého. Preto si vodu nedal zohriať. Práve si obväzoval rameno, držiac druhý koniec bavlneného obväzu v zuboch, keď sa ozvalo tiché zaklopanie.

Miranda otvorila dvere a vstúpila dnu. „Večera je už na ceste a... Ach, Bože!" Všimla si, že stojí pri stole bez košele a uprela naňho doširoka otvorené oči.

Damien pustil obväz zo zubov a líca mu zružovali od

rozpakov. „Zostať chvíľku vonku, prosím. Musím si obviazať ranu.“

Naklonila hlavu, nezbedné sa usmiala, zatvorila dvere a chrptom sa o ne oprela. Nespúšťala ho z očí, spokojne sa popásajúc očami po jeho obnaženom tele.

„Páčil sa ti?“ podpichol ju. Hoci sa snažil udržať obväz na ramene, nepodarilo sa mu to a obväz sa uvoľnil. „Dočerta!“ zahundral.

Potichu sa zasmiala a podišla k nemu. „Dovoľ, aby som ti pomohla, ty môj chudáčik.“

„Nepotrebujem žiadnu pomoc.“ Páľilo sa mu lákavé pohojďavanie jej bokov, keď prichádzala k nemu, ale prinútil sa hľadiť na dlážku. Až bolestne si bol vedomý jej prítomnosti. „Mala by si odísť a počkať, kým sa oblečiem.“

„Mala by som, mala, mala! Nemám v úmysle nechať ňa tu krvácať, pretože je to moja vina, že ňa zranili.“ Tlačila ho dozadu s jemnou, ale jednoznačnou naliehavosťou, až kým bokmi nenarazil na stôl. „Veľmi to bolí?“ spýtala sa súcitne.

„Už som zažil aj horšie zranenia.“

Zobrala mu tvár do dlaní. „Nepriznal by si to, ani keby to naozaj bolelo. Mám pravdu?“

„Máš,“ pripustil so smutným úškrnom. Necítil bolesť, len pôžitok z jej dotyku.

„Vino by malo boles trochu utlmi. Onedlho nám prinesú veeru. Objednala som kaicu, bravovú paštétu a pečené hovädzie so zemiakmi. Dúfam, že si poriadne hladný.“

Ako vlk, pomyslel si a oami skzol na jej pery. Ke mu prezerala ranu, spoínul pohadom na jej hrudi a obdivoval jariek medzi jej plnými adrami. Sážka prelgol a otoil hlavu. Zo všetkých síl bojoval s pokušením a srdce mu búchalo ako divé.

Miranda robila, o mohla, aby pred Damienom zatajila svoje pocity, ale už od chvíle, ako vošla do izby, ohúril ju pohad na jeho obnaženú hru, bronzové telo a vlniace sa svaly. Najradšej by sa rukami dotýkala toho teplého, hebkého tela, ale potlaila túžbu a uchopila koniec bavlneného obväzu.

Prikryla ním ranu. „Pridrž tento koniec na rane.“

Poslúchol ju, ale nespúšal oí z jej tváre.

Celý obväz ovinula okolo jeho avého bicepsu a po celý as dúfala, že si nevšimol jej túžbu dotýka sa každého kúska toho pevného tela. Pomaly pohadom kzala po štíhlom oblúku jeho šije na široké ramená a hru, pristavila sa ním na tmavohnedých bradavkách a potom sledovala priehlbinku, ktorá klesala pomedzi zvlnené hrebene svalov až po žalúdok a konila v neopísateľne lákavom pupku.

Najradšej by pokryla tú opálenú hru i brucho ahkými, šteklivými bozkami a poskytla mu telesnú rozkoš všetkými

možnými spôsobmi, ktorým ju pred tromi rokmi učil Trick. Odvtedy nebola v takej intímnej situácii s nikým a hanbila sa dať najavo, čo všetko už vie o mužoch, o ich telách a o ich túžbach. Ako dôverlivá šestnásťročná dievčina sa len snažila vyhovieť príťažlivému, mladému kavalieristovi, pretože chcela, aby sa do nej zapáľbil, ale s Damienom to bolo celkom iné.

Trick ju musel prehovárať, alebo ju obviňoval, že ho nemá rada, až kým zdráhavo nesúhlasila s tým, že sa ho bude dotýkať. Ale Damien len mlčky stál a ona mala čo robiť, aby udržala ruky pri tele. Prebudil v nej hlbokú žiadostivosť ako ešte žiadny muž pred ním. Ako omámená pozorovala hru svetla sviečok a tieňov na jeho hrudníku, až sa napokon prebrala z vytrženia.

„Už môžeš obväz pustiť," povedala mu, vyhýbajúc sa jeho oči.

„Uvedomuješ si, že sme sa ocitli vo veľmi háklivej situácii?"

Skúmavo naňho pozrela. „Nikto sa to nemusí dozvedieť."

Nadvihol obočie.

„Všetci tam dolu sú aj tak presvedčení, že som tvoja milienka."

„Viem. Práve preto som im nepovedal tvoje meno."

„Nestiahla som ti to príliš silno?" spýtala sa, chystajúc

sa zaviazať obväz na maslu.

Pozrel sa na rameno a napol sval, aby obväz vyskúšal. Hlasno vydýchla od údivu nad veľkosťou jeho svalov. Vzápätí zahanbene odtrhla oči od jeho ruky a ošervenela. „Prepáč," šepla.

Zasmial sa hlbokým, sebavedomým smiechom. Tváril sa vrcholne spokojný sám so sebou. „To je v poriadku."

„Tak dobre," odkašlala si, vyhýbajúc sa jeho pohľadu. Ruky sa jej viditeľne chveli, keď uväzovala konce obväzu. Tichým zamrmláním sa jej poľakoval. Prikývla a nenápadne sledovala jeho pevné, štíhle telo, keď kráľal od nej a obliekal si čistú bielu košeľu.

Začala si umývať ruky, zakazujúc si naňho ďalej zízať. Našťastie sa ozvalo klopanie na dvere, ktoré ju celkom prebralo z omámenia. Ponáhľala sa otvoriť dvere. Stála za nimi chyžná, ktorá im na servírovacom vozíku viezla večeru. Pretože v izbe bola len jedna stolička, Damien potisol stôl bližšie k posteli. Miranda si vyzula topánky a s prekríženými nohami si sadla na posteľ. Vďaka jedlu a vínu sa mali konečne čím zaoberať a napätie medzi nimi povolilo.

Jedli pomaly, vychutnávali každé sústo, ale keď Damien otvoril druhú fľašu červeného vína, Miranda už bola vo veľmi hravej nálade. Vytiahla si z vlasov hrebene, rozpustila si vlasy po chrbte, potom sa oprela o lakeť a nohy si vložila na Damienovo stehno. Nenamietal.

„Priznajte sa, môj drahý lord Winterley," začala s drzou veselosťou a pokračovala v rozhovore tam, kde predvečerou prestali. „Máte milenku alebo nie?"

„Miranda!" Vyšítavo na ňu zazrel a prevrátil do seba zvyšok vína.

„Pýtam sa len kvôli tomu, že v tomto hoteli si každý myslí, že som ňou ja."

„Nemôžeš mi klásť také otázky." Odložil pohár nabok.

„A prečo nie? Alebo si ženatý?"

„Nie som ženatý!"

„Tak odpovedz, či máš milenku. Ja som sa ti predsa priznala so svojím kavaleristom."

„Nemám milenku."

„Ani manželku, ani milenku. A čo teda máš, Damien?"

„Len všetečnú chovanicu, ktorú mienim vydať za toho, kto ponúkne najviac." Zdvihol fľašu s vínom a znova si naplnil pohár. Natiahol sa ponad takmer prázdne taniere, nalial víno aj jej a potom jej zovrel rukou členok, hladkajúc ju prstami po bielych panôuchách.

„Ty ma chceš predať? Čo myslíš, aká bude moja cena?"

„Ani všetko zlato kráľa Midasa by vás nemohlo vyvážiť, slečna FitzHubertová," zavtipkoval. Zdvihol pohár, aby jej pripil, a potom sa znova pustil do jedla.

„Nuž, to je oveľa lepšie ako tie tri šilingy, ktoré som

zarobila v Pavilóne," potešila sa.

Prísne na ňu namieril vidličkou. „O svojich hereckých výkonoch sa v Londýne nikomu nezmieniš ani slovíčkom, rozumieš? Ani živej duši."

„Nesmiem o tom hovoriť ani s budúcim manželom?"

„Najmä s ním nie."

„Ale manželstvo musí byť predsa postavené na dôvere -"

„To sú samé nezmysly. Postavené je na majetku a zlepšení spoločenskej pozície rodiny."

„Vzhľadom na to, že ja nemám ani majetok, ani rodinu, nepredpokladám, že ma niekto bude chcieť."

„Ale bude. Máš niečo iné."

„Neviem o ničom."

„Krásu." Chvilu na ňu mlčky hľad. „Si krásna." Starostlivo sa vyhýbal jej pohľadu a pokračoval v jedení.

„Dúfam, že to bude stačiť."

„Okrem toho budeš mať za sebou našu rodinu a to je nemalá výhoda. Môj najstarší brat je vojvoda z Hawkscliffu. Najmladší Alec je miláčikom londýnskej smotánky. Pozná v Londýne každého slobodného mládenca, ktorý by prichádzal do úvahy. Mimochodom, ani pred našimi sa nezmieňuj o svojej hereckej kariére. Ak dospejem k názoru, že by to mali vedieť, poviem im to sám, keď nastane vhodná chvíľa."

„Výborne. Takže to bude naše malé tajomstvo. Rovnako aj skutočnosť, že si mi robil nemravné návrhy," dodala a špičkou nohy mu štuchla do brucha.

„Musíš o tom stále hovoriť?"

Zasmiala sa so zlomyseľnou veselosťou. „Veľ je to pravda! Ale keby som ti vtedy povedala áno? Dobré vieš, že chýbalo len málo. Bol si veľmi presvedčivý... Neblázni, veľ len žartujem!" vykrikla rýchlo, pretože zbledol, len čo to vyslovila. Ale nedokázala sa ubrániť smiechu. „Si taký milý, Winterley. Nemusíš hneď červenáť."

„Ja sa nečervenám."

„Ale áno, červenáš a to naozaj nie je namieste, bol si prvým mužom, ktorý mi robil neslušné návrhy a úprimne dúfam, že ani posledným."

„Miranda!" zvolal pohoršene.

„Čo je?" hodila do neho vankúš.

„Si opitá!"

„Nemyslím. V Yardley nám nikdy nedávali víno. Cítim sa bláznivo šťastná."

„Šťastná?" Schmatol vankúš za roh, pretože s ním chcela udrieť. „Prestať!"

„Nebuť taký suchár, Winterley!" Siahla po druhom vankúši. „Budem ňa biť dovtedy, kým sa nezačneš smiať!"

Keď sa naňho vrhla, vyskočil zo stoličky s výhražným úsmevom na tvári a potom ju zvalil na posteľ. Obidvaja sa

rozpustilo smiali.

„Ty si... nemožná!" dohovárať jej s povzdychom, keď sa po obidvoch stranách jej hlavy vzoprel na laktoch a palcami ju hladkal po lícach.

„Uznávam, že niekedy je to so mnou ťažké, ale nie som nemožná," bránila sa. Objala ho a vychutnávala váhu jeho tela na sebe a dotyk jeho nahej hrude na živôtku. „To závisí od toho, s kým mám do ťinenia.“

„To znelo ako výzva," zahundral.

„Možno to aj bola výzva," zašepkala a pohladkala po vlasoch. „Prijmeš ju?"

Po jej slovách zmeravel a v jeho očiach sa objavila tota. „Neviem."

„Tak porozmýšľaj," hlesla. Ne protestoval, keď si pomaly priťahovala jeho hlavu bližšie, až kým sa ich jej pery nestretli. Dotkla sa jeho pier, akoby ho prosila, aby sa neodtiahol. Neurobil to.

Zatvorila oči a takmer bez dychu vychutnávala satenové teplo jeho úst a tlkot jeho srdca. Pootvorila a strčila mu jazyk do úst. Cítila, že sa zachvel celom tele a počula, že mu v hrdle zamrel ston.

Povolil uzdu svojmu sebaovládaniu a odpovedal jej s divokou vášňou. Spaloval ju bozkami plnými strhujúcej, bolestivej žiadostivosti. Oddávala sa mu s dokonalou blaženosťou, prsty mu zabárala do hodvábných, čiernych

vlasov. Keď sa jej telo prehýbalo pod ním, mala pocit, že jej duša je dokonale slobodná. Zastonal, pretože jej dychtivé pohyby ho vzrušili. Sukne zašuškali, keď roztiahla nohy, aby sa mohol pohodlnejšie uvelebiť medzi jej stehnami. Cítila, že sa svojím vzrušením dotýka miesta jej túžby.

Prudko jej schmatol prsník a prstom ju hladkal po bradavke. Vklzla rukou pod jeho rozopnutú košeľu a láskala ho po svalnatom chrbte. Zajásala, keď sa žiadostivo tisol k nej. Siahla nižšie a chytila ho za pevný zadok.

„Bože, musíme s tým prestať," zastonal, odtrhol pery od jej úst a pľerývané dýchal. „Toto nesmie pokračovať."

Pokúšala sa ho zadržať, ale vzoprel sa a prevrátil nabok. Sadol si na okraj postele a prešiel si rukou po vlasoch. „Nevieš, čo robíš, Miranda. Si veľmi mladá a zraniteľná. V ostatnom máse si zažila veľa zlého," zmákol, keď si všimol, že má rozhalenú košeľu. Okamžite si ju zašal zapínať, v duchu sám seba preklínajúc. „Obidvaja sme vypili viac, ako sme mali. Už sa to nesmie opakovať."

Posadila sa. Sklamanie ju bolelo, ale aj rozúľovalo. Predpokladala, že má nejaký iný dôvod na to, aby nepokračoval, nielen svoje porušenie. Hoci si to uvedomovala, nevedela sa ubrániť bolesti z odmietnutia.

Opatrne pozrel na ňu ponad plece. Tváril sa upäto, pery mal však ešte stále vlhké a vláňné po jej bozkoch.

Prezradili ho jeho oči. Ešte vždy mal v nich plamienky túžby. Vyzerali ako temné, modrosivé búrkové oblaky. Sklopil zrak, chytil ju za ruku a nežne ju držal. Prstami ju hladkal po hánkach.

„Prečo si prestal?"

„Si moja chovanica, Miranda."

Chvíľu mlčala. „No á?"

Otočil sa k nej a pozrel jej do očí. „Si nádherné dievča. Chcem, aby si si mohla vybrať. Ak by sme pokračovali, bol by som tvojou jedinou šancou."

„Mohol by ma stretnúť aj horší osud," uškrnula sa.

„Nepoznáš ma," pokračoval, sklopil oči a uprel ich na dlážku. „A okrem toho, tvoj strýko by ma zabil."

Smutne sa usmiala.

Úkosom na ňu pozrel. „Už by som mal ísť."

„Kam?"

„Nájdem si miesto v stodole -"

„Damien!"

Vstal. „Určite majú niekde seno, kde by som -"

„Nie!" Obidvomi rukami ho chytila za zápästie. „Zostať! Budem už dobrá, dávam ti ťestné slovo."

Naklonil hlavu a obzeral si ju s váhavým úsmevom na tvári. „Ja neviem..."

„Si vyčerpaný. V stajni sa poriadne nevyspiš. Veľ by to

bola hanba! Len zostať tu, je tu teplo. A lahni si do postele. Ja budem spať v kresle."

„To v žiadnom prípade. Som predsa džentlmen," namietol dôrazne.

„Tak počkaj! Mám nápad." Odbehla od postele a ponáhľala sa k hŕbe batožiny, odkiaľ doniesla obvaz. Natiahla ho uprostred postele od hlavy k nohám.

„Tak, a je to. Ty môžeš spať na jednej polovici a druhá bude moja. Ak niekto z nás prekročí hranicu, urobí tak na vlastné nebezpečenie."

Nedôverčivo pozeral na postel rozdelenú na polovice, potom uprel pohľad na ňu. „Myslíš, že je to dobrý nápad?"

„Prečo nie? Plne ti dôverujem, viem, že si čestný muž. Prosím, nechoď do stajne, Damien," prehovárali ho. „Už aj tak sa cítim previnilo, že ňu kvôli mne strelili. Zostanem na svojej strane a ty zostaneš na svojej. Ani sa nedotkneme. Dobrú noc." Odhrnula prikrývku, vŕzla pod ňu a zatvorila oči.

Niekoľko minút poľúvala, ako chodí nepokojne hore-dolu po izbe, akoby sa nevedel rozhodnúť, čo má robiť. Bože, aké je to milé, a pritom úžasne čestné sporenie, pomyslela si s nehou i pobavením. Ležala celkom nehybne, aby ho nevyplašila. Práve keď pootvorila jedno oko, aby zistila, čo sa chystá urobiť, sfukol sviečku a opatrne si ňuľahol na druhú stranu postele.

Ležal na prikrývke, nie pod ňou, aby neriskoval, že sa

ich telá budú dotýkať.

Dlho ležali spolu v tme oddelení prikrývkou a pásom tenkej bavlny. Intenzívne si uvedomovali vzájomnú prítomnosť a atmosféra v izbe bola napätá ako struny na husliach. Obidvaja ležali celkom potichu. Cez veľké okno prúdilo do izby modrasté mesačné svetlo.

„Prestať sa prehadzovať," zahundral po chvíli Damien a prevrátil sa tvárou k stene.

„Prepáč." Hľadela na jeho široký chrbát a potom si nahnevane vzdychla, lebo si uvedomila, že Damien sa chveje. „Nemám nič proti tomu, aby si si ľahol pod prikrývku, ak zostaneš na svojej strane postele."

„Nie!" odmietol jej návrh energicky.

„Prečo nie? Viem, že ti je zima."

„Je mi dobre."

„Celá posteľ sa trasie, čo sa tak chveješ od zimy. Bojíš sa, že poruším hranicu?" spýtala sa nezbedné, prešla prstami popod pásik bavlny a poštekľila ho.

„Správaj sa slušne!" vybuchol, pokúšajúc sa ovládnuť záchvat smiechu, ale keď pozrel na ňu ponad plece, musel sa zasmiať. „Dobrá noc, Miranda."

Odtiahla ruku a strčila si ju pod vankúš. Oči jej roztopené žiarili. „Dobrá noc, Damien. Nech ňu Boh ochraňuje."

Úsmev mu znežnel, potom sa opäť od nej odvrátil a

Ľoskoro sa jeho dych spomalil a prehĺbil. Plecia sa mu dvíhali a zasa klesali v pravidelnom rytme. Uspávalo ju to.

Inštinkt jej nahováral, aby sa pritúlila bližšie k jeho teplu a pľespala v jeho náručí chladnú zimnú noc. Spoločne by zohrievali jeden druhého...

Miranda zaspala a nemala ani potuchy, keďko čas prešlo, keď ju zobudil svojím hundraním. Nerozumela, čo hovorí.

Rozospalo privrela oči, ale znova ich otvorila, keď sa začal nervózne a vzrušene hádzať v osídľach zlého sna. Možno sa mu sníva, že opäť bojuje v niektorej z niekdajších bitiek. Dávala pozor, aby sa nedotkla jeho rany a vystrela ruku, aby ho upokojila. Dotkla sa jeho pleca.

„Damien,“ zašepkala.

V tej chvíli ju udrel. V mihu bol na nej, so zavrúaním ju pritlačil na matrac a zvalil sa na ňu celou svojou váhou. Ruky jej zdvihol nad hlavu, schmatnúť ju za zápästia a zovrel jej krk. Začal ju dusiť.

„Damien!“ zasípela plná hrôzy, bojujúc o dúšok vzduchu.

Ešte nikdy nevidela nič také hrôzostrašné, ako bola jeho tvár v tom zlomku sekundy, keď sa prebral.

Okamžite jej pustil hrdlo. „Ježišikriste!“ Vyskočil z postele a začal chodiť po izbe.

Miranda sa s námahou posadila. Jednou rukou si stále držala hrdlo. Vrátil sa k nej. Na tvári sa mu perľil studený

pot, oči mal ako vydesené zviera.

„Si v poriadku?“ dožadoval sa šeptom odpovede. „Ublížil som ti? Povedz mi, že si v poriadku.“

„Som... v poriadku. Len si ma vylákal.“

Hru sa mu namáhavo dvíhala. Sklonil hlavu. „Čo si to urobila? Prečo si sa ma dotýkala? Mohol som ňu zabiť!“

Do očí sa jej nahrnuli slzy. Jeho drsný tón ju hmatol. „Chcela som ti pomôcť. Sníval sa ti nejaký zlý sen.“

Chvíľu na ňu chladno hľad, ale neponúkol jej vysvetlenie. Otočil sa, schmatol zo stoličky zimný plášť, zdvihol tanistru a cestou ku dverám si ju prehodil cez plece.

„Idem spať do stodoly.“

„Damien!“ Chcela vstať z postele, aby mu zabránila odísť. „Neodchádzaj. Vysvetli mi, čo ňu trápi. Chcem tí pomôcť.“

„Nemôžeš. Nikto mi nemôže pomôcť. Najlepšie urobíš ak zostaneš odo mňa čo najďalej.“ Vyšiel von a rázne zavrel za sebou dvere.

Siedma kapitola

Na zahmlenom modrom horizonte sa objavila panoráma Londýna, ale Miranda hľadela na ňu bez radosti a nadšenia, ktoré prežívala včera, keď si uvedomila, že ju čaká nový život vo veľkom meste. Jej nadšenie potlačili obavy o Damiena.

Sedela nehybne, bledá a zadumaná, zatiaľ čo ostatní cestujúci nešetrili výkrikmi obdivu a nadohováli krky, aby cez okno obdivovali mesto. V slnku žiarili kontúry katedrály svätého Pavla a okolo nej sa tiahli celé míle budov. Vysoko do oblohy šnili početné kostolné veže, blýskavé paláce a stožiare lodí. Sotva si to všimala, pretože teraz už vedela, že jej poručník, jej útočisko uprostred nepriateľského sveta, zápasí s démonmi, ktorí majú nesmiernu silu. Minulú noc na ňu hľadeli plné nenávisti cez jeho oči a takmer ju pripravil o život. A dve noci predtým, na Bordesley Green, na vlastné oči videla, ako vedeli uplatniť svoju silu. Bála sa. Bála sa o seba a bála sa Damiena.

Pozbierala všetku odvalu, aby sa na každej zastávke pokúsila o rozhovor s ním, ale doslova sa uzavrel a všetku svoju zlosť namieril proti sebe. Sotva sa na ňu pozrel, akoby jej okrem povrchných zdvorilostných fráz a

praktických rád týkajúcich sa ich príchodu do Londýna nemal čo povedať. Jej pokusy rozprávať sa o tom, čo sa stalo minulú noc, sa stretávali s ťadavým mlčaním. Ak naňho naliehala, slovne na ňu zaútočil, aby ju odradil. Nech sa akokoľvek snažila, nepodarilo sa jej na tom nič zmeniť.

Nikdy v živote sa necítia taká bezmocná a osamelá. Pokojné a tiché polia ustúpili hustejšie obývanému predmestiu. Dostavník ich unášal zvlnenou krajinou smerom na juh –oraz bližšie k hlavnému mestu. Netrvalo dlho a ocitli sa v srdci tohto špinavého, hlučného a hučiaceho centra krajiny. Po dlažbe hrkotal nekonečné prúdy košov, po chodníkoch sa hmýnali chodci, vývesné tabule na obchodoch sa pohojďavali v chladnom vánku a ponad stĺechy krúžili krdle holubov.

Vo vzduchu sa niesol rachot kolies košov spolu s krikom pouličných predavčov, ktorí vyťahovali z vozov a košov tovar od výmyslu sveta. Okolo chodníkov boli odhrnuté hby špinavého snehu. Dámy v topánkach s vysokými podrážkami cupitali pomedzi mláky a po rozmosenom snehu. Vôňa rieky sa miešala s dymom horiaceho uhlia, ktorý sa šíril z tisícok komínov.

Dostavník prešiel po ulici High Holborn k rušnej križovatke s ulicou Fleet Market a potom okolo bezútešného radu ošumelých obchodov, kde predávali mäso a zeleninu. Keď prechádzali okolo neslávne

povestného väzenia Fleet Prison, zahŕadela sa na plná bázne.

„Tamto je Temža!" vykrikol zrazu ktorýsi z cestujúcich.

Miranda otočila hlavu práve včas, aby z okna na druhej strane zazrela sivú stuhu rieky. Potom už odbočili do ulice Ludgate Hill a po úzkej pasáži pomedzi obchody pokračovali ďalej smerom do centra. Zachvela sa úlavou, že nemuseli prejsť ani po jednom moste ponad obrovskú masu hľbokej, zradnej vody. Keď konečne dostavník vyšiel z tmavej pasáže, ocitli sa na dvore pred rozľahlým hotelom Belle Sauvage, ktorý bol cieľom ich cesty.

Dostavník zastal. O chvíľku neskôr Miranda vystúpila, zvedavo sa obzerajúc okolo seba.

„Slečna FitzHubertová!" ozval sa ostrý hlas jej poručníka. „Poďte ku mne!"

Pokúšala sa ho nájsť na preplnenom dvore pred hotelom a uľahčené si vydýchla, keď ho zbadala stáť vedľa Zeusa. Držal ho za uzdu a ťakal na ňu. Pretože cestovné zaplatil za ňu hneď v Coventry, zobrala si vak a ponáhľala sa k nemu. Všimla si, že medzitým si stihol objednať fiaker. Vzal jej vak, ale po celý čas sa tvrdošijne vyhýbal jej pohľadu.

Pomohol jej nastúpiť, položil jej vak k nohám, potom rozhodne zabuchol dvere a pozrel na kočíša, žmúriac oči do neskorého slnka. „Do paláca Knightovcov pri Green parku," udal adresu.

„Áno, pane," uklonil hlavu koňš. Švihol bičom a fiaker sa dal do pohybu.

Táto cesta sa azda nikdy neskončí, pomyslela si Miranda unavene.

Damien sa vyšvihol do sedla a klusal na Zeusovi pred koňom, akoby mu chcel ukázať cestu. Žrebec nahnevane mykal chvostom a s královským rozhorčením pohadzoval hlavou. Statnému zvieraťu sa hluk a zhon mesta nepáčili o nič viac než jeho pánovi, ktorý si nasadil kamennú tvár a tvrdohlavo mlčal.

Napredovali smerom na západ, kde sa mesto stávalo pokojnejšie a čistejšie. Napokon drožka odbočila do legendárnej ulice St. James Street, o ktorej aj ona vedela, že je sídlom londýnskej aristokracie. Štvrť Mayfair bola možno módnejšia, ale ulica St. James znamenala peniaze a starodávne tituly.

Panebože, vzdychla si znepokojene v duchu, kto sú vlastne tí ľudia, ku ktorým ma vezie? Zo strýkových listov vedela, že dvojčatá sú synovia vojvodu, ale až doteraz si neuvedomovala, čo to znamená. Ako ju takí vznešení a bohatí ľudia prijmú? Keď fiaker zastal pred čiernou ozdobne kovanou bránou, celkom stratila odvahu.

Damien ňosi zakríčal a vzápätí vybehol lokaj v tmavomodrej livreji, odomkol ňážkú kovovú bránu a otvoril im. Keď Damien prechádzal okolo neho, lokaj sa mu hlboko uklonil. Fiaker prehrkotal popod impozantnú bránu a

pokračoval po krátkej príjazdovej ceste okolo zasnežených trávnikov a zostal stáť pred masívnym barokovým palácom, ktorý sa pred nimi týčil v celej svojej palladiovskej nádhere. Mal dlhé kryté stĺporadie a jeho okná mlkvo hľadeli na Green park.

Miranda na civla ako na zjavenie. Vo chvíli, keď fiaker zastal, dvere sa otvorili, objavil sa v nich lokaj v bielej parochni, spustil schodíky a uklonil sa jej.

„Môžem vám pomôcť, madam?“ ponúkol sa a vystrel k nej ruku v bielej rukavici.

Miranda naňho nechápavo hľadela a v tej chvíli bola takmer presvedčená, že sa jej to len sníva. Plná neistoty prijala sluhovu pomoc a vystúpila. Damien medzitým zaplatil kočišovi.

„Smiem odniesť vašu batožinu?“ ponúkol sa sluha a opäť sa uklonil.

„Nie, ďakujem.“ Mocne zovrela zodratý kožený vak, pritlačila si ho na hruď a s rozšírenými očiami sa zahľadela na palác Knightovcov. V obrovských oblúkových oknách sa odzrkadľovala obloha a biely park, ktorý obklopoval palác. Fasádu v pravidelných odstupoch zdobili sochy v životnej veľkosti,

Medzitým Damien zveril Zeusa do opatery jedného z paholkov a prešiel popri nej. On v tom prepychu žil, preňho to bola tá najprirodzenejšia vec na svete. Zostal stáť na širokých schodoch vedúcich k stĺporadiu a

podráždene sa otočil k nej: „Čo stojíte? Poďte!“

Miranda si odrazu uvedomila, že civí na palác ako obyčajná vidiecka hus. Potriasla hlavou, aby sa zbavila omámenia, a vykročila za ním.

Ešte aj spoločenské postavenie majordóma, ktorý im otvoril dvere a pozdravil ich, jej pripadalo oveľa vyššie než jej vlastné. Bol vysoký a chudý, mal aristokratické ťrty tváre a výrazné sivé bokombrady. Hľadela naňho v najhlbšom zúfalstve. Čo si tu len počne?

Vo chvíli, keď vošla do vstupnej haly, začula prekrásnu hudbu, ktorá sa niesla celým domom. Pretože bola veľmi muzikálna, hudba na ňu okamžite zaúinkovala a upokojila ju. Niekoľko majstrovsky hral na klavíri Haydenovu sonátu. Podvedome pristúpila bližšie k svojmu poručníkovi a plná úžasu sa obzerali po vysokej, bielej mramorovej hale. Nad hlavami im žiaril najprepychovejší krištáľový luster, aký kedy videla. Elegantné točité schodište vznešene stúpalo na poschodie. Vpravo odo dverí stálo vyblýskané rytierske brnenie.

„Dobrý deň, pán Walsh,“ pozdravil Damien majordóma. „Dúfam, že brat je doma.“

„Ano, pane. Jeho milosť hrá na klavíri.“

„A vojvodkyňa?“ spýtal sa, podávajúc mu kabát.

„Je v Žltom salóne spolu s Lucienovou manželkou. Pijú čaj. Mám vás ohlásiť?“

„Netreba.“

„Vaša izba je pripravená. Verím, že budete spokojný, pane.“

„Ďakujem. Postarajte sa, prosím, aby pripravili izbu pre slečnu FitzHubertovú. Je to moja chovanica Miranda -“

Poúvala ho len na pol ucha a neustále sa okolo seba omámené obzerala. Damien ju prebral zo zamyslenia, až keď jej vzal z rúk vak. Podal ho majordómovi a zamračil sa na ňu, aby jej naznačil, že má dávať pozor.

„Miranda, toto je pán Walsh. Kým tu budete bývať, bude sa starať, aby vám nič nechýbalo.“

Majordómus sa zdvorilo uklonil. „Slečna, môžem odniesť váš kabát?“

„Áno, ďakujem vám.“ Odovzdane mu podala svoj starý vlnený kabát a v tej chvíli zazrela v okne svoj obraz. Najradšej by sa schovala do myšacej diery. V béžovej školskej uniforme, ktorá jej nikdy nesesedela a po dvojkoľovej ceste bola aj celá dokrkvaná, vyzerala na poľutovanie a vôbec sa nehodila do tohto prepychového prostredia. Zvyčajne prekypovala sebadôverou, ale teraz sa tak hanbila za svoju chudobu, že sa cítila ako to najposlednejšie stvorenie na svete. Jej zjav určite naplní hrôzou všetkých kultivovaných ľudí, ktorí prebývajú v tomto pozemskom raji. Desila sa stretnutia s nimi.

„Poďte so mnou, drahá,“ vyzval ju Damien rázne. „Je načas, aby ste sa stretli so svojimi rozprávkovými vílami.“

Chytil ju za zápästie a vliekol hore točitými schodmi na hlavné poschodie.

Mala ho robiť, aby s ním udržala krok, keď pokračoval dlhou chodbou popri bielych dvojítych dverách a mramorových bustách na vysokých piedestáloch. Kaskáda rýchlych klavírných tónov stúpala do crescenda, a utíchla práve vo chvíli, keď prechádzali popri zatvorených dverách, ktoré podistým viedli do hudobného salónu.

„Kto to hral?“ zašepkala úctivo.

„Môj najstarší brat Róbert, vojvoda Hawkscliffe,“ odpovedal jej, hŕdiac pred seba. Ani na sekundu nespomalil a neustále ju ťahal za sebou. „Toryovci ho zrejme poriadne našťvali. Vždy tak hrá, keď má plné zuby politiky.“

„Toto je jeho palác?“

„Áno. A čoskoro sa zoznámite s jeho manželkou.“ Odbočil prudko doprava, otvoril najbližšie dvere a nazrel do salónu. „Bel?“

„Konečne! Počúajte, len počúajte, môj drahý, dlho očakávaný švagor. Konečne sa sviatky naozaj môžu začať.“

Miranda stála za ním v chodbe a cítila sa ako na ihlách. Zo svojho miesta nikoho nevidela, počula len dva ženské hlasy, ktoré srdečne vítali jej poručníka. „Alice, som rád, že ťa zasa vidím,“ povedal srdečne a otvoril dvere trochu viac. „Priviedol som niekoho so sebou a chcem vás zoznámiť. Počúajte, Miranda.“ Odhodlane zdvihla hlavu,

ruky začala do pästi a meravo vošla do dverí. Dve dámy, ktoré neboli oveľa staršie než ona, sedeli na pohovke uprostred salónu a pred sebou na stolíku mali čajový servis a zákusky. Prekvapene na ňu vyvalili oči. „Poďte ďalej," postrčil ju Damien. Bola prestrašená, ale poslúchla ho a urobila niekoľko krokov do vnútra salónu.

„Bel, Alice, dovoľte, aby som vám predstavil svoju chovanicu, neter majora Sherbrooka, slečnu Mirandu FitzHubertovú. Miranda, toto je vojvodkyňa Hawksdiffová a lady Lucienová."

Miranda sa uklonila jeho príbuzným a potom zahanbene sklopila zrak. Boli také krásne a elegantné! Velmi túžila po tom, aby nad ňou neohrnuli nos, ale mala len veľmi malú nádej.

„Toto je tvoja chovanica?" žasla vojvodkyňa. Mala nanajvýš dvadsaťpäť rokov a ošividne bola tehotná. Šaty z modrého hodvábu mali zvýšený pás a vinuli sa okolo jej okrúhleho bruška. Bola svetlovlasá, pokožku mala bielu ako mlieko a svetlé vlasy upravené do voňného uzla.

Miranda vrhla na svojho poručníka pohľad plný zúfalstva.

„Odpusťte mi, slečna FitzHubertová," rozmarne sa ospravedlnila vojvodkyňa. „Žili sme v domníní, že Damienova chovanica je malé dieťa."

„Ako vidíte, všetci sme sa mýlili. Potrebujem vašu pomoc," povedal Damien bez okolkov. „Nemám predstavu,

ako mám záŕa. Potrebujem pre ŕu vedenie a dohľad, garderóbu, no, a je naŕase uviesť ju do spoločnosti. Bel, Alice, postaráte sa o ŕu?" prosebné sa na ne usmial.

Obidve sa rozosmiali.

„Aký je na teba žalostný pohľad, Winterley! Bude najlepšie, ak si obidvaja sadnete a dáte si s nami trochu ŕaju," vyzvala ich s úsmevom vojvodkyňa. „Potom sa dohodneme, ŕo všetko treba urobiť."

Miranda neisto pozrela na Damiena. Rukou ukázal na ŕalúnené kreslo oproti dámam. Opatrne si sadla, úzkostlivo dávajúc pozor na každý svoj pohyb.

„Je mi veľmi ŕúto, že vášho strýka postihlo také nešťastie, slečna FitzHubertová," prihovorila sa jej lady Lucienová, prevrátila šálku, postavenú hore dnom, a naliala jej ŕaj. „Poznala som majora, hoci nie veľmi dobre. Bol bratovým dobrým priateľom."

„Ďakujem, madam," odpovedala Miranda zdržanlivo. Z mena druhej ženy bolo jasné, že je vydatá za Damienovho brata Luciena. Kým vojvodkyňa bola strhujúco krásna - ako chladná socha z alabastru, krása Lucienovej ženy bola nežnejšia - pôsobila éterický krehko, hoci mala ŕervenkaté vlasy pripomínajúce západ slnka a najživšie modré oči, aké kedy videla.

Damien rukou odmietol šálku ŕaju, ktorú mu ponúkla Alice a krátko, bez emócií im porozprával o svojom príchode do školy v Yardley. Povedal im, že keď zistil,

koľko má Miranda rokov, nevidel dôvod, prečo by ju tam mal nechávať aj naďalej, hoci nemal čas zariadiť všetko nevyhnutné pre jej príchod. O násilí na Bordesley Green sa nezmienil ani slovíčkom a mlčal aj o zatknutí riaditeľa, samozrejme, sa nepochválil, že sa cestou do Londýna spolu delili o posteľ v hoteli. Lady Lucienová vyzerala pobúrená, keď počula, že Miranda musela znášať nedôstojné cestovanie vo verejnom dopravnom prostriedku.

„Ako vidíte, je už vo veku, keď by sa mohla vydávať," pokračoval Damien. „Postarám sa o to, aby mala zabezpečenú budúcnosť, ale čestne priznávam, že sám na to nestačím. Toto je oblasť, v ktorej sa ženy vyznajú oveľa lepšie. Potrebujem, aby bola patrične oblečená, aby sa pohybovala v sprievode nejakej gardedámy," predkladal im svoje predstavy. „Bolo ideálne, keby sa zasnúbila ešte pred sviatkom Troch kráľov."

„Tak skoro? Prečo ten zhon?"

„Pretože nemá kde byť," vyhlásil.

Jeho slová boli tvrdé, ale pravdivé. Miranda sklopila oči a v srdci ju zabolelo. Útosť, ktorú cítila z pohľadov obidvoch žien, bola viac, ako jej hrdosť dokázala uniesť. Zasa bola odkázaná na charitu. Nechcená sirota, ktorú podstrčili cudzím ľuďom. Tá zraniteľnosť bola strašná, ale nedokázala pozbierať zvyšky odvahy a drzosti a niečo povedať. Sedela so sklonenou hlavou a v duchu sa modlila, aby ňou nezačali pohádať. Nezniesla by, keby s

hou pred Damienom zaobchádzali s ponížujúcim odmietaním.

„Rozumiem. Bohužia, dala som guvernante tvojej sestry voľno, aby mohla stráviť sviatky so svojou rodinou.“ Vojvodkyňa sa oprela lakťom o operadlo na gauči a zvedavo na ňu pozrela. „A po druhé by som chcela vedieť, čo si o tom myslí slečna FitzHubertová.“

Miranda zdvihla v obavách hlavu. „Nechcela by som byť na obtiaž, Vaša milosť. Urobím, čo bude lord Winterley pokladať za najlepšie.“

Dve krásne ženy pozreli na seba a v očiach im zaiskrilo nezbedníctvo.

„Čo ty na to, švagrinka?“ spýtala sa všetkých vojvodkyňa Alice. „Popasujeme sa s takouto výzvou?“

„Skúsme to,“ zdvihla Alice trúfalo hlavu a vyzývavo sa obrátila k Mirande. „Urobíme z vás krásavicu, moja drahá. Winterley bude mať čo robiť, aby udržal vašich nápadníkov na uzde.“

Na Mirandinej tvári sa pomaly objavil úsmev. Pozrela na Damiena naplnená neľakanou radosťou a šťastím a prichytila ho, že na ňu uprene hľadí.

Rýchlo si nasadil unudený výraz a oprel sa o stoličku. Ale hoci predstieral ľahostajnosť, všimla si, že na jeho opálených lícach sa objavil rumenec. A ten ho prezradil.

Večer po slávnostnej večeri, ktorú zorganizovala Bel, aby mohla predstaviť Mirandu aj ďalším členom rodiny, sedel Damien v salóne a pozoroval ostatných, ktorí hrali šarádu. Okrem neho sa vyhol hre len Róbert. Sedel vedľa neho a šíril okolo seba patriarchálny pokoj. Občas hodil okom do novín, z času na čas sa usmial nad vystrájaním veselej chásky a popri tom popíjal portské.

Lucien a Alice prišli zo svojho elegantného domu na ulici Upper Brooke a priviedli so sebou aj trojročného synovca Harryho, o ktorého sa v týchto dňoch starali. Harry sa stal miláčikom celej rodiny Knightovcov, behal od jednej milujúcej tety k druhej a zbieral bozky.

Pri tejto príležitosti ich dokonca poctil svojou prítomnosťou aj Alec, ich najmladší svetaskúsený brat so zlatistými vlasmi. Prišiel zo svojho moderného staromládeneckého bytu na ulici Curzon a dal im prednosť pred večerou v klube. Vďaka vzrušeným výkrikom sedemnásťročnej sestry lady Jacindy, jej spoločníčky Lizzie Carlislovej, ktorá sa snažila udržať hru v medziach pravidiel a Alecovým vtipným poznámkam sa Miranda začala cítiť uvoľnene ako na večierku starých známych.

Damien však sedel mlčky pri kozube a s majetníckym pocitom ju pozoroval. Jej úprimná, krásna tvár žiarila vďaka za srdečné prijatie, ktorého sa jej dostalo. Pôsobila na jeho dušu ako posilujúci liek. Cítil hlboké uspokojenie, keď videl, ako prirodzene sa zaplenila do ich

rodiny. Netrvalo dlho, zbavila sa plachosti a potom ich všetkých poľahky ošarila.

Bel a Alice sa chystali, že ju hneď zajtra zoberú na nákupy. A on sa pripravoval na to, že sa kvôli nej poriadne zadŕži. Našťastie, vedel, že kupci a obchodníci mu na základe jeho mena a titulu poskytnú neobmedzený kredit. Jedného dňa svoj dlh určite zaplatí. Mal síce možnosť požiť si peniaze od Róberta, ale ešte nikdy nepožiadal iného muža, aby riešil nejaké problémy za neho a nemal v úmysle urobiť to ani teraz.

V každom prípade povedal švagrinej, že nebude trvať na tom, aby Miranda nosila nasledujúce tri mesiace smútok, ak sama nebude chcieť. Hoci to bola obvyklá dĺžka smútku, jej strýko ju v minulosti hanebne zanedbával a ona si kvôli tomu dosť vytrpela.

Keď to spolu rozoberali, Bel poznamenala, že dievča musí vyzeráť čo najlepšie, veď si hľadá manžela. Jemu samotnému sa zdalo kruté zahaliť takú sviežu dušu do čierneho, keď veľmi dobre vedel, že nikdy predtým nevlastnila pekné šaty. Chcel, aby bola šťastná.

V tejto chvíli bola ošarujúca vo vešernej róbe od vojvodkyne. Hoci jej šaty boli trochu krátke a mali aj krátke rukávy, tmavomodrý satén zdôraznil zelený lesk jej očí a bledá pokožka jej žiarila ako sneh. Vďaka bohatým, tmavým vlasom vyzerala popri svetlovlasých manželkách bratov, zlatovlasej Jacinde a Lizzie, ktorá mala

svetlohnedé vlasy, veľmi exoticky.

Pozoroval ju, ako sa smeje, a v duchu sa zatúlal celkom inde. Vytvoril medzi ňou a sebou odstup a bez ohľadu na to, ako veľmi po nej túžil, mal v úmysle si ho udržať. Dnes sa počas cesty niekedykokrát pokúsila priblížiť k nemu, ale so stoickým pokojom ignoroval každú jej prosbu.

Nemal chuť jej vysvetľovať, čo sa v noci stalo. Veľsom ju mohol zabiť, pomyslel si aspoň po stý raz. Veľmi dobre si to uvedomoval a čím viac na to myslel, tým mal väčší odpor voči sebe. Zakaždým, keď si pomyslel, ako málo stačilo na to, aby vyhasol jej krehký život bez toho, aby vôbec vedel, čo robí, obľial ho studený pot.

Nemal som si s ňou líhať dojednej postele, káral sa nemilosrdne. Odtrhol od nej oči a zamyslene hľadel do ohňa. Nikdy nemal pripustiť, aby medzi nimi došlo k takým dôvernostiam. Nemohol uveriť, že ju znova bozkával, hoci už veľmi dobre vedel, že je jej poručníkom. Keď sa to stalo po prvýkrát - vtedy po divadle - pomýlil si ju s ľahkou ženou, a ona spoiatku neurobila nič, aby ho z toho omylu nevyviedla. Vtedy nemal tušenia, o koho ide, ale veľmi rýchlo ochutnal tú slasť znovu. A to bez ohľadu na to, že bol celkom triezvy, hoci jej tvrdil opak. Nebol však schopný ovládnuť sa a zabrániť v tom sám sebe.

Nakrátko zatvoril oči, pretože ho znova začali mučiť spomienky na jej vášnivú reakciu, na jej pružné telo pod

ním a na ramená žiadostivo ovinuté okolo jeho krku. Ešte stále cítil jej chuť na jazyku, ale odmietal všímáť si provokatívne našepkávanie, ktoré mu nahováralo, že mu patrí, pretože jej zachránil život. Súbil Jasonovi, že jej nájde dobrého manžela a svoj sľub dodrží.

On sám však takým mužom rozhodne nie je. Nezáleží na tom, čo voči nej cíti. Zaprisahal sa, že ju bude chrániť, a navyše ju musí brániť aj pred beštou vo vlastnej duši. City, ktoré sa prebúdzali k životu a rástli ako drobné, krehké výhonky zo zamrznutej zeme jeho srdca, boli odsúdené na smrť. On nedokáže milovať. Vôbec nepatrí do normálnej ľudskej spoločnosti. Vojna a víťazstvo nad Napoleonom sa stali zmyslom jeho života a teraz bol uväznený v oceňovom brnení, ktoré si voči bolesti sám ukoval.

Po debakli minulú noc by bol najradšej, keby sa o ňu starala jeho rodina, keby dohliadla na jej vydaj a on by sa mohol znovu utiahnuť do svojho útočiska v Bayley House.

Ale aj keď prežíval v jej prítomnosti hotové muky, napokon sa rozhodol, že ju neopusti. Je krásna a určite ju budú obľetovať mnohí citelia. Lenže je dcérou smutne preslávenej herečky, a tak určite upúta pozornosť tých najnemorálnejších zhýralcov spoločnosti, ktorí majú nečestné úmysly a ich jediným potešením je užívať si života a vychutnávať všetko, čo im peniaze umožňujú. Určite sa budú snažiť zistiť, či je rovnako ľahkovážna, ako

bola jej matka. Neopovážia sa jej však ublížiť, ak bude po jej boku stáť obávaný plukovník Winterley. Budú vedieť, že keby ju urazili, alebo jej ublížili, rovnalo by sa to ortieťu smrti.

V tej chvíli vkľzol do salónu majordómus a diskrétnie o Lucienovi povedal. Ten prikývol a vložil malého Harryho, ktorý mu už hodnú chvíľu visel na krku, do náručia svojej manželke.

Neviazaná hra ešte stále pokračovala. Damien sa oprel lícom o dlaň a zvedavo pozeral za bratom, ktorý sa vytratil zo salónu.

Asi o dve minúty sa Lucien vrátil a z dverí kývol na Damiena, aby ho nasledoval. Vstal a so zamračenou tvárou vyšiel za ním.

V hale našiel Lucienovho asistenta z ministerstva, mladého tajného agenta Marka Skiptona.

Damien kývol Markovi na pozdrav a Lucien potichu otvoril dvere salónu. „Čo sa deje?“ „Prišiel som kvôli Sherbrookovmu prípadu. Zatkli istého muža," referoval horlivo mladý muž. „Podozrinie je v celej štvrti známy ako zlodej a vlamač. Väznia 10 v cele predbežného zadržania na magistráte, ale musíme sa poponáhľať. Tvrdí, že má stopercentné alibí a nie som si istý, že ho tam budú môcť držať 10."

V Damienových očiach sa rozhoreli plamienky poľmsty. Vedel, že Lucien vyvinul na Bow Street

velký tlak, lebo mu tiež záležalo na tom, aby našli Jasonovho vraha. Zdá sa, že sa to vyplatilo. „Hne, len čo si vezmem kabát.“

Onedlho už všetci traja spoločne kráčali po chodbe na Bow Street. Keď ich strážnik viedol popri kanceláriách, kde vládol úplý ruch aj v túto nočnú hodinu. Lucien chytil Damiena za rameno.

„Pokús sa ovládnuť, Damien," varoval ho potichu. „Toho muža zatiaľ len obvinili, odsúdený však nebol. Nezabúdaj na to.“

„Tak nech dokáže svoju nevinu," odstrčil ho Damien od seba a rázne vykročil za strážnikom.

„Volá sa John Michael Boyton, páni." Strážnik zaresil olejovú lampu na hák pri dverách.

Pri svetle lampy Damien nazrel cez kovové mreže do cely a uvidel chudého, šlachovitého, neupraveného ivadsiatnika. Väzeň mal popolavosivú tvár, ale blálo nej odhodlanie brániť sa.

„Prezývajú ho Kohút," pokračoval strážnik. „Býva na ulici Seven Dials, neďaleko domu, ktorý mal prenajatý major Sherbrooke. Tohto ničomníka hľadáme už celú večnosť, lebo má na svedomí desiatky krádeží a vlámaní. Zdá sa, že tentoraz neváhal ani vraždiť.“

„Nikoho som nezabil!" vyštekol vychudnutý, zanedbaný muž. „Nemáte právo ma tu držať.“

„Pán Boyton, kde ste boli v stredu večer dvanásteho decembra?" spýtal sa Lucien mrazivým hlasom.

„Kto, došlaka, ste? Môj právnik?"

Strážnik buchol obuškom po mrežiach. „Dávaj si pozor na hubu, Kohút!"

„Odpovedzte na otázku," precedil Damien pomedzi zaťaté zuby.

Boyton znepokojene hľadel raz na jedného, raz na druhého. „Bol som u brata. Večeral som s ním, jeho ženou a deťmi. Onedlho sem príde, aby mi dosvedčil alibi!"

„Aby vám dosvedčil alibi?" zopakoval Lucien.

„A prečo by sme mu mali veriť?" spýtal sa Damien. Túžba po pomste ho celkom oslepovala. Oprel sa lakťami o prekrížené mreže a zahľadel sa na uväzneného muža pohľadom inkvizítora. „Pustite ma k nemu," obrátil sa na strážnika. „Stačí mi jedna-dve minúty a dostanem z neho priznanie."

„Držte toho surovca odo mňa čo najďalej!" vykrikol väzeň a cúvol k zadnej stene cely.

Damien sa kruto zaškľabil. „Už teraz sa môžete pokladať za mŕtveho, Boynton. Nebudem spokojný, kým vás nebudem vidieť visieť."

„Tak to by stačilo, Damien!" brzdil ho Lucien a násilím ho odtiahol od mreží. „Práve prišiel jeho brat."

Damien sa otočil a uvidel mladého, ustarosteného anglikánskeho kňaza, ktorý sa k nim ponáhal po dlhej chodbe. „John Michael? John Michael?"

„Andrew, tu som!" zakríkal väzeň.

Kňaz? žasol šokovaný Damien.

Mladý muž sa ponáhal k nim a bez zaváhania sa pretlačil pomedzi nich čo najbližšie k mrežiam. „John Michael, si v poriadku?" spýtal sa zadržaného.

„Dostať ma odtiaľto, Andrew. Obviňujú ma z vraždy, ktorú som mal spáchať v ten večer, keď bol u vás. Potvrďte im to, Andrew!"

Kňaz sa plný úzkosti pozrel na strážnika. „Je to pravda. Môj brat to nemohol urobiť. Bol u nás mnou, mojou manželkou a deťmi. Okamžite mus hovoriť s policajným sudcom. Zariaďte to, prosím. Ide o omyl!"

Strážnik pozrel na Luciena. Zdalo sa, že nevie, čo si pohať. „Postarám sa, aby si policajný sudca vypočul vaše svedectvo, než vášho brata prevezú do Old Bailey," povedal potom.

Damien cítil, že v dom zaíňa kypieť žlté. „Nemôžete predsa toho zlosyna len tak jednoducho prepustiť!"

„Keďže došlo k neoprávnenému zadržaniu, tak ho prepustiť musia," namietol reverend a rozúľene sa k nemu otočil. „Nepripustím, aby môj brat odvisol na šibenici len preto, aby nejaký strážnik zhrabol tuňú odmenu. Môžem

sa vás opýta, prečo sa vlastne zaujímate o tento prípad, páni?" otočil sa bojovne k Damienovi a Lucienovi.

„Môj brat a zavraždený major boli veľmi blízki priatelia," pustil sa Lucien do vysvetľovania a ukázal rukou na Damiena.

Kľaz sa otočil k nemu. „Je mi to veľmi ľúto, pane, ale ubezpečujem vás, že môj brat to nemohol urobiť John Michael síce nepatrí medzi najbezúhonnejšie božie ovečky, ale v tú noc bol pod mojou strechou, sedel pri mojom stole a som to ochotný kedykoľvek odprisahať."

„Doboha!" vybuchol Damien, ktorého už prešla všetka trpezlivosť.

„Pane, ovládajte sa!" vykrikol pobúrené kľaz.

„Pustite ma k nemu, strážnik! Ja vám ukážem, čo je to spravodlivosť!"

„Damien!" Lucien ho odtrhol od mreží, cez ktoré prestrkoval ruky, aby došiahol na väzňa. „Upokoj sa! Počul si, že on to neurobil!" Lucien ho odtláčal preč. Tvár mal pokrivenú hnevom. „Prestať! On nie je vrah. Vieš rovnako dobre ako ja, že tí dvaja hovoria pravdu."

Damien si vytrhol ruku z bratovho zovretia, otočil sa a zúriac, vykročil po chodbe.

„Kam ideš?" kričal za ním Lucien, kým sa Damien rútil von.

„Domov!" Mávol rukou a vôbec sa neobzrel.

„Nechceš sa zviať s nami?“

„Pôjdem pešo," odsekol ponad plece. Otvoril dvere a vykročil do noci. Bol sám sebou sklamaný a znechutený. Pomaly si prešiel rukou po vlasoch. Noc bola chladná a rovnako čierna ako diablove rúcho. Ulica bola ľudoprázdna, len z času na čas prehrkotal po nej dostavník. Vyhrnul si golier zimníka a vykročil do tmy v nádeji, že rezká chôdza otupí jeho zúrivosť. Pokiaľ išlo o Jasonovu smrť, cítil sa bezmocný, a bezmocnosť odjakživa nenávidel. Kráľal tmavou ulicou, jediné svetlá žiarili v oknách bytov na poschodí.

Keď prechádzal okolo kaviarne, v ktorej ešte stále vládol úplý ruch, počul veselé hlasy a zacítil prenikavú vôňu kávy. Na križovatke ho prekvapil vietor, ktorý mu postrapatil vlasy a prenikol aj pod kabát. Vo svetle pouličnej lampy na rohu zistil, že sa mu pred ústami vytvárajú obláčky pary. Pozrel doľava a neďaleko uvidel divadlo Drury Lane. Určite práve hrali, pretože na ulici stálo množstvo kočov. Mal by som tam zobrať Mirandu, napadlo mu a potom sa pustil opačným smerom.

Schátraná tržnica uprostred námestia, na ktorú sa dostal, bola tmavá a tichá, ale v tieni kostola svätého Pavla žili úplým životom herne. Mladí zhýralci hlučne a nespútané vykrikovali po sebe, odchádzali a prichádzali a keď Damien prišiel bližšie, uvidel, že na každom rohu stojí nejaká ťahká žena. Väčšina z nich mala svoju izbu vo

vysokých radových domoch, ktoré lemovali námestie.

Rôznorodosť týchto nešťastníčok vyrážala ľloveku dych. Boli tam ženy každého veku a typu: od zarážajúco mladých až po ošáhané veteránky najstaršieho remesla. Blondínky i brunetky, nízke i vysoké, štíhle i zaoblené, vymaľované i hanblivé. Pripomínali pestrofarebné, krikľavé kvety v otrávenej záhrade. Pomaly kráľal okolo nich a každú si vyzývavo obzeral.

Bol si istý, že tú prekliatu abstinenciu už nevydrží ani o deň dlhšie. Je predsa muž. Sex je pre neho tá najprirodzenejšia vec na svete. Jediná vec na svete, ktorá mu pomáha liečiť bolesti duše.

Zostal stáť pred zmyselnou červenovláskou. Uprene na ňu hľadel a sústreďoval sa na to, aby ovládol svoje zúfalstvo. Čakal, kým sama prevezme iniciatívu do svojich rúk a pomôže mu zabudnúť na tú strašnú osamelosť.

„Vyzeráš, akoby si potreboval útechu,“ zašepkala a odstúpila od steny, o ktorú sa doteraz opierala. „Chceš ma?“

Takmer nepostehnutelné prikývol.

„Tadiačo,“ chytila ho za ruku.

Dovolil jej, aby ho viedla tmou ku dverám pod oblúkovitými arkádami, postavenými v talianskom štýle. Na prahu zaváhal, hoci nechápal prečo. Otočila sa k nemu a očami pátrala v jeho tvári.

„Prečo si taký smutný, fešáček?" Zdvihla ruku a dotkla sa jeho líca.

Odrazu sa celá jeho bytosť vzoprela predstave, že by sa mal s ňou milovať. Odvrátil hlavu a sklopil oči. . Potom siahol do vrečka a podal jej pár zlatých mincí. „Prepáč. Ja... rozmyslel som si to."

„Nepáčim sa ti?" spýtala sa sklamane, ale peniaze si vzala.

„Si veľmi pekná."

„Tak po hore, láska. Prečo mi nedáš šancu? Dokážem ti poskytnúť rozkoš -"

Ale to už kráľal pre seba so zatvorenými zubami, pretože si plný zúfalstva uvedomil, že jediná žena, ktorej sa túži dotýkať, je Miranda.

Celú hodinu chodil hore-dolu po meste a snažil sa ovládnuť svoju túžbu. Napokon sa mu zdalo, že unikol pred vlastným zmätkom a dosiahol akú-takú duševnú rovnováhu. Keď však okolo polnoci kráľal po schodoch do paláca Knightovcov, srdce mu poskakovalo v nádeji, že ju ešte nájde sedieť v salóne.

Privítal ho sluha, ktorý mal službu v noci. Pán Walsh si už išiel ľahnúť. Celý dom bol ponorený do tmy. Vyzliekol si zimník a zobral si od sluhu sviečku. Sám seba presviedčal, že nie je sklamaný, že jej nestihol zaželať dobrú noc. Na treťom podlaží sa ponáhľal do svojej detskej izby, ale odrazu sa zháňil a obzrel ponad plece.

Nedokázal odolať pokušeniu. Stíšil kroky a zakrádal sa po tmavej chodbe. Vedel, v ktorej izbe ju ubytovali. A teraz videl, že spod jej dverí presvitá pásik svetla.

V tichu spiacej domácnosti sa mu srdce divoko rozbúchalo. Zdvihol ruku ku kľučke, ale zhádil sa, skôr než ju zovrel. Nesmie ju vyvolať. Potichučky trikrát zaklopal na dvere.

Žiadna odpoveď.

Prekvapilo ho to a okamžite si spomenul na chvíľu, keď jej kopal na dvere v hoteli a zistil, že sa mu pokúsila ujsť. Hádám to neskúsila znova? Bez ďalšieho rozmýšľania stlačil kľučku a otvoril dvere. „Miranda?“

Už pri druhej slabike jej mena stíšil hlas do šepotu.

Tvrdo spala. Vo svetle dohárajúcej sviečky na nočnom stolíku zbadal na jej hrudi knihu o spoločenskom správaní. Vkradol do izby a potichu zatvoril za sebou dvere.

Zobuť sa!

Srdce mu takmer vyletelo z hrude, keď kráľal k nej. Postavil sa k posteli a oparený hľadel na ňu. Mala oblečenú bielu mušelínovú nočnú košeľu s šipkami okolo krku a zápästí. Od pása dolu bola prikrytá tmavočervenou prikrývkou, ktorá bola vyšívaná zlatou niťou. Na mieste, kde jej košela obopínala prsník, videl ružovkasté obrysy bradaviek. Najradšej by ju pobožkal a dotkol sa perami aj modrastých žiliek na bielom zápästí na ruke, ktorú mala pod lícom.

Bohaté okoládovohnedé vlasy mala rozhodené na vankúši a dlhé čierne mihalnice vyzerali na jej bledoružových líčach ako jemnučkú vejáriky. Rubínové pery mala pootvorené a hruš sa jej v spánku pokojne dvíhala a klesala. Najradšej by si na ňu položil hlavu. Pomaly si kľakol vedľa nej a z celej duše si prial, aby sa zobudila.

Dnes večer som veľmi slabý, Miranda. Prosím, pomôž mi. Jeho hnev sa už vytratil a celkom ho premohla túžba a osamelosť. Vedel, že keby sa zobudila a našla ho pri sebe, zobrala by ho do náručia. Ležali by spolu a bozkávali sa, až kým by obidvaja nehoreli vášňou. A potom by sa milovali.

Spala však ďalej.

Musela mu stačiť aj jej blízkosť. Našťastie, aj tá čoskoro utišila jeho bolesť. Démoni v jeho duši sa upokojili pri pravidelnom rytme jej dychu a po chvíli bol zasa sám sebou. Ešte chvíľu na ňu hľadel, potom sfúkol sviečku a odišiel.

„Prišli, presne ako ste povedali, pane," hlásil Egann, keď Algernon vkročil do matne osvetlenej, dubovým drevom obkladanej pracovne. „Máte pre mňa ďalšie úlohy?"

Algernon sa práve vrátil domov z divadla, kam z pocitu povinnosti odprevadil manželku a svoje nemastné-neslané dcéry, aby si pozreli nejakú primitívnu frašku.

Egann nedočkavo prešľapoval z nohy na nohu, aby mu

mohol oznámiť novinky. Sadol si k stolu a zamyslene si šúchal bradu.

Bol spokojný. Všetko sa vyvíjalo presne tak, ako dúfal. Uľavilo sa mu, keď si uvedomil, že nikto z jeho priateľov - dokonca ani jeho vlastná žena - netuší, že sú na pokraji finančného krachu. Pred všetkými hral divadlo, ale tlak, pod ktorým sa ocitol, bol obrovský. Ešteže mal na dosah ruky dedičstvo svojej netere. Vedel, že palác Knightovcov so všetkými jeho kamennými múrmi, bránami a strážnymi p^ami je mimoriadne dobre strážený, ale nemôžu ju tam predsa držať večne. A hoci je jej poručník tvrdý chlap a vojnový hrdina, jedného dňa sa bude musieť od nej aspoň na okamih vzdialiť. Nemôže s ňou tráviť každú voľnú chvíľu, to by sotva bolo vhodné.

„Vráť sa k palácu a vyčkávaj," prikázal mu chladno. „Nesmieme prepásť príležitosť zbaviť sa jej." Odmlčal sa. „Dokážeš to? Tí štyria, ktorých som poslal do Birminghamu, zlyhali. Radšej mi povedz dopredu, ak máš nejaké pochybnosti. Nájdem si niekoho schopnejšieho."

„Môžete sa na mňa spoľahnúť, pane."

„Buď nemilosrdný."

Egann sa prefíkane usmial. „Dokážem byť nemilosrdný, keď treba. Vaša milosť to veľmi dobre vie."

Algernon sa usmial. Toľká vernosť a ako málo ho stojí! „A teraz ma dobre poľúvajte." Naklonil sa dopredu, zopäť

ruky a lakťami sa oprel o stôl. „Chcem vedieť o každom pohybe toho dievčaťa. Chcem vedieť, kam chodí a kedy. Musíš ju zastihnúť bez poručníka a bez zaváhania zaútočiť. V každom prípade to musí vyzerať ako nehoda, Egann. Rozumieš?"

Egann prikývol.

Algernon videl horlivosť v sluhovej tvári. „Choť."

Egann sa uklonil a odkrival z pracovne. Algernon hľadel za odchádzajúcim mužom a oči mu svietili spokojnosťou.

„Oskoro budem mať k dispozícii päťdesiat tisíc libier a môj život sa vráti do normálnych koľají ubezpečoval sám seba. Predstava, že taký slabý a bezvýznamný mrzák, ako je Egann, skríži plány mocnému a urastenému lordovi Winterleymu, štekľila jeho zmysel pre iróniu.

Na perách sa mu objavil chladný úsmev. Už onedlho bude mať po všetkých problémoch.

Osmá kapitola

Hneď nasledujúce ráno vplával do paláca vojvodkynin kaderník, nonšalantný malý Francúz, so všetkou okázalosťou vyhadzovaného majstra. Odstrihol z Mirandiných dlhých vlasov, potom jej ich upevnil hrebeňmi do vysokého uzla a natočil vlasy lemujúce jej tvár do rozkošných prstienkov. Po celý ten čas jej slúžka upravovala a leštila nechty a potom použila niekoľko voňavých krémov, aby jej odstránila z dlaní mozole, ktoré nadobudla pri drhnutí podláh v škole a pri umývaní hrncov.

Len čo sa táto procedúra skončila, vojvodkyňa a lady Lucienová ju zobrali na ulicu Bond. Damienova sestra lady Jacinda a sympatická slečna Carlislová im chodili všade v päťách.

Postupne navštívili modistku, krajčíra, panúchára a obchodníka so spodnou bielizňou. Miranda nemala vôbec nič proti tomu, že ju neustále merali a vrteli sa okolo nej. Naopak, vychutnávala si ich pozornosť a vyhrievala sa v nej ako mačka na jarnom slniečku. Dostávalo sa jej neúrekom, pretože keď vojvodkyňa vošla do nejakého obchodu spolu so svojim vznešeným sprievodom, pre ostatných zákazníkov ho zatvorili. Personál stál v pozore a všetci horlivo čakali na každé ich želanie.

Napokon jej objednali celý tucet šiat - šaty na dopoludnie, šaty na popoludnie a návštevy, hnedý jazdecký kostým, niekoľko vychádzkových a potom ešte šaty do opery, ktoré mali sýtej šie farby, aby ladili so šperkami.

Potom prišli na rad doplnky. Všetky patrónky jej pomáhali pri výbere a objednali niekoľko druhov kožených rukavíc a topánok v rozličných farbách, rozkošné hodvábne tričkáry, tanečné topánky a topánky s vysokými podrážkami do daždivého počasia.

V ďalšom obchode jej vybrali krásny dlhý plášť lemovaný hermelínovou kožušinou, ktorý mal nahradiť jej starý kabát. V modistve kúpili klobúčiky a klobúky všetkých možných tvarov a veľkostí, bohatú zásobu spodnej bielizne z jemnej bavlny a biele hodvábne pančuchy.

Ale najvzrušujúcejší zážitok bol výber plesových šiat. Vojvodkyňa jednoznačne rozhodla, že Miranda bude potrebovať aspoň trojo večerných róbov. Vďaka tomu, že šaty mali byť ušité z drahého saténu a zamatu, stáli viac než všetko ostatné dokopy.

Aby upokojila svoju hrdosť, Miranda dúfala, že jej strýko Jason zanechal dostatočne veľkú sumu peňazí a bude mať čím novú garderóbu zaplatiť. Za nič na svete sa však nedokázala prinútiť, aby sa na to spýtala. Pomaly sa priužala pravidlám svojho nového sveta a postrehla, že pre dámu z lepšej spoločnosti je rozhovor o peniazoch jednou zo zakázaných tém. Vojvodkyňa a lady Lucienová sa

správali tak, akoby všetky tie drahé šaty a doplnky boli úplne zadarmo.

Lady Jacinde sa podarilo presvedčiť vojvodkyňu, aby objednala nové šaty aj jej, a tak kým ju merali, Miranda ich požiadala o dovoľenie vrátiť sa do obchodu s dáždňikmi, okolo ktorého pred chvíľou prechádzali. Všimla si vo výklade ružový slnečník, ktorý chcela poslať do Yardley ako vianočný darček pre Amy. Damien jej prideliť na týždeň tri guiney, ktoré mohla minúť podľa vlastného uváženia. Ako ma rozmaznával pomyslela si šťastne. Vojvodkyňa jej dovoľila odísť a slečna Carlislová, ktorá trvala na tom, aby jej Miranda tykala a oslovovala ju Lizzie, sa ponúkla, že jej bude robiť spoločníčku. Sprewádzal ich aj lokaj v tmavomodrej livreji, aby sa postaral o ich ochranu.

Obe dievčatá vyšli z krajčírstva a nechali za sebou obchod plný krajčírok, ktoré spolu s elegantnými ženami z vyššej spoločnosti vzrušene diskutovali o nových šatách pre zlatovlasú lady Jacindu.

Mirande sa sčítaná a vždy veselá Lizzie Carlislová veľmi páčila. Hoci mali odlišné povahy, spájalo ich nižšie spoločenské postavenie v porovnaní s urodzenou rodinou Knightovcov, rovnaký vek a napokon skutočnosť, že obidve boli chovanicami rodiny.

Lizziin otec bol kedysi správcom vojvodovho majetsu. Jej rodina dŕžila tú funkciu už po niekoľko generácií. Keď

pred pätnástimi rokmi zomrel, zobrali Lizzie do rodiny. Stala sa spoločníčkou lady Jacindy už v časoch, keď boli malé dievčatká.

Rýchlo sa spriatelili a Lizzie sa stala jej spojencom aj sprievodkyňou v neznámom svete londýnskej aristokracie. Keď boli spolu samotné, mala pocit, že sa môže uvoľniť, pretože v prítomnosti ostatných sa po celý čas snažila správať čo najkultivovanejšie.

Kráčali po ulici Bond a nenútené sa rozprávali. Lokaj ich nasledoval pár krokov za nimi v úctivej vzdialenosti. Miranda sa cítila ako v siedmom nebi, len z času na čas ju znepokojoval zvláštny pocit, že ju niekto pozoruje.

Nenápadne sa obzrela ponad plece. Ulica bola plná ľudí, ktorí nakupovali vianočné darčeky, ale nič mimoriadne si nevšimla. V prekrásne upravených výkladoch sa zrkadlilo mrazivé popoludňajšie slnko a hore-dolu úzkou ulicou sa preháňali faetony, bričky a iné moderné ekvipáže. Skupinky mladých roztopašných džentlmenov, ktorých Lizzie nazvala „povačami“, sa prechádzali po chodníku, smiali sa, fajčili a provokatívne si cez monokel obzerali dievčatá, ktoré prechádzali okolo nich.

Lizzie sa na nich chladne mračila, Miranda si ich zvedavo obzrela. Naozaj si Damien myslí, že budem týchto nafúkaných obmedzencov akceptovať ako mojich nápadníkov? premýšľala.

Odkedy prišli do Londýna, nestretávala sa s ním veľmi

asto. Dôsledne si od nej udržiaval odstup. "Mala aspoň šťastie, že ho vídavala pri jedle, ale tam boli vždy aj iní obyvatelia domu. Určite mu išlo práve o to. Nemienil jej dať príležitosť, aby sa ho vypytovala na ten nočný incident. Od chvíle, keď ju v noci napadol, prešlo už takmer štyridsaťosem hodín a doposiaľ ani raz neboli spolu sami. Vôbec si ju nevšímal.

Vlastne nie doslova, pripustila, ale takmer nikdy jej nepozrel do očí. Nepriblížil sa k nej a rozprával sa s ňou len vtedy, ak sa tomu už vôbec nedalo vyhnúť. V takých prípadoch sa správal s chladnou a povznesenou zdvorilosťou, ktorá ju takmer doháňala do šialenstva. Veľmi sa o neho bála. Bolo oividné, že s ním nie je všetko v poriadku, že ho kvári nejaký problém. Bol to muž, ktorý jej zachránil život a zachránil aj jej priateľky. Okrem toho od základov zmenil jej život. Pomohol jej a teraz musí pomôcť ona jemu. Najprv však bude musieť nájsť spôsob, ako prelomiť tú neviditeľnú bariéru, ktorú si okolo seba vybudoval, aby ju vylúčil zo svojho sveta. Keď sa ocitla v jeho blízkosti, vždy bola ako na ihlách, lebo sa bála, že sa dopustí nejakej chyby a znova ho od seba odoženie.

Keď prišli k obchodu s dáždníkmi, vošli dnu. Miranda kúpila pre Amy rozkošný slnečník. „Bude ním nadšená. Chcela by som vidieť jej tvár, keď darček rozbalí," rozplývala sa, keď vychádzali z obchodu.

„Nebudeš mať nič proti tomu, ak na chvíľku odskočím do kníhkupectva?“ spýtala sa jej priateľka, ktorá vrhala roztúžené pohľady na výklad kráľovstva kníh.

„Vôbec nie.“

Vonku na chodníku pred obchodom stál regál s knihami a skladací stojan s farebnými obrázkami, ktoré mali prilákať zákazníkov a presvedčiť ich, aby zavítali dovnútra.

Miranda ukázala na stojan. „Ja si zatiaľ poprezerám tie grafické listy. Uvidím, či sa mi podarí objaviť medzi nimi vianočný darček pre lorda Winterleyho.“

„Nebudem dlho,“ sľúbila Lizzie a vbehla do obchodu.

Lokaj sa postavil ku dverám a bdelym okom sledoval obidve svoje zverenkyne. Miranda si zavesila kabelku na zápästie, prezerala si grafické listy a snažila sa nájsť obraz, ktorý by sa Damienovi mohol páčiť. Možno by mala nájsť nejakého koňa. Stála na okraji chodníka, pomaly listovala v obrazoch a bola taká pohrúžená do myšlienok a ušľáchaná monotónnym hrkotom kolies po ulici, že si vôbec nevšimla veľký čierny koň, ktorý sa rútil dolu po ulici.

„Slečna FitzHubertová, prepáčte, ale snáď by bolo lepšie, keby ste -“ začal Lokaj.

Neprítomné zdvihla hlavu. Lokaj sa rozbehol k nej z tváre sa mu vytratila všetka krv, keď videl, že koň mieri rovno na ňu, a ona si nič nevšimla.

„Pozor!“ vykrikol aj akýsi okoloidúci.

Na zlomok sekundy zazrela škaredého, vráskavého koňaša, ktorý zúrivo poháľal kone a zdalo sa, že ich úmyselne ženie na ňu. Z druhej strany ulice sa ozval krik mladých mužov. Uskočila až vo chvíli, keď koň vbehol dvomi kolesami na chodník, zvalil stojan knihy i obrazy sa rozleteli po zemi.

Ďažké kolesá ju minuli len o vlások. Pripomenuli jej mlynské kamene. Koň sa rozhojdal na pružinách, keď znovu dopadol na všetky štyri kolesá na dláždenej ceste. Koňiš bez spomalenia pokračoval v jazde a zmizol za rohom.

Miranda bola otrasená a biela ako krieda. Zo jrsťkých strán sa k nej zbíehali mladí džentlmeni.

„Mademoiselle, nie ste zranená?“

„Nepotrebuje pomoc?“

Uľavilo sa jej, keď z obchodu vybehla Lizzie. „Miranda, čo sa stalo?“ vykrikla a objala ju.

„Akýsi koň takmer prešiel toto nádherné stvorenie,“ referoval rozčúlene jeden z mladíkov.

„Si v poriadku?“ vypytovala sa vystrašená Lizzie.

„Ale áno,“ tvrdila Miranda, ale sľáčka preglgla, keď si uvedomila, ako málo chýbalo a mohla zostať pod copytami koni alebo kolesami koňa.

„Videl niekto tvár toho bezohľadného koňaša?“ vypytoval sa statný mladík, zatiaľ čo druhý si zobral na Daškál

lokaja, akoby to bola jeho chyba.

„Vôbec som nezazrel jeho tvár," odpovedal svetlovlasý mladík. „Podľa všetkého stratil kontrolu nad koňmi. Alebo vás chcel poslať na druhý svet, slečna?" pokúsil sa o čierny humor. Dúfal, že vylúdi na jej tvári úsmev, ale Miranda zbledla a v mysli sa jej vynorila spomienka na prepadnutie v Bordesley Green.

„Nemyslím," namietla nepresvedčivo.

„Nevyčakajte ju ešte viac!" hľadela ho Lizzie tónom rodenej guvernantky. „Všetci môžete pokojne odísť, čakujeme vám. Moja priateľka je v poriadku."

Mladí fiúri sa neochotne stiahli s váhavými želaniami všetkého dobrého. Miranda na znamenie vŕaky len prikývla a cítila sa ako hlúpa vidiecka hus. Prečo sa práve jej musela stať taká hlúpa nehoda? Ale čo ak...

Úzkostlivo sa otočila k Lizzie a stíšila hlas. „Myslíš, že je možné, že ma ten koňiš chcel naozaj prejsť?"

„Nepoúvaj tých bláznivých povaľov, moja drahá. To je nezmysel," upokojovala ju Lizzie a potľapkala ju po pleci. „V Londýne každý jazdí ako blázon. Ešte si si na to nezvykla? Vrátime sa do krajčírstva, aby sme zistili, či sú už dámy pripravené vrátiť sa domov. Povedala by som, že by nám šálka čaj urobila dobre."

Prikývla. „Prosím ňu, nepovedz nič lordovi Winterleymu." Plná úzkosti a obáv pozrela na lokaja, ktorý sa ešte celkom nespamätal a stál tam celý roztrasený. Nešlo len o

to, že sa za svoju chybu a neopatrnosť hanbila, ale predovšetkým nechcela Damiena rozrušiť, alebo ho nahnevať, keď on sám mal problémy.

„Myslím, že by sme mu to mali povedať, ale ak nechceš, tak budem mlčať ako hrob,“ súhlasila zdráhavo Lizzie.

„Aj ja, slečna,“ prikývol lokaj. Zdalo sa, že sa mu uľavilo.

Keď si uvedomila, že Damien by všetku vinu za incident zvalil naňho, presne tak ako jeden z tých mladíkov, bola rada, že ho zachránila pred hnevom svojho poručníka.

Lizzie zdvihla slnečník pre Amy, ktorý pri nehode vyletel Mirande z ruky. Krepový papier, v ktorom bol zabalený, bol roztrhnutý, ale samotný slnečník nebol poškodený. Prv než sa pobrali preč, pomohla Lizzie pozbierať kníhkupcovi tovar. Nešťastný muž ronil horké slzy nad poškodenými grafickými listami, ktorých kresby sa pri kontakte s mokrým snehom začali rozpíjať. Vôbec ho nezaujímalo, že pred jeho obchodom takmer prišla o život mladá žena.

Miranda, ešte stále otrasená, kráčala spolu s Lizzie späť do krajčírstva, kde vojvodkyňa a lady Lucienová dávali krajčírke posledné príkazy. Miranda sedela v teple a mlčky čakala, kým lokaj privezie ich koč. Ešte stále ju prenasledovali slová mladíka, darmo sa im bránila. Zimomravo sa rozochvela. Ako veľmi by som chcela, aby tu bol Damien...

Nasledujúci večer uviedli Mirandu po prvýkrát do spoločnosti - zobrali ju do divadla Drury Lane. Pretože Damien vedel o jej tajnej hereckej kariére, pobavene ju po celý večer pozoroval. Sedela medzi Alice a Bel, ktoré jej obvykle robievali spoločnosť. Róbert a Lucien išli tiež s nimi, aby si pozreli tradičnú vianočnú hru. Róbert stál v zadnej časti lóže a tlmeným hlasom sa rozprával s nekonšiacim davom priateľov. Väčšina z nich boli whigovci a zastavovali sa pri ňom na kus reči. Lucien si pridržel na očiach divadelný ďalekohľad a namiesto tanečníkov, ktorí boli poobliekaní ako snehové vločky, si unudene obzeral obecnosť.

Damien mu to nemohol mať za zlé. Vianočná hra so svojou trápnuou vyčakanosťou, svetelnými efektami, piesňami a pantomímami bola v podstate veľmi primitívna. Oveľa zábavnejšie bolo pozorovať Mirandu. Snažil sa aspoň na chvíľu zabudnúť na sklamanie z toho, že polícia nezaistila Jasonovho vraha. Reverendovho brata prepustili. Musel veriť, že jedného dňa chytia pravého vinníka. Potom sa donútil zabudnúť na tieto pochmúrne myšlienky a upriamil pozornosť na Mirandu.

Ľlovek by si myslel, že večer v divadle Drury Lane je tým najkrajším a najvzrušujúcejším zážitkom, aký doteraz prežila. Na tvári sa jej zračil detský údiv. V jej očiach sa dali čítať všetky pocity, ktoré prežívala, a radosť podčiarkovala červeň na jej lícach a šťastný úsmev.

Pohľad na ňu ho na jednej strane rozveseloval, na druhej strane pociťoval vo svojom vnútri akési zvláštne teplo. Možno je to prejav zlého trávenia, pomyslel si ironicky. Znova sa na ňu kradmo pozrel. Bola diamant, ale Bel a Alice ju vyleštili do oslňujúcej krásy.

Mala na sebe prvé z nových šiat, ktoré prišli z krajčírstva. Bel určite krajčírku podplatila, aby ich ušili tak rýchlo. Bohvie, koľko ich muselo na tých šatách pracovať, aby boli dokončené už dnes. V každom prípade v nich Miranda vyzerala oslňujúce. Tmavozelený hodváb dodal lesk jej zeleným ošiam a hlboký, do srdca tvarovaný výstrih neustále priťahoval jeho oči. Bel jej požičala prívesok v tvare kríža zavesený na zlatej retiazke. Krížik spočíval v údolí medzi jej bujnými, zvodnými pradrami a vo svetle sviec sa oslivo trblietal na jej smotanovej pokožke.

Odtrhol od nej oči a nepokojne sa pohniezdiť v kresle. Skrížil si ruky na hrudi a potom si z rukáva červenej uniformy zhodil smietku. Pri výbuchu smiechu za sebou sa obzrel ponad plece na Róbertových priateľov, ktorí boli dnes veľa mimoriadne dobre naladení, ale vzápätí sa od nich znechutene odvrátil. Nezaujímal ho ich názory, ktoré nemali s vlastenectvom vôbec nič spoločné. Boli prívržencami strany, ktorá protestovala proti vojnovým výdavkom a dĺžke vojny s Napoleonom, akoby Anglicko mohlo ignorovať, čo sa dialo pár mil od neho, hneď za kanálom, kde Napoleon okupoval takmer celý kontinent.

Našťastie, jeho brat sa pred niekoľkými mesiacmi stal nezávislým. Jeho záujem o whigovcov sa sústreďoval len na ich snahu o sociálnu reformu, v ktorej bolo zahrnuté povinné vzdelávanie. Proti tomu nemal žiadne námietky.

Keď začala prestávka, obrnil sa proti útoku mladých mužov, ktorí zaplavili ich lôžu pod zámienkou, že chcú zložiť poklonu vojvodkyni a vojvodovi, ale v skutočnosti im išlo o to, aby ich predstavili krásavici v zelenom. Bel a Alice ju s nadšením predstavovali každému, kto sa v lôžži objavil, darmo Damien v duchu zúrili.

Miranda čoskoro zabávala svojich obdivovateľov s ľahkosťou rodenej kokety. Sedel vedľa nej s rukami prekríženými na hrudi a mračil sa. Hoci si to len nerád pripúšťal, dusil sa od žiarlivosti a zhrýzal ho pocit bezmocnej majetníckosti. Vyzeralo to, že jeho úmysel vydať Mirandu čoskôr je rovnako vzdialený od jeho túžob, ako boli vzdialené od reality predstavy väčšiny mužov, ktorí sa hrnuli do vojny.

Mladíci viseli na každom Mirandinom slove a s úžasom sa divili tomu, že ju ešte nikdy predtým nevideli. Žila mimo Londýna? Damien ich informoval, že až doteraz bola v internátnej škole. Povedal, že je jeho chovanicou a neter majora Sherbrooka, ale nepúšťal sa do podrobností o jej rodičoch. Smotánka si aj tak čoskoro zistí, kto vlastne je, a potom sa ukáže, aké vratké je jej skutočné postavenie v spoločnosti.

Dvom z mladých mužov sa podarilo dostať do lôže, hoci sa ich tam tlačilo oveľa viac.

„Ako sa máte, slečna FitzHubertová?" vypytoval sa jeden z mladíkov, ktorí sa do lôže prebojoval ako prvý. Sklonil sa nad jej elegantnú ruku v rukavičke. „Dúfam, že sa už cítite lepšie. Požie? Naozaj nás nespoznávate?"

„Nemôže si nás pamätať, Ollie," karhavo sa naňho obrátil jeho spoločník so zamilovaným úsmevom na tvári. Bol to svetlovlasý mládenec, vysoký a vyziabnutý, s anemicky bledou tvárou, ktorá bola v ostrom kontraste s jeho tmavovlasým druhom. Ten bol zavalitý a mal zdravo červené líca. „Bola poriadne otrasená."

Miranda otvorila ústa a chystala sa prehovoriť, ale Ollie ju predbehol.

„Včera sme boli na ulici Bond vo chvíli, keď vás takmer prešiel ten koč," pripomínal jej. „Naozaj ste mu unikli len tak-tak! Cítite sa už lepšie."

„Ja... je mi celkom dobre, ďakujem," odpovedala neisto a previnilo pozrela na Damiena.

Ten prižmúril podozrievavo oči. „Čo sa vlastne stalo?" spýtal sa potichu, ale panovačne.

V rozpakoch sa jej všetka krv nahrnula do líc. „Keď som bola včera nakupovať, stala sa menšia nehoda."

„Aká?"

„Bola to moja chyba," začala, ale z jeho očí vyčítala, že

jej neverí.

„Vôbec nie, drahá slečna!" namietol Ollie. „Bola to chyba toho hlúpeho koňa." Pozrel na Damiena a bez toho, aby ho vyzval, sa pustil do vysvetľovania: „Pane, dúfam, že toho neschopného lokaja, ktorý sa nevie poriadne postarať o mladú dámu, ste už vyhodili. Ja by som ho na mieste vykopol."

Damien naňho povýšenecky zazrel. „Smiem sa vás opýtať, kto vlastne ste?"

„Oliver Quinn, k vašim službám, pane. A toto je Nigel Stanhope," predstavil priateľa, ktorý sa Damienovi uklonil s rozpačitým úsmevom na tvári. Zdalo sa, že na rozdiel od svojho robustného priateľa si veľmi dobre uvedomuje, že Ollieho správanie hraničí s urážkou. Ako sa opovažuje vyčítať chrabrému plukovníkovi, že nedostatočne chráni svoju chovanicu? Alebo že ju nechránil vôbec, ako to bolo v tomto prípade?

„Ďutujem, že som v tej chvíli nemal pri sebe koňa," rozčuľoval sa Ollie ďalej. „Bol by som sa pustil za tým koňom a zistil by som, kto sedel na kozlíku."

„Nepochybujem o tom, že ste odvážny mladý muž, pán Quinn," usmiala sa Miranda neisto. Našťastie sa mladíkov zbavila, lebo zaznel signál, ktorý upozorňoval na koniec prestávky.

„Tak čo sa vlastne stalo?" naklonil sa k nej Damien, len čo sa vytratili z lôže.

„O nič nešlo, naozaj nie," zašepkala mu. „Keď som včera nakupovala na ulici Bond, akýsi koť vybehol na chodník. Nevedela som, že koť jazdia v Londýne tak bláznivo."

„Miranda!"

„Nehrozilo mi žiadne nebezpečenstvo, pane."

„Mne sa zdá, že ste mohli utrpieť vážne zranenie!"

„Nie, nie, nestála som mu v ceste. Práve preto som sa o tom nezmienila. Nie je dôvod znepokojovať sa."

„Musíte si dávať na seba väčší pozor, Miranda. Toto nie je Yardley."

„Viem, že sa správam ako vidiečanka, ale po čase si zvyknem. Prosím, nehnevajte sa na mňa."

Začal zuby a sám seba preklíňal za rozhodnutie držať si ju od tela, pretože kvôli tomu sa mohla stať obeťou dopravnej nehody. Je to neriešiteľná dilema. Ak šiju budem držať od tela, ohrozujem ju, ale v prípade, že to neurobím, tiež nebude v bezpečí „Mal som byť s vami," precedil pomedzi zaťaté zuby.

Rozprestrela si požiňaný vejár. „Nie, nemohli ste byť so mnou."

„A to už prečo?" odvrkol.

„Pretože som vám chcela kúpiť vianočný darček. Keby ste boli so mnou, nemohla by som vás na Vianoce prekvapiť."

Jej odpoveď mu vyrazila dych. Keď sa mu s úsmevom zahľadela do očí, sklopil zrak a pokrútil hlavou. Cítil, že sa začervenal. Možno nie je správne pokúšať sa udržiavať medzi nimi odstup, ale určite je to preňho ľahšie. Dokázal sa s ľahkosťou vysporiadať s nebezpečnými situáciami, ale s týmto dievčaťom si nevedel dať rady. Má nad ním nesmiernu moc. Mení sa pri nej na červenujúceho sa mladíka.

„Všetko, čo robíte, ma prekvapuje,“ zahundral.

„Ale čo? Zatiaľ som vám predsa nič nevybrala,“ zašepkala a bezočivo naňho žmurkla. Potom sa pohodlne usadila v kresle a venovala sa sledovaniu hry.

Vonku padal na londýnske ulice snehový poprašok a palácom sa šírila prenikavá vôňa škorice a klinčekov zo slávnostného punču, ktorý bublal na ohni v kuchyni.

Miranda mala tú česť pomáhať vojvodkyni, zatiaľ čo Lizzie a lady Jacinda zdobili miestnosti, aby pripravili príbytok Knightovcov na oslavy Štedrého dňa. Spoločne vyparádili rímasy každého kozuba zelenými vetvičkami, šiškami borovic a konárikmi cezmnv s červenými plodmi, ktoré boli zviazané zlatými stuhami. Na dvere pripevnili vence a do okien zavesili lípkové ozdoby.

Miranda naaranžovala stuhy a imelo aj nad veľkolepého mosadzného francúzskeho orla, ktorého Damien ukoristil v boji a ktorý bol vystavený v prijímacom salóne.

Vojvodkyňa požiadala majordóma, aby priviazal vetvičku imela aj nad manželov klavír a tešila sa, akú pascu naňho nachystala.

Potom Jacinda začala presadzovať myšlienku, aby po štedrovečernej večeri pripravili krátke divadelné predstavenie. Miranda s ňou nadšene súhlasila a okamžite začala chrliť zo seba množstvo nápadov.

Popritom pobehovala po salóne a ďalšie vetvičky umiestňovala na biely vyrezávaný rám obrazu, ktorý visel nad kozubom. Povedali jej, že to je portrét Damienovej matky Georgiany, predchádzajúcej vojvodkyne z Hawkscliffu. Viackrát si so záujmom obzerala jej portrét. Vo vysokej bielej parochni a krinolíne s hlbokým výstrihom pôsobila vojvodkyňa dojemom, že vládne nesmiernou silou a že s ňou treba v každom prípade počítať. Z jej tváre sa dala čítať hrdosť, hlboké modré oči jej žiarili tajomnou inteligenciou a krivka zmyslených úst, v kútiku ktorých mala nalepenú hodvábnu mušku v tvare hviezdičky, prezrádzala jej zmysel pre sarkastický humor.

Keď už mali všetko vyzdobené, vošiel pán Walsh a oznámil, že z krajčírstva na ulici Bond práve priviezli pre slečnu FitzHubertovú ďalšie šaty. Sluhovia povynášali rozmerné biele škatule do elegantnej spálne, ktorú jej pridelili. Spolu s Lizzie a Jacindou sa rozbehla nahor schodmi, aby si prezreli šaty. Pootvárala škatule, opatrne odtiahla zo šiat tenúčký papier a pred ich očami sa

postupne objavilo trojo nových dopoludňajších šiat.

„A čo je v tejto?" spýtala sa Lizzie vzrušene.

Miranda otvorila štvrtú škatulu a zatajila dych. „To sú vychádzkové šaty. Bože, pre mňa už Vianoce zašli!"

„Otvor ešte túto," pobádala ju Jacinda a potisla k nej poslednú neotvorenú škatulu.

Zdvihla vrchnák. „Panebože, jazdecký kostým!"

„Takže je najvyšší čas, aby sme vyrazili na prvú lekciu z jazdenia," ozval sa odo dverí hlboký Damienov hlas.

Srdce jej poskočilo od radosti. Priložila si elegantný hnedý kabátik k hrudi a otočila sa k nemu. Damien sa ležérne opieral o zárubňu a palec mal zastrčený vo vrecku vesty. Zažmurkala. Sníva sa jej, alebo prišiel naozaj za ňou?

„Teraz hneď?"

Rozvážne prikývol. „Vaše vzdelanie bude mať vážne nedostatky, ak sa nenaučíte jazdiť na koni."

Pomaly sa na jej tvári rozžiaril úsmev. „Hneď som tam. Chcete vidieť moje nové šaty?"

Pokrčil plecami, vošiel do izby a kým mu ich predvádzala, prikyvoval, aj keď len s predstieraným záujmom. Potom odišiel, aby sa mohla prezliecť do jazdeckého kostýmu.

Damien zobral Mirandu do susediaceho Green parku na prvú hodinu jazdenia. Ukradomky vrhala naňho pohľady

plné radosti. Nemohla uveriť, že sa jej naozaj bude venovať. Mala z jazdenia strach, ale v tejto chvíli jej bolo všetko jedno. Nebola by dbala, ani keby si zlomila väzy. Stálo by to za to - veď Damien by bol s ňou!

Obľahle stál sluha, aby im mohol kedykoľvek priskočiť na pomoc. Plukovník Winterley sa správal veľmi zdvorilo a dopodrobna jej vysvetľoval, ako sa sedí v dámskom sedle. Napokon jej pomohol vysadnúť na najpokojnejšie zviera vo vojvodovej stajni na mierneho, gaštanovohnedého poníka, ktorého prezývali Apple Jack, Kalvados. Miranda bola vysoká a nohy jej z nízkeho bruchatého poníka viseli takmer po zem. Pomaly sa s ňou začal plahočiť po ťerstvom snehu.

„Som vám smiešna, pane?“ obrátila sa vyzývavo na poručníka, keď si všimla, že mu myká kútikmi úst.

„Vôbec nie, drahá Miranda.“

Ale keď opäť pozrela pred seba, zreteľne začula jeho smiech. Bolo jej to však jedno. Srdce jej tancovalo od radosti. Ak musí vyzerať smiešne, aby mohla byť s Damienom, rada to strpí.

Držal Apple Jacka na dlhom povraze a Miranda jazdila v kruhu okolo neho. Dokonca sa odvážila pomknúť poníka aj do klusu. Spočiatku sa nedôstojné nadhadzovala v sedle, ale napokon sa jej podarilo ovládať zviera uzdou bez toho, aby ubližovala jeho citlivému pysku a zároveň dokázala sedieť v sedle vzpriamene.

Zakaždým, keď urobila celý kruh, ukradomky pozrela na Damiena. Zdalo sa, že okolo neho sneh poletuje akosi pokojnejšie. Biele vločky sa mu zachytávali na čiernych vlasoch a na vlnenom kabáte. Počas prvej polhodiny inštruktáže sa usilovala získať vytúžené omrvinky chvály svojho jazdeckého učiteľa. Srdce jej od vzrušenia buchotalo čoraz rýchlejšie - Damien sa s ňou opäť rozpráva, takže je všetko v najlepšom poriadku!

Keď sa hodina skončila, Miranda sa rozhodla, že nebude hľadať zámienky, aby Damiena ďalej zdržiavala. Riadila sa slovami pána Chippinga, ktorý svojim hercom hovorieval: „Odchádzajte od divákov tak, aby túžili po ďalšom stretnutí.“

Keď sa vracali do paláca, paholok im otvoril bránu. Miranda sa rýchlo poďakovala Damienovi za hodinu a prijala jeho ponuku na ďalšiu hodinu nasledujúci deň. Potom sa s ním rozlúčila. Zdalo sa, že ho to prekvapilo. Skúmavo si ju prezeral, keď sa mu pôvabne uklonila a potom sa zvrtila k domu. Kým viedol Apple Jacka do stajne, niekedykokrát sa nechápavo obzrel ponad plece za ňou.

Bola rozveselená svojím malým úspechom a mrazivý vzduch jej vôbec nepripadal nepríjemný. Cestou do paláca si zložila jazdecký klobúkik so závojom a keď zdvihla hlavu, uvidela lorda Luciena opierať sa o kamennú balustrádu terasy. Sivé oči mu žiarili záujmom. Pohl sa k

nej, krájajúc okolo zasneženej sochy cherubína, ktorý stál na svojom piedestále. Uvedomila si, že Lucien postával na terase zrejme dlhšie a pozoroval ju a Damiena pri výcviku.

„Prijemné odopoludnie, pane," pozdravila ho.

„Dobrý deň, slečna FitzHubertová," zatiahol.

„Ďakáte na Damiena... Chcela som povedať lorda Winterleyho?" opravila sa náhlivo, ale bolo už neskoro. Jej chyba mu neunikla a spýtavo zdvihol obočie.

Hanblivo sklopila oči. Srdce jej takmer vyletelo z hrude. „Prepáňte, len som sa preriekla. A teraz ma, prosím, ospravedlňte, musím sa prezliecť na večeru -"

„Nie, moja drahá. Venujte mi, prosím, trochu vášho času. Je to veľmi zvláštne." Postavil sa za ňu a stíšil hlas do šepotu. „Môžete mi prezradiť, čo sa odohráva medzi vami a mojím bratom? Naozaj ma to zaujíma a napísať zvedavosťou."

„Nechápem, čo máte na mysli," vyjachtala.

„Miranda, myslíte si, že aj ja som taký slepý ako všetci ostatní?"

„Jednoducho som sa pomýlila," zopakovala svoje vysvetlenie, ale v ústach jej celkom vyschlo.

„Neklamali by ste mi, však nie? Bolo by to od vás veľmi nepekné. Okrem toho určite viete, že som diplomat a mám za sebou špeciálnu prípravu, aby som dokázal odhaliť pravdu. Predo mnou sa vám nepodará ukryť vôbec

ni.

Celé telo jej stuhlo. V panike si uvedomila, že sa dostala do pasce. Ani jej herecké nadanie nestačilo na to, aby obalamutila lorda Luciena. Nevedela, čo mu má povedať, a tak sa pomaly otočila a prinútila sa pozrieť mu do prenikavých očí. Obzeral si jej zapýrenú tvár a hoci sa na jej rozpakoch zjavne bavil, na druhej strane mal s ňou súcit.

„Tuší, že ste do neho zaľúbená?“ spýtal sa.

Chvíľu naňho hľadela celkom bezradná a napokon plná zúfalstva pokrútila hlavou. „Ja neviem. Dokonca som si nie istá ani tým, či som do neho naozaj zaľúbená. Nepoviete mu nič, však? Sľúbite mi, že mu nič nepoviete?“

„Nesľúbim vám nič, kým sa nedozviem všetko. Preto tvrdíte, že to neviete? Mne sa to zdá jasné ako facka.“

„A aký by to malo význam?“ vyhrkla, rozhodila rukami a potom ich zasa nechala klesnúť. „Veľmi dobre viem, že nie som mu roveň. Nemám v úmysle ho zvädzať, ak vás trápi práve toto. Možno je medzi nami určitá... sympatia, ale ja si veľmi dobre uvedomujem, kam patrí. On je gróf, ja som len nemanželské dieťa herečky.“

„Tárate, milá slečna FitzHubertová. Poďte so mnou,“ nastavil jej rameno. „Prejdite sa so mnou po galérii a spoločne sa pokúsime nájsť riešenie.“

Vzdorovito si odfrkla, ale poslúchla ho. Chvela sa zdesením, keď si uvedomila, že jej pocity voči poručníkovi

niekto odhalil. Nezdalo sa síce, že by sa lord Lucien hneval, ale ňakalo ju jeho odhodlanie odhaliť jej malé tajomstvo. Nechala sa viesť do zadnej časti domu, kde sa prechádzali po dlhej, úzkej galérii, v ktorej viseli portréty predkov a dôstojne na nich hľadeli z oboch stien.

Začal sa jej vypytovať a po poľiatočnom váhaní mu napokon všetko povedala. Bol to bystrý, inteligentný a svetaskúsený muž, ktorého nič nedokázalo šokovať a ktorý sa nenechal prekabátiť. Kládol jej tak dobre cielené otázky, akoby čítal jej myšlienky. Už predtým si všimla, že medzi dvoj čatami je veľmi silné puto a uvedomila si, že ak niekto bude vedieť, ako pomôcť Damienovi zvládnuť zápas s jeho démonmi, tak to bude Lucien.

Napokon zdráhavo vyložila na stôl aj poslednú kartu a dúfala, že Lucien s nimi bude vedieť hrať lepšie než ona. Nič pred ním nezatajila. Porozprávala mu o svojej kariére pod menom Snehulienka, vyrozprávala mu, ako si ju Damien pomýlil s ľahkou ženou, povedala mu aj to, ako na ňu zaútočili tí štyria gauneri, ako ju Damien zachránil a ako pomohol jej priateľkám vzoprieť sa proti reverendovi Reedovi v Yardley. Nezatajila ani to, že sa delili v hoteli o jedinú postel a ako na ňu zaútočil v noci, keď ho chcela prebudiť z nepokojného spánku.

„A to je všetko, čo sa v tej posteli odohralo?“ spýtal sa pokojne.

„Vy sa pýtajte, či je to všetko? Veľmi ma takmer zaškrtil,

pane."

Len kývol hlavou a prestal sa vypytovať. „Aj napriek tomu sa naňho nehneváte," poznamenal.

„Ako by som mohla? Nie je to jeho chyba. Velmi by som mu chcela pomôcť. Teraz už určite dokážete pochopiť, že mu to dlhujem." Vzdychla si a pokrutila hlavou. „Zúril by, keby sa dozvedel, že som vám to porozprávala."

„Je pár vecí, ktoré by ste mali o Damienovi vedieť, milá Miranda. Poďte, sadneme si na chvíľu." Usadil ju na lavičku na konci obrazovej galérie a sadol si vedľa nej.

Otočila sa k nemu a sústredene ho pozorovala.

„Brat bol priamym účastníkom takmer každej väčšej operácie počas vojny v Španielsku. Bol som tam tiež a videl som, ako ho to násilie postupne menilo. Viedol úderné oddiely pri mestách Ciudad-Rodrigo a Badajoz. Len hŕstka mužov to prežila, zostalo ich naozaj len pár, ktorí o tom mohli rozprávať. Videli ste ho v akcii, a tak viete, že je naňho príšerný pohľad. Možno ste počuli o vzbure medzi našimi vojakmi, ku ktorej došlo po páde pevnosti Badajoz. Damien prenasledoval a vlastnoručne trestal svojich mužov, ktorí v meste znásilňovali španielske ženy a rabovali. Bol brutálny. Mal pocit, že ho zradili vlastní ľudia a cítil osobnú zodpovednosť za to, že stratil nad nimi na tri dni kontrolu. Potom došlo k malej vojne medzi dôstojníkmi a radovými vojakmi."

„To bol určite hrozný zážitok.“

„Natoľko zlý, že ma to obralo o všetky ilúzie o tom, že vo vojne sa bojuje férovo. Ale to je celkom iný príbeh,“ dodal potichu. „Na Damiena to veľmi silne zapôsobilo. Krviprelievanie, masakry, žiaľ, bezmocnosť a hnev prežíva každý dôstojník, keď si uvedomí vlastnú neschopnosť chrániť mužov, ktorí zverili svoje životy do jeho rúk. Zmenil sa, pretože on je rodeným vodcom. Stará sa o iných ako nikto iný. Práve preto ho majú všetci tak radi. Možno pôsobí tvrdým dojmom, ale je to dobrák od kosti. Videl som, ako mu udalosti na Pyrenejskom polostrove zlomili srdce, Miranda. Videl som, ako sa ponáral do ťažostajnosti a otupenosti, aby unikol pred bolesťou, akoby bol veliteľom obyčajnej krvilačnej bandy. Pokúšal som sa v ňom udržať ľudskosť, chcel som, aby sa správal civilizovane, stále som mu vysvetľoval, prečo sa musí držať na uzde. Kvôli tomu voči mne zatrpkol.“ Pokrútil hlavou. „Ďahšie si plnil svoje povinnosti, ak voči bolesti otupel. Ako veliteľ pluku bol vynikajúci. Akoby sa narodil len kvôli tomu. Nepozná strach, nebojí sa ani diabla.“

„Videla som,“ prikývla.

„Po Badajoze som všetky tie hrôzy už jednoducho nemohol vydržať. Rozhodol som sa, že sa vzdám hodnosti v armáde a budem pracovať na ministerstve vnútra. Pokúšal som sa presvedčiť aj Damiena, aby odišiel so mnou, než ho to úplne zničí, ale nechcel o tom ani počuť.“

Strašne sme sa povadili. Ak si dobre pamätám, nazval ma vtedy zbabelcom za to, že som sa rozhodol odísť, ale to ma neodradilo. Kvôli vlastnému svedomiu som chcel slúžiť tam, kde by som mohol byť väčšmi užitočný. Ale odvtedy ma prenasleduje jedna dotieravá otázka: Nezhoršil sa Damienov stav preto, že som s ním nezostal?"

Lucien sa odmlčal a Miranda naňho šokovane hľadela.

„Veľmi dlho po tom," pokračoval po chvíli, „sa mi vyhýbal. Preto viem, ako dokonale sa dokáže uzavrieť pred ľuďmi, najmä ak ho má rád. A to je aj dôvod, prečo som sa rozhodol dať vám toto." Siahol do vrečka na kabáte a vybral z neho malý zhrdzavený kľúčik. Položil jej ho do ruky a zovrel jej okolo neho prsty. „Použite ho len v krajnom prípade."

Srdce sa jej takmer zastavilo, keď sa na kľúčik pozrela a potom uprela prekvapené oči na svojho spoločníka. „Od koho je ten kľúčik?"

Vyhol sa odpovedi s tajomným úsmevom. „Dôležité je, že vám venuje svoju pozornosť. To je pocta, aká sa nedostala žiadnej žene, s ktorou som ho videl. Ani jedna z nich neprejavila toľko odvahy a vytrvalosti ako vy, inak by sme tu nesedeli. Potrebuje vás, Miranda. Ste jeho posledná nádej. Ja som len jeho brat. Nemôžem preč urobiť to čo vy."

„Čo preňho môžem urobiť?" spýtala sa priškrteným hlasom.

„Ľúbte ho, chérie. Máte moje požehnanie." Naklonil sa k nej a pobožkal ju na čelo.

„Ďakujem, pane, ale nechápem, prečo to mám byť práve ja," namietla nešťastne. Zarazilo ho to, ale vydržala jeho zaľudovaný pohľad. „Veľmi dobre viem, kto som. Nie som vzdelaná ani kultivovaná ako dámy z londýnskej spoločnosti." Vstal a ľahostajným krokom sa pobral preč. Hľadela zaľudovane za ním. „Kam idete?"

Neodpovedal jej a kráčal ďalej. Aký zvláštny muž!

„Lord Lucien? Pokojte! Ako ho mám prinútiť, aby sa do mňa zaľúbil?"

Lenivo mávol rukou a pomaly mieril k otvoreným dverám. „To nechám na vás, Miranda. Nemienim tu sedieť len tak podaromnici a poľúvať vaše vyhovorky."

Pobíhlá za ním. „Ale čo sa stane, ak sa k nemu priblížim a on na mňa znova zaútočí? Povedala som i vám, čo sa stalo. Mohol ma zaškrtiť."

„Postavte sa mu na odpor," povzbudzoval ju. „Bojujte s tými démonmi, ktorí ho ovládajú rovnako statočne, ako Damien bojoval s Francúzmi. Vy ste veľká bojovníčka, Miranda. Vedel som to od chvíle, keď som uvidel po prvý raz. Tak bojujte, aby ste mi zachránili brata. Zabudnite v tomto boji na poľstnosť a vhodné správanie, tu platí len vaša odvaha. Všetko je dovolené!"

Plecia jej smutne ovisli. Nepomohol jej. „Nepoviete aspoň, ktoré dvere sa tým kľúčom dajú otvoriť?" „Prídete

na to sama, chérie. Ak po dom naozaj túžite, určite na to prídete." Odchádzal a za ním sa niesla ozvena jeho pobaveného smiechu.

Deviata kapitola

Keď konečne nastal Štedrý deň, lord Lucien navrhol, aby sa išli previezť na saniach a lepšie tak vychutnali sviatok. Chcel Harrymu ukázať slávnostnú výzdobu palácov v susedstve a na námestí James's Square. Vojvoda a vojvodkyňa sa k nim nepripojili, lebo chceli spolu s Belindiným otcom navštíviť doktora Alfreda Hamiltona.

Miranda sa zababušila do nového kabátu, natiahla si nové rukavice a potom sa už záprah so zvoniacimi roľníkmi na postroji rozbehol po ľadovce napadnutom bielym snehom.

Sane boli určené len pre šiestich ľudí, ale oni sa do nich natlačili ôsmi a so smiechom si podávali dookola karafy s prevareným vínom, aby sa zohriali. Večer bol tmavý, ale na čiernej zamatovej oblohe jasne svietili hviezdy. Lucien a Alice si posadili malého Harryho medzi seba. Lady Jacinda a Lizzie sedeli po bokoch temperamentného lorda Aleca a Miranda sa opierala o Damiena.

Keď prechádzali cez Hyde Park, Lucien umlával ich smiech a zakríčal na kočiša, aby zastal uprostred prázdneho parku.

V tej chvíli k nim doľahli nádherné tóny. Znelo to ako

chór anjelov, ktorý sa k nim niesol po zamrznutom jazere
Serpentine. Niekde sa konala vianočná omša. Dokonca aj
malý Hany zostal sedieť s doširoka otvorenými očami a
všetci v nemom úžase počúvali prekrásnu melódiu známej
vianočnej piesne.

Miranda mala pocit, že sa zastavil čas.

„Tichá noc, svätá noc, všetko spí, všetko sní..“

Kiežby tá chvíľa trvala večne! Nečakane ju ovládol
vzácný, ťažko zachytiteľný pocit, že do tejto rodiny patrí.
Pozrela na Damiena a prichytila ho, že na ňu hľadí.

„.... Sladký Ježiško spí, sní, nebesky tíško spí“

Siahla po jeho ruke. Stisol jej prsty a potom ju objal
okolo pliec a privinul bližšie k sebe, aby ju zahrial. Okolo
nich sa rozhostilo povznášajúce ticho a lahodné tóny sa
pomaly vytratili do temnoty.

Damien potichu prikázal koňšovi, aby išiel ďalej.

Jacinda sa túžobne zahľadela na zamrznuté jazero.
„Nesmieme zabudnúť prísť sa sem korčuľovať. Lizzie,
Miranda, čo keby sme sa išli v pondelok korčuľovať?“

Miranda sa vystrašene zachvela a pokrútila hlavou. „Ja
nie, ďakujem.“

„Prečo nie?“ protestovalo dievča. „Je to ohromná
zábava.“

„A aklovek sa vynikajúco rozhýbe,“ pridala sa Lizzie.

„Prečo to nechcete vyskúšať?“ spýtal sa Damien. Oči

mu žiarili srdečnosťou a šťastím. Nikto nenamietal nič proti tomu, že ju drží okolo pliec. Dokonca sa zdalo, že si to ani nevšimli.

Zachvela sa. „To naozaj nie je zábava pre mňa.“ Márne ju presviedčali, nepodarilo sa im prelomiť jej strach z vody.

Ľoskoro nato si obzerali svetelnú výzdobu paláca Apsley, potom paláca Buckingham a napokon paláca Carlton, ktorý patrilo princovi regentovi.

Keď sa vrátili domov, dali si v salóne punč a zostali tam, kým im pán Walsh neprišiel oznámiť, že sa podáva slávnostná večera. Dokonca si kvôli tej príležitosti zastrčil do gombíkovej dierky červený karafiát, ale ani ten nepridal jeho škrobeným spôsobom na srdečnosti.

Vojvoda s vojvodkyňou kráčali ako prví, za nimi nasledoval Lucien a Alice. Starý pán Hamilton ponúkol rameno slečne Jacinde, Lizzie šla s Alecom.

Damien ponúkol rameno Mirande, aby ju odprevadil na večeru. Nad hlavami im svietil rozžiarený luster a v izbe sa vznášala vôňa ihličia.

Miranda ešte nikdy nesedela za takým krásne a bohato prestretým stolom. Strieborné príbory, jemný porcelán, smotanovobiely damažkový obrus a vysoké biele sviečky, ktorých blikajúce plamene sa odrážali vo veľkých zrkadlách na stenách, umocňovali sviatočnosť večera.

Všetci sa pochytili okolo stola za ruky a vojvoda vyslovil pár slov vďaka za to, že Boh im v tento svätý

večer daroval svojho syna, že im doprial víťazstvo vo vojne, a za mier, ktorý konečne nastal po dvadsiatich vojnových rokoch. Napokon poľakoval aj za to, že sa na Vianoce po dlhom čase opäť stretla celá rodina.

Modlitba Mirandu dojala, hoci týchto ľudí poznala len pár dní. Zahľadela sa na svoj vyblýskaný tanier zo sèvreského porcelánu a potom uprela oči na Damiena, ktorý jej nežne stisol ruku.

Ona sama v duchu poľakovala Všemohúcemu predovšetkým za poručníka, ktorého pokladala za svojho strážneho anjela.

„A kiežby sa naše dieťaťko narodilo zdravé," dodala potichu vojvodkyňa.

„Amen," odpovedal jej manžel a naklonil sa k nej, aby ju pobožkal na líce.

„A nech Boh žehná Jacka, čo by bol kdekoľvek," dodala Jacinda a zádušne pozrela na bratov.

„Nech Boh žehná Jacka," opakovali za ňou Lucien a Alec, ale Róbert a Damien zostali ticho, len si vymenili pochmúrne pohľady.

Vojvodkyňa kývla sluhom a tí začali servírovať jedlo.

„Kto je Jack?" spýtala sa Miranda v rozpakoch.

„Náš brat," odpovedal jej Alec tichým hlasom. „Narodil sa hneď po Róbertovi."

„Nemohol byť dnes večer s vami?"

„Nežije v Anglicku," odpovedala Lizzie a varovne na ňu pozrela.

Pochopila, že sa nehodí rozprávať o ich chýbajúcom bratovi, a tak sa ďalších otázok vzdala a zapala sa venovať jedlu, ktoré bolo v ten večer mimoriadne bohaté aj na pomery Knightovcov. Uprostred stola hrdo trónila polievková misa. Z jednej strany bol obrovský pečený moriak v zelerovej omáčke, z druhej treska dusená na masle a pečený jahňací chrbát. Mäsová paštéta a bravčové filety zdobili koniec stola, za vrchstolom boli porcie vyprážaného hovädzieho jazyka, ktorý Miranda nemala rada, a dve pečené kurčatá s brokolicou. A to mal byť len prvý chod z troch.

„Po tejto večeri sa nezmestím ani do jediných nových šiat," vyhlásila so smiechom.

Potom nasledoval jablkový nákyp, sluky, ktoré boli na podnose naaranžované tak, akoby boli živé, jahňacie uši naložené v octe a galantína. Jeseter bol pripravený priam dokonale a rovnako chutný bol aj zajac na hríboch.

Do škoricou voňajúceho koláča zahryzla Miranda ľerí raz, ale nevládala ho už dojesť. Nemohla uveriť, že pred necelými dvomi týždňami mávala na večeru kus starého, obschnutého chleba a šálku vlažného čaju, aj to len za predpokladu, že ju z nejakého dôvodu nepotrestali.

Štyria livrejovaní sluhovia opäť pristúpili k stolu, odpratali z neho použitý riad, zmietli omrvinky a naplnili

Ľaše vínom. Obzerala si tváre za stolom, vrývala si ich do pamäti, plná vŕačnosti, a vychutnávala si nádherné pocity, ktoré jej sviatočný večer doprial.

S mimoriadnym nadšením si obzerala najmä Damiena a jeho vysokých, príťažlivých bratov. Hoci určitá podobnosť medzi nimi existovala, mätlo ju, že sa na seba nepodobali vôľšmi. Najstarší Róbert mal tridsaťpäť, uhľovoŕierne vlasy, ktoré už boli na spánkoch postriebrené šedinami, a prenikavé hnedé oči. Nebyť jeho prívetivého úsmevu, Miranda by sa určite cítila v jeho prítomnosti stiesnene. Nemusela vedieť vôbec nič o veľkosti jeho majetku, ani o tom, koľko poslancov v parlamente ho podporuje, aby vytyšila jeho moc. Len ňo sa však pozrel na manželku, každý si musel hneď všimnúť, že je do nej bláznivo zapúbený.

Potom uprela oči na lorda Aleca. Aký je to len roztopašník! V duchu pokrútila hlavou. Mala ho celkom rada, pretože mali podobné povahy. Obidvaja boli impulzívne stvorenia, ktoré túžili byť centrom pozornosti. Bol najmladším z bratov a Damien neraz spomínal, že ho pokladajú za miláika vyššej spoločnosti. Chápala prečo. Lord Alec vyzeral doslova strhujúco a bol si toho vedomý. Vyslovoval svoje názory s úprimnosťou a s pichavým humorom, a tak ako ostatní vyznávali módy obliekal sa do odvážnych kŕiklavých farieb. Husté zlatisté vlasy mu siahali až na plecia a obyčajne ich mal stiahnuté do chvosta.

Presne za takého muža pokladala Damiena v ten prvý večer, keď sa stretli - vyhľadával pôžitky, dobrodružstvo a napätie.

Cítila, že Alec si ju okamžite obľúbil, a vďaka svojmu šiestemu zmyslu vycítila, že sa jej ušlo veľmi zriedkavého privilégia. Keď sa ponúkol, že ju predstaví svojim priateľom, aby mala čo najviac príležitostí nájsť si manžela, Damien jeho ponuku energicky odmietol. Alec sa rozosmial. Vôbec nepochybovala o tom, že keď ten šarmantný mládenec necítil na sebe Róbertov prísny pohľad, premenil sa na požívateľného darebáka.

Napokon upriamila pohľad na Luciena. Ešte stále sa nestihla nasýtiť pohľadu naňho a na Damiena, tak veľmi ju fascinovala ich podobnosť. Keď boli každý sám, otáčali sa za nimi takmer všetky pohľady, pretože boli mimoriadne príťažliví, ale ak sa niekde objavili spolu, nikto nevedel odolať ich čaru. Vyzerajú, ako dvaja archanjeli, zamýšľala sa, kým sluhovia prinášali na stôl ďalší chod.

Túžila skúsiť niečo nové, a tak sa pustila do ochutnávania. Najprv si dala kúsok volského jazyka v červenovej ríbezľovej omáčke, potom frikase z rakov.

Damien sa napil vína a ukradomky pozoroval, ako vidličkou na ryby opatrne napichuje vyprážané ustrice. Ich chuť ju zaskočila. Plná rozpakov si servítkou utrela ústa.

„Čo je to?“ zašepkala zhnusené.

So šibalskými plamienkami v očiach jej pozrel do

taniera. „Len to pokojne zjedz.“

Poslúchla ho, hoci mala pocit, že sa do nej už vôbec nič nezmestí a že jej prasknú šaty.

Celkom na záver servírovali hrušky a ľínske pomaranče. Neodolala a ponúkla sa ešte aj z nich a potom sa nechala nahovoriť na citrónový zákusok.

„Jedného dňa sa všetci budeme za hriech obžerstva smažiť v pekle,“ vyhlásila kajúcne Jacinda a s povzdychom sa odtlačila od stola.

„Nuž, musím priznať, že ja tento hriech vôbec nečutujem,“ zasmial sa doktor Hamilton.

Napokon sa dámy vzdialili do Salonika, zatiaľ čo muži zostali pri stole, aby si zapálili a dali pohár portského.

„Nebuďte dlho,“ prikázala vojvodkyňa manželovi, otcovi a trom švagrom. „Budeme rozbaľovať darčeky.“

„Rozkaz, madam,“ zavtipkoval Róbert a sprisahanecky na ňu žmurkol.

Miranda kráľala za Alice a nenápadne sa obzrela na Damiena. Opäť ho pristihla, že na ňu upiera pohľad. Zračila sa v ňom nielen neha, ale aj ostražitosť. Potom sluha zatvoril za dámami dvere.

Toto bola chvíľa, na ktorú Damien čakal, kvôli ktorej sa zadŕžil. Chvíľa, keď mohol konečne Mirande ukázať, že sú na svete ľudia, ktorí ju majú radi. Odteraz o tom už v žiadnom prípade nebude môcť pochybovať. Kým si ostatní

vymieľali darčeky, tvárila sa čo najnenápadnejšie, čo bolo pre ňu celkom netypické. Zvesené plecia, nervózne ruky zložené v lone, každý kúsok jej tela prezrádzali nepokoj, s ktorým ošakávala, kedy sa začne zábava. Bolo zrejmé, že sa tu znovu cíti ako votrelec. Vybral sa k nej, chytil ju za obidve ruky, zdvihol ju z kresla v kúte a viedol ju do stredu miestnosti.

„Poč, niečo pre teba mám.“

Líca sa jej okamžite sfarbili rumencom. „Damien... chcem povedať lord Winterley - to ste nemali.“

„Odteraz Damien,“ opravil ju, ignorujúc skutočnosť, že ich všetci poúúvali. „A teraz si sadni.“

Uprela naňho nervózne, ale zbožňujúce oči a sadla si na pohovku.

„Najprv toto,“ podal jej malé zamatové puzdro. Neisto naňho pozrela. „No tak, rozbať to,“ povzbudzoval ju tichým hlasom.

Otvorila puzdro a úctivo sa zahľadela na medailu pluku, na ktorej bolo napísané venovanie majorovi Jasonovi Sherbrookovi. Bola mu udelená za udatnosť v bitke pri Busacu.

Zdvihla pohľad a jej zelené oči boli plné jagavých sĺz. „Ďakujem.“

„Jason chcel, aby si ju po jeho smrti mala ty... Takto nám bude bližšie,“ dodal potichu.

Prikývla a niekokoľkokrát zažmurkala, aby potlačila slzy.

„Zdá sa, že je tu ešte zopár darčiekov, o ktoré sa neprihlásil majiteľ," pokračoval Damien.

Podozrievalo naňho zazrela a on sa na ňu potmehúdsy usmial. Vôbec si neuvedomovali, že v miestnosti nie sú sami.

Lucien a Alice jej darovali krásny stolík potiahnutý kožou a vybavený sadou navštíveniek, listovým papierom, modrým atramentom a kvalitnými perami. Bel jej darovala náhrdelník z perál a náušnice. Lizzie povyšivala jej monogramy na tri bielučkú vreckovky. Jacinda jej venovala vejár do opery, ktorý bol zdobený perličkami a v rúčke bol zastrčený malý divadelný ďalekohľad. Alec ju obdaril rukávnikom zo sobolej kožušiny, posledným výkrikom londýnskej módy. Ďalší hermelínový dal Jacinde a rukávnik z bieleho králiku dostala Lizzie. Dokonca aj pán Hamilton jej priniesol darček. Venoval jej knihu od sira Waltera Scotta, podpísanú samotným autorom, ktorý neraz vešerieval pri Róbertovom stole.

Napokon jej Damien podal papier poskladaný do trojlístka a zapečatený kvapkou červenej vosku a s odtlačkom jeho pečatného prsteňa.

Ruky sa jej triasli, keď ho otvárala a čítala jeho obsah. S doširoka roztvorenými očami vyhrkla: „To nie je pravda."

Usmial sa.

„Čo je v tom liste?" vykrikla Jacinda nedomakavo.

„Damien mi kúpil čistokrvného koňa!" zvolala a vyskočila na rovné nohy.

„Pochádza z vynikajúceho chovu," žiaril. „Je to hnedá kobyľa, vysoká šesť stôp z Eclipsovho chovu. Je veľmi pokojná a pohybuje sa ladne ako sen. Dovezú ju hneď po Vianociach. Dúfam, že dovtedy úspešne zložíš skúšky na Apple Jackovi."

„Ach, Damien, nemôžem tomu uveriť!" Vyskočila, vrhla sa mu okolo krku a mocne ho objala.

Jednou rukou ešte stále okolo jeho pliec sa otočila so slzami v očiach k ostatným. „Neviem, čo mám povedať. Nie som si istá, že môžem prijať také krásne dary, ale ak mám byť úprimná, nedokážem ich odmietnuť. Ešte nikdy v živote som nemala takéto nádherné Vianoce. Neviem, ako sa vám mám poďakovať. Prijali ste ma medzi seba. Všetci ste ku mne veľkorysí, štedrí a neobyčajne milí. A ja vám nemám čo dať..." zmlkla a od dojatia jej vyškli slzy. Ostatní na ňu dojata pozerali.

Damien sa potichu zasmial a privinul si ju k sebe. „No tak, Miranda, nikto z nás nemal v úmysle rozplakať sa."

„Prepáčte," vzlykala. Usilovala sa potlačiť slzy a pokúsila sa o úsmev. Pozrela na Róberta. „Vaša milosť, môžem vás poprosiť o láskavosť?"

„O čo ide, slečna FitzHubertová?"

Vyslobodila sa z Damienovho objatia a ponáhľala sa k jeho staršiemu bratovi. Keď mu niečo zašepkala do ucha,

usmial sa.

„Vynikajúci nápad, drahá Miranda. Ktorý tón?”

„Tón C, prosím.”

„Výborne. Milá rodinka, chcel by som vám oznámiť, že slečna FitzHubertová nám zaspieva ako prejav svojej vďaka pieseň,” oznámil veselo a vstal.

Všetci nadšene privítali jej návrh a Róbert ju odprevadil k svojmu krídlu.

„Dúfam, že sa vám moja pieseň bude páčiť. Nie je to vela, ale je to to jediné, čo mám,” vyjachtala v rozpakoch. Líca mala pritom takmer rovnako červené ako karmínovočervené ruže naaranžované vo váze na klavíri.

Kým Róbert hral úvodné tóny, Damien ju oparené pozoroval. Bol unesený jej milou tváričkou a rozžiarenými očiami. Nikdy v živote nevidel krajšie dieťa, nikdy mu žiadna žena nebola drahšia. Skúsenosti, ktoré získala ako Snehulienka v divadle, sa jej teraz ohromne zišli. S pokojnou sebaistotou sa postavila ku klavíru a spustila kresťanskú hymnickú pieseň čo je to za dieťa, ktorú spievala na melódiu známej piesne Zelené núčavy, ktorej autorstvo sa pripisuje samotnému kráľovi Henrichovi VIII.

Damien takmer pukol od návalu pýchy a vychutnával jej sýty, mäkký alt presne tak ako v ten prvý večer v Pavilóne.

Keď pieseň doznela, rodina zostala niekoľko sekúnd

sedie potichu, akoby im poľarovala. Ale Damien si vzápätí spomenul na koketné slová, ktoré mu vrhla do tváre, keď sa neskôr stretli: Dokonca ste mi ani neľieskali!

Zo zadnej časti miestnosti začal pomaly tleskať.

Miranda zdvihla hlavu a stretla sa s jeho rozžiareným pohľadom. Potom sa poobzerala okolo seba a šťastná sa prudko začervenalala, keď sa ostatní pridali. Potlesk mal na ňu ohromujúci účinok. Damienovi sa zdalo, že podrástla o niekoľko palcov rovno pred jeho očami.

„Bolo to krásne!“ vykrikla Alice.

„Máte nádherný hlas,“ pridala sa Bel.

„Bravo!“ pľekľikoval Alec ostatných a usmieval sa na Damiena v obdivnom úžase nad jej talentom.

„Ste veľmi láskaví, naozaj,“ uklonila sa Miranda a vrátila sa na svoje miesto. O chvíľku ale musela vstať a pridať ďalšiu pieseň.

Bola už polnoc, keď sa Miranda pobrala spať. Bola priam opitá šťastím. Zasnene si vyberala z tmavých vlasov hrebene a sponky a kým jej komorná rozopínala večerné šaty, pridŕžiavala si vlasy dohora. Potom si natiahla nočné košeľu a spokojne zažívala.

Boli to najkrajšie Vianoce v jej živote, ale nielen kvôli tomu, že ju členovia rodiny Knightovcov zahrnuli darmi. Najkrajším darom bola skutočnosť, že vynaložili takú veľkú snahu, aby sa cítila ako člen rodiny, aby mala pocit, že k

nim patrí.

Od smrti rodičov bola len nechceným dieťaťom a ešte nikdy nezažila taký pocit spolupatričnosti. Určite nie v Yardley. Kiežby to tak zostalo navždy!

Slúžka sa jej uklonila pri dverách a pobrala sa na odchod. Miranda jej zaželala šťastné Vianoce a dobrú noc. So závažným pocitom pohody a šťastia si sadla na postel a zatvorila na chvíľku oči, spokojne sa usmievajúc.

Nemôžem uveriť tomu, že mi naozaj kúpil koňa.

Otvorila oči a uprela zrak na grafický list, ktorý mu kúpila. Boli na ňom pretekárske kone. Ovinula ho zelenou stužkou, ktorú zviazala do mašle. Bola to taká maličkosť, že sa mu ho hanbila dať pred ostatnými. Zamyslene si hrýzla spodnú peru a dlho hľadela na dvere spálne. Potom sa rozhodla, že mu ho odnesie do izby, skôr než príde hore. Veľ mu sľúbila, že ho prekvapí.

Prešla k toaletnému stolíku, zdvihla darček a na chvíľu zaváhala. Zobrala do ruky kľúč, ktorý jej dal včera lord Lucien, vykradla sa z izby a potichučky sa zakrádala po chodbe, počítajúc dvere. Pred pár dňami si všimla, ktorá izba patrí jej poručníkovi: bola to prvá za rohom a od jej izby ju delilo osmoro dverí.

Hoci mala na nohách papuše, mramor ju chladil a tak kráčala po hrubom perzskom koberci po strede chodby. Na dlhej, matne osvetlenej chodbe kde tu horeli sviečky a blikotali v prievane. So zvitkom v jednej ruke a kľúčom v

druhej sa prikradla k dverám Damienovej izby a potichu vkľzla dnu.

V striebriстом mesačnom svetle toho večia nevidela, ale podľa toho, čo sa jej podarilo rozoznať, bolo jeho malé kráľovstvo zariadené priam sparťanský jednoduchô, najmä v porovnaní s prepychom v ostatných miestach paláca.

Položila darček na jeho vankúš a potom chvíľu hľadela na jeho posteľ s túžbou, ktorá jej rozochvela celé telo. Bože, ako jej chýbali jeho bozky!

Pozrela na malý kľúčik v ruke, potom prešla po špičkách k ďalším dverám a skúšala ho strčiť do zámku.

Bol príliš malý.

Zamračila sa. Odkiaľ je ten kľúč? Znova sa kradmo poobzerala po Damienovej izbe a snažila sa zabudnúť na skutočnosť, že strká nos do cudzích vecí. Všimla si jemne vypracovanú mahagónovú kazetu položenú na skrinke a vložila kľúč do zámku.

Bol príliš veľký.

Odrazu ju prekvapil výbuch mužského smiechu, ktorý k nej doľahol spod Damienovho okna. Za ním nasledoval bojový pokrik a štekot psov.

Čo sa tam, preboha, deje? zvrátila zmätene hlavu. Znelo to, akoby dom prepadla tlupa divochov.

Vedela, že musí z izby zmiznúť, skôr než ju tam niekto pristihne, ale roztopašné výkriky ju neodolateľne priťahovali

k oknu. Keď vykukla spoza závesu von, od údivu takmer spadla z nôh.

Dobrý Bože, vari sa pomiatli? Nedokázala uveriť vlastným očiam.

Medzi štyrmi bratmi sa rozpútala na dvore hotová snehová bitka. Bežali dolu z terasy za lordom Alecom, ktorý bol podlá všetkého iniciátorom, a jačali ako divoši. Schovávali sa pred snehovými guľami poza stromy a preskakovali živý plot. Správali sa roztopašné ako malí chlapci, dokonca si neobliekli ani kabáty. Snehové gule lietali sem i tam. Najprv si myslela, že Róbert a Alec bojujú proti dvojčatám, ale čoskoro si uvedomila, že každý z nich bojuje sám za seba. Po celý ten čas vojvodove psy štekali a skákali okolo nich, vrteli chvostami a pokúšali sa chytiť snehové gule do papuli.

Bez akéhokoľvek upozornenia sa Alec vrhol s bojovým pokrikom na Luciena a zvalil ho do snehu. Kým sa gúľali po zasneženej zemi, Róbert sa pokúsil zabrániť Alecovi vo víťazstve tým, že mu napchal sneh za golier. Damien sa so smiechom vrhol na pomoc najmladšiemu bratovi a odrovnal Róberta podrazením nôh. Vojvoda s výkrikom spadol do snehu, ale potom sa všetci opäť postavili na nohy. Znova rozvírili sneh a ich šarvátka sa presunula za roh paláca, kde ich už nemohla vidieť.

Keď sa jej stratili z očí, niekedykokrát udivene zažmurkala. Klamali ju snáď vlastné oči? Buď v nich

sviatová nálada Vianoc prebudila nezbedné deti, alebo sa všetci zbláznili. Oni jej svietili a srdce tancovalo od radosti. Keď zdvihla pohľad k novej oblohe, neželala si nič iné len získať Damienovu lásku a môcť navždy patriť do tejto veselej rodiny.

Potichu vyklzla z izby, vrátila sa do svojej spálne a spokojne sa v posteli skrútila do kľbka. Od smrti rodičov sa ešte nikdy necítila tak bezpečne a ešte nikdy nemala taký prenikavý pocit, že ju majú všetci radi.

Palác Hollandovcov v Kensingtone bol veľkolepou stavbou z obdobia kráľa Jakuba. Postavili ho z tmavohnedej pálenej tehly a celý bol lemovaný bielym múrom. Kvôli vianočnému plesu vyzdobili dom girlandami z kvetiny, lampiónmi, stužkami a maslami. Keď ho Miranda pozorovala zo záhrad rozprestierajúcich sa okolo paláca, pripadal jej ako vyzdobený medovníkový domček. Červené saténové večerné šaty jej priniesli len hodinu predtým, ako nastúpila do koča a pobrala sa na svoj prvý ples v živote.

Keď koč hrkotal po ceste osvetlenej lucernami, Damien a Róbert debatovali o politických názoroch ich hostiteľov, pretože lord a lady Hollandovci boli prívrženci whigov, zatiaľ čo Damien bol zarytý torryovec. Našťastie, členovia opozičných politických strán sa bez problémov stretávali na spoločenských podujatiach, pretože aj napriek rozdielnym politickým názorom ich spájalo výsostné postavenie v

spoločnosti.

Keď vyleštený čierny koň Knightovcov zastal pred vchodom paláca Hollandovcov, kde vládol úplý ruch. Miranda uprela pohľad na Damiena. Vyobliekaný v červenej uniforme jej pripadal neodolateľne príťažlivý. Kým jej pomáhal z koňa, srdce jej búchalo jednak od radosti, jednak od strachu, že sa dopusti nejakého faux pas. Potom ju sprevádzal k veľkolepému vchodu. Vojvoda s vojvodkyňou kráčali pred nimi.

Nemohla uveriť, že ona - sirota a rebelka zo školy v Yardley - kráča na bál londýnskej spoločnosti. Zakrútila sa jej hlava, a tak sa pevnejšie chytila Damienovho ramena, aby náhodou nezakopla.

S doširoka otvorenými očiami a opakujúc si pravidlá spoločenského správania vkročila do preplnenej vstupnej haly, kde sa zhromažďovali hostia. Keď odovzdávaly kabáty, klobúky, plášte alebo štóly sluhom, jeden hého veselo zdravili. Niektoré dámy sa posadili na stoličku pri stene a namiesto teplých topánok si obúvali elegantné tanečné čižmy. Pomedzi hostí chodili livrejovaní sluhovia a každému hosťovi podali šálku lákavo voňajúcej polievky alebo punču, aby sa zahriali a nevstupovali do plesovej miestnosti s červenými nosmi.

Miranda dovolila jednému zo sluhov, aby jej odniesol kožušinou lemovaný plášť a luxusný rukávnik, ktorý dostala od Aleca na Vianoce. Potom nasledovala vojvodkynin vzor

a vzala si šálku s polievkou. Pár razy si z polievky roztržito odpila, potom ju odložila a nervózne prikývla, že môžu ísť do tanečnej sály.

Keď vstúpili, predstavili ich zhromaždeným hosťom. Zvuk ich mien prehlušil hudbu komorného orchestra i hluk slávnosti, ktorá sa už pomaly rozbiehala. Za celých devätnásť rokov svojho života si Miranda nepripadala hrdšia než teraz, keď ju uviedli do rozľahlej plesovej siene v sprievode vznešenej vojvodkyne.

Dlhú galériu zdobili girlandy zo zelených vetvičiek a na ozdobne vyrezávaných dverách a lustrach viseli konáriky imela.

Za oknami klesali k zemi snehové vločky. Ľloveku pripomínali cukrovú polevu na veľkolepej torte postavenej na krištáľovej mise tróniacej uprostred bohato prestretého stola.

S Róbertom a Damienom v päťách viedla vojvodkyňa Mirandu k hostiteľke, barónke HoUandovej. Bola to zavalitá žena s tmavými kučerami a hnedými očiami, ktoré žiarili túžbou podpichovať. Keď sa k nej blížili, Miranda zašula, ako sa nejakému hosťovi chváli, že spolu s manželom poslali Napoleonovi do vyhnanstva na Elbu dva tucty fliaš džemu a dve škatule s knihami. Spýtavo pozrela na Damiena. Nevšimol si jej pohľad, ale aj tak vedela, že zašul jej slová, pretože v jeho očiach sa zjavilo podráždenie.

Keď sa lady Hollandová otočila od svojho hosťa, aby ich privítala, vojvodkyňa jej predstavila Mirandu. Miranda sa uklonila a poďakovala barónke za pozvanie. Barónka si ju zvedavo obzrela, prikývla a začala sa rozprávať s Hawkscliffovcami. Práve vtedy sa k nim priblížili lord Lucien s manželkou.

Keď sa novomanželia pozdravili s hostiteľkou, všetci štyria sa pobrali preč od smejúceho sa hlúpika, ktorý sa zhromaždil okolo lady Hollandovej. Dvojčatá obstúpil dav známych, ktorí sa chceli s nimi pozdraviť. Miranda stála vedľa Damiena a snažila sa netváriť príliš vystrašené. Bolo by bývalo ľahké nadviazať konverzáciu s niektorými ľuďmi, ktorých jej v rýchlom slede predstavovali, ale desila sa predstavy, že by sa mohla prehrešiť voči etikete. V žiadnom prípade nechcela spôsobiť svojim ochrancom nepríjemnosti ani ich priviesť do rozpakov.

„Griff!“ vykrikol zrazu Lucien a zamával rukou ponad hlúpik, ktorý ich obklopoval, aby upútal pozornosť vysokého, príťažlivého muža, oblečeného do jadiernej a bielej, a zavolať ho do ich stredu. „Pane Bože, Démon, pozri sa, kto tu je!“ objal jednou rukou muža, ktorému husté hnedé kučery padali do očí. Mal príťažlivé črty tváre a smejúce sa hnedé oči. „Nemôžem uveriť vlastným očiam!“

„Dobrý Bože, Ian, si to naozaj radostným prekvapením vykročil a potriasol si s mužom ruku.“

„Strašne dávno sme sa nevideli, gratulujem ti k titulu, Damien - nebo povedaš lord Winterley?"

Damien sa uškrnul.

Šarmantný muž sa s poloúsmevom otočil k Lucienovi. „Ospravedlňujem sa, že som nemohol prísť na tvoju svadbu, kamarát. Až dnes som sa vrátil z Viedne."

„V tomto ročnom období si zdolal Alpy? Cesta po pevnine musela byť hotovým peklom."

„Zamrznutým peklom, aby som sa vyjadril presnejšie," pokrčil ich priateľ plecami. „Nemal som na výber. Ochorel mi syn."

„A Catherine sa o neho nemohla starať bez teba?" uškrnul sa Damien plný pochopenia.

Lucien sa preškol. „Odpusť bratovi jeho netaktnosť, Ian. Zdá sa, že mu to ešte nikto nepovedal, že, lady Griffithová pred dvomi rokmi zomrela."

Miranda i Alice sledovali ich rozhovor s rozšírenými očiami, ale záblesk bolesti v hnedých očiach príťažlivého muža bol len krátky.

Damien sa zahanbil za svoju chybu. „Griff, je mi to veľmi ľúto. Nemal som tušenia -"

„To je v poriadku," prerušil ho muž. „Bol si preč, bojoval si za vlasť."

„Čo sa stalo?" spýtal sa plný rozpakov Damien. „Ochorela?"

„Zomrela pri pôrode," odpovedal mu, potom sa napil vína a začal sa obzerať po sále. Sklzol očiami po Alice a zahľadel sa na Mirandu. Pokojne opätovala jeho pohľad.

„Dúfam, že tvoj syn už vyzdravel? Čo mu bolo?" spýtal sa Lucien opatrne.

Na mužovej tvári sa objavil úsmev. „Osýpky. Už sa má lepšie, ďakujem. Ale hádam by už stačilo tých pochmúrnych rečí. Radšej mi povedzte, komu patria tieto nádherné stvorenia."

„Toto je moja manželka Alice," obrátil sa Lucien s neskryvanou hrdosťou k drobnej blondínke po svojom boku. „Miláčik, dovol, aby som ti predstavil nášho priateľa z detstva Iana Prescottta, lorda Griffitha. Jeho rodina po celé storočia vlastnila majetok, ktorý susedí s našim palácom."

Lord Griffith sa uklonil: „Teší ma, madam. Určite vám nemusím hovoriť, že ste sa vydali za vynikajúceho muža."

Alice sa naňho usmiala a potom s hrdosťou pozrela na manžela. „Ale máva aj svoje slabé chvíľky."

„A čo vy, monsieur gróf?" obrátil sa k Damienovi s dobromyseľným podpichnutím. „Toto je vaša nevesta? Keďže som ešte nedostal pozvanie na svadbu -"

„Ale kdeže! To je moja chovanica, slečna FitzHubertová. Je to neter jedného z mojich priateľov-spolubojovníkov, ktorý nedávno tragicky zahynul. Slečna FitzHubertová, dovoďte, aby som vám predstavil lorda Griffitha. Ako už

povedal Lucien, ako deti sme sa počas dlhých letných dní spoločne s týmto mladíkom túlili po kopcoch na severe Anglicka."

Lord Griffith sa uklonil. Neunikol jej záujem v jeho očiach. „Slečna FitzHubertová, je mi naozaj ľúto, že ste utrpeli takú stratu."

„Mne je rovnako ľúto, že vy ste stratili manželku. Som rada, že som sa s vami zoznámila, pane." Miranda sa spôsobne uklonila.

Potom sa k nim pridala vojvoda s manželkou. Róbert pozdravil lorda Griffitha s rovnakým nadšením, aké prejavili dvojčatá. Predstavil ho manželke a potom sa spolu s Alice chopili príležitosti zobrať záležitosť do vlastných rúk.

„Vy môžete pokojne spomínať na výstrelky mladosti, ale my ideme predstavovať slečnu FitzHubertovú hosťom," vyhlásila Alice a uchopila Mirandu pod pazuchu.

„Užite si to," usmial sa Lucien.

„A správajte sa slušne," napomenul ich Damien.

Celú nasledujúcu hodinu Alice a Belinda predvádzali Mirande, ako sa má správať vo vysokej spoločnosti. Ako talentovaná herečka sa celkom vžila do novej úlohy. Zo začiatku musela využiť zručnosti, ktoré získala v divadle, aby zakryla nervozitu, ale s dvomi patrónkami, ktoré neustále stáli po jej boku. Obstála vo svojej úlohe veľmi dobre. Oprávnené sa obávala, či ju londýnska smotánka prijme medzi seba. pretože bola nemanželským dieťaťom

a aristokraticky pôvod mala len po otcovi, ale stretávala rudí, ktorí pri zmienke o jej otcovi lordovi Hubertovi úctivo prikyvovali hlavou. Správala sa s takou zdržanlivosťou, že keby ju bola videla slečna Brocklehurstová, určite by ju nespoznala.

Užavilo sa jej, keď napokon oznámili prvý tanec. Otočila sa a srdce jej poskočilo, keď videla Damiena kráčať pomedzi dav rovno k nej.

„Po“, prikázal jej, keď pristúpil k nej a podal jej rameno.

„Chceš so mnou tancovať?“ vyhrkla udivene, zatajaným dychom.

„Je to len formalita,“ schladil jej nadšenie. „Nikto iný sa ňu neodváži požiadať o tanec, kým to neurobím ako prvý. A okrem toho sa mne a Lucienovi zavesila na päty lady Hollandová a spustila ódy na svojho drahého priateľa Napoleona. Nemohol som to už počuť,“ hundral nahnevane popod nos.

Odviedol ju na parket a zoradili sa podľa predpísaného poriadku pri štvorylke, dámy oproti pánom. Všetky figúry vykonával s takou presnosťou, akoby bol na vojenskom cvičení.

Miranda sa usmievala na Damiena a zakaždým, keď sa pri tanci znova stretli, pokúšala sa vylúdiť úsmev aj na jeho tvári. Vložila ruky do jeho dlaní a otočila sa s ním v strede. Potom ju pustil a obidvaja sa vrátili na svoje

miesta. Tam vyčkávali na ďalšiu figúru a s radosťou pozorovali ostatné páry, ktoré tak ako oni uprostred parketu predvádzali ladné tanečné figúry, potom sa vracali na svoje miesta a zamiešali sa medzi stojace dvojice.

Tanec pokračoval. Teraz tancovali so svojimi susedmi, Lucienom a Alice. Krútili sa v tvare štvorcípej hviezdy spolu a napokon sa znova stretli vo dvojici v efektnej točivej figúre.

Miranda nevnímala vôbec nič okrem Damiena a po celý čas hľadeli jeden druhému do očí. Na sekundu sa jej zazdalo, že svet je od nich vzdialený celé míle. Existoval len jeho dotyk, jej ruka v jeho dlani a spomienka na to, ako ju objímal, hladkal, skúmal jazykom jej ústa počas najintímnejšieho bozku, aký kedy zažila. Potom sa tá ľaravná chvíľa skončila a museli sa vrátiť na svoje miesta v rade oproti sebe.

Neskôr tancovala dvakrát s lordom Griffithom, a potom s lordom Alecom, ktorý sa objavil neskoro, ako to bolo medzi mladíkmi v móde. Zoznámila sa aj s niekoľkými dôstojníkmi z regimentu, v ktorom slúžil jej strýko. Zo všetkých síl sa pokúsila vykúzliť na tvári úsmev, keď natrafila na dvoch mladíkov, ktorí sa jej ponáhľali na pomoc po incidente na ulici Bond Street a v divadle Drury Lane sa jej predstavili ako Ollie Quinn a Nigel Stanhope.

Keď ju požiadali o tanec, nevedela si vymyslieť slušný spôsob ako ich odmietnuť, a to aj napriek tomu, že

zavalitý Ollie neprestával neslušne vyvaňovať oči na jej prsia. Ale to ju ani zďaleka nerozladilo tak, ako keď videla Damiena tancovať s inými dámami, hoci to bola jeho povinnosť. Chápala, že sa nemohol zachovať ináč, pretože by sa to pokladalo za neodpustiteľný prehrešok, ale aj tak ju zhrýzala žiarlivosť.

Napokon sa jej podarilo uniknúť pred tými dotieravými tak, že prijala Alecovo pozvanie a spolu s ním a lordom Griffithom odišli do jedálne, aby sa občerstvili. Tehotná vojvodkyňa bola už tam a ochutnávala jedlá z bohatej ponuky. Lucien a Alice ešte tancovali.

Miranda sa pridala k vojvodkyni a na jej naliehanie po prvýkrát v živote ochutnala ananás. Exotické ovocie, dovezené z nejakej tropickej krajiny, bolo v tej sezóne vrcholom extravagancie a symbolom pohostinnosti. Zanietená sa rozplývala nad šťavnatým ovocím, až kým sa lord Griffith, ktorý ju po celý čas so záujmom pozoroval, nezačal otvorene vysmievať jej nadšeniu. „Kde vás vlastne Damien objavil?“ spýtal sa s narastajúcim záujmom neobyčajných hnedých očiach.

„To vám nikdy neprezradím,“ odpovedala mu so šelmovským úsmevom a potom sa otočila k stolu, aby si prezrela delikatesy prestreté na stole. „Nedáte si niečo aj vy, pane? Ako dokážete odolávať takým pochúťkam? Všetko to vyzerá veľmi lákavo a určite je to chutné.“

„Verím,“ zahľadel sa so žiadostivým pohľadom na ňu.

Alec stál bokom a hŕadel raz na lorda Griffitha, raz na ňu. Potom zdvihol oboĽie a schvalujúco kývol hlavou. Miranda sa zaĽervenala, vyĽítavo naňho zazrela a všetku svoju pozornosť zaĽala ostentatívne venovať jedlu. Celý deň takmer niĽ nejedla, pretože pred plesom ju zhrýzala nervozita, ale teraz, keď všetko išlo ako po masle, zaĽalo ju jedlo lákať.

A malo ju ňo - na provizórnych stolíkoch bolo pripravené množstvo mlieĽnych koktailov, rôsolov, želatínových zákuskov, vynikajúci vianoĽný puding, nekoneĽné množstvo zákuskov, podnosy s chrumkavými keksami, slávnostné jablkové a pomaranĽové irojhrawy, nepreberné množstvo mäsových paštét a aspikov, ktoré boli nachystané pre tých, ňo zatúžia po obĽerstvení.

Lord Griffith odišiel, aby prehodil pár slov so skupinkou, ktorá práve vošla a zdravila ho mávaním.

Miranda sa pustila do mandlového pudingu. Práve keď dvíhala lyžiĽku s pochúĽkou k ústam, potĽapkal ju niekto po pleci. OtoĽila sa. Prelaknuto vypleštila oĽi a prudko zbledla. Pred ňou stál dôstojník kavalérie s rovnými, pieskovohnedými vlasmi, vyobliekaný v parádnej uniforme. Vysoké lícne kosti sa zužovali do špicatej brady. Na odutých perách mal ešte stále ten chlapĽenský úškrn, ktorý si tak dobre pamätala, ale tmavozelené oĽi boli oveĽa tvrdšie.

„Trick!“ vydýchla.

„Ahoj, chrobákik," nadvihol oboje do ironickej krivky.

Kedysi jej ten pohľad rozbúchal srdce, ale teraz jej pripadal vyumelkovaný. Prekvapene naňho hľadela. Nemohla uveriť, že jej bývalý priateľ sa premenil na takéhoto zhýralca. Vlasý mal mastné a rozstrapatené. Páchol z neho alkohol a viditeľne sa potácal.

„Bože, neviem sa na teba vynadávať. Kedy sa z teba stala takáto kráska? Kde si sa naučila tak božsky tancovať? Ako to, že si taká nádherná?" lichotil jej, sťažka ovládajúc jazyk.

„A ty by si sa mal oholiť," odvrkla a bojovne si skrížila ruky na hrudi.

So smiechom sa dotkol pichľavého strniska na brade. „Už dva dni som nebol doma. Chodím z jedného veľierka na druhý. Po robíš v Londýne, tak ďaleko od Birminghamu, kde sme si spolu užívali?" venoval jej opitý úsmev, pri ktorom jej úzkosťou zmeravelo celé telo. „Dúfam, že si na naše dôvernosti nezabudla."

Prudko sa začervenal a odvrátila sa od neho. „Prosím ňu, ml!"

„Nemusíš byť kvôli tomu v rozpakoch, chrobákik. Dobré si si strážila svoju poctivosť. Boh vie, že som vyskúšal všetko okrem násilia."

Odvrátila sa od neho. Znova prežívala staré sklamanie a hnev. „To si naozaj urobil! Dokonca si mi sľuboval manželstvo."

„Bol by som ti sľúbil ľokoľvek, len aby som ti mohol vyhrnúť sukne. Lenže vtedy som bol mladý a hlúpy.“

„Ja tiež," zašepkala.

Nadvihol obočie, znechutene na ňu pozrel a potom sa začal pohojdávať na nohách s opitou, arogantnou trúfalosťou. „Určite si vedela, že ma nemôžeš brať vážne, Miranda. Vedela si, že odchádzam do vojny. Nehovor mi, že sa ti to nepáčiilo.“

Dodala si odvahy. „Naša známosť sa už dávno skončila.“

„Ale, ale, aká fajnovka sa zrazu z teba stala!" Schmatol ju za rameno a prinútil ju zostať stáť. „Si vari pre mňa pridobrá?"

„Vždy som bola. Pusť ma!"

„Nepustím. Možno si teraz nóbl, ale ja si ňa pamätám z čias, keď si bola len o málo lepšia ako sedliacka. Musíš pripustiť, že sme si spolu užívali. Čo by si povedala na malé rendezvous, aby sme si zaspomínali na staré časy?"

„Až naprší a uschne." Mrazivo pozrela na jeho ruku v bielej rukavici, ktorou jej zvieral rameno. „Pusť ma, Trick. Zahrávaš sa s vlastným životom.“

Pohľadavo sa zasmial. „Pokiaľ si pamätám, tvoj strýko nepredstavoval žiadnu hrozbu ani vtedy, keď som mal ruku na ovela intímnejšom mieste tvojho tela, tak prečo..." Jeho vystatovačné slová stíchli a prudko zbledol. Pustil jej

rameno, o krok ustúpil a upieral oči na niekoho za jej chrbtom.

„Miranda, drahá, nechcela by si ma predstaviť svojmu priateľovi?”

Nesmierne sa jej uľavilo, keď začula Damienov hlas. Obzrela sa ponad plece a uvidela ho stáť rovno za sebou. Telo mal napäté a pripravené na boj, ale skôr než sa stihla zľaknúť, že dôjde k násiliu, Damien zvolil inú taktiku.

Pristúpil k nej tak blízko, že sa ich telá dotýkali, a protektorsky sa k nej naklonil. Jednou rukou ju objal okolo pásu a druhou rukou zovrel jej prsty. Zľahka sa perami dotýkal jej spánku ako najoddanejší milenec. Pri tom ani na sekundu nespustil z Trieka oči. Sršal z nich hnev a neveštili nič dobré.

Miranda stála v objatí svojho poručníka. Jeho správanie ju udivilo, ale nezakrytá manifestácia, že mu patrí, ju vzrušovala. „Pane, toto je kapitán Patrick Sledell z Jedenásteho jazdeckého oddielu. Určite si spomínate, že som vám o ňom rozprávala.”

„Tak toto je ten Trick?” premýšľal nahlas. Tón jeho hlasu bol podozrivo milý. Hľadel na mladého muža, akoby si prezeral pod mikroskopom hmyz, ktorý má v úmysle rozmliaždiť podošvou.

„Triek, toto je môj nový poručník plukovník lord Winterley. Nepochybujem, že si už o ňom počul.”

Trick vyjachtal akýsi pozdrav, náhlivo sa ospravedlnil a zmizol ako gáfor. Damien sa spokojne zasmial, pustil ju z objatia, ale ruku jej stále držal. Miranda sa otočila k nemu a zhlboka si vydýchla.

„Vylákal si ma. Myslela som, že ho chceš zabiť.“

„Aj ja,“ priznal pokojne a ponúkol jej rameno. „A teraz, ak dovolíš, by som ťa rád požiadal o ďalší tanec.“

„Bude mi cťou.“ Keď ju viedol na tanečnú plochu, zbožne naňho hľadela. Vzápätí sa na ňu usmial a jej napadlo, aké má šťastie, že Trick nikdy nedostal svojej ponuke na sobáš.

Pridali sa k formujúcej sa skupine tanečníkov a znova zaujali miesta oproti sebe. Miranda vychutnávala každú chvíľu okamih tanca, pretože si uvedomovala, že dnes večer už spolu tancovať nebudú. Vedela, že nie je prípustné, aby mladá dáma tancovala v ten istý večer tri tance s tým istým mužom.

Ponárala sa do radosti z pohybu a grációzneho pôvodu tancujúcich dám, ktoré spoločne vystúpili dopredu a potom sa pohybovali v kruhu okolo svojich partnerov. Pastelové hodváby a lesknúce sa satény vírili okolo nej. Ruku mala zľahka vloženú v Damienovej dlani. Pozoroval každý jej pohyb a s láskou sa na ňu usmieval.

Odrazu neďaleko nich niekto otvoril šampanské. Zátka vyletela s treskotom, ktorý pripomínal výstrel z pištole.

Damien pred jej očami doslova stuhol. Uprostred tanca

sa prudko otočil, pátral v dave a rukou siahol nabok, akoby hľadal šabľu, ktorú chvalabohu, nemal opásanú.

„Lord Winterley?“ oslovila ho plná úzkosti a pokúšala sa prehlušiť hudbu.

Keď znova otočil k nej tvár, bola meravá a biela a pohľad mal neprívetný. Bol to ten istý divoký pohľad, ktorý videla v jeho očiach na Bordesley Green i v tú noc v hoteli, keď ju takmer zaškrtil.

Tanec pokračoval a menil sa na chaos, pretože Damien naďalej stál, akoby stratil orientáciu. Miranda naňho bezmocne hľadela. Bola ohlušená, pretože v ušiach jej duneli údery vlastného srdca. Ak okamžite niečo neurobí, prežije Damien strašné poníženie. Ľudia si už začínali šepkať.

„Au!“ vykrikla a siahla si na členok. „Au, au!“ Žalostnými výkrikmi upútala pozornosť tanečníkov na seba. „Vyvrtla som si členok. Aká som len nešika!“ pokračovala, využívajúc svoje herecké skúsenosti. „Pane, mohli by ste -“

„Samozrejme,“ spamätal sa Damien rýchlo. Jej výkriky ho vytrhli z temnoty a nebezpečná beštia z hĺbky jeho očí zmizla. Zachoval zdanie, že je dokonalý džentlmen, ktorý vždy vie, čo treba urobiť. Ani náznakom nedal najavo bolesť a zmätok, ktoré lomcovali jeho vnútram.

Oprela sa o jeho rameno, ubezpečujúc všetkých, ktorí jej vyjadrovali úľutosť a porozumenie, že to prejde. Damien

ju náhlivo viedol preč z plesovej siene. Krivkala popri ňom.

V pretvárke pokračovala aj na chodbe a s jeho pomocou to celkom dobre zvládla. Mrzelo ju, že jej prvý ples neskončil triumfom a že urobila zo seba nešiku, ale ak sa jej podarilo dosiahnuť, že Damien si zachoval tvár, tak to stálo za to. Napokon sa utiahli do altánku s expozíciou sôch, v ktorého strede vládla na piedestále mramorová bohyňa. Akási vtipná duša jej zavesila na graciózne zdvihnuté prsty vetvičku imela.

Len čo sa ocitli v bezpečí, Miranda sa otočila k Damienovi: „Už si v poriadku?“

„Ty si predsa zranená. Sadni si,“ prikázal jej, vyhýbajúc sa jej pohľadu. „Musíš na tú nohu stúpať čo najmenej. Mám ti doniesť trochu ladu?“

„Dobre vieš, že som to len hrala,“ namietla netrpezlivo a odstrčila mu ruku, keď jej chcel pomôcť sadnúť si na lavičku.

Chvíľu na ňu mlčky hľadela, kamenná maska na jeho tvári sa pomaly rozplynula a široké plecia mu ovisli. „Ďakujem,“ zašepkal.

„Rado sa stalo.“ Hľadela naňho plná úzkosti. „Všetko bude v poriadku.“

„Nie, nebude,“ odsekol a prešiel si rukou po vlasoch. „Prichádzam o rozum, ak si si to ešte nevšimla.“

Vystrela ruku a pohladkala ho po ramene. „To

nedovolím."

„Presta sa ma dotýkať!" vykrikol a odstrčil jej ruku.

S doširoka otvorenými očiami ustúpila o krok.

Zlostne na ňu gánil. „Oceňujem, čo si pre mňa pred chvíľkou urobila, ale ušetri si dotyky pre niekoho, kto nebude ohrozovať tvoju bezpečnosť. Pre svojho budúceho manžela."

V jej očiach sa zračila bolesť a prekvapenie. Nechápala, prečo tak zlostne vybuchol. „Damien -"

Schmatol ju za plecía a s horúčkovitým zúfalstvom jej hľadel do očí. „Nevidíš, že mi to všetko ešte sťažuješ? Prečo ma musíš pokúšať?" zašepkal. „Už aj bez tvojho zvädzanie mám v hlave dosť zmätku. Ak ti záleží na tom, čo so mnou bude, vráť sa do plesovej siene a vyber si nejakého manžela, aby som sa mohol vrátiť domov a skončiť s týmto mučením."

„Ale ja chcem teba," vyklzli jej zradné slová z úst. Vydržala jeho zlostný pohľad, hoci sa neopovážila ani dýchať. Zdalo sa, že jej priznanie ho bolestne zasiahlo. V hĺbkke očí mu prebleskovala bolesť, potom však dospel k rozhodnutiu a tvár mu stvrdla. „To je vylúčené."

„Šťastné Vianoce, Damien," zašepkala. Mala čo robiť, aby potlačila slzy, keď kráľal od nej preč a nechal ju samotnú sedieť pod imelom.

Desiata kapitola

Nasledujúci deň sedel Damien v salóne spolu s pánom Oliverom Quinnom, synom bohatého kupca. Po buclatej červennej tvári mu stekali pramienky potu, pretože Damien si skrížil ruky na hrudi a nespúšťal z neho prenikavý pohľad.

„Ako som už povedal, pane, pokladám slečnu FitzHubertovú za prekrásnu mladú dámu. Neprekáža mi, že je nemanželským dieťaťom a neprekáža to ani môjmu otcovi," vyhlkol nedočkavo Oliver a nervózne si navlhčil pery. „Postarám sa, že bude patriť do najvyššej spoločnosti v Londýne a bude mať všetko, po čom zatúži."

Damien si zamyslene počúval bradu. „Hm," zahundral a otočil sa, aby sa z okna za sebou pozrel na elegantnú mladú ženu, ktorá trénovala na svojej kobyle v neďalekom Green parku. Dávali na ňu pozor dvaja paholkovia, ale Damien by sa cítil oveľa lepšie, keby bol zostal s ňou sám a mal ju neustále na očiach. Ešte vždy bola neskúsenou jazdkyňou a nepoznala maniere svojho nového koňa.

Skoro ráno doviedli čistokrvnú kobylu menom Fancy obchodníci z Tatterssalu. Kým bude žiť, nezabudne na údiv, ktorý sa zračil v tvári jeho chovanice, keď po prvýkrát

uvidela vysokého, dlhonohého plnokrvníka, ktorého jej daroval.

Najprv spoločne sledovali paholka, ktorý s kobyľou vyskúšal všetky druhy pohybu, od kroku až po trysk. Hoci po ťerajšej noci ešte stále vládlo medzi nimi napätie, prítomnosť paholkov ho upokojovala, pretože jej bránili v tom, aby mu zaala klás neprijemné otázky. Priam horela nedokavosou.

Stál vedľa nej a radil jej, ako zaobchádzať s koňom, ako si všima drobné zvláštnosti v jeho správaní, ktoré signalizujú jeho ďalšiu reakciu - pretože každý kô má svoju osobnosť, a kobyly dokážu byť niekedy nevyspytateľné.

Potom jej pomohol do sedla a chvíľu ju pozoroval. Potešilo ho, že kô a jazdkyňa si od prvej chvíle rozumeli, presne tak, ako oľakával. Fancy bola dostatočne ťulá a energická, aby Mirandu udržala v napätí, ale na druhej strane to bolo bezpečné a pomerne poddajné zviera.

Pozoroval Mirandu, ktorá sa zlepšovala okruh za okruhom, ale jeho radosť kalilo vedomie, že ju ťera veľer ranil.

Nedala mu však na výber. Nepochybné mohol byť taktnejší, ale jeho reakcia na výstrel obyčajnej zátky zo šampanského mu znova pripomenula, že sa nehodí na úlohu nežného manžela. V srdci bol a navždy zostane zloduchom, ktorý sa v ťom zrodil na bojových poliach,

bažiaci po krvi a stvorený na masakrovanie ľudí.

Nemal by som ignorovať varovný signál, ktorý znamenal vŕejajší veľer, pomyslel si. Spomenul si aj na hnev, ktorý ním lomcoval chvíľu predtým, keď zbadal, ako Trick Slidell schmatol Mirandu za rameno. Túžil po jeho krvi, pretože pochopil, že on je ten ničomník, ktorý zlomil jej mladé srdce. Muž, ktorý nikdy nemal v úmysle splniť svoj sľub a ktorý na ňu siahal svojimi špinavými paprami, aby ju využil pre vlastné potešenie.

Bojoval zo všetkých síl, aby ovládol svoj hnev, pretože ju nechcel znova vylákať. Kvôli nej sa správal ako krotký baránok, ale po incidente so zátkou zo šampanského si znova uvedomil, že nedokáže svoje temné ja kontrolovať. Prinútilo ho to pozrieť sa skutočnosti do tváre a zmieriť sa s tým, že ak sa chce o Mirandu skutočne postarať, musí ju vydať za niekoho iného, za niekoho, kto si ju zaslúži. Oliver Quinn tým mužom však určite nie je.

„Otec mi dovolil, aby som vám za ňu ponúkol tisíc guineí," kasal sa mladý muž. „Musíte uznať, že to nie je malá suma za dievča bez rodiny a bez vena."

Damien mu chvíľu neodpovedal, tvár mal celkom bezvýraznú, ale mal ňo robiť, aby udržal na uzde túžbu nakopať toho neotesaného trpáka do jeho tuhného zadku.

„Pane?"

„Dovolím si pochybovať o tom, že ste s mojou chovanicou strávili viac než desať minút."

„Tancovali sme spolu.“

„To ale sotva staí na to, aby ste vedeli, í sa k sebe hodíte -“

Uprostred vety ho prerušil výkrik spoza okna. Prudko sa otoíl, pozrel von a srdce mu od hrôzy zamrelo, keď videl, ako sa kobyła rúti tryskom krížom cez park. Miranda zúfalo držala uzdu.

„Pane? Panel!“ kriál mladík za ním, ale to už Damien trielil z izby a potom dolu schodmi. Vôbec nestihol zaregistrovať, že sa niečo stalo.

Damien vybehol pred palác a rútil sa cez dvor do parku.

„Pane, čo sa stalo?“ bežal k nemu paholok zo stajne.

„Mirande sa splašil kô.“ Prudko roztvoril železnú bránu a hnal sa parkom za ňou. Od hrôzy mu vyschlo v ústach. Ak spadne z dámskeho sedla, môže si ľahko zlomiť väzy. Panebože, nedovoľ to! modlil sa. Keďže jej vysvetlil, čo má robiť, keby sa kô pod ňou splašil, s úľavou si všimol, že si jeho inštrukcie zapamätala.

Hoci reagovala trochu nešikovne, bolo jej konanie celkom efektívne. Z celej sily ňahala za uzdu dolava. Kobyła sa však nevzdávala a s hlavou vykrútenou dolava stále cválala rovno. Konečne sa kô otoíl. Miranda pevne držala uzdu a akýmsi zázrakom sa jej podarilo udržať rovnováhu. Napokon prinútila kobyľu cváľať do kruhu, ktorý pri každej otáčke zmenšila, až napokon zastali.

Zviera stálo s trasúcimi sa nohami a srsť sa mu leskla od potu. Damien spomalil, keď sa k nim približoval, pretože nechcel kobyľu vyplašiť znova. Miranda k nemu otočila hlavu. Počas zbesilého cvalu stratila klobúkik, popruhy sa uvoľnili a sedlo sa na kobylinom chrbte posunulo.

„Pokoľ, len pokoľ, dievčatá," tšil Damien ženu i kobyľu a pridžal uzdu.

Paholok dobehol len o pár krokov za Damienom, zobral uzdu do rúk a tým mu umožnil venovať sa Mirande. Skľzla zo sedla do jeho náručia. Bola bledá a triasla sa na celom tele. Postavil ju na zem, aby mala pevnú pôdu pod nohami, a mocne ju držal. Čítil, že jej srdce bije rovnako rýchlo ako jeho.

Odtiahol sa od nej, chytil jej tvár do trasúcich sa dlaní a uprene sa jej zahľad do očí. „Si v poriadku?"

Prikývla. Ešte stále mala popolavosivú tvár.

„Čo sa stalo?" spýtal sa jej príkrym hlasom.

„N-niečo ju vylákalo," vyjachtala.

Držiac Mirandu v náručí, otočil sa k paholkovi s hnevom v očiach: „Odveď mi to zviera z očí. Buď ju vráť kupcovi, alebo ju zahluš!"

Miranda naňho prestrašene vypleštila oči. Položil jej ruku okolo pliec. Pery mal zovreté od hnevu, ale aj od strachu. Viedol ju do paláca, kde bontón-nebontón vyzval Olivera Quinna, aby odišiel.

V ten istý deň večer si Miranda obliekla plášť a vyklzla z paláca zadným vchodom, aby pohladala Damiena. Ešte stále bola urazená jeho odmietnutím na plese, ale strach, ktorý ním lomcoval dnes, keď bol ohrozený jej život, jej dodal novú nádej. Možno sa jej napokon predsa len podarí zbližiť sa s ním.

V žiadnom prípade sa mu nemieni vyhýbať, hoci ju to večer napoly prosil a napoly jej to prikazoval. Zaškrádala sa po dvore vysypanom štrkom. Bola zima, a tak sa jej pred ústami tvorili obláčiky pary. Ponáhľala sa popri vozovni do stajne, odkiaľ prenikalo cez prasklinu vo dverách svetlo lampášov a vytváralo na snehu tenké pásiky.

Keď vošla do stajne, srdce jej bolo plné očakávania. Jediným zvukom bolo rytmické žuvanie koni, ktoré si pochutnávali na ovse. Sladká, prenikavá vôňa krmiva sa miešala so zemitým pachom koni, kože a sena. Z tieňa vybehla pruhovaná mačka a hučatou srsťou sa obtrela o jej nohy. Paholkovia v stajni neboli, pretože všetci večerali v jedálni pre sluhov. Zohla sa, aby poškrabala zalieňajúcu sa mačku po hlave, potom sa znova vzpriamila a pomaly kráčala po vyzametanej uličke k Fancinmu boxu.

Damien bol presne tam, kde očakávala. Otočil sa a pokojne na ňu uprel pohľad. Tvár mu osvetľovala žiara z laterny nad hlavou. Kývol jej na pozdrav, nepovedal však ani slovo, zohol sa a rukami v kožených rukaviciach

prešiel kobyle po prednej nohe.

Potichu prikázal Fancy, aby zdvihla druhú nohu a potom si položil kopyto na stehno. Starostlivo si ho prezrel, potom jej nohu pustil a znova sa vzpriamil. Kobyla zafrkala, ustúpila od neho a ponorila pysk do voňavého sena.

„Je v poriadku?"

Damien prikývol, potľapkával koňa po pleci, sklonil hlavu a stiahol si hrubé kožené rukavice. „A ty?"

„Aj ja. Dala som si horúci kúpeľ, ktorý mi uvoľnil šiju i celé telo. Dokonca môžem povedať, že som na seba pyšná," pokúšala sa vylúdiť na jeho tvári úsmev. „Nespadla som a podarilo sa mi ju zastaviť. To je predsa slušný výkon na záčiatočníka, nie?"

Venoval jej smutný úsmev. Laterna vrhala vejárovité tieň jeho mihalníc na vysoké líčne kosti.

„Ešte vždy máš v úmysle vrátiť Fancy?" spýtala sa smutne. „Určite mi nechcela ublížiť. Som si istá, že to bola moja chyba." Miranda nemala ani tušenia, čím mohla kobylu tak veľmi vyčakať. Vychádzali spolu dobre, pomaly klusali v kruhu a odrazu, z ničoho nič sa pokojné zviera splašilo.

Pozrel na koňa. „Hádám by sme jej mohli odpustiť, že sa správala nevhodne. Ale len v tom prípade, ak si ochotná si ju nechať."

„Áno, som. Obľúbila som si ju. Všet, moja?“
prihovárala sa jej potichu. Kobyla pomaly podišla k nej a v
oľakávaní, že dostane kocku cukru, jej olizovala ruku,
ktorú Miranda prestrčila pomedzi kovové tyčky boxu.
„Hovorí, že jej to je veľmi úto. Súbuje, že to už nikdy
neurobí. Stalo sa to len preto, že si ešte nezvykla na nové
prostredie.“

„Nemáš strach vysadnúť na ňu znova?“ spýtal sa, ale z
jeho hlasu bolo cítiť, že jej rozhodnutie schvaľuje.

„Samozrejme, že nie. Zvládla som ju predsa. Pripusť už
konečne, že som bola fantastická!“ usmiala sa. Unavene
jej úsmev opätoval.

„Viem, že za to viniš sám seba, lebo som ju dostala od
teba, ale nebola to tvoja chyba, Damien,“ pokračovala
placho nežným hlasom, pričom sa vyhýbala jeho pohľadu a
hladkala koňa po ňele. „Nikomú sa predsa nič nestalo.“

Prešiel k bránke z boxu, no miesto toho, aby ju otvoril,
chytí sa kovových tyčí a oprel o ne ňelo. Pozeral na ňu
cez mreže a vyzeral ako väzeť smutne hľadiaci z cely.

„Niečo ňa trápi?“ spýtala sa neisto.

Vzdychol si. „Oliver Quinn sa chce s tebou oženiť. Máš
záujem?“

Vylákané naňho pozrela. „Panebože, nie!“ zvolala.

Ironicky sa usmial: „Nepanikať. Povedal som mu to
hne. Ale takých ako on bude viac. Povedal by som, že

velmi vela."

Zmeravela a odtrhla pohľad od jeho príťažlivej tváre. „Dobre vieš, koho mám rada."

„Miranda!" zaúpil hlasom plným bolesti.

„Nerozumiem tomu." Otočila sa k nemu a odhodlane mu pozrela do očí. „Viem, že ti nie som ľahostajná, tak prečo ma stále od seba odstrkávaš?"

„Čo myslíš, prečo to robím?" bránil sa otázkou a čakal na jej odpoveď.

„Asi to má niečo spoločné s tým tvojím problémom, s tým, ako si zareagoval včera večer, s tvojimi nočnými morami. Je to ten istý problém, ktorý spôsobil, že si sa na mňa vrhol v tej hotelovej izbe." Odmlčala sa, lebo si nebola istá, ako ďaleko môže zájsť. „Ja... videla som v твоjich očiach..." Spomienky na tú noc boli také živé, že zmŕkla.

„Čo si videla?" nabádal ju a uprene jej hľadela do tváre.

„Niečo strašné. Akoby si sa ocitol v pekle." Pokojne sa naňho pozrela. „Má to niečo spoločné s tvojimi zážitkami na fronte, však?"

Zvesil hlavu. „Zabil som veľa ľudí, Miranda. Spod mojej šable vytiekli potoky krvi a teraz musím za to platiť."

„Urobil si to predsa pre svoju vlasť!"

„Páčilo sa mi to." Tvár mal ponorenú do tieňa nejasne osvetlenej stajne, vnímala len jeho sivé oči horúčkovo na

„Ďu hladiace spoza mreží. „Nepoznáš ma, Miranda. Alebo nechceš veriť tomu, čo si sa už o mne dozvedela.“

„Verím v tvoju dobrotu, Damien.“

Dlho mlčky hľadeli jeden na druhého.

„Chcem ti pomôcť, tak ako si pomohol ty mne,“ vyhrkla napokon.

„Ak mi chceš naozaj pomôcť, tak na mňa zabudni. Najlepšie bude, ak sa vydáš za lorda Griffitha. Je to dobrý človek.“

Obzerala si jeho tvár. „Nechcem lorda Griffitha. Nechápeš, čo sa ti snažím povedať? Ublím ňa, Damien.“

Znova si oprel hlavu o mreže s bolestivou grimasou na tvári. „Prečo mi to robíš? Nemôžem riskovať, že ti ublížim.“

Chytila sa kovových tyčiek, nespúšťajúc z neho oči. „Prečo si myslíš, že sa niečo také môže stať? Prečo si taký vystrašený? Povedz mi to. Vieš o mne takmer všetko, vieš aj o mojej najhoršej skúsenosti v živote. Nič nemôže byť také hrozné, ako to, čo s nami robil reverend. Rozprávaj sa so mnou. Prečo nemôžeme byť spolu?“

Zatvoril oči. V jeho tvári sa zračila bolesť, no napriek tomu začal váhavo rozprávať: „Počas osláv Guy Fawkes Night som sa presvedčil, že som hrozbou pre bezbranných ľudí, Miranda. Vonku strieľali z kanónov, princ usporiadal aj ohňostroj.“ Prinútil sa otvoriť oči a hľadel na ňu plný

zúfalstva. „Celkom som zabudol, kde som. Bol som v paláci, sedel som spolu s Alice a Harrym, zatiaľ čo Lucien bol na pochôdzke a požiadal ma, aby som im robil spoločnosť. A vtedy akoby v mojej duši niečo prasklo.“

„Prasklo?“

„Zdalo sa mi, že som znovu na fronte. Nepýtaj sa ma, čo sa stalo, pretože si na to nespomínam. Viem len toľko, že keď som znova prišiel k sebe, mal som v jednej ruke nôž a v druhej nabitú pištoľ. Vôbec si nepamätám, kedy som ich zobral do ruky. Teraz už chápeš? Mohol som niekomu ublížiť, Miranda. Mohol som niekoho zabiť. Mohla to byť Alice - bezmocná žena. Alebo som mohol ublížiť Harrymu! Malému dieťaťu!“ zašepkal zdesene a hlas sa mu od bolesti zlomil.

Túžila ho zobrať do náručia, aby ho utešila, siahla teda po závore na bránke a začala ju otvárať. Ale zabránil jej v tom a cez mreže ju chytil za zápästie.

Prekvapene naňho pozrela.

Uprel na ňu prísny pohľad. „Teraz už poznáš moje dôvody. Choď preč.“

„Nie,“ namietla tvrdohlavo. „Chcem ti pomôcť.“

„Nechcem tvoju pomoc.“

„Ani ja som zo začiatku nechcela tvoju pomoc. Musíš mi dôverovať. To je tá najsprávnejšia vec, ktorú musím urobiť. Dovoľ mi, aby som ňu objala.“

„Zostať odo mňa čo najďalej," zašepkal.

„Prestať ma odháňať!" vykrikla a celá ošervenela.

„Myslíš, že ma môžeš vyliečiť, akoby išlo o obyčajnú nádchu?" šokabil sa. „Len by som ňu stiahol do toho pekla so sebou. Niet mi pomoci. Viem, o čom hovorím. Vyskúšal som už všetko."

„Ale bol si na to sám! Ak dovolíš, aby ňu niekto ťúbil a aby sa o teba staral, môže sa to zmeniť."

„Nepotrebujem to. Nikdy som nikoho nepotreboval."

„Si arogantný," zašepkala zlostne. „Boh chráni, aby veľký Winterley niekedy niekoho potreboval! Ty hlupák! Si ako lev, ktorému sa zapichol do laby tŕn a ktorý v návale bolesti hryzie každého, aj toho, čo mu ho chce vytiahnuť."

„Mohol by som ti ublížiť oveľa viac, než ňu len pohrýzť. Mohol by som natiahnuť ruky pomedzi tieto mreže a schmatnúť ňu za tvoj nádherný krk. Uvedomuješ si to?"

„Nepodarí sa ti nahnať mi strach," namietla. „Radšej to budem riskovať, ako by som mala pred tebou ujsť a nechať ňu samého. Nie si jediný, kto hľadel smrti do tváre, Damien Knight. Videla som, ako zomierali moji rodičia a nemohla som im pomôcť. Bola som úplne bezmocná. Ale prisahám, že teba nestatím. Musíš s tým bojovať, ale nie sám. Si predsa vojak, dobre vieš, že protinapoleonovská koalícia by nikdy vojnu nebola vyhrala, keby neboli všetky štáty skoorinovali svoje úsilie."

„Ľestní muži nevystavujú ženy takému nebezpečenstvu.“

„Prečo musíš byť taký tvrdohlavý? Nemôžeš byť na tom až tak zle, ako hovoríš, veď potom by ňa strýko Jason nebol menoval za môjho poručníka.“

„Nevedel o tom. Skrýval som to,“ odsekol. „Skrýval som to pred všetkými. Len Lucien vie pravdu. Alice niečo tuší, pretože to zažila, ale ty jediná si videla a na vlastnej koži pocítila celú tú odpornú, ničím neprikrášenú pravdu.“

„Je teda logické, že len ja jediná ti môžem pomôcť.“

„Bože, ty ma vôbec nepočúvaš!“ zareval a odtisol sa od bránky tak prudko, že vylákal kobylu. „Čo mám urobiť, aby si to konečne pochopila? Povedal som ti všetko. Nedokážem ti to už jasnejšie vysvetliť.“

„Áno, povedal si mi pravdu,“ trvala neochvejne na svojom, „a ja ti hovorím, že si budeš musieť nájsť oveľa lepšiu argument, aby si sa ma zbavil.“

„Lepší argument?“ zopakoval, neveriac vlastným ušiam.

„Áno, pretože som presvedčená, že spoločne dokážeme nad tvojím problémom zvíťaziť. Viem, že to spolu zvládneme.“

„Výborne. Tak potom snáď uveríš tomuto argumentu, Miranda. Nie sme si seberovní. Nemáš majetok, si nemanželské dieťa, a ja som gróf!“

Každý človek má svoju skrytú bolesť a nechce, aby mu ju niekto pripomínal. Damien veľmi dobre vedel, že týmito

slovami zatne Mirande do živého. Až do dňa, keď prišla do paláca Knightovcov, ju kvôli jej pôvodu na každom kroku odmietali. Pre neho však boli tieto kruté slová posledným útokom a zvolil ich cieľavedome, aby sa vzdala. Videl, ako jej odhodlanie postupne klesá a viera v neho v jej očiach pohasína. Svoje slová však už nemohol vziať späť, rovnako ako človek nemôže vrátiť presne mierený výstrel z pištole. Mohol tam len stáť, onemený od bolesti z úderu, ktorý jej uštedril. Musel však vydržať kvôli nej i kvôli sebe, aby sa neskôr neutopil v mori vlastných výčitiek svedomia.

Krutá, neútočná pravda jej konečne naplno prenikla do vedomia. Dlho, veľmi dlho mlčala a skúmavo mu hľadala do tváre. Potom sa od neho otočila a preglgla.

„Máte pravdu, pane,“ vyhlásila priškrteným, ale pevným hlasom a meravo prikývla. „Toto sú fakty, ktoré nemôžem zaprieť. Odpustite mi moju trúfalosť, lord Winterley. Už vás nebudem obťažovať.“

Otočila sa, mierne sa zapotácala, pretože sa jej zakrútila hlava, ale potom už pevne kráčala po uličke medzi boxami.

Najradšej by sa bol za ňou rozbehol, zovrel ju do náručia a už nikdy jej nedovolil odísť. Odolal však svojej túžbe. Len čo sa mu stratila z očí, počul, že beží do paláca. Zatvoril oči a sklonil hlavu, pretože ho celkom premohla bolesť.

Fancy mu strkala zamatový pysk do vrecka na kabáte,

hŕadajúc pochúŕku.

„Ty neschopný fuŕer!" reval Algernon a vlepil sluhovi zaucho.

Egann zjojkol od bolesti a preletel cez celú kanceláriu, priŕom sa potkol o chromú nohu a rozťahol sa aký dlhý, taký široký na dlážke. Zostal tam leŕa ako hŕbka neŕastia. „Je mi to ŕúto, pane. Urobil som to presne tak, ako ste mi prikázali, ale -"

„Neprikázal som ti, aby si to zbabral. Uŕ po druhý raz! Si úplne neschopný. Vsta a presta kŕuŕa! Musím premýŕa." Algernon zaal zúriivo chodiŕ hore-dolu po miestnosti s rukami vbok. Dosiahnutie jeho ciea bolo kaŕdým nepodareným pokusom ohrozené ŕoraz viac, a navyŕe ho mohol kaŕdý zbabraný útok na Mirandu prezradiŕ.

Najhorŕie zo vŕetkého bolo, ŕe po druhom Egannovom neúspeŕnom pokuse pripraviŕ jeho neter o ŕivot pocítil zradnú úavú.

Prvý raz ju zazrel na vianoŕnom plese u lady Hollandovej, ale drŕal sa od nej v patriŕnej vzdialenosti a zmizol, skôr než si ho mohla ona, alebo niektorý z obávaných bratov Knightovcov všimnúŕ. Od tej chvíle sa chvel podivným vzruŕením, len ŕo si spomenul na mladú krásavicu kypiacu ŕivotom, a nevedel ju vypudiŕ z mysle. Bola plná energie, svieŕosti, radosti a nadŕenia. Nikdy v

živote nevidel dokonalejšie a pôvabnejšie stvorenie. So smejúcimi sa zelenými očiami, ružovými lícami na bledej tvári a dlhými vlasmi, ktoré jej vo vlnách padali poniže pliec, mu pripomínala bohyňu z renesančných obrazov. Kypela zdravím. A iste, pomyslel si, porodí zdravých a silných synov. Po Fanny zdedila eleganciu a veselosť, po Richardovi iskru a chuť do života.

Fanny Blairová...

Kedysi dávno sa on, Algernon Sherbrooke, do Fanny zaľúbil. Mal dvadsaťpäť a bol ochotný urobiť čokoľvek, len aby získal slávu herečky za svoju milenkú. Bol nekonečne pozorný, nekonečne nápaditý vo svojom snažení, ale práve v momente, keď sa mu začínala poddávať a bola ochotná zakotviť v jeho posteli, objavil sa jeho starší brat Richard so svojím šarmom, šľachtickým titulom, atraktívnym výzorom a slušným majetkom. Bez zábran mu ju prebral. A tá cundra išla s ním a veľmi ochotne.

Neskoršie mu obidvaja, Richard i ona, vysvetľovali, že sa do seba na prvý pohľad zaľúbili, a tak prehltol svoje poníženie a odstúpil Fanny bratovi s džentlmenskou veľkorysťou... Teda navonok. V ten deň dostal tvrdú lekciu. Pochopil, že láska je zlá investícia.

A teraz sa tu zjavila ich dcéra - mladá, príťažlivá, zvodná. Putoval, že ju videl, pretože od chvíle, ako na nej spočinuli jeho oči, musel bojovať s naliehaním vlastného tela, aby ju nezabil, aby našiel iné riešenie, ako si

privlastniť jej dedičstvo. Pocity, ktoré v ňom, vo svojom jedinom strýkovi, prebudila, boli z pochopiteľného dôvodu neprípustné. Nanovo v ňom rozpálila plamienky vášne, o ktorých si myslel, že už dávno vyhasli. Vďaka nej si uvedomil, aký je osamelý, že sa z neho stal stariec bez života, a to napriek tomu, že má len štyridsaťpäť rokov. Zostarel dlho predtým, ako prišiel jeho čas. Taká smola, taká smola, premýšľal, chodiac po kancelárii.

„Pane -“ začal Egann bojzливо.

„Zavri hubu!“ zahriakol ho.

Práve v tej chvíli spustili psy vo vstupnej hale rámus. Algernon prešiel ku dverám a prudko ich otvoril. Na jazyku mal príkaz pre majordóma, aby tie prekliate beštie utíšil, ale na svoje prekvapenie zistil, že dôvodom ich radostného vzrušenia je príchod ich obľúbenca Crispina. Podozrievalo prižmúril oči, keď sa Crispin pokúšal prešmyknúť popri ňom a zmiznúť po schodoch do svojej izby. Zjavne nechcel, aby sa stretli.

„Crispin! Nevieš sa slušne správať?“

Crispin zostal stáť s cylindrom v ruke a otočil sa k nemu, šúchajúc si čelo. „Dobrý večer, otec.“

Bolo mimoriadne nezvyklé stretnúť syna takto zavraťasu večer v dome.

„Budeš dnes večeráť doma?“ spýtal sa ho podozrievalo. Zrazu pochopil a z tváre mu zmizla všetka krv. Pozrel na zbiedeného syna a prišlo mu zle od

žalúdku. „Zasa si bol v herni a prehrál si?“ spýtal sa ho rozochveným hlasom. „Kolko?“

„Otec, ja -“

„Koľko si prehrál?“ zreval. Bolo mu celkom jedno, že ho budú po ňu možno aj žabožrúti na druhej strane Lamanšského prielivu.

Ťakával obvyklé výhovorky, zapieranie a detinské pokusy vykrútiť sa, ale keď Crispin šmaril elegantný cylinder o zem, sadol si na spodný schodík a schoval si tvár v zúfalstve do dlaní, došlo mu, že tentoraz je to veľmi zlé.

„Ty jeden mizerný podliak!“ zašepkal Algernon.

„Je mi to Túto, otec,“ nútil sa k priznaniu Crispin. „Prehrál som tisíc libier. Prišiel som o všetko.“

Algernon sa rozzúrila, schmatol syna za rameno, odvliekol ho do kancelárie a tresol za nimi dverami.

O minútu neskôr po ňu manželku klopať bojazlivo na dvere. „Pane, je náš syn vo vnútri?“

„Daj pokoj!“ vyštekol na ňu spoza dverí. S trasúcimi sa rukami sotil svojho šarmantného, rozmazaného syna do kresla.

Egann sa po štyroch preplazil ku Crispinovi a schúlil sa ako zbitý pes k jeho vylešteným ťižmám - najdrahším, aké sa dali v Londýne kúpiť.

Crispin sa oprel lakťom o opierku a prešiel si rukou po

zlatistých kučerách. Vyzeral ako padlý anjel. „Zlyhal som, zlyhal som na celej čiare. Nikdy to nikam nedotiahnem," šepkal kajúcne. „Viem to, otec. Ale nič iné neviem robiť."

„Áno," zavrhol mu Algernon do tváre. „Si neschopný. Priviedol si túto rodinu na mizinu. Dúfam,, že si si nešiel zasa požiť k nejakému úžerníkovi, pretože ich nemám z toho vrátiť. Rozumieš? Zruinoval si ma. Zruinoval si vlastného otca."

Crispinove modré oči sa znova naplnili slzami. „Dám to do poriadku, otec. Vymyslím niečo, nájdem si prácu -"

„Prácu? Ty?" Z celej sily ho udrel spakruky po tvári. „Kto myslíš, že si? Príslušník strednej vrstvy?"

Crispin zdvihol hlavu. Anjelskú tvár mal mokrú od slz a červenú po zauchu. Nechápal otcovo správanie.

Náhle Algernonovi poskočilo srdce, lebo dostal spásonosný nápad a narážajúc na Shakespearovu hru Benátsky kupec, zasipel: „Poviem ti veľmi presne, čo urobíš, chlapče. A ak ňa napadne, že sa budeš sťažovať, hodím ňa úžerníkom, nech si z teba odkrajujú libry mäsa! Aj tak si nič iné nezaslúžiš."

„Urobím čokoľvek, otec," zašepkal.

„Viem o jednom dievčati. Je to bohatá ddička. Má peniaze, o ktorých viem len ja, Egann a teraz aj ty."

Crispin si prešiel jazykom po vyschnutých perách. „Ide o dostatočne veľký majetok?"

Konečne aspoň jedna inteligentná otázka! Algernon sa pochmúrne usmial. „Je podlá teba päťdesiat tisíc libier dosť?”

Syn vypleštil naňho oči.

„Boh ti možno nenadálil rozum, ale obdaril ňa krásou. Musíš sa tomu dievčaťu dvoriť a získať ju, inak sme stratení. Rozumieš? Ja, tvoja matka, tvoje sestry. A ty skončíš vo väzení pre dlžníkov.”

Zdesenie na mladíkovej tvári vystriedalo zúfalé odhodlanie. „Získam ju, otec. Aj keby som už nič viac v živote nemal dosiahnuť.”

„Velmi dobre ju strážia. A má vela nápadníkov.”

„Dostanem ju, aj keby to bola sultánova sestra aj keby ju držali vo veži zo slonoviny a strážila ju horda janičiarov. Prisahám, že ju získam. Viem, že som vás v minulosti neraz sklamal, otec, ale toto dokážem urobiť. Len mi povedz, kto to je a bude moja.”

Orieškovohnedé oči sa zaleskli spokojnosťou. „Je to tvoja sesternica. Pochádza z mimomanželského zväzku. Volá sa Miranda FitzHubertová. A nechcem poňu ani slovo o tom, že manželstvo medzi bratancom a sesternicou sa už nenosí. Nech ti Boh pomáha, ak niečo vypustíš z huby. Vyhodím ňu z okna. V aristokratických kruhoch je také manželstvo celkom bežné.”

Crispin sa mu skúmavo zahľad do očí. „Poňul som už o tom dievčati. Vraj je veľmi krásna.”

Algernon jeho poznámku ignoroval.

„Nie je chovanicom plukovníka Winterleyho? Jeho brat Alec je mojím dobrým priateľom. Môže nás zoznámiť -“

„Nie. Odteraz urobíš len to, čo ti poviem ja. Predovšetkým nechcem, aby to vyzeralo, že máme o ňu veľký záujem. Vidím, že ňu musím dirigovať od samého začiatku až do konca.“ Algernon chvíľu zamyslene sedel a duchom neprítomné cival na protiľahlú stenu. Potom kývol hlavou a rýchlo spustil, akoby sám pre seba: „Pošleme k nej na návštevu matku a sestry. Áno, najskôr ako predvoj pôjdu ženy. Keby som sa tam objavil ja, mohlo by to vzbudiť podozrenie. Ty ich budeš sprevádzať. Potom ju pozveme k nám na večeru. Celkom formálne prijatie. Sme predsa jej príbuzní, nie? Patrí sa, aby sme ju pozvali, hoci je len nemanželským dieťaťom.“

„Ak jej dali svoje požehnanie Knightovci, môžeme urobiť to isté.“

„Presne tak. Konečne sa na vec pozeráš mojimi očami. A keď príde na večeru...“

„Áno, otec?“

„Musíš ju opariť. Dúfam, že vieš, ako máš zapôsobiť na ženu.“ Varovne naňho zazrel, potom sa vzpriamil, otočil sa k synovi chrbtom a vyšiel von, aby vydal príkazy tej svojej hlupani.

Krátko potom, čo Miranda vybehla zo stajne, sa Damien spamätal a osedlal si jedného z Róbertových valachov, pretože nemal náladu zápasí so svojím náladovým a vrtošivým žrebcom.

Keď klusal na koni po tmavých uliciach v strede mesta k Lucienovmu domovu na ulici Upper Brooke Street, prestal premýšľať o bolestivej výmene medzi ním a Mirandou. Namiesto toho sa začal venovať podozreniu, ktoré sa začalo formovať v jeho mysli, než vkročila do stajne.

Nebol dôvod, aby sa kobyľa pod ňou splašila. Skôr než ju kúpil, dôkladne sa presvedčil o tom, že ide o pokojné, vyrovnané zviera. Dnes však to zviera bežalo, akoby ho uštipla včela, alebo utržilo ranu z nejakej zbrane, hoci len skalku z praku. Samozrejme, musel by to byť veľmi bolestivý zásah, aby prenikol koňovi cez hrubú, ochrannú zimnú srsť.

Vypytoval sa paholkov, ktorí dávali pozor na Mirandu, ale ani jeden z nich si nič nevšimol. Svoje však tvrdili, že Miranda neurobila nič, čo by mohlo Fancy vystrašiť. V ostatnom base sa však okolo Mirandy nešťastné náhody opakovali až podozrivo často, aby ich človek nebral do úvahy alebo ich pokladal za obyčajnú zhodu okolností.

Hoci to znelo absurdne, začal uvažovať o tom, či niekto neusiluje o Mirandin život. Najprv na ňu zaútočili na Bordesley Green štyria hrdlorezi, potom ju takmer prešiel

ko na Bond Street a teraz sa splašila pod ňou mierumilovná kobyľa. Nedávalo to žiadny zmysel. Práve preto sa chcel poradiť s Lucienom.

Na odhalenie intríg bol jeho brat vyhláseným odborníkom a okrem toho si sám dobrovoľne priznal, že nedokáže jasne premýšľať. Preto mal v úmysle porozprávať sa o všetkom so svojím dvojčaťom. Ak pre ni iné, aspoň ho Lucien ubezpečí, že trpí paranojou a že sa o Mirandu zbytočne strachuje.

Jediní dvaja ľudia, ktorí mali dôvod Mirandu nenávidieť, boli reverend Reed a slečna Brocklehurstová zo školy v Yardley, pretože odhalila, ako zneužívali žiačky školy. Zdalo sa však, že je nanajvýš nepravdepodobné, aby boli do toho zapletení. Nesedel mas jednotlivých nehôd. K útoku na Bordesley Green totiž došlo ešte predtým, než odovzdal riaditeľka školy do rúk spravodlivosti.

Nešťastie sa začalo na ňu sypať až po Jasonovej smrti...

Pri tejto myšlienke mu naskočila husia koža. Je možné, aby človek, ktorý zavraždil Jasona, usiloval teraz o Mirandin život? Ale prečo? Môj napoly šialený mozog sa so mnou určite len zahráva, utešoval sa.

Ešte šťastie, že sa mu pred ňou podarilo obavy ukryť. Nemalo zmysel ju vystrašiť, aj tak už toho bolo na ňu priveľa. Znepokojovalo ho, že ju nechal doma samotnú, ale vedel, že za impozantnými múrmi rodinného paláca, ktoré

stráži pol tucta strážnych psov a tri tucty sluhov, jej nič nehrozí. Okrem toho bol doma Róbert a on sám nebude preč dlhšie než dve hodiny.

Keď prišiel na ulicu Upper Brooke pred Lucienov a Alicin elegantný mestský dom s bohato vyrezávanými dverami, mosadznými lampami a balkónmi so zábradlím s ozdobne kovaného železa, zoskočil z koňa a zakríľal na jedného z Lucienových sluhov. Zveril mu zviera do opatery a vošiel do vstupnej haly, kde ho privítal majordómus.

Malý, plešatý muž zobral jeho kabát a vyzval ho, aby v salóne na poschodí poľkal na lorda Luciena. On sám sa ho vybral hľadať. Damien vyšiel do salónu a urobil si pohodlie. Keď však prešla štvrtá hodina a brat sa neukazoval, netrpezlivo sa vybral za majordómom.

Pán Hattersley prudko ošervenel a vykoktal, že lord Lucien je spolu s manželkou v jej spálni a že čoskoro príde.

Dočerta aj s novomanželmi! hneval sa Damien.

Pán Hattersley mu ponúkol brandy. Zobral si ju spolu s novinami Times. Listoval v nich a pokúšal sa zabudnúť na bolesť v Mirandiných očiach, ktorá sa v nich objavila, keď všetky jej nádeje na ich spoločnú budúcnosť stroskotali na jeho tvrdom odmietnutí.

Napokon Lucien vošiel do salónu. Bol bosý a okrem bielych nohavíc a širokého župana z tmavooranžového brokátu nemal na sebe vôbec nič. Mal ho rozopnutý, takže

mu bolo vidieť hru, a keď kráľal do izby, župan vial za ním ako plamene pochodne. Tvár mal sčervenajú, vlasy rozstrapatené a oči mu spokojne žiarili. Široký úsmev prezrádzal, čo sa v manželkinej spálni dialo.

Damienovi stačil jediný pohľad na brata a znova si uvedomil, ako veľmi stráda on sám. „Trvalo ti to poriadne dlho," neodpustil si jedovatú poznámku.

Lucien sa spokojne zachichotal a nalial brandy aj sebe. „Nech sa prepadnem, ak som práve nesplodil syna." Prevrátil nápoj do seba a lenivo sa otočil k nemu. „Čo ňa privádza do hniezda môjho manželského šťastia, braček?"

„Potrebujem ňa."

„Čo sa deje?"

Damien poskladal noviny, hodil ich na gauč pred sebou a vstal. „Nieкто sa pokúša ublížiť Mirande."

Lucien zvrátil ňelo. Damien zaľal tým, ako sa splašil kô, a potom sa pustil do rozprávania o všetkých udalostiach, vrátane prepadnutia v Bordesley Green.

„Miranda mi povedala o tom, čo sa tam stalo -" zaľal Lucien.

„Kedy?" prerušil ho Damien prekvapene.

„Pred pár dami."

„O čom ste sa ešte rozprávali?"

Lucien sa naňho nevinne usmial. „Chcel som vedieť, či je pre teba dosť dobrá, braček."

Damien sa naňho varovne zamračil.

„Nechceš vedieť, k akému záveru som dospel?“

„Nie.“

Lucien len pokrčil plecami. „Povedala, že muži, ktorí ju napadli, boli banditi. Máš nejaký dôvod domnievať sa, že to bolo iná?“

„Nemyslíš, že tých náhod bolo podozrivo veľa? Najmä ak si človek uvedomí, že všetky tie pohromy zajali až po Jasonovej vražde. Jeho vražda nebola ysvetlená a vrah si ďalej behá po slobode.“

Lucien si v zámysle počúval bradu. „Podieľal sa Jason na nejakých pokútnych obchodoch? Obaja vieme, že pil. Občas sa stane, že aj čestný človek zide na cestu zločinu -“

„Nie, Jason nie! Určite nemal prsty v žiadnej kriminálnej činnosti. Mal zopár obrúbených ľahkých žien, ktoré ho pravidelne navštevovali, inak nikoho.“

„Poznáš tie ženy?“

„Strážnici ich už vypočúvali. Tvrdia, že s tým nemali nič spoločné.“

„Spomínam si, že po stretnutí s Jasonovým právnikom si vyjadril ohromenie nad tým, že Jason minul päťdesiat tisíc Mirandiných libier.“

„Áno.“

„A na čo ich minul?“

Damien sa zahladel do zeme a sústredene premýšľal. „Neviem. Žil v špinavej diere. Nehrával hazardné hry. Neobľuboval parádu. Možno na ženy? Ale to sa mi zdá málo pravdepodobné. Boli to obyčajné prostitútky z ulice, a nie náročné kurtizány.“

Lucien sa začal prechádzať po salóne. „Máš pravdu. Niečo tu neseď. Začnime znova od samého začiatku. Chcem vedieť každý detail, na ktorý si dokážeš spomenúť, aj keď sa ti bude zdať celkom bezvýznamný.“

Damien sa snažil zo všetkých síl, aby poskytol bratovi čo najúplnejší obraz udalostí a odpovedal na jeho upresňujúce otázky čo najpodrobnejšie. Lámal si hlavu, keď sa ho Lucien vypytoval na divadlo v Pavilóne, zloženie obecnstva, na to, či reverend Reed mohol mať nejakých príbuzných, ktorí túžia po pomste, aj na Mirandin vzťah s Trikom Slidellom. Nezmienila sa aj o nejakom inom priateľovi?

„A čo tí muži, ktorých si zabil v Birminghame?“

„Prečo sa k nim neustále vraciaš?“

„Hovoríš, že boli štyria?“

„Áno. Boli vyzbrojení pištoľami a nožmi,“ opakoval Damien unavene. „Jeden z nich mal dokonca šabľu. Všetci mali kone, preto som si myslel, že ide o zbojníkov.“

„Je to celkom logický záver. Vedel ich podplukovník Morris identifikovať?“

„Nie.“

„Ako vyzerali?“

Damien pokrčil plecami a nahnevane na brata zazrel.

„Ach tak, zmlátil si ich tak, že by ich nespoznala ani vlastná mater... Nuž teda,“ pokračoval Lucien a v tej chvíli už jeho oči prezrádzali záujem o nezvyčajnú hádanku, „všimol si si aspoň, či nehovorili nejakým dialektom?“

„Určite to bol Cockney dialekt, ale nevedel by som bližšie určiť oblasť.“

„Nevšimol si si na tých lumpoch aspoň niečo, vďaka čomu by sme mohli zistiť, o koho išlo?“

„Nechaj ma premýšľať“ Bol vtedy taký pohrúžený do bitky, že si teraz len ťažko spomínal na podrobnosti. „Jeden z nich mal zlatý zub. A ďalší mal tetovanie. Bol to orol alebo niečo podobné.“

„Orol?“

„Orol alebo jastrab. Držal niečo v pazúroch. Čo to len, dočerta, bolo?“ Luskol prstami, keď sa mu konečne vynorilo tetovanie pred očami. „Dýka. To je ono. Bol to dravý vták a držal v pazúroch dýku.“

Lucien zmeravel. „Si si tým istý?“

Plný úzkosti prikývol. „Videl som to tetovanie celkom jasne chvíľu predtým, ako toho lumpa hodili do jamy.“

Lucien položil pohárik na stôl a potom si založil ruky vbok. „Je to znak gangu, ktorá má svoje sídlo v štvrti East

End," začal pomaly a potom pokračoval: „Neďaleko od miesta, kde zabili Jasona."

Jedenásta kapitola

Damienovi sa od hrôzy zježili vlasy, ale hlas mal pevný. „Ako sa volajú?”

„Dravci.”

„Počme ich navštíviť.”

Lucienovi preletel tvárou tieň. Velmi dobre vedel, že keby Damienovu žiadosť odmietol, vybral by sa tam sám. Prikývol a potom sa išiel obliecť.

„Ako je možné, že vieš o londýnskych zločineckých bandách?” spýtal sa Damien brata, keď mu hodil šabľu otočenú rukoväťou k nemu. Chytil ju vo vzduchu a zobral si od neho aj pistol.

„Ak to musíš naozaj vedieť, občas využívame niektorých z nich ako informátorov,” odpovedal Lucien a pripásal si šabľu.

Keď Luciena po páde Napoleona odvolali z „diplomatického” miesta v Európe, poverili ho ďalšími kontrašpionážnymi úlohami. Práve vďaka tomu sa dostal do styku s mnohými odpornými individuami. Damien vedel, že jeho brat by kvôli vlasti dokázal balansovať na okraji priepasti a robiť veci, ktoré by väčšina príslušníkov ich spoločenskej triedy pokladala za opovrhnutiahodné. Len

Alice a jej poľestnosť dokázali Luciena zachrániť pred pádom do priepasti. Nebyť jej, Lucien by bol určite poškvrnený temnotou, s ktorou flirtoval. Rovnako ako on.

„Ak treba, občas privrieme nad hriechmi týchto ľudí aj obidve oči, pravda, len v rozumných medziach," vysvetľoval. „Jeden mladý hrdlorez je mimoriadne ústretový, ak potrebujem nejakú informáciu. Mal odvisnúť na šibenici, ale zariadil som, aby ho prepustili. Je pre mňa oveľa užitočnejší, keď je nažive. Všetci ho poznajú pod menom Billy Blade."

„Blade? Pretože je ostrý ako žiletka?" spýtal sa Damien pochybovane a zastrčil si pištoľ do opasku na nohaviciach.

Lucien sa naňho prefikane usmial. „Keby som ti povedal jeho skutočné meno - čo, samozrejme, nemôžem - ale keby som mohol, bol by si šokovaný."

„Kto je to?"

„Ďutujem, nemôžem ti to prezradiť. Musíš sa uspokojiť s informáciou, že Billy Blade je na čele gangu Tomahavky."

„Ide o konkurenčný gang?"

„Svojím spôsobom áno. Billy bude určite vedieť, čo sa deje medzi Dravcami. Tieto gangy sa navzájom špehujú ako znepriatelené krajiny a spravujú si svoje malé územia ako stredovekí mocipáni. Majú svoje vlastné armády, svoj vlastný čierny obchod a svoje vlastné zákony. Môj drahý bráček, chystáš sa vstúpiť do Anglicka, o ktorom si nemal

ani potuchy a vôbec si nevedel, že bojuješ aj za."

To už kráčali ku košu a Damien pokrčil plecami. Dúfam, že sú aspoň podplatiteľní."

„To je ich jediná sympatická povahová črta," zasmial sa Lucien a pohrkal koženým mešcom naplneným mincami, ktorý si vzal práve pre ten údel. Okrem toho vedia zubami-nechtami brániť svoje územie, sú falošní a zradní ako potkany a sú mimoriadne nebezpeční. Radšej sa nenechaj uniesť citmi a nechaj rozprávať mňa."

„To robím už od štyroch rokov," zahundral.

Lucien odkiaľsi vyčaroval dvoch mladých tajných agentov, Marka Skiptona a Kýla Stewarta, ktorí ich mali odviezť do tehlovej džungle štvrte East End a strážiť ich koš, kým pôjdu na stretnutie s tajomným vodcom gangu. Bez ďalších rečí nastúpili do Lucienovho neoznačeného čierneho koša a vydali sa na cestu.

Nad tmavými londýnskymi strechami visel tenký kosák mesiaca, zatiaľ čo dolu sa plazil labyrint temných ulíc v najchudobnejšej štvrti Londýna, plnej násilia. Chátrajúce nájomné domy a tmavé uličky plné odpadkov odporne zapáchali. Cez to smradľavé bludisko chudoby, chorôb a úpadku sa čoskoro dostali do hlučného lokálu, kde sa zhromaždil dav opitých chlapov, ktorí uzatvárali stávky na psie zápasy.

Lucien kývol Damienovi, aby vystúpil z koša a prikázal Markovi, aby pokračoval v jazde. Už predtým sa dohodli,

kde sa o pol hodiny stretnú. Damien nasledoval brata, ktorý zachmúrene kráľal pred ním. V bojoch vycvičené zmysly boli v pohotovosti. Obchádzali budovu, kde práve prebiehala iná búrlivá akcia - zopár statných chlapov nakladalo zapečatené drevené debny do voza.

„Kradnutý tovar," vysvetľoval Lucien potichu. „Kradnú v celom Londýne a prevážajú všetko, čo sa dá, hore na sever alebo na západ krajiny, kde ho nie je ľahké vystopovať."

„To je úžasné," zašomral Damien.

„Kto je tam? Čo chcete?" osopil sa na nich bojovne jeden zo zavalitých chlapov, len čo sa k nim priblížili. „Hľadám Žiletku. Je tu?"

„Možno." Muž si založil ruky vbok a vstúpil im do cesty. „Kto ste?"

„Povedz mu, že prišiel Lucifer."

Damien sa ukradomky a pobavene pozrel na brata. Skôr ako vstúpili do armády, dvojčatá dostali od priateľov v Londýne, s ktorými chodievali hýriť po nociach, prezývky Lucifer a Démon. Tie prezývky išli s nimi i do armády a získali nový význam, len čo sa v boji prejavil ich mimoriadny talent. Lucien stál v čele rýchleho pešieho pluku, v ktorom mal nielen výborných strelcov, ale aj prieskumníkov, čo sa dokázali v teréne pohybovať ako duchovia. Damien viedol chrabrych, neochvejných granátnikov, prepadovú jednotku, ktorá bola nasadená do

každého boja ako prvá.

„Lucifer, hej? A ten druhý je kto?" Muž kývol smerom k Damienovi.

„Démon," povedal jeho brat bez zaváhania. „Choď a povedz šéfovi, že sme tu."

Lucien priviedol obra svojím dlhým pohľadom do rozpakov. Damien stál nehybne vedľa neho, pripravený v prípade potreby okamžite zasiahnuť.

„Počkajte tu," zavrčal veľký muž po chvíli napätia, potom sa ponoril do tieňa a zmizol za dverami. Vrátil sa po niekoľkých minútach a kývol na nich. „Blade je ochotný sa s vami stretnúť."

„Aká to pes!" zašomral Damien popod nos.

Kým kráčali k zadnému vchodu, Damien sa obzeral okolo seba a v duchu počítal zločince ktorí nakladali vozy, alebo sa len tak motali okolí. Pätnásť. Ďalších dvanásť narátal, keď ich viedol do ošumelej ušatárne, ktorá bola nad krámu. Najprv kráčali hore po neprijemných úzkych schodoch a potom po dlhej úzkej chodbe olupujúcou sa farbou na stenách, až ich napokon a viedli k zaneprázdnenému vodcovi gangu.

„Ahoj, Billy," pozdravil ho Lucien s milým úsmevom.

Damien ukryl svoj údiv. Blade bol veľmi mladý, ešte nemal ani dvadsaťpäť. Ľlovek však nesmel zapomínať na to, že život v tomto prostredí býva krátky brutálny.

Príťažlivý mladík s bystrými očiami unudeným úsmevom bol výstredné oblečený. Mal sebe čierne kožené nohavice a kabát z čierneho samatu. Do gombíkovej dierky mal zastrčený červený karafiat. Pod kabátom mu svietila kľiklavá purpurová vesta a jeho vychudnuté, šlachovité telo obopínala špinavá košeľa z prírodnej bavlny. Nákrčník nemal.

Pohrával sa s dýkou a na pohyblivých prstoch mu hrubé zlaté prstene. V niektorých z nich boli osadené drahé kamene. Jeho varovný pohľad nenechal nikoho ani na chvíľu na pochybách, že je pánom. Na krikľavej veste sa hojdala hrubá zlatá reťaz, ktorá mizla vo vrecku kabáta, akoby drzo a bez íby vyzývala jeho kumpánov, aby sa pokúsili priaviť ho o ňu.

Nenamáhal sa vstať, keď prišli, ale povýšeneckým hnutím hlavy vyzval Luciena, aby si sadol. „Ja umem," zatiahol prekvapene, hŕdiac z jedného brata druhého. „Zle vidím, Luce? Alebo ste dvojčatá?"

Lucien prikývol.

„Moja mama bola tiež z dvojčiat. Ale neboli jednovaječné. Kto z vás sa narodil prvý?"

„Démon," odpovedal Lucien, „ale neprišli sme na spoločenskú návštevu, Blade. Mohli by sme sa pozorovať v súkromí?"

Blade sa posmešne zaškľabil, ale poslúchol ho kráľovským mávnutím ruky prepustil niekoľko druhov, ktorí

postávali okolo neho ako tiene. Nechal si len dvoch nebezpečne vyzerajúcich mladíkov, ktorí zostali stáť v jeho tesnej blízkosti.

Keď sa dvere zatvorili, mladíkové tvrdé oči spočinuli na Lucienovi.

Lucien hodil mešec s mincami na stôl medzi nimi.

Blade ho zdvihol a poľahkal v dlani. „Ak si sem prišiel kvôli vražde toho dôstojníka, už som ti povedal, že nikto nič nevidel. Zavreli Kohúta, ale poľul som, že ho pustili.“

Lucien prikývol. „To vieme. Nie, prišiel som sa iba spýtať na tvojich starých kamarátov. Na Dravcov.“

Blade ťosi zavrŕal a prižmúril oči. „A čo je s nimi?“

„Štyroch z nich našli mŕtvych v Birminghame. Urobili to tvoji ľudia?“

Damien si uvedomil, že brat mladého hrdloreza skúša. Blade dlho naňho nehybne a mlčky hŕadel, potom pokrútil hlavou a pozrel na spoločníkov, ktorí sa pri tej novine zasmiali chraplavým smiechom.

„Aká škoda, že sme to neboli my.“

„Nevieš, čo tam robili?“

„Nie,“ priznal. Oči mu škodoradostne svietili. Napil sa z fľaše a opakom ruky si utrel ústa. „Ale daj mi pár dní a zistím to.“

Nasledujúce ráno Miranda predstierala, že ju bolí hlava.

Damienovo odmietnutie ju ponížilo a vôbec nemala chuť vyjsť z izby. Vždy sa hrdila tým, že nikdy neplače, a tak nechcela, aby ju videl s opuchnutými očiami a zapchatým nosom. Okamžite by mu došlo, že prerevala kvôli nemu celú noc. Jej sebaúcta utrpela už dosť aj bez toho, nepotrebuje ďalšie poníženie.

Na druhej strane si uvedomovala, že si o to sama koledovala. To bolo na tom to najhoršie. Pripadala si ako pochabý zlodej nahajúci sa za zakázaným ovocím, ktoré však viselo príliš vysoko, a tak sa kvôli svojej hlúposti ocitla po páde z výšky na tvrdej zemi.

On je predsa gróf a hrdina národa. A ona nemá ani vindru a navyše je pankhart. Vďaka elegantným šatám a nádhernému prostrediu paláca takmer zabudla na svoje postavenie, ale teraz jej tvrdo pripomenul kam patrí. Už Reed a Brocklehurstová jej neustále vtíkali do hlavy, že je nikto. Teraz už na to určite nezabudne - nikdy. Aj keď si Knightovcov zamilovala, Damienove kruté slová jej pripomenuli, že im nie je roveň.

Prechádzala sa po izbe a premýšľala o tom, že by bolo najlepšie, keby utiekla a uchádzala sa o miesto v niektorom z divadelných súborov v Londýne. Vedela však, že v očiach smotánky patrí ku Knightovcom a keby to urobila, uškodila by ich povesti. Nebol by to ten najlepší spôsob, ako sa im poďakovať za všetku láskavosť.

Čutovala, že jej Damien nepovedal pravdu do očí hneď.

Načo chodil okolo toho ako mačka okolo horúcej kaše a rozprával jej všetky tie nezmysly o tom, že je pre ňu nebezpečný? Sama hľadela do očí jeho démonom, a tak vedela, že jeho problém je vážny, ale je blázon, ak si myslí, že sa nedá riešiť. A ňutovala aj to, že sa jasne nevyslovil predtým, ako mu vyznala lásku.

Práve v tej chvíli sa ozvalo zdržanlivé klopanie na dvere.

„Kto je?“

„Pán Walsh, slečna.“

Otvorila dvere a spýtavo sa zahľadela na vysokého, dôstojného majordóma.

„Dobrý deň, pán Walsh.“

Namiesto pozdravu sklonil hlavu. „Prepáčte, že vás vyrušujem, slečna FitzHubertová, ale máte hostí. Viem, že sa necítite dobre, ale možno sa budete chcieť s nimi stretnúť.“ S vážnou tvárou jej podal na malom striebornom podnose navštívenku. „Ak ich nechcete prijať, pošlem ich preč.“

Miranda zobrala navštívenku do ruky a pozrela sa na meno, ktoré bolo na nej vytlačené ozdobným písmom. Anne Sherbrooková, vikomtka Hubertova.

„Moja teta,“ zašepkala a uprela naňho užasnuté oči. To je predsa manželka strýka Algernona! Strýko Jason sa z času na čas o ňom zmienil, a tak vedela, že po otcovej

smrti sa on stal lordom Hubertom. Bol to ten strýko, ktorý nechcel mať s ňou nič spoločné, pretože sa narodila mimo manželského zväzku. Strýko Jason vždy hovorieval, že Algy je chladný ako ryba.

„Madam prišla spolu s deťmi," dodal pán Walsh.

„Ja mám bratancov a sesternice?" vykrikla prekvapene.

„Áno, slečna. Sú traja - dve mladé dámy a jeden pán."

„Traja! Myslím, že sa musím s nimi stretnúť," zašepkala a srdce sa jej nervózne rozbúchalo. Ale aj napriek tomu sa nedokázala ubrániť irónii. Teraz, keď sa ukázalo, že spoločnosť ju medzi seba prijme a ona sa zhostila svojej úlohy celkom dobre, jej príbuzní sa zrejme zhodli na tom, že by sa k nej mohli priznať. Najradšej by im ukázala dlhý nos, ale v kútiku duše jej tlela iskierka nádeje, že v lone vlastnej rodiny by sa jej konečne mohlo podariť nájsť zázemie.

„Mám povedať Jej milosti, že by ste uvítali nejakú posilu?" spýtal sa jej majordómus s porozumením.

Spočinula očiami na jeho vráskavej tvári. „Nech vás Boh žehná, pán Walsh. Do smrti budem vojvodkyni vďačná, ak pôjde so mnou."

S pochopením sa na ňu usmial a prikývol.

„Pán Walsh," zakríčala za ním, keď už zatváral dvere. Zobrala do ruky malý kľúčik, ktorý jej dal lord Lucien, a ukázala mu ho. „Neviete náhodou, od koho je tento kľúč?"

„Hm, dovoľíte?“ Natiahol ruku.

Podala mu ho. Zdvihol ho, dôkladne si ho prezeral, ale napokon pokrútil hlavou.

„Bohužia, nespoznávam ho,“ vrátil jej kľúč.

„Ďakujem.“

Uklonil sa a vybral sa za vojvodkyňou. Miranda sa ponáhľala k zrkadlu, aby si upravila vlasy. Oči mala ešte stále trochu červené, ale neboli už opuchnuté. Napadlo jej, že by sa mala prezliecť do elegantnejších šiat, ale potom tú myšlienku zavrhlá. Musí stať aj to, čo má na sebe. Nebude sa predsa usilovať zapôsobiť na ľudí, ktorí ju nechali hniť v škole v Yardley. kým strýko Jason bojoval vo vojne.

O pár minút už kráčala do salónu s vojvodkyňou po boku. Pôsobila trochu meravým dojmom a dlane sa jej potili, ale jej patrónka vyzerala vyrovnané ak obvykle. Hostia vstali zo stoličiek, aby ich pozdravili. Pohľad na nich ju prekvapil. Matka i dcéry boli oblečené do čierneho. Nosia smútok za strukom Jasonom. Uvedomila si. Mladý muž mal na ramene čiernu stuhu.

Zahanbila sa, že ona si vyberala do šatníka pekné, pestré farby a obišla pravidlo o trojmesačnom nosení smútku. Ale na druhej strane, pomyslela si s tlúčim srdcom, vzhľadom na môj nemanželskú pôziciu rodina možno ocení, že si udržiavam od nich odstup aj tým, že nenosím za strukom smútok. Možno to pokladajú za svoju

výsadu, keďže sú jeho legitímni príbuzní. Pokiaľ išlo o lady Hubertovu, Už dopredu sa bála tety, ktorá ju odmietala - tak ako strýko - púťat.

O to viac ju prekvapilo, že lady Hubertova vyzerala ešte nervóznejšie než ona sama. Asi päťdesiatročná oblá lady jej čímsi pripomenula vtáka. Mala priepokožku a pôsobila veľmi krehkým dojmom, sto sa na ňu usmiala, ale ani úsmev nevymazal tváre strach. Miranda sa uklonila a celkom inštinktívne začala to stvorenie v duchu čuť. Lady Hubertova jej predstavila dcéry, ctihodné slečny Daisy a Partheniu Sherbrookové. Boli to hrdé, bledé dievčatá s tenkými perami, ktoré pohľadovo obracali oči pri pohľade na nešťastnú, nervóznou Miranda im kývla na pozdrav a zachvela sa, že obidve si ju premerali od hlavy po päty. Odmala dojem, že stojí pred nimi celkom nahá. Napokon ju predstavili ich bratovi Crispinovi. Bol to galatný mladík v zelenom kabátci a vyleštených jazdeckých čizmách. Mal zlatisté kučery a v modrých šibalský úsmev. Snehobiely nákrčník vyzeral, že komorník žehlil najmenej hodinu. Pobavene sa mu uklonila, ale Crispin ju chytil za ruku sklonil sa nad ňu a vtlačil jej na hánky galantný bozk. „Ahoj, sesternička," prihovoril sa jej a žiarivo sa usmial, akoby ju bol poznal celý život, vďaka mu úsmev opätovne. Mala pocit, že sa práve stretla s priateľom, ktorého potrebuje ako soň.

Nasledujúci večer odprevádzal Damien Mirandu na komorný koncert v paláci dlhoročných priateľov lorda Cartereta a jeho manželky. Prekrížil si ruky na hru a pohodlne sa oprel na stoličke. Dúfal, že zvukové tóny Mozartovej serenády, ktoré sa rinuli salónom, ho trochu upokojia. Ale nech sa akokoľvek snažil, nedokázal sa uvoľniť. Stále mal pocit, že musí byť v strehu a dávať na Mirandu pozor. Ešte stále čakal, kedy sa mu ozve ten ničomník Billy, aby mu poskytol informácie o mužoch, ktorých zabil na okraji Birminghamu.

Po návšteve v East Ende v pondelok večer sa zastavil vo vojenskom klube Guards. Tam sa stretol s niekoľkými priateľmi z regimentu a získal od nich prísľub pomoci, ktorú potreboval, aby zabezpečil Mirandinu bezpečnosť, kedykoľvek by sa rozhodol opustiť spolu s ňou bránu rodinného paláca. Bez zaváhania mu pomoc prisľúbili, pretože išlo Sherbrookovu neter a major bol kedysi jedným z nich. Aj teraz sedeli v salóne na všetkých strategických miestach, vyobliekaní do tmavočervených uniforiem a pripravení zasiahnuť, kedykoľvek by sa mali Mirande prihodiť ďalšia záhadná „nehoda“.

Vôbec si neuvedomovala, čo všetko podstúpil, aby tak zaistil jej bezpečnosť. Dokonca nemala ani poňatí o tom, že jej niečo hrozí. Chcel to tajiť aspoň do chvíle, kým nebudú vedieť niečo konkrétne. Už to bol dosť zlý, že jej ublížil on. Nechcel jej hovoriť o svojich domnienkach a o

tom, že je cieľom útokov zákerného vraha, aby ju nevyšakal.

Viera veľa ju pod rôznymi zámienkami zdržal doma a nešiel s ňou na verejný ples v Argyle Room, na ktorý sa tešila už celé dni. Sála bola príliš veľká prístupná komukoľvek a bolo by veľmi ťažké dohliadnuť na ňu, aj keby mu bývalí spolubojovníci pomohli. Ktokoľvek si mohol na ples kúpiť vstupenku a zúčastniť sa ho. Koncert v domove dobrého priateľa bol oveľa bezpečnejší. Zíde sa tam len pár starostlivo vybraných hostí, a práve to bol dôvod, prečo napokon ustúpil a súhlasil s návštevou.

Lenže on chce, aby si našla manžela. Sotva bude môcť splniť jeho príkaz, ak ju bude držať pod zámkom. Nevládal z nej spustiť oči a jeho pohľad bol čím ďalej tým mrzutýjší a zatrpknutejší.

Zdalo sa, že Griff sa jej páči. Ovdovený markíz sedel po jej boku, neprestajne sa k nej nakláňal a poši jej šepkal do ucha. Prikyvovala, ošidne súhlasiac s jeho poznámkami týkajúcimi sa hudby.

Pokúsil sa zamaskovať svoju mrzutosť a upriamil pozornosť na hudobníkov.

Vač je tá Alice slepá? pomyslel si vzápätí popudlivo. Neplní si povinnosti gardedámy, inak by si bola už dávno všimla, že ich starý kamarát sa krúti okolo Mirandy až príliš.

Nenápadne sa obzrel ponad plece na Luciena

ženu, ktorí sedeli hneď za ním. Asi to trochu prehádza, pretože Alice, ženu s pevnými morálnymi zásadami, pozornosť lorda Griffitha ani trochu neznepokojovala. Zhlboka si vzdychol a s rukami prekríženými na hrudi si začal zamyslene bubnovať prstami v bielych rukaviciach po ramenách. V každom prípade bude oveľa lepší než Ollie Quinn. Pozornosť mužov, ktorí obletovali jeho pôvabnú chovanicu, kdekoľvek sa objavila, ho už začínala rozčuľovať. Znovu na ňu ukradomky pozrel a zacítil, ako mu zevrelo hruď. Bol to zvláštny pocit, čiastočne úzkosť a čiastočne túžba. Dnes večer vyzerala mimoriadne povabne. Nebol by si myslel, že taká nevýrazná, bledá bežová farba jej môže tak veľmi pristať. Hodvábne sa leskli vo svetle sviečok a podčiarkovali zelený ied jej očí, ktoré vyzerali ešte žiarivejšie a hlbšie inokedy. Nežné krivky jej ramien ho uvádzali do vzrušenia, ktorému už takmer nevládal odolať. Najradšej by sa perami dotkol časti odhalenej pomedzi krátkymi, naberanými rukávmi a dlhý-bielymi rukavicami. Ten nevinný kúsok jej tela pripadal prístupnejší než nádherné poprsie akom výstrihu jej šiat.

Nešťastný odtrhol od nej pohľad. Vedel, že si to spôsobuje sám, ale vtedy ešte netušil, na aké chladné miesto dokáže usmievavá a srdečná Miranda FitzHubertová premeniť svet, ak sa začne k ňloveku správať s chladnou rezervovanosťou.

Keď predstavenie skončilo, vstal a išiel sa porozprávať s

dôstojníkmi, aby sa presvedčil, či je naozaj všetko v poriadku. Každý z nich mu diskkrétne hlásil, že si nič mimoriadne nevšimol. Upokojil sa a vzal si od okoloidúceho lokaja pohár vína. Práve v tej chvíli pristúpil k nemu Griff. Nebol pripravený na záchvat žiarlivosti, ktorý sa ho zmocnil, len čo sa k nemu starý priateľ priblížil, aby si s ním štrngol.

„Na zdravie!"

Damien sa strojene usmial a vyhol sa jeho pohľadu. Pokúšal sa zbaviť ťudného pocitu. Napokon si dodal odvahy a spýtal sa Griffa: „Tak ako?"

„Čo ako?"

Damien posmešne nadvihol obočie.

„Aha. Možno áno," odvetil s prefíkaným úsmevom. „Vlastne je to dosť pravdepodobné. Je rozkošná."

„A čo ti teda bráni?" vyletelo z neho neokrôchane.

„To sa jej tak veľmi chceš zbaviť?"

Na chvíľu sa zamyslel, potom zdvihol hlavu a uvážlivo povedal: „Chcem mať istotu, že je o ňu dobre postarané. To je všetko."

„Rozumiem. Ale pre mňa je to príliš zaväzujúce. A myslím, že aj pre ňu."

„Nejakaj príliš dlho. Pozri," zahundral Damien a kývol hlavou k Mirande a Crispinovi, ktorí stáli bok po boku a obdivovali Turnérovu krajinku na stene. „Zasa sú pokope."

Griff sa len uškrnul.

„Jason vždy hovorieval, že ten mladík je ťahtikár." šomral Damien. „Ďo myslíš, o čom môžu s takým záujmom debatovať?"

Markíz lenivo pokrčil plecami a krútil vínom v pohári. „Ktovie?"

„Neurobíš nič? Zdá sa, že po nej pasie."

„Len nech pasie. Ona sa vie postarať sama o seba. Lepšie, odvažujem sa povedať, ako väčšina mladých dám v tejto miestnosti. Je originálna," vyhlásil Griff. „Je milá a jej prítomnosť je pre človeka osviežením."

„Ak je taká roztomilá a osviežujúca, asi by si urobil lepšie, keby si išiel k nim a prekazil mu to tokanie!"

Griff naňho pobavene pozrel.

„Ďo je?" Damiena priateľov pohľad zarazil.

„Crispin Sherbrooke azda kvôli nej stratil hlavu, ale on rozhodne nie je tým mužom, kvôli ktorému by som si mal robiť starosti." Griff sa uškrnul a potom sa pohl preč, aby sa venoval zdvorilej konverzácii s hosťami.

„Chceš povedať, že to naozaj nevieš?" spýtal sa Crispin a v modrých očiach mu prebleskovala škodoradosť. „Ach, Bože, ty to naozaj nevieš?!"

„Tak mi to povedz," chichotala sa Miranda.

„Asi by som ťa mal prinútiť, aby si si počkala až do

zajtrajšej večere u nás doma."

„Niečo také nevychované by si predsa neurobil! Tak mi už konečne prezrať tú klebetu!"

„Pobúri ňa to," varoval ju zo žartu.

„Nie, nepobúri."

„Tvoj poručník mi odsekne hlavu, ak zistí, že som ti to povedal."

„Ani mu o tom neceknem. Crispin, prečo ma tak naťahuješ? Povedz mi to."

„Tak dobre. Ale len preto, že si taká krásna. Nejde o ich najstaršieho brata Hawkscliffa, ani o tú krásavicu lady Jacindu - tým dvom prúdi v žilách modrá krv. Ale všetci ostatní - lord Jack, dvojčatá i môj priateľ Alec - sú všetci do nohy kukučkami v cudzom hniezde. Ich matka bola veľmi temperamentná žena a dopustila sa nejedného poklesku. A všetci to vedia."

„To nemôže byť pravda!" šepla zhrozene Miranda a udrela ho vejárom po ruke.

„Prisahám na svoje šťastie, že to je pravda." Oni mu veselo tancovali. Opäť sa napil vína. „Lady Georgiana mala tak veľmi milencov, že ju prezývali Pobehtica."

Miranda vydýchla. Na jednej strane ju to, čo počula, fascinovalo, na druhej strane sa cítila previnilo, že počúva klebety o mužoch, ktorí boli voči nej takí láskaví.

„A kto je skutočným otcom dvojčiat?" zašepkala.

„Ma petite, to si taká neinformovaná?! Naozaj nič nevieš? Ich otec bol Georgianin dlhodobý ctiteľ, markíz Carnarthen. Bol Welšan a mal veľmi vysoké postavenie v armáde. Bol taký oddaný lady Georgiane, že sa nikdy neoženil a zomrel bez legálnych potomkov.“

„Aké smutné!“

„Preto parlament urobil z tvojho poručníka grófa," pokračoval Crispin sprisahaneckým šepotom. „Carnarthen mal veľký vplyv a bol veľmi obľúbený. Damien, ako staršie z dvojčiat, je jeho prvorodený syn. Pretože Carnarthenov titul po jeho smrti nikto nezdedil, niekto z jeho priateľov sa spojili, vytvorili nový titul a dali ho Damienovi, aby si uctili pamiatku Carnarthena a svojím spôsobom zachovali jeho rod.“

„Myslela som si, že z neho urobili grófa vďaka zásluhám vo vojne.“

„Za to by predsa nedostal titul grófa. Najlepší Wellingtonovi dôstojníci dostali nanajvýš tak titul vikomta.“

„Vraj len titul vikomta!" hľadela ho veselo. „Tebe sa to ľahko hovorí, keď sa ním jedného dňa staneš.“

Smiali sa, ale v Mirandinej duši zašínal vriec hnev. To, čo počula, ju šokovalo. Ten ničomník jej ranil srdce, odstrčil ju od seba len kvôli tomu, že je nemanželská, a pritom on sám je pankhart! Z očí jej sršali hromy blesky. Obzerala sa po miestnosti, až kým ho neobjavila.

V elegantnej tmavočervenej uniforme stál celkom sám a

hľadel na ňu. Znova prežívala ten intenzívny pocit, ktorý ju zakaždým šokoval až do hĺbky duše, keď sa ich pohľady stretli. Povýšenecky si ho premerala, otočila sa a vďaka svojim hereckým skúsenostiam sa jej podarilo predstierať veselý smiech. Chytla bratancia popod rameno a spoločne si šli obzrieť ďalší obraz.

Nasledujúci večer sa Algernon pozrel na hostí sediacich okolo dlhého jedálenského stola a spokojne sa usmial sám pre seba. Mohol sa chváliť tým, že dnes večer sedeli pri jeho stole hostia z najvyššej spoločnosti, medzi nimi všetkými oslavovaný Winterley, jeho starší brat, vplyvný vojvoda Hawkscliffe a jeho žiarivá manželka. Vďaka tomu bol tento večer pre neho, pre muža, ktorý nebol obľúbený, mimoriadne úspešný.

Ale to bol len jeden z dôvodov jeho spokojnosti. Ešte viac ho tešilo, že Crispin si plnil svoju úlohu priam ukážkovo. Možno napokon predsa len bude môcť byť naňho hrdý. Na základe ich príbuzenského vzťahu sa Crispinovi už podarilo prekážnuť za obranný val, ktorý Winterley vybudoval okolo svojej chovanice, aby udržal jej nápadníkov na uzde.

Crispin sedel oproti Mirande a bol stelesnením šarmu. Dokonca sa mu podarilo rozosmiať aj vojvodkyňu. Zdalo sa, že len Winterley nevie oceniť vtip a šarm jeho syna.

Tváril sa prísne a ani raz sa neusmial. Sedel vedľa

Mirandy s meravo vystretými plecami a napäto naúval ich rozhovoru. Vôbec sa však do neho nezapájal. Bol ako temný duch. Ke si Algernon spomenul, v akom biednom stave bol Jason predtým, ako opustil tento svet, ani sa tomu neúdoval.

Vojna ľloveka poriadne poznaí, pomyslel si, ale potom si prestal všima stiesnenos, ktorú okolo seba šíril plukovník, a znova sa ukradomky zahadel na Mirandu.

Zrejme vycítila, že si ju obzerá, pretože váhavo zdvihla krásne oí k nemu z druhej strany stola. Áno, poarila mu. Také ružové líca! A iskrivé zelené oí! Jej pokožka bola belostná a svieža ako lupienky labe. Srdce mu rozjarene poskoilo. Keže si bol istý, že si ho nikto nevšíma, hadel jej do oí o sekundu dlhšie, ako by sa patrilo. Potom si prešiel jazykom po chých perách a napokon sa s rovnakým pokojom napil vína.

Nasledujúci de zavasu ráno stál Damien pred stajou a rozprával sa s drobným paholkom, ktorý kedysi džokejom a teraz sedel obkromo na Zeulen pred chvíou sa vrátil z Hyde Parku, kde bol jeho milovaným koom na jazde.

Bol jasný decembrový de, zimné slnko sa jagalo v snehu a obloha bola azúrovo modrá.

„Je vo výbornej kondícii, pane,“ hlásil mu šťúply chlapík a potľapkal koa po šiji.

„To rád počujem,“ odvetil potešené.

Sám by si rád vyšiel na Zeusovi von, ale zdráhal sa nechať Mirandu bez ochrany. Našťastie, odkedy sa Fancy pred štyrmi dňami splašila, nedošlo už k žiadnym ďalším incidentom. Buď sa oplátila jeho bdelosť, alebo bolo nebezpečenstvo len výplodom jeho fantázie.

Viera jej dovolil, aby išla na večeru k príbuzným. Chápal, že je pre ňu dôležité, aby sa s nimi spoznala, hoci on mal proti nim výhrady. Vedel, že je natoľko bystrá, aby si nenechala popliesť hlavu a že pochopí Hubertovo pokrytectvo. Keby ju Knightovci neuviedli do spoločnosti, alebo keby zanechala zlý dojem, jej teta a strýko by aj naďalej predstierali, že neexistuje. Boli to obyčajní farizeji, išlo im len o to, aby sa na spoločenskom rebríčku dostali čo najvyššie.

Pokiaľ išlo o jej sesternice, obidve povýšenecké dievčatá civeli na ňu celý večer v záchvate zničujúcej žiarlivosti - teda ak práve neciveli na Róberta alebo naňho. Zdá sa, že Crispin je z nich jediný, ktorému sa Miranda úprimne zapáčila, pomyslel si vo chvíli, keď sa pred vysokou kovanou bránou strhol rozruch.

„Zmizni! Nemáš tu čo hľadať!“ rozčuľovali sa strážnici.

Damien bol okamžite v stave pohotovosti. Obzrel sa k bráne, ale nevidelloveka, ktorý sa k nim zrejme chystal na návštevu, lenže jeho sluhovia mu stáli v ceste. Pozrel na paholka a kývol mu, že môže odísť. Vetrom ošľahaný džokej otočil Zeusa a viedol ho okolo domu do stajne. V

tej chvíli pľeľal vzduch prenikavý piskot.

„Vaše lordstvo!“ kriľal mužský hlas spoza brány. „Tak pustia ma dnu, alebo nie?“

Damien podišiel k bráne a zbadal mládenca z East Endu, Billyho Blada. Opieral sa o bránu. Ústa mal vykrútené do ironického úškrnu. Bol to ten najdrzejší úškrn, aký kedy Damien videl.

Zišlo by sa mu pár týždľov tvrdej vojenskej disciplíny, pomyslel si prísne a zamraľil sa. „Pusťte ho dnu,“ prikázal strážnikom.

„Pane?“ otoľili sa nechápavo k nemu. Vyzerali zmätene.

Odmerane kývol hlavou a vyhlásil: „Urobte, ľo som povedal.“

„Tak napokon predsa len zvíľazil zdravý rozum.“ Kým Blade ľakal, aľ ho pustia, upravil si ľierne koľené nohavice a potom dôstojne prešiel bránou. Keľ prechádzal okolo strážnikov, ktorí naľho pochybovaľné hladeli, posmeľne nadvihol klobúk ozdobený kokardou.

„Vy musíte mať nervy zo ľeleza, keľ ste prišli rovno sem,“ ľomral Damien.

„Mal som vari ľkrabkaľ na dvere pre sluľobníctvo?“ vrkol.

„Mali ste íľ k Lucienovi. Ste jeho známy, nie mľj.“

„Nebol doma. A okrem toho, to vy ste prišli za mnou, ľe potrebujete pomoc. Som tu, aby som vám povedal, ľo

som zistil, ale ak sa nebudete voči mne správať ako džentlmen, poskytnem svoje informácie na inom mieste."

„Tadia to, vy jeden pajác," šomral Damien popod nos.

Blade sa pobavene zasmial a nasledoval ho dnu hlavným vchodom. Ešteže mal v sebe aspoň trochu slušnosti a zložil si klobúk. „Nie zlé, vôbec nie zlé," poznamenal, keď sa obzeral okolo seba v mramorovej vstupnej hale paláca. Ale netváril sa, že by palác naňho urobil bohvieaký dojem. „Je to váš dom?"

Obzerá si ho len preto, aby vedel, či sa sem oplatí vtúpať, pomyslel si znechutene. „Nie, bratov. Tadia to, pán Blade."

Viedol ho do malej kancelárie v zadnej časti domu prízemí. Používal ju predovšetkým majordómus a gazdiná a viedli z nej domácnosť. Ponúkol Bladovi drevenú stoličku, ktorá bola v bezpečnej vzdialenosti majordómovho trezoru so strieborným riadom. Mladík si nesadol, ale vyložil si nohu na stoličku lokťom sa oprel o zohnuté koleno. Tvár mu stvrdla.

„Povedal by som, že ste až po uši namočení v problémoch."

„Čo ste sa dozvedeli?"

„Rád by som sa vás najprv niečo spýtal. To vy sám ste zabili tých štyroch darebákov?"

Damien sa rozhodol, že najlepšie bude, ak mu na

otázku neodpovie.

Blade sa uškrnul. „No neznalo to ako nie. Ako sa vám to podarilo? Už som zabil naraz dvoch, ale nikdy nie štyroch.”

Damien sa uškrnul. „Všetko je to otázka rytmu.”

„Takže rytmu... Ďakujem za radu.” Mladík uprel naňho prefíkané oči. „Poviem vám, čo som zistil. Tých štyroch sviniarov, ktorých ste poslali na druhý svet, najal v Londýne pred tromi týždňami nejaký pracháč. Nikto nevie jeho meno, ale pvráva sa, že ide o chlapa, ktorý vlastní nájomné domy v Seven Dials.”

„Na čo presne ich najal?”

Blade pokrútil hlavou. „Zvyšok bandy to nevie. Vraj potrebuje, aby urobili pre neho nejakú prácu. Mal im každému zaplatiť po sto guineí.”

„To nie je malá suma,” zahundral. Vzápätí mu naskočila husia koža, pretože mu Blade potvrdil, že tých štyroch niekto poslal, aby Mirandu uniesli, alebo dokonca zabili. Zachvel sa, keď si uvedomil, že im unikla len o vlások. Keby ho inštinkty neboli upozornili, aby sa za ňou otočil, nebol by ju zachránil. Museli pozorovať školu a vyčkávať na svoju príležitosť. Pravdepodobne mali problémy a nevedeli, ako sa jej zmocniť, pretože slečna Brocklehurstová držala dievčatá v Yardley nakrátko. Určite ich poriadne prekvapila, keď sa v ten večer potajomky vykradla do divadla.

Nepriateľ má nepochybné množstvo poskokov, ktorí aj teraz pozorujú palác Knightovcov. Jeho prvou myšlienkou bolo tajne ju preskúhať do niektorého z vidieckych rodinných sídel, ale vzápätí tú myšlienku zavrhol. Najbezpečnejšia bude tu, v srdci Londýna, kde sú desiatky verných očí a uší, ktoré sú neprestajne na stráži. Tu sú jeho bratia i priatelia z regimentu poruke a všetci ochotní pomôcť, ak bude potrebovať.

Zadumane si počúchal bradu. „Tak ako zistím, kto je tým mužom?“ premýšľal nahlas.

„Lucifer má viac možností zistiť to,“ odpovedal Blade. Väšinu tých mizerných budov vlastní muži z vysokej spoločnosti a s titulmi, ale schovávajú sa za chrčty iných, ktorí za nich robia obchody a sú viazaní mlčanlivosťou. Nesmú prezradiť identitu svojho zamestnávateľa. Zachovávanie tajomstva je jedna z cností East Endu.“

„Počuli ste niečo o tom, že by sa bol ten muž vrátil, aby si najal na tú „prácu“ ďalších?“

Blade rozhodne pokrútil hlavou. „Nie. Bolo by to pre neho príliš riskantné. Okrem toho, ak to prvá partia zbabrala, prečo by sa k nim znova vracal? Keby som bol na jeho mieste, zmenil by som taktiku.“ „To už urobil. Je to prekliaty zbabelec! Dokonca zariadil, aby mladé, nevinné dievča prešiel koš,“ zamrmľal, premýšľajúc nahlas.

Blade potichu zapískal. „To je podlé. Nezavidím plukovník. Nič nie je horšie ako nepriateľ, ktorý odmieta

ukázať svoju tvár. Ak mi dobre zaplatíte, rád Vám pomôžem."

Damien uprel oči na Bladovu tvár, lebo sa mu na okamih zdalo, že výrazný cockneyovský akcent sa ztratil a jeho reč znela celkom kultivovane. Mladý si vôbec neuvedomil, že sa prezradil. Damien sa zamyslel a pozornejšie si ho obzrel. Všimol si jeho astokratickú mimiku, čo by mohlo znamenať, že sa rodil v rodine, ktorá mala slušné spoločenské postavenie a poskytla mu vzdelanie. „Vždy ste žili v East Ende, pán Blade?" V mihnutí oka sa na Bladovu tvár vrátil nacvičený úškrn. Zložil nohu zo stoličky práve vo chvíli, keď v hale ozvalo trio ženských hlasov. I Damien počul svieži hlas svojej sestry. |"Pán Walsh, povedzte, prosím, Jej milosti, že sa vratime asi o hodinu. Ideme sa poprechádzať do parku.."

Damien vyskočil zo stoličky a rozbehol sa do haly, ich zastavil. „Miranda!" vykrikol za nimi. Bola oblečená do pláňa lemovaného kožušinou. Keď ho zažula, otočila sa. „Nikam nejdeš."

„Pane?" zasipela pobúrené pomedzi zaťaté zuby a hrdo zdvihla bradu.

„Nedal som ti povolenie, aby si opustila palác."

„Damien, ty netvor, daj jej pokoj," hnešila ho Jacinda a objala Mirandu okolo pliec. „Pozri, ako je vonku krásne. Už máme po krk tých tvojich zákazov. Nemáme v úmysle premárniť takýto nádherný deň. Poč, Miranda, Lizzie -"

„Nie," zreval a schmatol chovanicu za zápästie. Okamžite ju však pustil, lebo od bolesti zjajkla.

„Daj jej pokoj, ty surovec!" ňahala Jacinda kamarátku späť k sebe.

„Keby som bol na vašom mieste, poslúchol by som ho."

Všetci sa otoĽili, lebo Billy Blade už vošiel do vstupnej haly s drzým úsmevom na perách.

Jacinda si ho s rozšírenými oĽami premerala od hlavy po päty a na tvári sa jej objavil výraz mrazivej povýšeneckosti. „Prosím?" predniesla, hrdo zdvihnúc plecía i bradu, a v tej chvíli skutoĽne vyzerala ako vojvodova dcéra.

„Blade," varoval ho Damien.

BezoĽivo si obzrel Jacindu. „Odchádzam," zatiahol a vykroĽil k predným dverám.

Pán Walsh mu ich celkom automaticky otvoril a šokovane hľadel za neupraveným, pestrofarebným stvorením.

„Kto... vlastne nie, Ľo to bolo za Ľudo?" rozhorĽovala sa Jacinda a otoĽila sa k Damienovi, len Ľo sa vchodové dvere zatvorili.

„NeopováĽte sa..." zaĽal, ale než stihol vyslovíť hrozbu, Jacinda schmatla Lizzie a Mirindu za ruky a ňahala ich za sebou.

„PoĽkajte!" V okamihu sa však ocitol pri schodoch

celkom sám. Zamrzelo ho to, ale bol spokojný, že sa mu podarilo udržať ich dnu.

„Jacinda! Čo to má znamenať?“ protestovali Miranda a Lizzie, smejúc sa, keď sa hnali dlhou chodbou. Jacinda ich vliekla za ruky za sebou. Vbehli do hudobného salónu, ktorý mal okná s výhľadom na príjazdovú cestu, a rozbehla sa k oknu. Pustila im ruky a oprela sa dlaňami o sklo.

„Len sa naňho pozrite! Nie je strašný?“ šepkala, hľadiac fascinovane a zároveň s odporom z okna. kým strážnici otvárali zvláštnemu mladému mužovi bránu. „Ako ho to Damien nazval? Blade?“

„Čo je to za hlúpe meno?“ ťudovala sa Lizzie. V tej chvíli sa už všetky tri dievčatá tlačili pri okne.

„Ale vhodné pre stelesneného násilníka a dešperáta. Videli ste, ako sa na mňa pozrel?“ snívala Jacinda s otvorenými očami. „Čím asi je?“

„Odporným, nepríjemným a nebezpečným individuum čím iným?“ vyhlásila s pohŕdaním Lizzie.

„Som si istá, že Jej milosť by nikdy neschválila, aby sa s ním stýkala. A celkom určite ani Damien. Pre pánakrála, Jacinda, prestať už zízať z toho okna, lebo ňa uvidí!“

Len čo Lizzie tie slová vyslovila, zakryla si Jacinda rukou v bielej rukavici ústa, pretože Blade sa otočil a všimol si ju v okne. Usmial sa, nadvihol klobúk a uklonil sa jej so širokým gestom, akoby bol francúzskym

dvoranom vo Versailles. Potom si dal klobúk znova na hlavu, pokojne sa otočil a pobral preč, akoby nemal na tomto svete vôbec žiadne starosti.

„Smiešny šašo!“ hnevala sa Jacinda, ale líca sa jej sfarbili od rozrušenia do ružová.

Lizzie a Miranda si vymenili pobavené pohľady, pretože ledva lapala po dychu, keď to hovorila. Jacinda sa oprela celom o sklo a pozorovala Blada, až kým lizol dolu na ulici.

Dvanásta kapitola

Miranda sa neskoro v noci prebudila na zvuk akýchsi výbuchov, ktoré sa ozývali z diaľky. Keď si sadala, z hrude sa jej zošmykla kniha, ktorú čítala pred spaním. Zmätené sa obzerala okolo seba, vytrhnutá z príjemného sna. Izba bola ponorená do tmy. Závesy boli zatiahnuté a sviečka už dávno dohorela. Posadila sa, šúchajúc si oči. Z diaľky sa ozývali výbuchy, ktoré jej pripomínali dunenie hromov. Pozrela na hodiny a uvedomila si dôvod hluku. Do zrodenia nového roku 1815 zostávalo už len dvadsať minút.

Zazívala, zhodila zo seba prikrývku, zoskočila z postele a bosá prešla po chladnej dlážke k oknu. Odtiahla ťažký damaškový záves a smutne si povzdychla. Okno sa okamžite zahmlilo. Trávila silvestrovský večer sama a cítila sa oveľa horšie než v Yardley. Hľadela na ohňostroj malujúci po oblohe farebné obrazce a osvetľujúci zasnežené strechy Londýna.

Takto sa teda víta nový rok v hlavnom meste...

V Birminghame bývali ohňostroje len pri výnimočných príležitostiach. Chvíľu ho pozorovala v ospalej radosti, viečka mala ako z olova. Večer jej Damien a Lucien vysvetlili, že je v nebezpečenstve smrti. Tvrdili, že nehody,

ktoré sa jej prihodili, vôbec neboli nehodami. Nevyplašila sa, pretože vedela, že ju budú ochraňovať a že sa môže na nich spoľahnúť. Niekoľkokrát jej zopakovali, že sa nemusí znepokojovať a že je v paláci v bezpečí. Verila im, ale bola mrzutá, že jej nedovolili zúčastniť sa na oslavách príchodu Nového roku spolu s ostatnými.

Nebola celkom sama. Niekde v dome bol aj jej poručník a cítil sa určite rovnako osamelý ako ona. Obzrela sa ponad plece na dvere izby a premýšľala, či mu nemá ísť zaželať šťastný Nový rok. Od toho večera v stajni sa spolu prakticky nerozprávali. Zakaždým si vymenili len pár nevyhnutných slov a ich rozhovorzy bývali strohé a plné napätia. Chvíľu hľadela na dvere a hryzla si spodnú peru. Pochybovala, že Damien spí. Kto by v tom hluku dokázal spať?

Odrazu sa nič jej myšlienok pretrhla, lebo si uvedomila súvislosti a ospalosť ju mihom prešla. Kanonáda a ohňostroji!

Srdce mala až v hrdle, keď si spomenula na Damienovo priznanie v stajni. Prudko sa otočila a schmatla župan z vešiaka, natiahla si ho a kým zapalovala sviečku, modlila sa, aby bol v poriadku. Damien sa jej priznal, že hluk spôsobený výbuchmi ohňostrojov a slávnostná kanonáda - presne to, čo sa dialo teraz - ho dostalo v novembri do neprívetného stavu. Určite je v poriadku, presviedkala sa, ale pre istotu ho chcela skontrolovať. V tmavej chodbe

držala sviečku vysoko nad hlavou ťíala dvere, až kým neprišla k jeho izbe. Len ťo zdvihla ľavú ruku, aby zaklopala na dvere, odvaha ju opustila. Povedal jej, ťe si vôbec neuvedomoval, ťo robí a keď sa prebral, mal v jednej ruke nôť druhej pištoľ. ťo ak je nebezpeční? Sľazka preglgla, lebo jej hlavou prebleskol obraz Damiena na osvetlenom mesačným svetlom. Damiena zúrivého, zakrvaveného so ťabou v ruke. Ach áno, veľmi presne vedela, ťoho je schopný.

Ale vedela aj to, ťe jej by nikdy neublížil. Bez ohľadu na to, ťo tvrdil, ťe predstavuje pre ľudí hrozbu, ona bola do hĺbky duše presvedčená, ťe bolesť ho nikdy nepohltí natoľko, aby dokázal ublíťi slabej. Damien Knight bol k ťenám galantný. Dodala si odvahu, zdvihla hlavu a odvážne zaklopala na dvere. Ťiadna odpoveď.

„Damien?“ zavolala potichu a znova zaklopala. Chvíľku vyčkávala a potom sa ponáhľala na prízemie, aby ho pohľadala tam. Nazrela ponad zábradlie, ale po majordómovi alebo nejakom sluhovi nebolo nikde stopy. Nemala sa koho opýtať, kde je Damien. Daleko v meste duneli delá a rachotili ohňostroje, ale palác bol strašidelné tichý. Pustila sa ho hľadať a potichu kráčala z jedného prázdneho veľkolepého salónu do druhého.

Veľkými oknami prenikalo dovnútra mesačné svetlo, ktoré sa trblietalo v nablýskaných dlážkach chodieb a odrážalo sa od pozlátených rámov zrkadiel. Srdce jej

trepotalo v zlej predtuche. Keď jej zašal zo sviečky stekal vosk a plamienok sa nepokojne mihotal, videla duchov v každom tieni. Predstavovala si, že spoza každého kusu nábytku či vojvodovho klavíra môžu na ňu vyskočiť škriatkovia.

Možno išiel von, pomyslela si, keď odrazu natrafila na miestnosť, v ktorej boli ľudia. Dvaja z jeho priateľov z radov dôstojníkov hrali v knižnici karty. Zostala stáť vo dverách s cínovým svietnikom v ruke a neisto na nich pozerala.

„Prepáčte, že ruším," vyhrkla.

Keď zašli jej tiché slová, položili karty na stôl. vstali zo stoličiek a plní ošakávaní sa na ňu zahľadeli. „Dobrý večer, slečna FitzHubertová," pozdravili ju a zdvorilo sa uklonili. Hľadeli na ňu v rozpakoch, pretože bola len v župane, ale ona sa na nich upokojujúco usmiala. Vedela, že sú tam kvôli tomu, aby vyhovelí Damienovej prosbe a pomohli mu chrániť ju.

„Dobrý večer, páni," zašala váhavo. „Je mi veľmi ľúto, že som vám pokazila zábavu."

„Vôbec nie, slečna FitzHubertová," ubezpečoval ju nadporučík MacHugh, vysoký, červenovlasý Škót s prenikavými očiami a zlovestne vyzerajúcou jazvou na tvári. „Sme radi, že môžeme pomôcť. Winterley by pre nás urobil to isté."

„Neviete, kde je?"

„Utiahol sa do svojej izby asi pred hodinou.“

„Je vo svojej izbe? Ste si tým istý?“

„Povedal, že sa necíti dobre,“ pustil sa do vysvetľovania kapitán Sutherland. Bol to príťažlivý svetlovlasý mladík so starostlivo upravenými fúzmi.

Kývla im na rozlúčku, zažela im príjemnú zábavu a veľa šťastia v novom roku a potom vybehla po schodoch. Ten darebák bol po celý čas vo svojej izbe. Preto jej neodpovedal, keď klopala? Ukrýva sa pred ňou?

O minútku neskôr bola späť pred jeho dverám: „Damien!“ zakričala a nástojivo zaklopala na dvere.

„Viem, že si tam. Povedal mi to Sutherland aj MacHugh.“ Ťakala. „Damien, odpovedz mi!“

„Choť pre!“

„Prestať sa správať ako malý chlapec! Si chorý?“

„Áno.“

„Mám poslať po lekára?“

„Nie.“

Skúmavo si prezerala dlážku a sústredene počúvala jeho hlas. Dúfala, že jej prezradí, v akom je vlastne stave. „Mám ti niečo doniesť?“

„Choť pre!“

„Nepôjdem. Čo ňu bolí?“

Neodpovedal.

Nejedná sa o chorobu, však?" vytrvalo mu kladla otázky cez zavreté dvere. „Pil si?"

Ticho.

„Damien, si ozbrojený?"

Aj cez hrubé dvere došiel k nej jeho trpký zlovestný smiech. Okamžite jej naskočila husia koža.

„Pus ma dnu!" kričala a päťou zabúchala na dvere. Desila sa predstavy, že by sa mohol dopustiť násilia na sebe samom.

„Zmizni, červená diapoška," šepkal ako blázon, nebo sa môže stať, že ňa zožerie veľký, zlý vlk."

Prelaknuto odskočila od dverí. Uprela oči na tú pevnú, nezdolnú prekážku, ktorú postavil medzi nich - a vedela, že nastal čas skúšky kto z koho. Musí v nej obstáť, musí si poradiť. Toto bola chvíľa, kvôli ktorej dostala od Luciena kúť.

Panebože, toto je jediný dôvod, prečo Damien nechce dovoliť sám sebe, aby ju miloval. Musí vybojovať za neho rovnakú bitku, akú vybojoval on pre jej záchranu na Bordesley Green. Rozbehla sa po chodbe, aby si zobrala kúť.

Tak, a je to!

Vyňakal ju a ona utiekla. Spoza dverí počul cupot ľahkých krokov po chodbe. Nemal na sebe košeľu, aj

napriek tomu bol celý spotený. Duševne bol pripravený na boj a bol ochotný ruvať sa zo všetkých síl.

Začal zuby, aby nevykríkol jej meno a nešťastne sa oprel hlavou o dvere. Zatvoril oči a na jeho tvári sa objavil bolestný úšľabok, pretože v mysli sa mu skutočnosť s ohlušujúcou rýchlosťou striedala s minulosťou.

Okenice buchotali vo vetre. Bolo zvláštne, že jeho duša túžobne vystierala ruky k Mirande, ale pery kričali: Choť preč! Jeho démoni ho šklbali a trhali na franforce, duša sa zmietala v pocitoch mučivej úzkosti, žialu, zúrivosti a viny. Dúfal, že sa mu podarí osedlať búrku vo svojej duši, že ju zvládne silou vlastnej vôle, ale zatiaľ sa mu to nedarilo.

Každá jazva na tele ho pálila ako vypálené znamenie. Ďalové brnenie otupenosti sa pomaly strácalo a on sa zrazu topil v slzách, ktoré už dávno odmietal prelievať. Vzdialené dunenie znelo ako delostrelecká palba a bol by prisahal, že sa približuje. Kto to je? Generál Massena? Generál Soult? Soult by premohol ľahko, ale Massena bol nepriateľ, pred ktorým mal rešpekt.

„Nie," zašomral si popod nos a začal sa prechádzať hore-dolu po izbe ako divé zviera v klietke. Je to len ohňostrojek a nech je prekliaty, ak nezabije princa regenta, to rozmazané princiatko, pri najbližšej príležitosti za to, že vystrája takéto kúsky. Ani vo sne by mu nenapadlo, aby išiel do vojny kvôli tomu výstrednému regentovi. Ale panovníkom bol ešte stále kráľ Juraj III., aj keď bol blázon.

Ako on.

Nahnevane zdvihol stoličku v štýle Hepplewhite a hodil ju o stenu. Ako ho len zvuk praskajúceho dreva upokojoval! Aká škoda, že nemá sekeru! Ale nie. nie, ktovie, čo by urobil, keby mal v ruke nejaký ostrý predmet. Všetky ich poschovával pre prípad, že by sa mu podarilo vykŕznuť z vlastnej kletky.

Stolička sa rozlámala na márne kúsky. Trochu sa mu uľavilo, ale vzápätí mu mozog zaplavili ďalšie zlovestné spomienky. Pred očami sa mu zjavil ďalší výjav - tri havrany šklbali vnútornosti mladého dôstojníka, ktorého len krátko predtým poveril úlohou niesť zástavu pluku. V ten deň putovala z rúk do rúk. lebo jej nositeľov nepriateľ kosil jedného za druhým.

Po každom výbuchu ohňostroja, ktorý osvetľoval izbu mdlým, chorobne bledým svetlom, sa jeho myšlienky rozvírili s novou a novou silou. V delostrelectve existoval určitý uhol a ak v ňom vystrelili kanónovú gulu správnej veľkosti a dobre mierili, dokázala usmrtiť celý rad pešiakov. To bola jedna z vecí na vojne, ktorá mu doslova a do písmena dokázala zdvihnúť žalúdok.

Triasli sa mu nohy, keď kráľal k oknu a odhrnul závesy, ktoré predtým zatiahol. Plný nenávisti hľadel na vzdialené svetlá a výbuchy, pokúšal sa dohovoriť sám sebe, ale bezvýsledne. Dotkol sa mrazivej okennej tabule a našiel útechu v jej chlade. Zdvihol zarosené ruky k

rozhorúčenému ťelu a lícam, aby si ich schladil.

A potom dostal nápad. Plný zlosti a nenávisti odtrhol oči od zábleskov svetla v diaľke a zahŕadel sa na sklo pred sebou. So svojím utrpením môže predsa veľmi rýchlo skoncovat. A bolesť navždy pominie. Stačí vrazil päťou do skla, vybrať si poriadne dlhú špičku a prerezať si ňou hrdlo, pomyslel si.

Ako fascinovaný upieral oči na ornamenty mrazu na okne a cítil, ako mu krv udiera do spánkov. Bude tu príšerný neporiadok. Ale na to sú predsa sluhovia.

Urob to, sipel had v jeho duši. Jeho moc bola obrovská, bolestne ho zošňurovávala a trápila ho jediná otázka.

Kto sa postará o Mirandu, keď ho tu nebude?

Ponáhľaj sa! nahŕala Miranda samu seba. Trasúcimi sa rukami schmatla kľúč z bielizníka. Teraz už íťobec nepochybovala o tom, že Lucien jej zveril kľúč, aby sa mohla dostať do Damienovej izby. Nevzdá sa, kým sa nedostane dnu a nepomôže mu. Ako mohol Lucien vedieť o dverách, o ktorých pán Walsh nemá ani tušenia? Odrazu sa jej rozžiarili oči, lebo jej niečo napadlo. Lucienova izba susedila s bratovou...

Znova sa rozbehla po chodbe, potom spomalila a po špičkách prešla okolo Damienových dverí. V žiadnom prípade ho nechcela dopredu upozorniť na to, že sa pokúša dostať k nemu, aby jej v tom nezabránil. Po špičkách vošla do spálne susediacej s jeho izbou. V jednej

ruke držala kúú, v druhej svieku. Zdvihla svetlo do výšky a obzerala sa po tmavej miestnosti, o ktorej sa domnievala, že kedysi bývala Lucienovou detskou izbou.

Postel vyzerala tak, akoby v nej už celú veňnos nikto nespál, ale bolo vidno, že v nej kedysi býval ľlovek, ktorý sa oduševnene vzdelával. Zväzky kníh na policiach boli úhľadne zoradené podlá jazykov - francúzske, nemecké, latinské, grécke. Na písacom stolíku v pravom kúte stál mikroskop, glóbus a kružidlo. Vľavo boli dvere, ktoré viedli do šatníka. Pretože Damienova izba bola tiež na ľavej strane, začala skúmať stenu vedľa dverí a v duchu si predstavovala dvojčatá, ktoré sa tu hrávali ako malí chlapci. Každému muselo byť jasné, že je medzi nimi veňmi silné puto.

Nedávno Róbert počas rozhovoru v úzkom rodinnom kruhu po veňeri povedal, že keď boli ako deti neposlušné, najhorším trestom bolo pre nich, ak ich rodičia alebo guvernantka odlúčili od seba. Ani jeden z nich nevedel, čo si má bez toho druhého poľaa. Akoby dvaja mali svoj vlastný, spoločný jazyk, pokračoval. Dokonca sa zdalo, že v každej chvíľi vedia, čo si ten druhý myslí. Lord Alec s ním súhlasil. Akoby to bol jeden ľlovek v dvoch telách, tvrdil.

Miranda otvorila skriňu a zatlačila na jej zadnú stenu, ale neboli tam žiadne dvere. Pristúpila k Lucienovmu šatníku.

Raz, keď boli ešte máli prezradil jej Alec, obidvaja dostali chrípku presne v ten istý deň, hoci Damien bo'. na návšteve u priateľov, ktorí bývali celé míle ďaleko od Londýna. Lucien bol ľavák, Damien pravák. Lucienovi sa objavila pri úsmeve jamka na ľavom líci, Damien mal presne takú istú jamku na pravom. Jacinda jej povedala, že ide o jav, ktorému sa hovorí „zrkadlové dvojčatá“.

Otvorila dvere na šatníku a oči jej spočinuli na vysokom zrkadle na zadnej stene.

S rozbúchaným srdcom vošla dnu, nevšímajúc si vlastný obraz. Zrkadlo bolo veľké, obdĺžnikové a zasadené v hrubom mahagónovom ráme s oblúkovým vrchom. Položila si kľúč do vrečka a voľnou rukou hmatala po okraji zrkadla. Prekvapene vydýchla, keď sa zrazu rám odklonil od steny a zostal visieť na neviditeľných pántoch. Za zrkadlom boli úzke dvere. Od prekvapenia otvorila ústa, nehybne stála a upierala na dvere udivené oči. Tí malí darebáci museli urobiť do steny dieru bez vedomia rodičov, aby mohli byť spolu aj vo chvíľach, keď ich potrestali a zatvorili každého osamote. Siahla do vrečka a trasúcimi sa rukami strčila kľúč do malej, čiernej zámky.

Dokonale pasoval. Ale skôr než ním otočila, zaváhala. Vo vedľajšej izbe nebol nezbedný chlapec, ale zocelený, drsný vojak, ktorý bol v tejto chvíli na pokraji zúfalstva. Ak vkroí do tej izby, riskuje svoj vlastný život. Zaváhal však Damien čo i len na chvíľku, keď uvidel na Bordesley

Green, ako na ňu útočia zločinci?

Zhlboka sa nadýchla a otočila kúdom. Najprv sa pokúsila dvere otvoriť, ale zacítila, že im ňosi stojí v ceste. Uvedomila si, že aj na druhej strane je zrejme rovnaké zrkadlo.

Privrela teda dvere, prestrčila cez medzeru ruku a opatrne zatlačila dlaňou na opačnú stranu Damienovho zrkadla.

Presne ako predpokladala, zrkadlo sa pomaly otvorilo. Keď prekračovala prah dverí do Damienovho šatníka, musela skloniť hlavu. „Damien?“

Vykríkla, keď ju vzápätí schmatol za rameno. Sviečka jej vyletela zo svietnika, spadla na dlážku a zhasla. Damien ju prudko skrútil a zatlačil k stene.

Slepo hľadela do tmy. Nevidela nič, len v tesnej blízkosti počula jeho prerývaný dych.

„To som ja, Miranda," podarilo sa jej dostať zo seba. Snažila sa, aby jej hlas znel čo najpokojejšie.

„Všetko je v poriadku, miláčik. Teraz som s tebou. Prišla som ti pomôcť."

Divoko zareval blízko jej uší. V hrôze zažmurila celej sily oči. Bola však rozhodnutá neustúpiť. Otvorila oči a pomaly si zvykala na tmu.

Prvá vec, ktorú rozoznala, boli jeho oči. Chladné ako mesačné svetlo. Potom začala pomaly vnímať aj ostatné

Časti jeho tela - drsnú, hranatú tvár, širokú obnaženú hruď a plec.

„Lucien ti dal kúť?“ precedil pohľadovo pomedzi zuby.

„Áno.“

„Nekonala si múdro, keď si ho použila. Upozorňoval som ňu, že mi máš dať pokoj.“ Oprel sa rukami o stenu a sklonil sa k nej s hrozivým úsmevom. Ich tváre boli od seba vzdialené len pár palcov. „Čo mám s tebou urobiť?“

Miranda sčapka preglgla. Na čele sa mu perlil pot a ňrty tváre mal drsnejšie než inokedy, pretože ním zmietali protichodné pocity. Ešteže si svoj stav nezhoršil opitostou, pomyslela si. Srdce mala až kdesi v krku. Uľavilo sa jej, keď v jeho dychu nezacítila stopy po tvrdom alkohole, ale len po víne. Znova sa ozvalo vzdialené dunenie ohňostrojev. Strhol sa a zdvihol hlavu. Celé telo mal napäté ako strunu. Plec mal meravý a zuby zaťaté.

V miestnosti, ktorá nemala okná, sa hluk premenil na tlmené, monotónne dunenie. Jej samotnej to pripomínalo kanonádu, hoci nikdy žiadnu nepočula. A vôbec sa jej nezdalo čudné, že muža, ktorý strávil šesť rokov na frontových línách, kváru kruté spomienky zakaždým, keď počuje podobný zvuk. Strýko Jason jej písal, že uprostred boja vojaci vôbec nemajú čas myslieť na seba a svoje pocity. Ale hoci v boji potlačili svoj strach a statočne si plnili povinnosti, strach ich nepochybné prenasledoval neskôr.

„Prišla som ti pomôcť," zašepkala.

„Pomôcť? Mne?! Kto vlastne si, že mi chceš pomáhať?" zvolal pohŕdavo. Pripomínal jej raneného kráľa zvierat - leva.

„Psst," tišila ho, dotýkajúc sa jeho tváre a hŕdiac mu do očí.

Len ňo sa ho dotkla, zmŕkol. Jeho pokožka bola vlhká a lepkavá od potu. Zatvoril oči a roztriasol sa.

„Choď preč, Miranda!"

„Neopustím ňa."

„Zabudla si, ňo sa stalo na Bordesley Green?" Nahnúvaný otvoril oči. Ocitla sa znovu zoči-voči anjelovi smrti, od ktorého v tú prvú noc bezhlavo utiekla. Tentoraz však nebolo kam ujsť. A ani to nechcela urobiť.

Jeho sivé oči sa leskli ako ňepele šable, ale zdvihla hlavu a nebojácne do nich pozrela. „Nebojím sa ňa. Tentoraz ma od seba neodoženieš, ňo ako budeš na mŕa revať. A neskúšaj na mŕa ani lživé úskoky ako vtedy v stajni. Teraz už viem, že aj ty si nemanželský, nielen ja."

Prižmúril oči. „Už ti to povedali?" „Neprišla som sa s tebou hádať. „Okamžite mi daj všetky zbrane, ktoré máš v tejto izbe."

„A ňo ak nie?"

„Ak mi ich nedáš, pôjdem po MacHugha a Sutherlanda a požiadam ich, aby ňa bili dovtedy, kým znova zaňneš

normálne rozmýšľala. Potom sa to dozvie celý regiment a nemyslím, že by si túžil po takej hanbe. Tak kde sú? Máš tu pištoľ? Nôž? Okamžite mi ich daj!"

Posmešne si ju obzeral. „Skôr než som sa tu zamkol, odložil som ich do bezpečia."

„Hovoríš pravdu?" ubezpečovala sa. „Áno," nechával sa neochotne obmäkčiť. „Tak prečo si mi neodpovedal, keď som sa ňu pýtala či si ozbrojený?"

„Ešte stále mám ruky." Natrčil pred ňu s trpkým úsmevom ruky.

Všimla si horúčkovitú bolesť v jeho očiach a zovrelo se jej srdce. „Ach, Damien!" zastonala a chytila ho za ruky.

Pobozkala mu najprv jednu, potom druhú zatráslo to jeho odhodlaním. „Ale poznala som aj tvoju nehu, láska moja. Si láskyplný voči deťom, zvieratám, galantný voči ženám, trpezlivý voči hlupákom. Nesnaž sa ma presvedčiť o tom, že si bezcitný zabijak. Si odvážny dôstojník pechoty Jeho výsosti a ja som na teba hrdá."

„Čo vlastne od mňa chceš?" zašepkal roztraseným hlasom.

Krutosť z jeho tváre zmizla, ale mal ju skrivenú od bolesti.

„Nič iné, len ňu zbaviť bolesti." Položila ruky na jeho obnaženu hruď a nežne ho láskala. Zostal nehybne stáť a keď ho pohladkala po pleci i potom po šiji, zaklonil hlavu.

„Kde si teraz, Damien? V Portugalsku?" Pokrútil hlavou.

„V Španielsku?" Prikývol.

„Ako sa cítiš?" „Som nahnevaný." „Prečo?"

Dlho neodpovedal, bojoval so svojou hrdosťou ešte hlbšie sa ponáral do vlastného utrpenia. „Keď sa konečne s niekým zblížim, tak mu v bitke odtrhne "... vybuchol odrazu. Potom stíšil hlas do honičieho šepotu. „Nie je to fér. Neviem, prečo mám žiť, svet taký odporný a plný krutosti." Mať pocit, že sa jej celkom vzdialil. „Hnevá ňa ľudská krutosť?"

„Hnevá ma a robí nešťastným. Takým nešťastným, že túžim zomrieť." Pokrútil hlavou. „Ale nemám čas na žiaľ a na smútok." „Prečo?"

„Mám spustu povinností. Treba pochovať mŕtvych. Zadať príkazy velenia a zoradiť oddiely, aby boli priavené na ďalší boj. Treba pozháňať zásoby ,strelivo a všetko strážiť. Ranených treba previezť do polnej nemocnice. Pripraviť návrhy na povýšenie, aby nahradil dôstojníkov, o ktorých som v boji prišiel. Potrestať dezertérov, postarať sa o civilistov, ktorí prišli o strechu nad hlavou. Nikdy to neskončí.

Nikdy."

„A aké pocity to v tebe vyvoláva?" Nehybne stál pred ňou a chvíľu mlčal, akoby skúmal vlastné vnútro. „Prináša mi to úľavu. Radšej prajem, ako by som mal prežívať všetku tú bolesť..." unikal a zhlboka sa nadýchol. Cítila, že

sa odmieta moriť hlbšie do spomienok, ale inštinktívne vedela, že sa túži tej starej bolesti zbaviť.

Jediný spôsob, ako sa zbaviť bolesti, je pretrpieť naliehala. „Neboj sa, som pri tebe.”

„Nechcem, aby ňa poznamenalo všetko to zlo, ktoré je vo mne,” zašepkal takmer neújne.

„Som silná. Dokážem to zniesť,” ubezpečovala ho. „Chcem, aby si mi povedal všetko, aj tie najhoršie zážitky, ktoré si mal.”

„To určite nechceš počuť.”

„Vyskúšaj ma.”

Dlho na ňu hľadel očami zakalenými bolesťou, potom sa bezvládne oprel o stenu, sklopil oči a široké plecia mu ovisli. „Raz večer došlo k incidentu medzi nami a predsunutými hliadkami Francúzov. Bolo to vysoko v horách, v krajine, ktorá bola porastená kríkmi a kosodrevinou. Vtedy som bol len subalterným dôstojníkom, ešte stále zelená. Mal som so sebou koňa, ktorého som vlastnil pred Zeusom. Skutočného krásavca, to ti poviem,” zamyslel sa plný smútku, dušou od nej vzdialený tisíce mil. „Volal sa Presto. Bol to vysoký gaštanovohnedý kôň s bielymi podkolienkami. Bol mierny a veľmi rýchly. Jazdil som na ňom celé roky.”

Odmlčal sa. Všimla si, že sa mu začala triasť brada.

„Ten incident sa začal celkom nevinne, ale strelba

vyprovokovala delostrelectvo. Zasiahli môjho koša. Spadol som z neho a stratil vedomie. Keď som sa prebral, bola už tma. Na hlave som mal hlbokú, krvácajúcu ranu a bol som sám. Moji druhovia ma opustili, lebo si mysleli, že som mŕtvy."

Cítila s ním a smutne krútila hlavou.

„Potom som počul príšerný zvuk. Obzrel som sa a uvidel som Presta. Odtrhlo mu zadné nohy, ale napriek tomu sa pokúšal vstať." Utrel si slzu, ktorá mu stekala po líci. „Môj milovaný kôň sa na mňa pozeral, akoby ošakával odo mňa pomoc! Sedel som na zemi a pozoroval som ho. Trvalo mi najmenej pol hodiny, kým som sa prinútil vstať a ukončiť jeho muky. Dovtedy som zabil v boji tucty mužov, ale... vtedy som stratil nervy." Hlas mal celkom dutý. „Nakoniec som oodišiel k nemu a povedal som mu, ako veľmi ňutujem, že som ho vzal na front, keď sa mohol s nejakým frajerom na chrbte preháňať po Hyde parku. Potom som ho zastrelil. Zomrel. A spolu s ním zomrela aj moja duša. Moje telo zostalo žiť, ráno po ráno vstávalo a veľa si líhalo spať. Niekedy si myslím, že je načas zbaviť tohto utrpenia aj sám seba. Som tou bolesťou už príliš unavený." Zúfalo sa na ňu zahľad. „Strašne to bolí, Miranda."

„Vráť sa, láska moja, buď so mnou," zašepkala a objala ho.

Zovrel ju do náručia a mocne si ju privinul k hrudi.

Potom sa zmocnil jej úst a zaľal ju zúfalo, takmer šialene bozkáva. Hladkala ho po líci a po vlasoch, pokúšala sa ho upokojiť, ale každý jeho dotyk jej prezrádzal, že potrebuje oveľa viac než len bozky. Nechcela nič, len mu poskytnúť útechu. Keď začala nežnými bozkami zasypať jeho krk, zaklonil hlavu a prsty zaboril do jej vlasov. Nežne bozkávala jeho plece, maznala sa s jeho hruďou a bruchom. Ruky mu ovisli, ale hruď sa prudko dvíhala. Zaklonila hlavu a stretla sa s jeho zastretým pohľadom. Pomaly si rozopla župan.

Odstúpila o krok od neho a nechala klesnúť župan na zem. Potom si začala rozopínať bielu mušelínovú nočnú košeľu a pozorovala jeho nedočkavé oči, ktoré sa kľzali po jej hrudi. Vytiahla ruky z rukávov a stiahla si nočnú košeľu na pás, odhaliac pred ním prsia.

Prikročila k nemu, ovinula mu ramená okolo krku a zbožňujúco ho objala. Pritískala sa k nemu nahým telom.

Pozeral jej uprene do očí, pomaly ju končekmi prstov hladkal od pásu nahor po chrbte a nakoniec sa zaboril do jej vlasov. Chvíľku ju tak držal a tvár mu horela vášňou.

Potom sklonil hlavu, zatvoril oči a zmocnil sa jej úst. Potvorila pery, aby ich mohol plne vychutnať. Jeho jazyk chutil po dezertnom víne, zrejme to bola madeira. Fascinoval ju svojimi bozkami, srdce jej prudko búchalo a celá sa triasla. Uvedomovala si silu jeho mocných ramien, oceľovú tvrdosť svalov pod hladkou, zamatovou pokožkou.

Modlila sa, aby ju neodstránil.

Potom zdvihol ruku a zovrel jej prsník. Ukončil bozk, oči mal zahmlené vášňou. Keď zašepkal jej meno, hlas mal priškrtенý od vzrušenia. Pomaly si pred ňu kľakol a zatvoril oči. Bozkával ju na prsia a nakoniec zobral bradavku do teplých, vlhkých úst. Zastonala plná túžby a kým ju sal, hladkala ho po čiernych vlasoch. Sama pred sebou sa zdráhala priznať, ako veľmi po ňom túžila od tej noci, ktorú spoločne strávili v hoteli. Ani trochu sa ho nebála, práve naopak, predstavy o jeho nebezpečnej sile ju ešte viac vzrušovali.

Stiahol jej nočnú košeľu nižšie a začal skúmať krivky bokov. Potom sa ústami odpútal od bradavky, pery mal vlhké od bozkov. Zľahka sa nimi dotýkal jej hrude a nakoniec ochutnal aj druhú bradavku. Rukami sa maznal s jej lonom, zatiaľ čo sa jazykom pohrával s bradavkou, až kým od vzrušenia prestávala vnímať svoje okolie. Cez tenkú látku nočnej košeľe ju zľahka hladkal po Venušinom pahorku. Bol celkom iný ako Trick, ktorý sa vždy veľmi ponáhľal. Bola od túžby celkom bez seba a sotva dokázala uveriť, čo sa s ňou deje. Oprela sa o jeho mohutné plecia, ale bránila sa, aby ju pohltil vír vášne a zabudnutia. Ešte nie.

Zobrala do ruky jeho tvár, prinútila ho vstať a pobožkať ju.

„Zostať so mnou, Damien. Viem presne, čo potrebuješ,”

šepkala. „Mysli len na moje telo, na moje ruky a pery, ktorými sa ňá dotýkam."

Dych sa mu prehýbil a celé telo sa zachvievalo, keď začala sa jeho drobnú bradavku. Dotkol sa záchka jej vlasov a odhrnul jej ich z tváre, aby mohol pozorovať, ako ho bozkáva v jarčeku smerujúcom k pupku. Keď sa vnorila jazykom do jeho pupovej jamky, pľemožený vzrušením sa oprel o stenu. Kľakla si a začala mu rozopínať nohavice.

„Bože, Miranda, čo to robíš?" zastonal.

„Si stále so mnou, Damien?" zašepkala a vyslobodila jeho vztýčenú mužnosť.

„Áno," zachrľal. Bol pevný ako skala, keď ovinula prsty okolo toho hodvábného obelisku a pohladkala ho. „Mysli len na mňa," naliehala odvážne a plná ošakávania zdvihla k nemu oči a oblizla si pery. „Len na mňa."

„Ja..." nedokončil vetu. Bezmocne sa oprel hlavou o stenu, keď ho oblizla jazykom.

Pomaly ho oblizovala od koreňa až po konek. „Potrebuješ to, mám pravdu?" zašepkala.

„Máš," zastonal.

Sklonila hlavu a vyhovel mu. Netajila svoje pocity a brala si rozkoš z rozkoše, ktorú mu sama poskytovala. S divokou nežnosťou ho milovala ústami i rukami.

Nevedela, koľko prešlo času, kým vychutnávala jeho nádherné telo, maznala sa s jeho pulzujúcou mužnosťou a

sala jej vrchol. Aby nestratil rovnováhu, chytil sa rukou jedného z vešiakov, pripevnených na stene nad jeho hlavou. Druhou rukou ho hladkala po štíhlom, pevnom zadku a potom ho dráždila končekmi prstov na napnutom miešku.

Prudko vydýchol, keď ho nechtami poškrabkala po bruchu. Postupne sa jeho vzdychy menili na chrčivé pazvuky, ktoré vyráжал zo seba už takmer bez prestania. Začala ju bolieť ěelus, pretože ju musela mať doširoka otvorenú. V ústach cítila, ako pulzuje. Začala ho láskaj ešte rýchlejšie.

„Miranda, miláik, presta,“ lapal po dychu, ale ona si ho nevšímala a neprestávala si ho pritískať k sebe, aby sa od nej nemohol odtiahnuť. Šalela vášou a ni ju nemohlo uspokojiť okrem jeho vyvrcholenia. Jej neústupné naliehanie ho nakoniec k vrcholu priviedlo. Pripadalo jej to ako nádherná oslava plodnosti, horúce semeno jej stekalo po krku. Celé telo mala ako v ohni a aj ona pociovala rozkoš.

Pustila ho a oprela sa ěelom o jeho brucho. Chytil ju za plecía a celý roztrasený sa k nej sklonil. Pobožkal ju na vlasy a objal ju. Vnorila sa do jeho náručia a schovala si tvár na jeho širokej hrudi. „Ach, Damien, tak veľmi ľa ľubím,“ lapala aj ona po dychu. Ešte stále sa chvela od vzrušenia. „Neviem si pomôcť. ľúbím ľa a budem ľa ľubiť až do smrti.“

Trýznená bolesťou zdvihla hlavu, pozrela mu do očí a snažila sa odhaliť jeho pocity. Ústa mal opuchnuté, oči napoly zakryté ťažkými viečkami, ale šialenstvo z ich sivých hlbok už ustúpilo a jeho pohľad bol plný s nehy.

Bruskami prstov ju chytil za bradu, zdvihol jej hlavu a pomaly ju pobožkal na viečka a na špičku nosa. Potom si ju na chvíľku pritúlil k sebe. Nakoniec ju zdvihol a objal mocnými ramenami. Nosom sa dotýkal jej nosa a maznal sa s ňou, kým ju niesol do matne osvetlenej spálne. Nežne ju uložil na vysokú, chladnú posteľ, potom sa otočil a kráľal pre ňu. Plná úzkosti vystrela za ním ruky.

„Kam ideš? Nemohol by si mi aspoň niečo povedať?“

„Vypiješ si so mnou pohár vína,“ povedal potichu a obzrel sa na ňu ponad plece, keď nalieval do pohárov tmavočervenú madeiru. Priniesol poháre k posteli, jeden z nich jej podal a potom si s ňou štrngol i s tajomným úsmevom na tvári. Keď prijala od neho ráno a napila sa, sklopil oči. Medová chuť vína zmyla pižmovú chuť, ktorá ešte stále pretrvávala v jej ústach.

Sadol si vedľa nej a začal ju hladkať po vlasoch, i sledujúc očami vlastnú ruku. Srdce jej nervózne poskakovalo v hrudi. Popíjala víno a vykávala, že niečo povie. Hocičo. Potrebovala odpoveď na svoje zúfale priznanie.

„Dlhujem ti ospravedlnenie,“ zašepkal. Zdvihol jej ruku a pobožkal ju na dlaň.

„A za čo?" prekvapene sa naňho pozrela. „V stajni som sa správal voči tebe surovo, ale len preto, že som ňa chcel od seba odohnať, aby som ňa neranil."

Spomienka ju zaboľela a odvrátila tvár od jeho pohľadu. „Povedal si pravdu." zakrútil hlavou.

„Len jej ňasť."

„Máš na mysli to, že si predtým mnou zatajil svojho otca? Proti tomu nič nemám. Veľmi dobre viem, aké ponižujúce je vysvetľovať niečo také. Najprv ma to dotklo, ale čoskoro som zistila, že sa na teba nedokážem hnevať," zašepkala. Objal ju okolo pliec a pobožkal na ňelo. „Nemal som na mysli práve to." Vzdychol si a na okamih sa odmlčal. „Ach, Miranda. Posledné, čo som som v ten večer túžil, bolo odohnať ňa."

Pery sa jej chveli, keď zdvihla viečka a pozrela mu do očí. „A čo si chcel urobiť?"

„Toto." Dotkol sa jej líca a zahŕadel sa do zelených očí. Potom sklonil hlavu a pobožkal ju. Pomalý, nežný dotyk jeho pier ju omámil a roztočila sa jej hlava. Keď jazykom prenikol do jej úst, skúmal ich a láskal, srdce sa jej rozbúchalo ako divé. Objala ho okolo krku a keď ju nežne kládol na postel, vôbec sa nezdráhala a bez zaváhania sa mu poddala. ňahal si na ňu.

Keď sa o niekoľko minút neskôr od nej odtiahol a pozrel na ňu, v očiach mu tancovali veselé iskričky, ktoré tam nikdy predtým nevidela, a aj na perách mu pohrával

úsmev.

„Čo je?" spýtala sa.

„Držať ňu v náručí je oveľa krajšie, než som si pamätal. Si taká mäkká, taká teplá."

„Ach, Damien," vzdychla si a zachvela sa od radosti, keď si všimla jeho zbožňujúci pohľad. Vzápätí však vytriezvela. „Nemôžem ti dovoliť, aby si sa so mnou miloval. Nie si na to pripravený a ak ty nie si pripravený, nie som ani ja. Chcem, aby si sa slobodne rozhodol."

„Bože, ty si ale rozkošné stvorenie," zahundral a zamilovaným si obzeral jej tvár. „Výborne, miláčik." Prešiel rukou po jej tele. „Veľmi rád by som ňu zbavil panenstva, ale tak, aby si cítila rozkoš."

„Uhm," zapriadla a nepokojne sa zavrtela pod jeho kľzavým dotykom.

„Dôveruješ mi?"

„Bezvýhradne."

„Uvoľni nohy," zašepkal a jeho oči nadobudli tajomný dymový odtieň.

Pomohol jej pri spĺnaní vlastnej žiadosti a nežne jej odtiahol kolená. Vzrušenie v nej narastalo a keď jej vyhŕpal okraj nohnej košeľe nad boky, pocítila prudký nápor túžby. Rukou ju hladkal po vnútornej strane stehna - hore a dolu a jeho dotyk bol príjemne teplý a upokojujúci. Oblizla si pery a cítila, že plná ošakávania celkom zvlhla.

Kým jej hladkal nohy, hŕadel ako oŕarovaný na jej ruŕové, rosou zvlhŕené lupienky. Dlhými, silnými prstami vkŕzol na chvílu do jej vlhkého otvoru a palcom spoŕinul na zdurenom uzlíku.

„Nikdy by som nedovolil, aby ŕa dostal nejaký iný muž, Miranda," zaŕepkal. „Taká je pravda. Zabil by som každého, kto by mi ŕa chcel vziaŕ."

„Damien," vydýchla. Chvela sa túŕbou, ale on odtiahol jej ruku, zdvihol si ju k perám a pomaly bozkával prst za prstom.

Pozorovala ho spod privretých vieŕok. Trick by urŕite takto nepostupoval pomyslela si. Potom vŕsak na vŕsetko zabudla, pretože Damien si ŕahol vedŕa nej a bozkával ju znova a znova, aŕ kým sa jej z jeho neŕností nezaŕala krútiŕ hlava. Chcel ju bozkávaŕ aj niŕšie, ale drŕala ho okolo krku, aby ho mala ŕo najbliŕšie. Potichu stonala tesne pri jeho uchu a vlnila bokmi, keŕ pomalými, zmyselnými neŕnôstkami stupŕoval jej rozkoŕ.

„Pozeraj na mŕa," ŕepkal, keŕ sa blížila k vrcholu.

Horko-ŕaŕko sa jej podarilo otvoriŕ oŕi. Ledva dýchala a cítila sa slabá. Vydrŕala jeho nástoŕivý pohŕad a zabúdala na sebaovládanie. Dovolila mu, aby jej hŕadel do oŕí a cez ne do duŕe a oddávala sa jeho dotykom. Musel si vŕšimnúŕ bezhraniŕné zboŕŕovanie v jej zahmlených oŕiach, pretože mu tvárou preletela muŕivá neha, sklonil sa k jej perám a ústami zachytával jej stony.

„Si prekrásna, ty moja sladká Snehulienka," šepkal zaúbene. Sedel opretý o úelo postele, držal ju v náručí a hladkal po vlasoch. Ležala vyčerpaná na jeho nahej hrudi a jeho mocné ramená jej poskytovali pocit bezpečia. Až po chvíli si uvedomila, že vzdialené zvuky, pripomínajúce vojnové šialenstvo, už stíchli.

„Je mi veľmi úúto, že si tak trpel, Damien," povedala po chvíli zamyslene. „Ale teraz už, dúfam, chápeš, že nemusíš s tou bolesťou zostaú sám. Je to ľahšie, ak pri tvojom boku stojí niekto, kto ňa úúbi a kto sa o teba postará, keď ti bude najhoršie."

Objal ju ešte mocnejšie a pobožkal na úelo. „Si pre mňa až príliš dobrá," zašepkal. „Vieš o tom?"

„Takže som pre teba dobrá?" podpichla ho a trošku sa od neho odtiahla, aby videl jej šibalskú tvár. V očiach jej žiarila radosú. „A ty si dobrý pre mňa, Damien," vzdychla si a spokojne sa k nemu privinula. „Strýko Jason asi uhádol, že sa k sebe hodíme."

„Možno," pripustil. „Možno."

Nasledujúci deň vybral Damien škatuú s dokladmi Jasona Sherbrooka a celé odopoludnie strávil úítaním majorových listov a bankových výpisov, úútov od veriteľov a dlžobných úpisov z herní, pokúšajúc sa zistiú, akým spôsobom prehádúkal Jason celé Mirandino dedičstvo.

Lucien totiž trval na tom, aby sa na to pokúsil prísú. On

sám medzitým pátral po totožnosti majiteľov nájomných domov v Seven Dials. Musel postupovať veľmi diskkrétne, aby druhá strana nezistila, že niekto po nich pátra.

Počas kontrolovania úľtu od Jasonovho obuvníka, sa Damien znova prichytil pri tom, že sníva so zatvorenými očiami. Odsunul papiere nabok a vzdychol si, lebo si uvedomil, že ich bude musieť skontrolovať ešte raz. Rozhodol sa, že si urobí prestávku, zdvihol k perám šálku s kávou a potom sa usmial. Medzitým mu celkom vychladla. Jeho duša musela vyletieť priamo do nebies. Od vŕejajška sa mu to stávalo až príliš často.

Nikdy predtým nebol naozaj zaľúbený. Pri myšlienke na svoju pôvodnú chovanicu sa mu okamžite rozochveli všetky nervové zakončenia a srdce sa mu rozbúchalo bláznivou radosťou. Ešte stále bol v šoku nad tým, čo sa stalo minulú noc, ale dávno si mal uvedomiť, že je len otázkou času, kedy sa Mirande podarí prekonať hradby, ktoré sa pokúšal medzi nich postaviť.

A keď sa jej to nakoniec podarilo, keď vtrhla do jeho temnoty ako anjel svetla, aby ho zachránila pred jeho démonmi, nedokázal jej už odolať. Akoby zázrakom, všetko, čo urobila, bolo správne. Poskytovala mu rozkoš až do chvíle, kým nemal pocit, že je úplne vyliečený.

Ku koncu ich úžasnej spoločnej noci mu potichu spievala. Do ríše snov ho odprevádzala uspávkou, hladkajúc ho po vlasoch. Zaspával s pohľadom upretým

na jej pôvabnú tvár a s pocitom mieru v duši. Naraz už nechcel nič, len sa jej celkom oddal. Samozrejme, že sa s ňou ožení. Je to to jediné, po čom túži. Koniec koncov, to musí urobiť, ak sa má zachovať ako čestný muž.

Bol Nový rok, svet bol oslobodený od vojnového šialenstva a on vedel, že je naľase začať nový život. Ale najprv si musí byť istý, že sa zbavil besov, ktoré ním zmietali, než Miranda vkročila do jeho izby. Musí mať istotu, že je spôsobilý oženiť sa a postarať sa o manželku.

Z myšlienok ho vytrhol majordómus, ktorý vošiel i do knižnice a uklonil sa mu. „Prepáčte, pane. Prišiel k vás navštíviť lord Hubert a jeho syn. Ste pre nich doma?“

Algernon a Crispin? začudoval sa a zvrátil čelo. Nakoniec prikývol: „Prijmem ich. Zaveďte ich, prosím, do salónu.“

„Ako si želáte, pane.“

Damien odložil Jasonove papiere nabok a nechal tam aj šálku s vychladnutou kávou. O pár minút neskôr už kráčal do salónu. Crispin mu nadšene potriasol rukou, ale škrupulózny, vážny vikomt sa uspokojil len s chladným úklonom hlavy.

„Winterley...“

„Hubert...“ zareagoval rovnako odmerane. „Sadnite si, páni,“ ponúkol ich a ukázal na kreslá uprostred miestnosti.

Crispin sa hodil do kresla a pohodlne sa v ňom rozvalil s natiahnutými nohami. Algernon si sadol na gauč ovela škrobenejšie. Damien sa usadil do kresla oproti nim. Pohodlne sa oprel, prehodil si nohu cez nohu, lakťami sa oprel o opierky a trpezlivo vyčkával, aký dôvod návštevy mu oznámia.

Prijal ich len z úcty k Mirande, ale zdalo sa, že si to vôbec neuvedomujú. Oľakávajú snáď z jeho strany priateľstvo? To azda nie. Jeho chovanica je možno ochotná odpustiť im, že si ju po celé roky nevšímali, ale on na to nikdy nezabudne.

„Keďže viem, že vojaci nemajú veľmi v obľube spoločenskú konverzáciu, prejdem rovno k veci," vyhlásil Algernon a venoval mu chladný, zdvorilý úsmev.

Crispin sa nervózne zachichotal a v tej chvíli vyzeral ako roztopašný cherubín. Damien na nich upieral mrazivý pohľad.

„Môj syn a ja sme sa rozhodli vynahradiť slečne FitzHubertovej - nerád by som sa vyjadril nepresne, nuž aby sme jej vynahradili to, že sme ju v minulosti zanedbávali."

„Presnejšie povedané, že ste ju nechali hniť v Yardlley." Usmial sa na vikomta blazeovaným úsmevom, akým sa on usmieval naňho.

Lord Hubert sklopil oči a pokorne prikývol. Vyzeral ako stelesnená ľútosť, ale to by Damien nemohol byť bratom

Luciena Knighta, keby si neuvedomil, že ide o pokrytectvo a za jeho úlisnosťou sa skrývajú nekalé úmysly a chce ho dobehnúť.

„Bohužiaľ, problematická reputácia jej matky nám bránila v tom, aby sme dokázali správne oceniť kvalitu jej potomka. Nechceli sme ohroziť povesť našich dcér, to iste dokážete pochopiť.“

„Hm,“ zahundral Damien vyhýbavo. To sú ale svinári! „Do presne ste mali na mysli, keď ste sa zmienili o tom, že jej chcete vynahradiť to, že ste ju v minulosti zanedbávali?“ Len s nechutou sa zmieroval s myšlienkou, že ak by chceli na Mirandinu poľesť usporiadať večierok alebo ples, musel by s tým súhlasiť.

Algernon pozrel na Crispina, ktorý v tom momente ošervnel ako pivónia. Vyskočil na rovné nohy a urobil krok vpred.

„Pane,“ začal napäto a odkašlal si. Chytil si ruky za chrbtom ako školák recitujúci spamäti Petarcove verše. „Odkedy som uvidel svoju krásnu sesternicu, prestal som sa úplne zaujímať o iné mladé dámy.“

Damien sa pochybovane usmial. „Skutočne?“

„Áno, pane. Slečnu FitzHubertovú si nesmierne vážim. Je nielen krásna, ale aj zaujímavá a inteligentná. A plná života. Vychádzame spolu veľmi dobre. Som presvedčený, že si ma obľúbila. Hovoríeva, že ju dokážem rozosmiať a naozaj sa mi to darí. A ona dokáže rozosmiať mňa,

vždy," zajachťal a zapýril sa.

Damien prižmúril oči a pohľadom ho takmer priklincoval k dlážke.

„Vôbec sa nepodobá na ostatné mladé dámy," vyhol po chvíli Crispin.

„Veru nepodobá."

Mladík ukradomky pozrel na otca, ktorý mu povzbudzujúco kývol hlavou. Crispin zatínal a otváral päste, akoby zbieral odvahu k ďalšiemu kroku. Damien naňho pozorne hľadel, ale nevyšiel mu v ústrety.

„Otec súhlasí s tým, aby som sa uchádzal o jej ruku. Preto som sa odvážil požiadať o dovoľenie vás. Pane, rád by som si vzal slečnu FitzHubertovú za manželku."

Damien nahnevane zovrel pery. Starostlivo hľadal slová, ktorými by jeho žiadosť odmietol, ale nakoniec len pokrčil plecami, pozrel sa mladíka a tvrdo vyhlásil: „Nie."

Crispin uprel naňho porcelánovomodré oči: „Pane?"

„Winterley?" neovládol sa Algernon.

„Len cez moju mŕtvolu." Damien vyskočil z kresla, pristúpil ku Crispinovi a zlostne naňho gánil, akoby to bol spurný a vzdorovitý regrút. „Moja chovanica sa nikdy nevydá za muža bez chrbtovej kosti. Ak neviete sám ani požiadať o jej ruku bez toho, aby vám otec kryl chrbát, ako vám môžem dôverovať, že sa o ňu , postaráte? Hovoríte, že ju dokážete rozosmiať? To sa budete

spoločne smiať tak dlho, až pomriete od hladu? Budete sa smiať, až kým sa neocitnete na ulici? Až kým neskončíte vo väzení pre dlžníkov?" skončil dôrazne.

Crispin urazene zalapal po dychu. Algernon sa pokúsil zasiahnuť s obratnou úlisnosťou. „Lord Winterley, my sme predsa zámožná rodina. Netreba hneď chytať môjho syna za slovo," usiloval sa zachrániť, čo sa dalo.

„Mňa vaša ponuka urazila!" odvrkol. „Je nehanebná, ak niekto zoberie do úvahy, ako prezieravo ste sa k nej doteraz správali."

„Velmi radi by sme to napravili. To som predsa jasne povedal. Je sirota a my sme jej jediní príbuzní. Ide nám len o to, aby sme si voči nej splnili svoju kresťanskú povinnosť," nevzdal sa Algernon.

„A kde bola vaša kresťanská povinnosť za ostatných jedenásť rokov?" vybuchol prudko a ukázal prstom na Crispina. „Váš synáček je rozmazaný švihák, ktorý chce Mirandu len preto, že sa stala stredobodom pozornosti a všetci muži ju obľutujú -"

„To nie je pravda!" bránil sa mladík. „Mám ju rád!" „Ale áno, je to pravda. A nie, nemáte ju rád. A neprerušujte ma, pán Sherbrooke. Vy... Hubert," obrátil sa na otca, „ste na vine, že vás syn ešte nedospel, pretože ste ho rozmaznávali a vyhovelí ste všetkým jeho rozmarom. Na fronte by neprežil jediný deň. Možno by som z neho za mesiac alebo dva dokázal vykresť chlapa, ale nedám

vám možnosť kúpiť svojmu dedičovi aj túto hračku. A keby si aj Miranda želala vydať sa za neho - a ja viem, že si to neželá nikdy by som s tým nesúhlasil, pretože ste sa v minulosti k nej správali hanebne ignorantsky."

Algernon sa naňho skúmavo zahľadel. „Svoje stanovisko vyjadrujete priveľmi expresívne, Winterley. Nechce si moju neter nechať náhodou pre seba?" Damien zdvihol hlavu.

„Vypadnite z tohto domu!"

„S radosťou," zasipel Algernon. „Poč, Crispin." Chlapec vrhol na Damiena pohľad, ktorý prezrádzal jeho zahanbenie, a ráznym krokom vykročil ku dverám. Otec kráľal so vznešene vztyčenou hlavou za ním. Damiena prekvapilo, keď si uvedomil, že sa celý chveje od hnevu a že túži po upokojujúcej spoločnosti svojej peknej chovanice.

Kým sa viezli koňom domov, Crispin celou cestou rozhorčene ťapotal o Winterleyho neznesiteľnej arogancii, nemilosti a zlej nálade. Na rozdiel od neho Algernonom lomcoval hnev mlčky. Rukou však zvieral vychádzkovú palicu tak mocne, až mu obeleli hánky.

„Nerozumiem tomu!" soptil Crispin. „Urobil som predsa do bodky to, čo ste mi prikázali! Rozprával som presne tak, ako srne si to nacvičili. Počuli ste, ako ma urazil? Najradšej by som ho vyzval na súboj!"

„Nebuť blázon," vyprskol Algernon a pohľadovo na syna

zazrel.

„Uverili by ste, že sa bude voši Mirande správať tak majetnícky? Naozaj si myslíte, že medzi tými dvomi niečo je? Na ich vzťahy je niečo neprirodzené. Po celý čas ju drží v paláci a -“

„Raz ju bude musieť znovu priviesť do spoločnosti," odpovedal mu otec bez záujmu, pozorujúc cez okno rušný život v meste.

„Naozaj si myslíte, že si ju chce uloviť pre seba?"

„On ju nemusí loviť, ak ju chce mať, ty blázon. Je jej poručník. Môže s ňou robiť, čo sa mu zachce. Možno po nej túži, ale je posadnutý zmyslom pre ňu. Kvôli Jasonovi sa jej ani nedotkne, pretože vie, že sa s ňou nikdy neožení. Sobáš s takou ženou - a k tomu nelegitímnu - by bol pre muža v jeho postavení hazard s dobrým menom."

Crispin si znechutene vzdychol. V tej chvíli keď zastal. Obidvaja vystúpili a vyšli do vstupnej haly.

Crispin sa unavene otočil k otcovi. „Čo budeme robiť, otec?"

„To je jednoduché," odpovedal mu, podávajúc palicu a rukavice majordómovi. Umlátil syna pohľadom a šakal, kým sluha odíde. Potom stíšil hlas: „Musíš vyčkať, kým ju opäť privedie do spoločnosti a potom sa postará o to, aby ňu s ňou pristihli v kompromitujúcej situácii. Winterley bude musieť súhlasiť so sobášom, pretože Miranda by

bola zneuctená."

„Chcete, aby som ju skompromitoval? Úmyselne?" žasol Crispin a znechutene pokrčil svojím aristokratickým nosom.

„Presne to som povedal, nemáš uši?"

Crispin naňho dlho mlčky hľadel. „To nemôžem, otec."

Algernon zdvihol hlavu, „Prosím?" zasyčal.

„Miranda je veľmi milá a dôveryivá mladá dáma. Zachoval by som sa nečestne, keby -"

Nedokončil vetu, pretože Algernon natiahol ruku a z celej sily ho udrel po tvári. Potkýnajúc sa letel po celej hale a keď narazil na protiľahlú stenu, rozplaštil sa ako žaba na zem. Prekvapene zdvihol pestované prsty k pramienku krvi, ktorý mu vytekal z kútika úst, a potom šokovane pozrel na otca.

Algernon pristúpil k nemu a sklonil sa k jeho tvári. „Ty nevďačný, smradlavý zasran! Ako sa mi opovažuješ protirečiť? Len kvôli tebe sme sa ocitli v tejto nepríjemnej situácii. Už ňa mám plné zuby! Aby si vedel, Winterley mal pravdu. Si nanič. Si len obyčajný parazit! Odteraz budeš robiť len to, čo ti prikážem. Zavri sa s ňou voľakde, strhaj z nej šaty, prinúť ju kričať -"

„Nemôžem uveriť, že naozaj chcete, aby som sa voči nej zachoval tak podlo!"

„Ak sa budeš so mnou hádať, tak prestaneš byť mojím synom!"

„Winterley ma zabije, ak to urobím!"

„A ja ťa zabijem, ak to neurobíš." Jedovato hľadel na synov úlak. „Domnievaš sa, že si lepší než ja, lebo máš fajnové spôsoby? Si presne taký nafúkanec, ako bol tvoj strýko Richard. Voľať ti poviem, ty krásavec. Zbavil som sa ho a zbavil som sa aj tvojho odvážneho strýka Jasona. A ak mi skrížiš cestu, nebudem dlho váhať a zbavím sa aj teba." A na dôvažok kopol ležiaceho syna do žalúdka.

Keď Crispin zvrieskol od bolesti, Algernon prekročil jeho skrútené telo, prešiel do svojej pracovne a zabuchol za sebou dvere.

Trinásta kapitola

O týždeň neskôr Damien a Miranda znova navštívili palác Hollandovcov, aby sa zúčastnili na trojkrálovom plese. Mal byť veľkolepým vyvrcholením zimnej spoločenskej sezóny. Po Troch kráľoch zmizne z príbytkov všetka vianočná výzdoba, parlament začne znova zasadať a život sa vráti do starých koľají. Čakanie na jar, keď sa spoločenský virvar začne nanovo, bude dlhé a nudné.

Miranda pozorovala Damiena, ktorý stál na druhom konci plesovej siene a rozprával sa so známymi. V jednej ruke držal víno, druhú mal švihácky vo vrecku. Dnes večer mal na sebe civilný oblek, čo bol malý, ale dôležitý náznak toho, že sa pokúša zabudnúť na vojenský život. Obliekol si čierny frak a bielu brokátovú vestu a bol oblečený takmer rovnako elegantne ako Lucien. Len hŕstka ľudí ich dokázala od seba rozoznať, a to pokladali obidvaja za mimoriadne zábavné.

S pocitom ukrivdenej opustenosti odtrhla od neho pohľad. Nechcela, aby si ostatní všimli, že vyvažuje naľavo.

Za uplynulých sedem dní a sedem nocí ju prenasledovala len jedna jediná otázka. Čo s ňou mieni Damien urobiť? Bol to veľmi energický muž, ktorý však

neoplýval slovami. Bože, ako veľmi si želala, aby jej povedal, čo cíti! Nebolo pochyb, že má v rukách jej ďalší osud. Nasledujúci krok však musí urobiť on. Ona urobila všetko, čo mohla, aby mu dokázala, že spolu by na tom boli oveľa lepšie, ako keď zostane každý sám. Je chudobná ako kostolná myš a navyše je nemanželské dieťa herečky. Nehodí sa pre muža v jeho postavení. Práve preto odoprela jemu i sebe, aby naplno vychutnali spojenie ich tiel. Takto môže ešte vždy vycúvať, ak ňou pohrdne.

Jej poručník má ale nesmierny zmysel pre pes a ona rozhodne nechcela, aby mal pocit, že sa s ňou musí oženiť, ak to nebude jeho voľba. Bola však presvedčená, že žiadna iná žena ho nikdy nebude ľúbiť tak ako ona. A to určite zaväži. Jeho otáčanie v nej vyvolávalo úzkosť. Ak sa s ňou plánoval oženiť, mal jej to povedať! Aj napriek tomu však bola rozhodnutá trpezlivo čakať, kým sa nerozhodne. Ak nebude chcieť, aby sa stala súčasťou jeho života, nájde v sebe silu, aby sa s tým dokázala vyrovnáť.

Pokrčila plecami, aby odohnala bolestivú neistotu, a všetku pozornosť začala venovať zábave, ktorá prúdila okolo nej. Dnes veľa mala chuť tancovať a smiať sa, tešiť sa s novými priateľmi, hrať veselé trojkráľové hry a zabudnúť na všetky starosti.

Zamiešala sa medzi hostí, zdravila priateľov a vtedy

zazrela bratanca Crispina, ktorý sa tváril veľmi pochmúrne. Vedela, že bol s otcom v paláci Knightovcov a požiadali o jej ruku, ale Damien ich tvrdo odmietol kvôli tomu, že ju v minulosti ignorovali. Vedela, aký tvrdý a nepríjemný dokáže Damien byť, keď má pocit, že musí brániť seba alebo ľudí, na ktorých mu záleží. Chcela sa však ubezpečiť, že Crispin nie je urazený, že sa na ňu nehnevá a že zostanú priateľmi.

Bol to absurdný a bláznivý nápad žiadať o moju ruku, pomyslela si, keď kráčala po plesovej sále k nemu. Nepochybovala o tom, že to urobil len z rozmaru, alebo preto, že si robil starosti a bál sa, že ju nikto iný nebude chcieť kvôli jej nemanželskému pôvodu. Bol trochu povrchný, ale inak celkom milý, a úprimne si ho obľúbila. Od okoloidúceho ťašníka vzala z tácky dva poháre vína a prešla ku Crispinovi. Jeden z nich mu ponúkla na uzmierenie.

Nevrlo na ňu zazrel, ale pohár si zobral a štrngol si s ňou. „Čo tu robíš?“ spýtal sa nezdvorilo.

„Čo tým chceš povedať?“

„Winterley ťa predsa zamyká pred svetom, akoby si mu patrila. Preto sa nechce o teba podeliť s ostatnými?“ sťažoval sa urazene. „Čo robíte večer čo večer sami v paláci?“

„Hádam by si to nechcel naozaj vedieť?“ žmurkla naňho šibalsky.

„Ty si doňho zaľúbená!" vyhŕkol obviňujúce

„Veľ je môj poručník! Neblázni, Crispin. Povedz mi, že sa už nehneváš," naliehala.

„Hnevám sa," odvrkol. „A ty vieš veľmi dobre prečo. Nemohli by sme sa o tom porozprávať niekde v súkromí? Už je to tak či tak pre mňa trápne. Nemusí si každý vypočuť, ako so mnou moja krásna sesternica zatočila."

Poskladaným vejárom ho žartovne udrela po ramene. „Nebu hlúpy, ja som ňa predsa neodmietla. Odmietol ňa môj poručník. Mne sa to zdalo od teba veľmi milé."

„Ale jemu nie."

„Viem," pripustila a chytila ho pod pazuchu. Spoločne šli po tej istej chodbe, po ktorej kráčala na ostatnom plese s Damienom. „No tak, Crispin, pohni rozumom. My dvaja by sme si nikdy nerozumeli," pokúšala sa vylúdiť na jeho tvári úsmev. „Neprestajne by som ňa dirigovala a nakoniec by si mi utiekol do náručia nejakej milenky. A to by len bola scéna! Takto zostaneme navždy priateľmi."

„Priateľmi? Takže Winterley mal pravdu. Aj keby mi bol dovolil, aby som sa o teba uchádzal, bola by si ma odmietla."

„To nie je také isté," zmierňovala jeho pocit ukrivdenosti. Bože, zdá sa, že sa ho to odmietnutie naozaj dotklo! Samozrejme, je rozmazaný, doma ho chovajú ako vo vatičke. Zvykol si, že vždy dosiahne svoje. „To závisí od..." zmŕkla.

„Od toho?“ naliehal na ňu. Otvoril dvere a pomaly ju viedol do matne osvetleného salónu.

Miranda zostala stáť na prahu. „Od toho, ako by si ma popýtal o ruku. Skladal by si poklony mojim očiám? Ospevoval by si ruže na mojich lícach?“ vtipkovala.

„A nielen to. Ospevoval by som nádheru tvojich vlasov, tvoje alabastrové čelo, jemný noštek, kráľovsky hrdú bradu a tak ďalej - až po tvoje rozkošné členky. Potom -“

„Nikdy si moje členky nevidel,“ prerušila ho a veselo krútila vínom v pohári.

„Viem si ich predstaviť,“ vynašiel sa.

„Táraš,“ namietla.

„Ach, Miranda, hlupáček, keby si len vedela...” Položil pohár na stolík pri gauči, palce si zakliesnil do vesty a nešľastne sa na ňu zahľad, krútiac hlavou.

Chvíľu naňho skúmavo pozerala. Jeho modré oči boli plné nepokoja. „Stalo sa niečo? Ešte stále sa na mňa hneváš?“

„Nie, o to vôbec nejde.“ Podišiel k nej, chytil ju za ruky a ťahal ju do izby.

„A o čo teda, bratanček môj?“

„Už dávno nie som dieťa!“ namietol nadudrane.

„Crispin -“

Kopol do dverí, zabuchol ich a objal ju okolo pásu. „Pobozkaj ma, Miranda. Len raz mi dovoľ, aby som

ochutnal tvoje pery."

„Neblázni!"

„Stále snívam o tom, aké sú sladké."

„Prepánakráľa, Crispin, maj rozum! Je mi ľúto, ak som v tebe vzbudila falošné nádeje -"

„Túžim po tebe, Miranda," prerušil ju znovu.

„Presta, Crispin, zaínam ma z teba strach."

„To je dobre," zašepkal a chytil jej živôtik, akoby chcel z nej strhnúť šaty. „Možno ma konečne zaľneš brať vážne."

„Crispin!" Srdce jej splašene bilo. Odstrkávala mu ruky, lebo vedela, že keby sa mu podarilo strhnúť jej živôtik, jej poves by bola navždy pošpinená. Minulosť jej matky bola v spoločnosti dobre známa a mnohí určite vytkávali, kedy sa dopustí nejakého poklesku. Ani za svet nechcela poškvrniť meno Knightovcov škandálom, a tak si jednou rukou pridržiavala šaty a druhou odtláčala Crispina.

Pritískal sa k nej a násilím sa ju pokúšal pobožkať. „Dostanem ňa, ty moja sladká!" dychal.

„Presta!" Pustila šaty a z celej sily ho udrela po tvári.

„To nebolo veľmi múdre," precedil pomedzi zaťaté zuby, chytil ju za zápästie a vykrútil jej ruky za chrbát. Potom sa vrhol na jej ústa a v naliehavom bozku jej ich bezohľadne plienil zubami.

V tej chvíli sa prudko rozleteli dvere.

Damien bol okamžite pri nich a zdrapil Crispina za golier. Crispin sa rozzúrený otočil k nemu a zahnal sa rukou. Miranda vykrikla, ale Damien už zachytil Crispinovu ruku v bielej rukavici, držal ju v železnom zovretí a zlostne naňho gánil.

„Damien, nie!“ vykrikla Mirinda. Preľakla sa, že ho na mieste zabije. Pozrel nahnevane na ňu a keď videl, že sa jej nič nestalo, upriamil zlostný pohľad na Crispina.

„Ty jeden rozmazaný zasran!“ Jediným mocným kopnutím podrazil Crispinovi nohy, takže ako podiaty spadol na dlážku. Vybral zo stojana kutáč a namieril ním Crispinovi na hrdlo, akoby to bol kord. „Toto je posledné varovanie, ty šteňa. Ešte raz sa k nej priblížiš, a budeš synom smrti.“ Potom po prvý raz po niekoľkých dňoch spočinul pohľadom na Mirande. „Počme!“ zavrčal nekompromisne.

Nadýchla sa a srdce jej vzrušene poskočilo. Bola ochotná nasledovať ho hoc aj do pekla.

Algernon vedel, že to nevyšlo. Cítil to v kostiach ešte skôr, ako sa Crispin objavil neskoro večer doma. Bol opitý a nákrčník mu nedbalo visel okolo krku.

„Kde si, dočerta, bol tak dlho?“ oboril sa naňho.

„V klube.“

„Neuspel si?“

„Prečo ste ma prinútili urobiť takú špinavosť, otec?“

Nenávidím vás za to!" Crispin upieral na otca oči plné nenávisti. „Nenávidím sám seba za to, že som sa dal na to nahovoriť. Vzdajte sa tej predstavy, otec. Tí dvaja sú do seba zaľúbení."

„Čože?" vyletelo z neho a srdce mu zovrela prudká, bodavá bolesť. Pociťoval to ako zradu. Ešte stále mal v prvej pamäti, ako Mirandina krásna matka dala prednosť bratovi pred ním. A teraz si jej dcéra vybrala namiesto jeho syna Damiena. Všetok hnev, zúrivosť i utrpenie sa vrátili ako ťmahom ruky.

„Zabudnite na jej peniaze. Dajte tým dvom pokoj," horlil Crispin.

Algernon pokrútil pohľadavo hlavou nad synovou slabosťou a prešiel na druhú stranu pracovne. „Zakaždým, keď som presvedčený o tom, že si už klesol na najhlbšie dno, klesneš ešte hlbšie."

„Ale nikdy som sa neznížil k bratovražde," bránil sa Crispin potichu.

Algernon sa otočil k nemu v pokušení namieriť naňho pištoľou, ale napokon sa ovládol. „Čo sa vlastne stalo? Ako si prišiel na to, že sú tí dvaja do seba zamilovaní?"

„Jednoducho to viem. Poznám Mirandu. Bol som s ňou, ale potom vtrhol dnu Winterley a bol by ma zabil, keby mu v tom nebola zabránila. Poslúcha ju, ako muž poslúcha zbožňovanú ženu."

„Tak je to teda!" zahundral Algernon sám pre seba,

šúchajúc si zamyslene bradu. „A čo sa stalo potom?"

„Odišli z plesu."

„Sami?"

„Z miesta, kde ma podrazil na zem, som toho vela nevidel," uškrnul sa ironicky a nalial si whisky.

V tej chvíli sa prednými dverami vrátil do domu Egann a náhlil sa do pracovne. „Pane! Pane!"

„Čo sa deje?" Algernon rýchlo zatvoril dvere za sluhom.

Egann sa uklonil. Od rozrušenia ledva lapal po dychu. „Pozoroval som palác Knightoveov, tak ako ste mi prikázali. Videl som, ako sa lord Winterley a slečna FitzHubertová vrátili z plesu a po chvíľke, odišli na saniach preč."

„Mal si koč. Sledoval si ich?"

Horlivo prikývol. „Sledoval som ich až na okraj Londýna. Pustili sa po ceste do Bathu."

Algernon horúkovito premýšľal. Crispin má teda pravdu. Utekajú spolu. Ak mu pamäť dobre slúži, tak Winterleyho vidiecke sídlo leží smerom na západ v Berkshire, neďaleko Windsorského zámku. Bolo to vo všetkých novinách, keď mu vlani v novembri udelil parlament titul grófa a venoval mu toto panstvo. Ak sa zoberú, Mirandin majetok sa stane Winterleyho vlastníctvom.

„Musím ich zastaviť," povedal nahlas sám pre seba.

„Otec, majte rozum," otočil sa k nemu Crispin s prosbou

v hlase.

„Zavri hubu!“ osopil sa naňho. Otočil sa a začal sa prechádzať po pracovni. Hlavou mu vírili zmätené myšlienky. Bol ochotný chytiť sa aj slamky, len aby našiel nejaké riešenie. Štyria najatí zabijaci neuspeli. Egann zlyhal hneď dva razy a sklamal aj Crispin. Nastal čas, aby zobral celú záležitosť do vlastných rúk. Vedel, že proti takému mužovi, ako je Winterley, nemá šancu vyhrať v čestnom boji muža proti mužovi, ale predpokladal, že Dravci s radosťou využijú príležitosť pomstiť sa mužovi, ktorý im zavraždil štyroch druhov. A navyše dostanú zaplatené.

Na Algernonových perách sa objavil krutý úsmev. Veľmi dobre vedel, kde hladat tú spodinu. Presne tak, tí podliaci si vyrovnajú účty s Winterleym, ale pokiaľ ide o jeho pôvabnú neteť, tak o tú sa postará on osobne. Bude mu musieť dopriať všetky rozkoše, ktoré mu jej matka odmietla. A potom to krásne hrdlo s pôžitkom podreže...

Odstrčil Crispina z cesty, vošiel do haly, obliekol si zimník a vyšiel do chladnej, čiernej noci.

V ich úteku v tú noc bolo čosi romantické. Vysoko na oblohe svietil mesiac v splne a jeho svetlo sa ligotalo na snehu. Čahké sane ťahané dvomi vraníkmi sa nehlúpane kĺzali po bielej ceste, ktorá sa vinula celé míle pomedzi široké, snehom pokryté kopce a ticho šepkajúce lesy.

Miranda sedela na sedadle pre kočiša a pod hrubou

prikrývkou, ktorú mala prehodenú cez kolená, vychutnávala jej teplo.

Damien stál a zimný kabát vial vo vetre za ním. Energicky koňoval kone a vietor mu štipal líca. Mal zvláštnu náladu. Bol naplnený divokou radosťou a túžbou zostať s Mirandou navždy. Vo chvíli, keď pristihol Crispina Sherbrooka, ako sa ju pokúša pobožkať, dospel k jednoznačnému a neochvejnému rozhodnutiu, ktoré okamžite odviaľalo všetku jeho neistotu a váhanie. Po všetkom, čo preňho urobila, je zbytočné ľakať. Bola nezlomná a neochvejná, vystierala k nemu ruky, a to napriek tomu, že ju zakaždým od seba odstránil. Jej trpezlivosť ho skrotila rovnako, ako dokáže upokojiť divého žrebca citlivý chovateľ koní. Pozrel na ňu, aby sa presvedčil, že je v poriadku. Bola zababušená v kabáte a v šále. Spod teplého klobúčika sa jej uvoľnilo zopár prameňov tmavých vlasov, ktoré poľetovali za ňou vo vetre. Ruky mala ukryté v kožušinovom rukávniku, ktorý dostala od Aleca. Rozochvené sa usmiala zakaždým, keď na ňu uprel oči. Áno, vie to, pomyslel si a s úsmevom sa opäť zahľadel pred seba. Jeho telo sa nadchýnalo jej blízkosťou.

Nerozprávali sa. Nemuseli. Vedeli všetko, čo potrebovali vedieť.

Samozrejme, nezabúdaj na to, že jej hrozí nebezpečenstvo, hoci od „nehody“, ktorá ju postihla pri

jazdení, sa nič nestalo. Pre istotu však bol dobre ozbrojený. Ale neobával sa ničoho, pretože zmizli pod rúškom noci a nikomu nepovedali, že odchádzajú ani kam idú.

Chvalabohu, že Miranda nepatrí k ženám, ktoré potrebujú na každom kroku celý sprievod sluhov. Chcel by s ňou sám, aby jej mohol povedať, čo k nej cíti.

Bola jasná noc, nie príliš chladná. Okrem nich nebolo vonku ani živej duše, a tak ich nikto nespomínal. Vďaka mesiacu v splne mali aj dostatok svetla.

Štyridsať mil z Londýna, popri rušnom mestečku Maidenhead, do dediny Littlewick Green zdolali za štyri hodiny. V dedine sa otočili na sever, prešli ešte dve a pol míle a nakoniec dorazili na zasneženú cestu vedúcu k panstvu Bayley. Keď sa blížili k veľkej, zanedbanej budove kaštieľa, Damien spomalil kone do poklusu. Nakoniec ich zastavil a zhlboka si vydýchol. V jasnej noci sa temná stavba týčila pred nimi ako prízrak.

Otočil uzdu okolo stárika a pozrel na Mirandu. Upierala oči na kaštieľ. „Možno to teraz nevidíš, ale je hrozne zanedbaný. Aj vo vnútri je v žalostnom stave. Tak čo, odvážiš sa ísť so mnou, hoci som ňu varoval?“

Uprela naňho veľké, oduševnené oči. „Damien, neznesiem už dlhšie toto napätie. Nepohnem sa z tohto miesta, kým mi nepovieš, prečo si ma sem priviedol.“

Potichu sa zasmial, prekvapený jej kategorickou

požiadavkou. „Môžeš si dať dolu klobúk? Rád by som videl v mesačnom svetle tvoju tvár.“

Vytiahla ruky z rukávika, ale od rozpakov sa celá chvela a márne zápasila so stužkami klobúka. Usmial sa a pomohol jej ich rozviazať. Zložila si klobúk, ktorého široký okraj jej až doteraz tienil tvár. Aj on si zložil cylinder a hodil ho na sedadlá za nimi, ktoré bolo plné košov s potravinami. Stihol ich nabaliť, než sa vydali na cestu.

Bleskurýchlo siahol rukou do najbližšieho koša a vytiahol z neho krvavočervenú ružu, ktorú schmatol pri odchode z kytice v hale.

Pohladkal Mirandu lupeňmi po líci a potom jej ju daroval, hŕadiac do jej rozžiarených očí. V mesačnom svite bola jej pokožka ako alabaster a vlasy tmavé ako najčiernejšia noc. Vo svetle mesiaca sa v nich blýskali perleťové hrebienky. Podľahol pokušeniu usmiať sa. Ktovie, či tuší, aká je zbožňovaniashodná, aj keď sa vôbec nepokúša zapôsobiť na svoje okolie.

„Hovor!“ nabádala ho.

„Si akási netrpezlivá,“ pohladkal ju prstami po hlave.

„Až doteraz som bola neobyčajne trpezlivá.“

„To je pravda.“ Chytil jej tvár do dlaní. „A som ti za to nesmierne vďačný.“

„Prosím...“ Hlas sa jej chvel a do očí sa jej nahrnuli slzy. „Povedz mi to, Damien. Nech je to príjemné, alebo

nie. Len mi už konečne povedz -"

„Ľúbim ňa," zašepkal. „Ľúbim ňa, Miranda."

Zavzlykala a vrhla sa k nemu. Položil jej prst na pery a tíšil ju.

„Preto som sa rozhodol odmietnuť všetkých tvojich nápadníkov. Ollieho, Nigela, Crispina, ba dokonca aj Griffa. Rozhodol som sa, že si ňa nechám pre seba. Je mi veľmi ľúto, ak s tým nesúhlasíš, ale nedokážem bez teba žiť... Hľadáš, prečo plačeš?" vyhlkol, keď zbadal v jej očiach slzy.

Mirande sa zdalo, že nedokáže vysloviť ani hlásku. Slzy sa jej v mesačnom svetle leskli na líčach ako tekuté diamanty a jej oči prezrádzali, že z lásky k nemu je ochotná aj zomrieť. Jej tvár bola taká vrúcna, taká nádherná, že mu tiež zvlhli oči. Akoby sa začal topiť hlboko v jeho srdci a rozpútal sa tak rýchlo, že mu z neho vytryskla voda. „Ľúbim ňa od chvíle, keď si vkročila do kancelárie reverenda Reeda s bielymi rukavicami na rukách, dlhými vrkočmi a s hrdo zdvihnutou hlavou. Akoby si bola pripravená prevziať na seba zodpovednosť za celý svet," vyznával sa. „Ľúbil som ňa už vtedy, keď si prekabátila tých dôverlivých mladíkov v hoteli, aby si mi ušla. Mne!"

„Je mi to ľuto," kajúcne sa naňho usmiala pomedzi slzy.

„Neospravedlňuj sa, láska moja. Nikdy si neurobila nič,

za čo by si sa musela ospravedlňovať a keby sa to náhodou aj stalo, odpustil by som ti bez toho, aby si ma o to žiadala."

„Naozaj?" šepla.

„Áno. Obdivoval som ňu, keď si jazdila na tom tušnom, smiešnom poníkovi a usilovala sa robiť všetko, aby si mi urobila radosť. Ťúbil som ňu za to, že si predstierala, že si si vyvrtla členok, aby som sa nestrápnil... a chcem ňu ťubiť až do konca svojho života. Chceš ma, Miranda? Staneš sa mojou ženou?"

Vyskočila zo sedadla a vrhla sa mu do náručia. „Ano, áno, veľmi rada, drahý." Mocne ho objala okolo krku a pokrývala mu tvár žiadostivými bozkami, až kým sa mu nepodarilo zmocniť jej perí.

Cítil, ako sa chveje v jeho náručí, ako sa mu oddáva a dovoľuje mu, aby jazykom prenikol do jej sladkých úst.

„Damien, miluj sa so mnou," zašepkala, keď sa na chvíľu odtiahla od neho s túžbou v očiach.

Okamžite ho zaplavilo vzrušenie. „Počme."

Prikývla.

Zatvoril oči, objal ju a pobožkal ešte raz. V jeho pomalom bozku bol prísľub vášne. Potom ju pustil a zľahka zoskočil zo saní. Pomohol jej na zem, zobral zo stojana lampáš a podal jej ho.

Rýchlo odviedol kone do stajne. Vypriahol ich, odstrojil,

vyutlral a dal im vodu a seno. Potom vybral zo saní koše s jedlom a tašky so šatami, ktoré si obidvaja v rychlosti nabalili. Budúca grófka, ktorá sa nikdy na nič nesťažovala, mu pomohla preniesť všetky veci cez nádvorie a hore po zasnežených schodoch opusteného kaštieľa. „Najprv ustajníme kone.“

Vo vnútri bola tma ako v rohu. Dom bol neprívetivo chladný a tichý ako hrobka. Vzal lampáš a prvý šel do salónu. Všetko tam zostalo presne tak, ako zanechal v deň, keď mu Lucien prišiel zvestovať tú novinu o Jasonovej smrti. Ešte aj jeho verná sekera bola opretá o stenu. Pokladli všetky svoje zásoby na zem a Damien si oprášil ruky.

Skutočne originálne grófske sídlo!" nezdržala sa Miranda ironickej poznámky a obzerala sa okolo seba pavučinách a lastovičích hniezdach. Škrnul sa. „Počú a posvieč mi, kým nachystám o, aby som mohol zapáliť oheň v kozube.“

Poslúchla ho a kráľala za ním von. „Vyplácajú ti sediaci rentu siahami dreva?" podpichla ho znovu, odtiahol z obrovskej hŕby dreva nepremokavé plátno a vzal niekoľko polien.

„Narúbal som ho vlastnoručne.“

„Prirodzene," vyprskla posmešne.

Zasmial sa. Onedlho už praskal v kozube oheň.

Vrhal červenkasté svetlo na jeho táborisko. Potom odložil nabok niekoľko uvoľnených dosák v dlážke. Objavil

sa pod nimi úkryt. Skladoval v ňom brandy pre mimoriadne príležitosti i ďalšie zásoby. Miranda zvedavo nazrela do úkrytu, potom vytiahla jeho vojenský výstroj a naliala brandy do kovovej fľaše, ktorá patrila k jeho výbave.

Damien kľakal pred ohňom a kutákom naprával polená. Podišla k nemu a ponúkla mu brandy. Dal si dúšok a keď ho s láskou pohladkala po vlasoch, zdvihol k nej pohľad. Jej dotyk bol pre neho výzvou. Pobožkal jej zápästie. Cítil, ako mu túžba zaľúbená rozpalovat krv.

„Si si istá, že to chceš, miláčik?“ zašepkal. „Ak chceš, môžeme počkať na svadobnú noc...” zmákol, pretože od neho odstúpila a pomaly kráčala k jeho polnému lôžku. Cestou si vyzliekala zlatozité plesové šaty, ktoré mala ešte stále na sebe.

Vraj dokáže ňaka! Koho chce obalamutit? Hľadel na ňu s obdivom v očiach a v ústach mu celkom vyschlo. Žiara ohňa a tieň modelovali jej príťažlivé ňrty. Jej chápaný pohľad, dôvera a oddanosť v očiach - to všetko prezrádzalo bezvýhradnú lásku. Lásku k nemu. Vedel, že by ho nikdy nezhradila. Stačil veľmi krátky čas na to, aby táto odvážna mladá žena zaľúbila preňho symbolizovať domov. Rozumela mu aj bez slov a stala sa jeho blízkou priateľkou. Nikdy by to nebol od žiadnej ženy ňakával.

Rozpustila si dlhé vlasy a vyzliekla sa pri svetle ohňa. Mala pevné prsia s tmavoružovými bradavkami a ňarením v zelených očiach mu pripomenula Venušu z

renesannej maľby. Dovolila mu, aby sa na ňu dosýta vynadával a potom pomaly vkľzla pod prikrývku. Nespúšťal z nej oči - od úžasu celkom onemel a nedokázal sa ani pohnúť. Vystrela k nemu ruky.

Pohyboval sa pomaly, ako vo sne. Vstal a išiel k nej.

Zaklonila hlavu dozadu a dôverivo mu hľadela do očí. „Budeš ma verne ľúbiť, Damien?“ zašepkala zmyselne.

„Áno,“ sľúbil. „Až do smrti.“

„Nikdy nepôjdeš za inou?“

„Som tvoj... navždy.“

Chytil ju za ruku, keďakol si vedľa nej, zobral ju do náručia a vášnivo ju bozkával na ústa. Šikovnými prstami mu zatiaľ rozopínala gombíky na veste, potom na košeli. Len čo sa jej ruky dotkli jeho pokožky, začala ho hladkať po ramenách a pleciach, dotýkala sa jeho štíhlych bokov. Ešte stále ju bozkával, prsty vbáral do jej dlhých, hustých vlasov.

Vzal ružu, ktorú jej daroval ešte pri saniach, a začal ju ľou hladkať po pokožke, až kým sa nezačala chvieť túžbou. Sklonil hlavu, zobral do úst jednu z bradaviek a rukou sklzol do jej lona. Bola pripravená.

Dľaou sa zahka dotkla jeho pevného vzrušenia. Zastonal. Jej dotyky boli čím ďalej tým nástojivejšie, bozky nenásytnejšie. Konečne si ľahol na ňu a ona ho objala nohami okolo pásu. Takmer nedýchal a srdce mu išlo

vyskočil z hrude.

„Milovaná moja," šepkal horúkovito, chvejúc sa nepredstaviteľnou radosťou, keď si našiel cestu k jej hodvábnym lupienkom. Ešte nikdy predtým nepripravil o panenstvo žiadnu ženu a veľmi sa usiloval byť nežný.

Hlavu mala zaklonenu a hru vyklenutú dohora. Dlhé čierne mihalnice jej napoly zahalovali oči, zastreté túžbou. Bozkával jej hrdlo, hrudou sa dotýkal jej plných pier. Chcel sa s ňou milovať oveľa nežnejšie, ako sa kedy miloval s nejakou ženou. Pohladkal ju končekmi prstov po líci a znovu ju začal bozkávať.

„Ach, Damien!" stonala. „Láska moja, chcem byť tvoja..." Zatvoril oči a pomaly do nej vnikol. Zastonala od bolesti, ale jej ston zanikol v jeho ústach.

„Psst," zašepkal. „Psst." Palcami zotrel slzy, ktoré sa objavili v kútikoch jej očí. Maznal sa s ňou, šepkal jej vyznania lásky, ktoré sa nikdy predtým neodvážil vysloviť, a šakal, kým bude jej telo pripravené prijať ho.

„Trochu to bolelo," priznala sa po chvíľke. Otvorila oči a úzkostlivo naňho pozrela. Vyzerala veľmi neskúsené. Koniec koncov, veľa nemala ani dvadsať.

Pobozkal ju na nos a zmyselne sa usmial. „Áno, láska moja, ale čoskoro to bude oveľa lepšie."

Prešiel jej záhka prstami po boku a v očiach sa jej rozhorela nová túžba. Jej vzdych síce neznel bohvieako roztúžene, no jej zmyselné pohyby boli neklamným

pozvaním. Nadvihol sa nad ňu a miloval ju nekonečne dlho s pomalou, nežnou pozornosťou.

Vlnila sa pod ním rozochvená túžbou, hladkala ho po hrudi a po bruchu a oddane mu hľadela do očí.

Tancujúce plamene vrhali tieň ich milujúcich sa tiel na ošarpané zaprášené steny a strop kedysi elegantného salónu. Damien cítil, že sa prestáva ovládať. Na okamih sa mu zazdalo, že vidí do vlastnej budúcnosti - tento kaštieľ znova ožije, pretože jeho ohnivá Miranda mu vdýchne nový život. Rozžiari ho smiechom, hudbou a ľudským teplom - všetkými tými bohatými darmi, ktoré už dala jemu a vďaka ktorým vstal z mŕtvych. Len čo si ju privinul bližšie k sebe, úplne stratil hlavu. Slastne vychutnával tlmené výkriky pri jej vyvrcholení, zaplavoval jej lono svojou životodarnou tekutinou, a tým ju nezvratne urobil svojou súčasťou.

Keď doznela búrky citov, klesol na ňu a zostal bezvládne ležať. Hladkal ju po líci a po vlasoch, zatiaľ čo ona ho pevne objímala. V tajomnom tichu hľadeli jeden druhému do očí, obidvaja pľemožení hĺbkou vášne, ktorú spolu prežili.

Pomaly sa ponorili do spánku s telami ešte stále poprepletanými.

Keď sa nad východným horizontom objavila červenkastá guľa januárového slnka, ku kaštieľu Bayley dorazil

Algernon a spolu s ním pätnásť hrdlorezov z gangu Dravcov.

„Obkľúpte dom a nájdite ich! Ale pamätajte," prikazoval im, „toho dievča sa nikto ani nedotkne, inak vám nezaplatím."

Poľerný vodca bandy zachmúrene prikývol a zoskočil z koša. Gestom naznačil ostatným, aby urobili to isté.

Jeden zostal vzadu spolu s ním, zatiaľ čo ostatní vyrazili vpred a opatrne sa zakrádali popri vonkajšom múre kaštieľa, hľadajúc zadný vchod.

Algernon zoskočil z koša a kývnutím naznačil vodcovi, aby ho nasledoval k predným dverám. Kým stúpali hore po schodoch, pripravil si pištoľ a potom sa postavil nabok a stisol kľučku na vchodových dverách.

Zamknuté.

Pokynul veliteľovi, inak skúsenému vlamačovi. Ten vytiahol z čiapky malú kovovú ihlicu, kľakol si a pustil sa do otvárania dvier so zručnosťou švajčiarskeho hodinára.

Ani nie o minútu nehlúne otvoril dvere, vytiahol dýku a ako prvý vkročil do kaštieľa.

Algernon vošiel za ním do obrovskej, zanedbanej haly, ponorenej do ticha, ktoré pripomínalo ticho hrobky. Obzeral si kúty popretkávané pavučinami, prázdne steny s olupujúcou sa omietkou. Vo vzduchu bolo cítiť vôňu tlejúceho ohňa. Zdalo sa, že prichádza z horného

poschodia.

Damien sa zobudil zavrúasu a chvíľu nechápal prečo. Netrápil ho predsa žiadny zlý sen, nič mimoriadne nepoúl, ale pocit nebezpečenstva ho prebral a vyburcoval jeho v mnohých bojoch vycibrené zmysly do pohotovosti. Miranda pokojne spala po jeho boku. Bol rád, že sa pred spaním obliekli, pretože priestranný salón v noci úplne vychladol a v kozube už bolo len zopár tlejúcich uhlíkov.

Vo veľkých, oblúkovitých oknách svietila oranžovočervená žiara januárového sinka vychádzajúceho za | kopcami na východe.

Vtom zaúl akýsi šramot. Zostal stá celkom nehybné a naúval s vyburcovanými zmyslami. Možno to bol len ston starého domu. Napriek tomu vykzol z hniezdočka lásky, aby skontroloval, či je všetko v poriadku.

Dával pozor, aby nevytrhol Mirandu zo spánku. Jej krása ho znova chytila za srdce, ale nezdržal sa pri nej a po špičkách prešiel k oknu, aby vyzrel von. Pohľad na viac než tucet koni bez jazdcov mu vyrazil dych. Pootočil hlavou práve včas, aby zazrel dvoch chlapíkov, ktorí sa zakrádali popod okno k zadnej časti domu. Kto to, dočerta, je?

V nasledujúcej sekunde už ňahal Mirandu z postele. Ani sa nestačila prebrať.

„Sú tu. Bu potichu,“ šepkal jej a viedol ju k stene za

dverami do salónu. Potom sa rozbehol späť ku kozubu a schmatol všetky svoje zbrane - pištole, šabľu a dýku. Vrátil sa k nej a chrptom sa pritlačil o stenu.

Zaľudovane nahŕhla hŕadela. Ešte stále sa celkom neprebrala z krátkeho spánku. „Kto prišiel?”

„Ten, kto po tebe pasie. Čoskoro sa dozvieme, kto to je. Len buď ticho ako myška.”

Vytiahol dýku z pošvy, zatiaľ čo Miranda sa s hrôzou v očiach krčila pri dŕom a zakrývala si obidvomi rukami ústa. Počul, že po chodbe kráčajú tiché kroky. Nemal čas zamýšľať sa nad tým, ako sa jeho nepriateľ mohol dozvedieť, že odišli z paláca Knightovcov a prišli práve sem. Votrelci boli už celkom blízko.

Zdvihol hlavu, sústreďujúc sa na to, aby počul krokov rozoznal počet útočníkov. Chcel odhadnúť silu útoku, než ich uvidí na vlastné oči. Usúdil, že sú dvaja. Vedel, že ich musí zabiť celkom potichu, lebo v opačnom prípade sa sem zbehnú všetci ostatní. Vyčkával so zatajeným dychom a v tej chvíli už prahol po ich krvi. Ako sa opovažujú zaútočiť na jeho dom? Cítil, že sa k nim približujú. Zovrel rukoväť dýky a v duchu odpočítaval sekundy.

Štyri, tri, dva, jedna. Teraz!

Ako šelma zaútočil spoza dvier práve vo chvíli, keď vkročili do salónu. Jediným pohybom, pripomínajúcim tanečnú figúru, podrezal prvému mužovi hrdlo a druhého bodol do žalúdka. Tomu druhému sa však podarilo stlačiť

kohútik. Vystrelil naslepo, guľka sa zavŕtala do stropu a omietka sa zosypala na dlážku. Damien sa zastavil len natoľko, aby mŕtvemu mužovi vyhrnul rukáv. Objavil na ňom tetovanie. Dravec s dýkou v pazúroch. Dočerta! Co tu chcú?

Vystrel ruku, chytil Mirandu za zápästie a v behu ju ňahal ku skrýši v dlážke.

„Ukry sa!“ Strčil jej do ruky pištoľ a hnal ju do úkrytu. Bola dosť vysoká, a tak sa musela poriadne skrýť, aby sa tam zmestila. „Nech sa stane čokoľvek, ani sa odtiaľto nehni! Ak niekto úkryt odhalí, bez váhania ho zastrel.“

„Damien -“

„Ticho. Ľúbim ňa,“ zašepkal, potom poukladal dosky späť na miesto a hodil na ne prikrývky, pod ktorými spali, aby zamaskoval otvor. Vytiahol šablou a ponáhal sa v ústrety útočníkom, ktorí sa zo všetkých strán zbiehali k salónu, pretože začuli výstrel.

V nasledujúcej chvíli ho obkľúčil asi tucet mužov. Niektorí dobehli z chodby, iní vtrhli cez dvojité dvere zo susediaceho hudobného salónu a chystali sa naňho zaútočiť zozadu. Salónom svišľali strely a zo stien a stropu sa sypala omietka. Ktorési okno sa rozletelo na kúsky, ale Damiena akoby zázrakom nezasiahla ani jediná.

Šetril si výstrel až do chvíle, kým útočníci vyprázdнили svoje pistole a potom chladnokrvne namieril na prvého, ktorý sa rútil naňho so šablou v ruke. Stlačil spúšť. Muž

klesol mŕtvy na zem. Ostatní nahnevane zrevali a zaútočili znovu.

Dvoch bleskurýchlo prebodol šablou, tretiemu vrazil do krku dýku a ďalšieho odkopol práve vo chvíli, keď ho chcel seknúť šablou. Ďalší útočil naňho zozadu. Prehodil si ho ponad plece a dorazil ho šablou. Kým bojoval ako lev s bandou votrelcov, všimol si vo dverách akýsi pohyb. Do salónu vstúpil Algernon, lord Hubert.

Damienovi ošerveneli od zúrivosti oči, keď ho zbadal. Tak tento všivák je za tým?! „Hubert!“ skríkol naňho.

Algernon sa naňho posmešne zašklabil, ale Damien sa nemohol pustiť za ním, pretože sa musel brániť ďalším Dravcom.

„Je šokujúce, Winterley, nájsť vás, výkvet rytier skosti, užívať si s mojou neterou.“

„Prepadni sa do pekla!“ prskal Damien od zlosti, bojujúc o život.

„Ale na druhej strane to človek musí chápať. Jej matka bola štetka a jablko nikdy nepadá ďaleko od stromu. Možno iné by sme mohli očakávať od dcéry Fanny Blairovej, ak nie to, že sa z nej vykŕuje rovnaká smilná suka, akou bola jej matka?“

Damien hrôzostrašne skríkol a predstierajúc útok, prinútil útočníkov ustúpiť o krok. Ďepele hlasno zazvonili.

Vikomt si začal obzerať priestranný salón. Najprv pozrel

na lôžko, kde Damien s Mirandou spali, potom prikázal poľernému banditovi, ktorý chodil po jeho boku, aby skontroloval vyhasnutý kozub na druhej strane miestnosti. On sám podišiel k obrovskej skrini, ktorá bola jediným kusom nábytku v miestnosti. Otvoril ju a nazrel dnu. Damien vedel, že hladajú Mirandu a hoci nemal ani predstavu, prečo ju chcú dolapiť, pocítil, ako ho zúrivosť schvátila s novou silou. Jeho odhodlanie chrániť ju sa zdvojnásobilo.

Ťal a sekal okolo seba, nešetril mužov, ktorí naňho útočili a kúsok po kúsku sa posúval do výhodnejšej pozície v kúte miestnosti, aby si nemusel dávať pozor aj na chrbát.

„Nieje tam,“ hlásil poľerný chlap, ktorý sa po prehľadaní kozuba vrátil k Algernonovi.

„Musí tu niekedy byť.“

„Už vopred si mŕtvy muž, Hubert!“ zreval Damien, keď Algernon vykročil ku dverám.

„Nie, Winterley. To ty sa rozlúť s týmto svetom,“ odsekol vikomt.

Damien zareval, keď ho jeden z útočníkov zasiahol dýkou na nohe, potom vyceril zuby a zabil ho šablou.

Bolo to mimoriadne kruté prebudenie. A to, čo sa odohrávalo teraz, bolo ešte desivejšie. Dosky nad Mirandinou hlavou sa zachvievali a poskakovali pod ťažkými ťižmami útočníkov. Chúlila sa v tesnom, vlhkom a

páchnucom úkryte. Bola presvedčená, že jej milovaný Damien čelí presile aspoň dvoch desiatok chlapom. Počula hlas strýka Algernona a počula aj to, ako uráža matkinu pamiatku. Najprv ju na plese napadol Crispin a teraz sem vtrhol strýko s celou hordou hrdlorezov. Ale prečo? Ničomu nerozumela a srdce jej od hrôzy takmer vyletelo z hrude. Čo sa tu vlastne deje?

Odrazu Damien zreval ako divé zviera - spoznala jeho hlas. Z tváre jej zmizla všetka krv. Poranili ho? Nevedela si vysvetliť, o čom ten výkrik svedčil. Pokúšala sa niečo zazrieť medzerami medzi doskami, ale nevidela nič, lebo Damien ich zakryl prikrývkami. Podľa duniacich krokov však vedela, že ich je veľmi veľa.

Zvierala pistol a ruky sa jej potili. Nevedela sa rozhodnúť, čo má urobiť. Prikázal jej, aby zostala v úkryte, ale iste neočakával, že útočníkov bude tak veľa. Musí mu pomôcť. Strašne sa bála, ale dodala si odvahy. Ako dieťa sa bezmocne prizerala, ako sa topia jej rodičia. Nemienila dopustiť, aby jej nastávajúci manžel zomrel bez toho, aby sa mu pokúsila pomôcť. Ak ho zabijú, je jej celkom jedno, čo bude s ňou. Okrem toho má nabitú pištoľ.

Bola si celkom istá, že dokáže stlačiť spúšť, ak by tým mala zachrániť Damienovi život. Silou vôle prekonala triašku a opatrne položila pistol vedľa seba. Potom sa obidvomi rukami zaprela do dosiek. Snažila sa byť čo najtichšie, lebo nechcela upútať na seba pozornosť.

Vedela, že moment prekvapenia je veľmi dôležitý.

Keď vyklzla z úkrytu a zohla sa po pišto, všimol si ju jeden z útočníkov. Okamžite odskočil od Damiena, prenechal ho ostatným a so škodoradosťou v očiach sa rozbehol k nej. Miranda naňho namierila, potom mu pozrela do hnedých očí a nahlas zaúpala „Bože, odpusť mi!“

„Čo tu robíš?“ zreval Damien, keď sa muž zvalil mŕtvu na dlážku. Trafila ho rovno do srdca.

Zdvihla fascinované oči od obete. „Pomáham ti, miláčik.“ Obidvomi rukami schmatla kutáň a rozbehla sa k bojujúcemu hlúpiku. Z celej sily udrela jedného z útočníkov kutáňom po hlave.

„Kristepane,“ zalapal Damien po dychu, keď aj druhý chlap spadol na dlážku. „Podaj mi ten kutáň.“

Hodila mu ho a v poslednej sekunde odskočila, lebo jeden z útočníkov sa zahnal na ňu šablou.

Damien sa rozháňal kutáňom okolo seba ako kordom a bodol ďalšieho muža, ktorý sa pustil za ňou. Aj tento útočník sa po chvíli bezvládný sklátil na zem. Ostávajúci piati sa okamžite vrhli na Damiena, ale dvaja z nich si to v poslednej chvíli rozmysleli a pustili sa za ňou. Cúvala pred nimi a plná úzkosti hľadela na Damiena. Dúfala, že jej povie, čo má robiť. Pozrel na ňu, využijúc zlomky sekundy medzi jednotlivými údermi, a keď videl, v akom je nebezpečenstve, zmocnila sa ho panika.

Kráčali za ňou dvaja špinaví vrahovia. Stačilo, aby sa niekto na nich pozrel, aby vedel, že oboje sú schopní. Rozbehla sa ku kozubu a schmatla Damienovu sekeru. Potom sa prudko zvrtila, aby sa im postavila priam do očí a udržiavala si od nich dostatočnú vzdialenosť. Oni sa však len uškrňali, akoby vedeli, že nedokáže ňazhku sekeru udržať v rukách. Prinútili ju o niekoľko krokov cúvnuť.

„Miranda, za tebou!“ vykrikol odrazu Damien.

Otočila sa a uvidela strýka Algernona. Kráčal k nej zo susedného hudobného salónu a vystieral k nej ruky.

„Poď a pobožkaj svojho strýka na privítanie, holubička,“ usmieval sa na ňu zlovestne. Potom pozrel na dvoch hrdlorezov, ktorí ju prenasledovali. „Skoncuje s ním, jej dajte pokoj,“ prikázal im a ukázal na Damiena, okolo ktorého už ležalo niekoľko mŕtvol.

Nesúhlasne zareptali, ale poslúchli príkaz a zaútočili na grófa. Strýko Algernon sa otočil k nej so zhovievavým úsmevom. „A teraz ty, zlatko.“

„Zostaňte stáť!“ varovala ho. „Čo odo mňa chcete?“

„To isté, čo som chcel od tvojej matky, chérie. Keď Dravci skoncuju s tvojím poručníkom, poskytnieš mi rozkoš, ktorú mi ona odoprela.“

Chcela sa zahnať sekerou, ale bola taká ňazhká, že ju nevládala ani poriadne zdvihnúť. Vysmial sa jej úsiliu.

„Čo viete o mojej matke?“ naliehala, otrasená svojou

bezmocnosťou.

„Len to, že sa rozhodla veľmi zle, keď dala pred o mnou prednosť tvojmu otcovi. Ich vzťah nemal žiadnu budúcnosť.“

Miranda upierala naňho vydesené oči a z tváre sa jej od hrôzy vytratila všetka krv. „Do tým chcete povedať? Prečo nemal budúcnosť?“

„Nuž...” pokrčil plecami.

„To vy ste ich zabili?!” domyslela si v návale poznania.

„Nepriamo,” pripustil so skromným úsmevom.

Miranda stála pred ním celkom nehybne a roztočil sa s ňou celý svet. Odrazu prenikol do jej chaotických myšlienok ďalší hlas.

„Otec!”

Obidvaja otočili hlavy a vo dverách uvideli Crispina. Zlatožlté vlasy mal rozstrapatené a šaty neupravené. Pretože Miranda už bratancovi nedôverovala, pootočila sa, aby ich mala obidvoch na očiach a mohla sa brániť.

„Do tu robíš, ty sopliak?” osopil sa Algernon na syna.

„Nedovolím vám, aby ste znovu niekomu ublížili.”

Okamžite prikážte tým špinavcom, aby lorda Winterleyho nechali na pokoji!” Pohľadom plným zahanbenia pozrel na Mirandu. „Nezaslúžim si, aby si mi odpustila moje chrapúnske správanie, ale chcem, aby si vedela, že ma k tomu prinútil on,” priznal a plný pohľadania ukázal na otca.

„Prečo?" spýtala sa ešte vätšmi otrasená.

„Crispin!" varoval ho vikomt pomedzi zaťaté zuby.

Syn si ho ale vôbec nevšímal. „Kvôli tomuto." Siahol do vesty, vytiahol akýsi dokument a podal jej ho. „Tvoje dedičstvo. Si bohatou ddičkou, Miranda. Vlastníš päťdesiat tisíc libier."

Preakla sa, lebo strýko využil chvíľku prekvapenia a zaútočil na syna dýkou. „Ty zradca!" vyštekol.

Crispin pružne odskočil. „Nedovolím vám, aby ste preliali ďalšiu krv, otec. Zapisahám vás, skoníte s týmto šílenstvom. Odvolajte tých psov, nech dajú Winterleymu pokoj! Nezaslúži si to!"

„Crispin, tvoj otec sa mi práve priznal, že má na svedomí smrť mojich rodičov," vyhrkla Miranda nešťastne a znovu zodvihla sekeru, pretože sa opäť zahnal na syna. „Vedel si o tom?"

„Áno, povedal mi to, keď ohrozoval na živote aj mňa. Vyhrážal sa mi, že ma zabije, ak ja odmietnem skompromitovať. A mala by si vedieť ešte niečo. On zabil aj strýka Jasona. Áú!" vykrikol, keď zacítil bodnutie dýky, ktorá mu vnikla do hrude. Zdesene pozrel na krv, potom na svojho predka. „Vy ste ma zabili, otec!" zastonal, akoby tomu nemohol uveriť.

„Crispin!" vykrikla Miranda.

V tej chvíli odstrčil Damien od seba posledného

zasiahnutého protivníka a tackavým krokom prekročoval mŕtvoly smerom k nim. Bol zakrvavený a spotený, oči mu svietili spravodlivým hnevom. „Teraz si môj, Hubert. Daj ruky preč od Mirandy -“

„Nerobte to, otec!“ vykrikoval Crispin, ale nedokázal otcovi zabrániť, aby mu vytrhol pištoľ, ktorú mal zastrčenú za opaskom nohavíc.

Miranda poľula, ako vikomt natiahol kohútik a s vražedným úmyslom ju namieril na Damiena.

Oči sa jej rozšírili od hrôzy. Mama. Otec. Strýko

Jason. A teraz celkom chladnokrvne zastrelí aj jej milovaného. Nepremýšľala. Ovládol ju akýsi inštinkt. Pozbierala posledné sily, zdvihla sekeru a s výkrikom na perách ju hodila pred seba. V tej chvíli vyzerala ako kráľovna Boadicea, ktorá vo východnom Anglicku viedla svoj ľud v boji proti Rimanom v prvom storočí. Sekera sa zasekla doprostred strýkovej hrude. Od bolesti sa zohol a gučka Damiena netrafila.

Potom sa k nej vrhol Damien a objal ju mocnými ramenami. Cítila, ako sa po vynaloženom úsilí celý trasie, ale nedokázala odtrhnúť oči od kaluže strýkovej krvi, ležiaceho horeznak na zemi.

„Je mŕtvý?“ zašepkal Crispin.

„Je mŕtvý,“ potvrdil Damien. Potom pozrel na Mirindu: „Si v poriadku?“

„Ja... ja... ja... je mi ľúto, ľo som urobila. Nechcela som..." jachtala.

Objal ju okolo pása, pobožkal na ľelo a otočil od nepeknej scény. „Zachránila si mi život. Neplať už je po všetkom. Pozri sa na mňa."

Poslúchla ho, hoci sa jej pri pohľade na toľkú krv krútila hlava. Hľadela mu na ústa a zo všetkých síl si snažila sústrediť na jeho slová.

„Prines obvazy, sú v skrýši," prikázal jej pokojne „Musíme obviazať tvojmu bratancovi ranu, aby nevykrvácal. Crispin... lord Hubert?" oslovil so zamračenou tvárou mladého muža.

„Áno, pane?" hlesol neľujne.

„Vyzleťte si kabát a košeľu. Ošetrím vám tú ranu." Zohol sa, zdvihol dokument o dedičstve a pomaly podal Mirande, aby sa nezašpinil od krvi. „Strážnikom povieme, že sme prišli do kaštieľa a našli sme tu votrelcov, ktorí nás napadli. V boji s nimi zomrel Crispinov otec. Rozumeli ste?"

„Áno, pane," pritakal Crispin a namáhavo si sťahoval kabát. Tvár mal popolavosivú.

„Dobre." Damien sa otočil k Mirande. „Obvazy, anjelik, rýchlo," pripomenul jej nežne.

Pokrutila hlavou, aby potlačila nevoľnosť, a rozbehla sa splniť jeho príkaz.

Štrnásta kapitola

Zosobášili sa o tri týždne neskôr v poslednú januárovú nedeľu. Štíhla vežíka kostola, ktorá ňela k sivej oblohe priamo zo srdca známej londýnskej štvrte Mayfair, bola pokrytá popraškom snehu. Vo vnútri Amy Perkinsová hádzala lupienky ruží popred Mirandu, kráľujúcu chrámovou lohou, držiac pod pazuchu vojvodu Hawkscliffa. Ten sa sám láskavo ponúkol, že ju odvedie k oltáru a nahradí jej otca. Lizzie jej niesla závoj.

Keď prechádzali okolo žurnalistov, ktorí si horlivo robili poznámky v zadnej časti kostola, Miranda nervózne zovrela kytíku z bielych, červených a ružových ruží. Jej a Damienovo zasnúbenie vyvolalo veľký rozruch, najmä keď sa celý svet dozvedel o tom, ako ich napadla banda hrdlorezov v kaštieli v Bayley. Damiena opäť oslavovali za jeho udatnosť. Algernona oplakávalo len zopár ľudí. Miranda chápala, prečo Damien umožnil Crispinovi zachrániť otcovu povesť a nemala mu to za zlé.

Koniec koncov, vinníci neušli trestu. Keby Algernonove bratovraždy vyšli najavo, Crispin by prišiel o titul a celá rodina by bola zneuctená. Vzhľadom na to, že zbankrotovali, boli by sa ocitli na ulici a Crispin by skončil vo väzení pre dlžníkov. Takto dostal vďaka Damienovi

príležitosť zaŕať odznova a postarať sa o členov rodiny, ktorí - či sa jej to už páčilo alebo nie, boli jej jedinými príbuznými.

Spolu s Róbertom dôstojne kráčali popri všetkých mužoch, s ktorými sa zbližila. Bola tam celá rodina Knightovcov okrem čiernej ovce rodiny - lorda Jacka. Nadchlo ju, keď ju vojvodkyňa a lady Lucienová požiadali, aby ich oslovovala krstnými menami a aby im tykala, pretože budú príbuzné. Medzi návštevníkmi si všimla aj Sally a Jane z dievčenskej školy v Yardley a láskavé dámy z charity, ktoré sa školy ujali. Bol tam aj nadporučík MacHugh, kapitán Sutherland a všetci dôstojníci z tridsiateho šiesteho pluku, dokonca aj zavalitý Ollie Quinn a vychudnutý Nigel Stanhope a pol tucta jej ďalších ohrnutých nápadníkov. Tí neskrývali svoje sklamanie.

Videla aj lorda Griffitha a jeho malého, hanblivého synčeka a prechádzala aj okolo Crispina a jeho sestier. Srdečne sa na nich usmiala. Nevedela si predstaviť, čo by sa s ňou bolo stalo, keby Crispin nebol zasiahol. Ešte stále sa chvela pri spomienke na surového strýka Algernona. Ale teraz nechcela naňho myslieť, zapudila nepríjemné myšlienky a sústredila sa na Damiena, ktorý na ňu ťakal pri oltári. Vo vojenskej uniforme vyzeral veľkolepo. Po jeho boku stál Lucien, jeho svedok, oblečený do elegantného sivého obleku.

Celú ceremóniu prežívala ako vo sne. Srdce jej búchalo ako splašené a ruka sa jej neovládateľne triasla, keď sa jej Damien pokúšal nastoknúť na prst prsteň. Musel to skúšať niekolkokrát a nakoniec jej pošepkal, aby sa upokojila. Nahlas sa pred všetkými zachichotala, ale rýchlo stíchla.

Potom ich kňaz vyhlásil za muža a ženu a ona sa otočila k manželovi v takom návale šťastia, že ju na chvíľu ovládol pocit, že ho azda ani neunesie.

„Lady Winterleyová," zašepkal, pozrel jej do očí a zovrel ju v náručí.

Keď ju pobožkal, celý kostol im búrlivo tľieskal. Bez akýchkoľvek zábran ho objala okolo krku a vášnivo mu opätovala bozk. Vôbec jej neprekážalo, že sa na nich pozerá toľko ľudí. Damien ukončil bozk, smejúc sa jej rozochveniu, a potom už vychádzali za nadšených ovácií z kostola. Miranda si musela pri chôdzi pridržať bohato nariasené sukne svadobných šiat.

Vonku vytvorili dôstojníci jeho regimentu špalier a ich šable, ktoré držali vytasené nad hlavou, vyzerali ako blýskajúca sa slavobrána. Spolu s Damienom: prechádzali popod ňu a na cestu im vyzváňali kostolné zvony. Nastúpili do koňa, ktorý bol ovenčený girlandami a vyzdobený stužkami. Ťahali ho štyri kone s veľkými bielymi chocholmi na hlavách. Sotva sa zatvorili dvere, vrhli sa jeden druhému do náručia.

Oslavy v paláci trvali celý deň. Bel najala pre túto príležitosť francúzskych kuchárov a títo umelci chuťových pôžitkov vytvorili obrovskú svadobnú tortu, ktorou nakrmiti celý zástup gratulantov. Tí prichádzali a odchádzali až do piatej. Okolo siedmej sa palác konečne vyprázdnil. Prezliekli sa, nakrátko si oddýchli a potom prišiel čas na súkromnú oslavu v úzkom rodinnom kruhu, ktorá trvala do noci. Svadobnú noc strávili v luxusnom apartmáne v hoteli Pulteney na námestí Picadilly, pretože elegantný mestský dom v štvrti Mayfair, ktorý si kúpili, ešte nebol obývatelný.

Ležali tvármi k sebe a hľadeli si do očí. Miranda nežne hladkala Damiena po vlasoch, zatiaľ čo Damien kreslil prstom krúžky okolo materského znamienka na jej boku.

„Lady Winterleyová," zašepkal jej do ucha.

„Velmi sa mi páči, keď ma tak oslovuješ," zapriadla spokojne a pritúlila sa bližšie k nemu. „Ľúbim ňu."

„Aj ja ňu ľúbim. Nemôžem uveriť, že ma naozaj stretlo toľké šťastie a že strávim zvyšok života s tebou, ty moja krásna Snehulienka."

„Láska ňu zaslepuje, princ môj," podpichla ho a ešte mocnejšie ho objala.

„Áno, som slepý aj hluchý, ale len tvojou zásluhou." Objal ju okolo pása a stiahol na seba. „Pobožkaj ma, žena moja."

Poslúchla ho a okamžite pocítila jeho reakciu. „Nieкто sa prebúdzа," zatiahla nezbedným, spevavým hlasom.

„Ty pоkúšiteľka jedna!"

Prevalil sa spolu s ňou nabok, potom ju zvalil na chrbát a ľahol si na ňu, vášnivo ju bozkávajúc. Rukami ho hladkala po celom tele.

„Zbožňujem ňа," zašepkal a prestal ju bozkávať, aby jej mohol pozrieť do očí.

Horela túžbou po ňom, а tak si ho pritiahla bližšie, aby pokračoval v bozkávaní. „Ukáž mi ako."

Bozkával ju po krku, po hrudi, po bruchu а potom ešte nižšie po celom rozpálenom, chvejúcom sa tele.

Jednou rukou ho stále hladkala po vlasoch а druhou zovrelа saténovú plachtu pod sebou. Zatvorila oči а keď ju láskal na najintímnejšom mieste, od rozkoše vyklenula hruď а nahlas slastne vzdychala.

Ach, Bože, už to nevydržím! pomyslela si, ledva lapajúc po dychu. Jej sladký, zmyselný manžel však pokračoval ďalej, akoby chcel naplniť ich manželské šťastie vrchovатou mierou.

Celý február а ešte aj začiatkom marca kaštieľ Bayley obliehala hotová armáda stolárov, tesárov, kamenárov, pokrývačov, omietkárov, maliarov, sklenárov výrobcov nábytku а záhradníkov na čele s architektom Matthewom

Wyattom, ktorý im velil.

Pretože kaštieľ mohli zrenovovať vďaka Mirandiný, peniazom, bolo na nej, aby mu vybrala nové meno. Nazvala ho Winterhaven, Zimný prístav. Cez ich malé panstvo totiž pretekala majestátna Temža, ktorá sa chvíľami vylievala z brehov, pretože jarné lúče slnka prudko topili sneh.

Spolu s Damienom pravidelne chodievali do Berkshire, aby skontrolovali, ako postupujú opravy. Keď bolo niekedyko izieb vo východnom krídle hotových zakaždým sa zdržali pár dní.

Remeselníci zo širokého okolia im opravili strechu a zástupy roľníkov pripravili pôdu na sadenie. Vánok k nim prinášal vôňu rozoranej zeme z polí v okolí kaštieľa aj rozkvitnutého mandľového sadu na kopci. Vietor rozvieval ich biele lupene, ktoré pripomínali sneh

Stajňa pre kone bola pripravená oveľa skôr, ako sa v dome dalo bývať, a Damien začal nakupovať chovné kobyly pre Zeusa. Bol to hotový hárem. Tak sa s smiechom vyjadrila Miranda. Kobyly mali byť oplodnené v jeseni a na budúcu jar sa mali narodiť žriebätká.

Jacinda a Lizzie končili posledný semester v Akadémii pre mladé slečny pani Hallovej a pripravovali sa na vstup do spoločnosti. Táto udalosť sa odakávala koncom apríla.

Čas dedičstva využila Miranda na to, aby poslala Amy, Sally a Jane do akadémie pani Hallovej, kde mali ukončiť

svoje vzdelanie.

Pre Bel sa začalo posledné obdobie tehotenstva a čím mala väčšie bruško, tým viac sa chudák Róbert o ňu bál. Lucien a Alice ohlásili požehnanú udalosť na začiatok septembra - presne ako sľuboval Damienovi.

Deň po dni Damienove mušivé spomienky bledli ako farby na starej vojnovnej zástave.

Potom sa jedného dňa stalo to, čo nikto nepredvídal. Tá hrozná správa sa šírila po celom Anglicko ako zvonenie umieráčika. A uprostred marca sa zvesť doniesla aj do Winterhavenu. Stalo sa to, na čo nikto ani len nepomyslel.

Damien práve skontroloval prácu tesárov, ktorí opravovali schodište, keď začul zvonku krik. Rýchlo ich pochválil za dobre vykonanú prácu a prikázal, aby pokračovali. Potom vyšiel pod stĺporadie a keď sa rozhlíadal po svojom malom kráľovstve, zbadal, že sa ku kaštieľu po zablatenej ceste ozlomkrky ženu Sutherland s MacHughom. Práve minuli záhradníkov, ktorí okolo cesty sadili platany. Tie rýchlo rastúce stromy budú už o pár rokov vyzerať majestátne, pomyslel si a tvárou mu preletel radostný úsmev. Tešil sa, že bude môcť priateľom ukázať, čo všetko už stihli na kaštieli i vôkol neho urobiť. Spolu s Mirandou trávili vo Winterhavene celý týždeň a tešili sa zo zmien, ktoré sa už dali pozorovať nielen v kaštieli, ale aj na celom pozemku.

Dôstojníci v uniformách zoskočili z koňov a rozbehli sa k

nemu.

„Winterley!"

„Nie ste v meste, chlapci. Nemusíte sa tak náhliť," upozorňoval ich. S úsmevom sa oprel o stôp. „Vitajte v mojom malom súkromnom raji."

Zneisteli a v rozpakoch pozreli jeden na druhého.

„Čo sa deje?" premklo ho neblahé tušenie.

„Napoleon ušiel z Elby," vyhlkol Sutherland rozrušené. „Nepočul si o tom? Zhromažďuje svojich prívržencov a pochodujú na Paríž. Kráľ Ľudovík sa pripravuje na útek."

„Kristepane!" zašepkal a takmer okamžite mu prišlo zle od žalúdka.

„Wellington bol na mierovom kongrese vo Viedni, ale už je na ceste späť," pokračoval MacHugh. „Bude potrebovať všetkých skúsených dôstojníkov."

„Áno," pridal sa Sutherland. „Tucty z nich odvelili v posledných týždňoch do Ameriky a Indie, aby tam chránili kolónie. Všetci, čo zostali, majú odísť do Belgicka, kde by malo dôjsť k rozhodujúcej bitke. Vieš, čo to znamená?" šťuchol ho Sutherland bratsky do hrude. „Vraciame sa do boja!"

Damien mlčal, odividne sa ešte nespamätal zo šoku.

„Vrátiš sa predsa s nami do Londýna a pomôžeš nám?" spýtal sa ho MacHugh priamo.

Damienovi sa zakrútila hlava. Bez rozmýšľania z neho

vyletelo: „Nie!”

Obidvaja dôstojníci stúpili a ohromene naňho vypleštili oči.

„Nie!” zopakoval a tvár mu očervenela od hnevu. „Poobzerajte sa okolo seba! Pozrite sa na tento dom. Pozrite sa na moju ženu,” ukázal na Mirandu, ktorá sa prechádzala po rozkvitnutom sade. „Nikam nejdem.”

Zarazene pozreli na seba, akoby sa pomiatol.

„Začal som celkom nový život,” pokračoval rozochveným a rozrušeným hlasom. „Oženil som sa. Miranda možno už nie je taká dieťa. Musím myslieť aj na svojich sedliakov. Som zodpovedný za celé panstvo.”

„Aha!” zamumlal MacHugh, neveriac vlastným ušiam. Sklonil hlavu.

Sutherland ukradomky pozrel na Škóta a začal prestupovať z jednej nohy na druhú. „Tak čo máme povedať vojakom?”

„Ako to mám vedieť?” odvrkol Damien.

„Sú to predsa tvoji vojaci. Ty si plukovník.”

„Už nie. Armáda Jeho výsosti mi už vycicala dosť krvi. Spýtaj sa MacHughu. On je mojím nasledovníkom. Nech ho Wellington povýši.”

Sutherland pozrel na urasteného Škóta. „Ako myslíš...”

MacHugh sa začervenal. Vyhýbal sa Damienovmu pohľadu, akoby sa hanbil za jeho sebeckú odpoveď, ktorá

nebola hodná dôstojníka. Odkášlal si a pozrel na kapitána. „Vráťme sa do Londýna. Ďaká nás veľa povinností.”

Sutherland prikývol a zo zvyku zasalutoval Damienovi. MacHugh však nebol taký zdvorilý. Len sa naňho pozrel a v jeho očiach sa zračila nemá výčitka, ktorá ho bodla rovno do srdca.

Nech to čert berie! pomyslel si roztrpčené Damien. To predsa nemôže byť pravda.

Dôstojníci sa otočili a zarazene kráčali späť ku svojim koňom. Akoby nevedeli, čo si majú bez neho počkať a čo povedať svojim vojakom.

Damien zatvoril oči. Odrazu mal pocit, že celá jeho jasná a šťastná budúcnosť mu nezadržateľne uniká pomedzi prsty.

Napoleon pochodige na Paríž... Ak sa mu znova podarí prevziať moc vo Francúzsku, tak potom všetko, za čo bojovali a za čo toľkí jeho priatelia obetovali život, bolo zbytočné.

„Nech to parom vezme! Démoni vojny nebudú spokojní, kým ma neuvidia mŕtveho,” zahundral si popod nos a potom vykrikol: „Počkajte!”

Otočili sa. „Pane?”

Zlostne na nich zagánil, akoby to bola ich vina. „Pozháňajte seržantov a skúste zverbovať čo najviac chlapov. Tentoraz s ním budeme musieť raz a navždy

skoncovať."

Na ich tvárach sa objavili významné úškrny. „Rozkaz, plukovník!" pritakali jednohlasne.

MacHugh sa vyšvihol na koňa a nadšene zasalutoval. „Bude to presne také ako za starých Ľias, Winterley!"

„Pevne dúfam, že nie," odsekol a prekrížil si ruky na hrudi. V ušiach mu však už znelo vírenie bubnov, ktoré ho vyzývali do boja. Zahľadel sa na nedokončený kaštieľ a pohľadom preletel po lúkách a poliach, pripravených na sejbu.

Je nad jeho sily zostať doma, keď ho vlasť potrebuje.

Oči sa mu zatúlali do mandlového sadu, kde sa Miranda prechádzala pomedzi stromy a okolo nej vírili vo vetre biele okvetné lístky, ktoré sa jej zachytávali aj v tmavých vlasoch. Pozoroval ju, ako si pridŕža na hlave dlhý kašmírový šál, s ktorého koncami sa pohrával vietor. Zhlboka sa nadýchol. Potom sa vybral za ňou, aby jej oznámil smutnú novinu.

Miranda videla Damiena kráčať po močaristej lúke a zišla na úpätie kopca, aby ho poškala. Vietor jej šklbal suknu i kašmírový šál a rozčukoval jej rozpustené vlasy, ale popoludňajšie slnko ju zahrievalo. Jeho lúče dopadali na zem v ostrom uhle a obloha za ním mala rovnakú farbu ako jeho oči. Vysoké biele oblaky boli popretkávané striebristou slnečnou žiarou.

„Nemohli by sme tu mať prijímací salón?" zakričala naňho veselo a rozmachom ruky ukázala na rozkvitnuté stromy. „Neviem si predstaviť krajšie miesto. Je to tu ako stvorené pre prijímanie hostí."

Smutne sa na ňu usmial. V slnečnom svetle mala jeho pleť svieži bronzový odtieň a vietor sa pohrával s jeho hodvábnymi čiernymi vlasmi. Oblečený bol s rustikálnou jednoduchosťou - v kožených nohaviciach a v krátkom koženom kabátci. Okolo krku mal uviazanú vlnenú kockovanú šatku. Vysoké čižmy boli zafrkané od blata. Než podišiel k nej, stiahol si z rúk kožené rukavice.

„Tamto by sme mohli postaviť pohovky a kreslá," ukázala na rovinku pod stromami. „A stôl tamto. A na konáre by sme zavesili dve hojdačky. Tie by tu boli namiesto nudných stoličiek. Čo na to povieš?"

„Kde máš kabát?"

„Nie je mi zima. Som otužilá," bránila sa. Potom však úsmev na jej tvári pohasol, lebo si všimla, že má utrápené oči. „Čo sa deje, miláčik?" Tanečným krokom podišla k nemu a hladiac mu do očí, dotkla sa jeho ramien.

Strčil si rukavice do vreciek, chytil ju za ruky

a vybral jej z vlasov kvetinový lupienok. Hodil ho do vetra. Pozoroval, ako ho vietor odnáša a jeho pohľad sa zamyslene zatúlal do diaľky.

Miranda sa dotkla jeho hrude. „Damien, čo sa stalo?"

Zdvihol hlavu. Znovu sa vyhol jej pohladu a zahľadel sa na riek. „Bol tu MacHugh a Sutherland," povedal napokon odmeraným hlasom, ktorý nepočula už celé týždne.

„Zostanú na večeru? A potom ich vezmeme do krčmičky v Littlewicku."

„Odišli."

„Tak rýchlo?"

„Áno."

„Čo chceli?"

Nakoniec sa na ňu pozrel a oči mal plné hnevu a žiaľu. „Priniesli mi správy z Londýna."

Okamžite vytriezvela z jarného opojenia. „Zlé správy?"

Prikývol.

„O čo ide?"

„Napoleon utiekol z Elby," začal váhavo. „Pochoduje na Paríž. Wellington zhromažďuje armádu."

„Nie!" vykrikla prešaknuto a vytrhla sa mu z objatia. Pomaly pred ním ustupovala a z tváre jej zmizla všetka krv. „Nie, Damien! Nie!"

Peknou tvárou mu preletela mušivá úzkosť. „Musím ísť," dostal nakoniec zo seba. „Dobre vieš, že ma potrebujú."

„Aj ja ňu potrebujem!" Vietor niesol jej protestný výkrik ponad riek do polí. Pristúpil k nej s bolesťou v očiach. „Miranda..." „Nejdeš nikam, Damien! Zakazujem ti to!" Nepovedal nič. Vedela, že sa už rozhodol. V ústach jej od

strachu vyschlo a srdce jej tŕklo ako zbláznené. Jej úzkosť bola taká bolestná, že cítila závrat. „Damien, nemôžem ti dovoliť, aby si to urobil,” naliehala s predstieraným pokojom, hoci sa jej triasol hlas. „Nemôžem ňa stratiť. Chcelo to všetku tvoju silu a moju lásku, aby sa znova vystaviš násiliu a krviprelievaniu, môže sa to zopakovať. A tentoraz už možno nebudem schopná zachrániť ňa ani ja.”

„Je to moja povinnosť.”

„Ja som tvoja povinnosť! Som tvoja žena! Ty si môj manžel a potrebujem ňa doma!”

„Musíme s tou beštou nadobro skoncovať, Miranda. Bojoval som príliš tvrdo a obetoval som príliš veľa, aby som sa teraz neĕinne prizeral, ako si ten Korzičan znova sadá na francúzsky trón.”

„Prečo sa do toho miešaš? Tvoja vlasť nie je ohrozená.”

„To nie je také jednoduché, láska moja,” zašepkal. „Ak okamžite niečo nepodnikneme, aby sme ho zastavili, znovu získa moc a všetko sa začne od začiatku. Chceš, aby sa toho dožili naše deti?”

„Chcem, aby naše deti poznali svojho otca!” Zvrtla sa a rozbehla sa k rieke. Nedokázala ho už poúťovať. Plakala, slzy ju oslepovali. ĕupla si pri rákosí na brehu a hľadela do vody. Bola vyčakaná a cítila sa zradená. Opúšťa ju! Nič iné si neuvedomovala.

Damien neistými krokmi prešiel k nej. „Miranda, musíš

byť silná."

„A prečo?" Plakala. „Prečo musím byť silná, keď ma opúšťa manžel, za ktorého nie som vydatá ešte ani dva mesiace?"

„Ja ňa predsa neopúšťam," zašepkal bezmocne.

„Tak zostať doma." Otočila sa na kolenách k nemu, po líčach sa jej liali slzy. „Sľúb mi, že zostaneš, nech sa stane ňokoľvek. Tak si mi to pred oltárom sľuboval. Konečne sa z tých hrôz spamätávaš, Damien. Začali sme si budovať nový život. Čo naše deti? Naša rodina? Čo tvoje kone? To všetko pre teba nič neznamená?"

Preglgol. „Miranda, moji vojaci budú bezo mňa na bojisku stratení. Budú bojovať za bezpečnosť Anglicka a naše životy. Nemôžem ich opustiť."

„A čo ja?" nariekala. „Mňa môžeš opustiť?"

„Ty si silná," zašepkal prosebné. „Potrebujem, aby si bola silná a viem, že moja Miranda to dokáže."

Zmobilizovala svoju vnútornú silu, o ktorej rozprával a zámerne ju premenila na hnev. „Ak pôjdeš, nebudem už tvoja Miranda," vyštĕkla zlostne.

Zbledol. „Čo tým chceš povedať?"

„Ak ma opustíš kvôli tej špinavej vojne, nikdy ti to neodpustím. Nikdy."

„Čo to má znamenať?" Z jeho hlasu zaznievalo varovanie. „Nikdy nedovolím, aby si sa so mnou rozviedla."

„Netreba. Budem vdovou, skôr než uplynie rok od nášho sobáša." Odstrčila ho a na roztrasených nohách sa náhlila domov.

V nedeľu sa vrátili do svojho mestského domu v Londýne. Počas štvorhodinovej jazdy sa Miranda odmietala s ním rozprávať a nerozprávala sa s ním ani začiatkom nasledujúceho týždňa.

Po štyroch dňoch to Damien už nevydržal a rozkričal sa na ňu, aby sa spamätala. Ale jej jedinou odpoveďou bol ľadovo studený pohľad.

Keď to uvidel, pobral sa z domu, tresol za sebou dveŕmi a začal s ňou zaobchádzať ako pred svadbou. V noci si zamykala dvere, ktoré spájali ich susediace spálne, ale on sa ani nepokúsil ísť za ňou. Príčinou ich prvého manželského konfliktu sa tak stal Napoleon Bonaparte a jeho mocenské chůčky. Obidvaja boli rovnako tvrdohlaví a každý z nich bol presvedčený, že pravda je na jeho strane.

Vo štvrtok šestnásteho marca doručil špeciálny kuriér z ministerstva vojny Damienovi naliehavú výzvu, aby sa do tretieho apríla dostavil do Bruselu. Vedel, že taký rozkaz jedného dňa príde, a tak už predtým písomne informoval svojich dôstojníkov, roztrúsených po celej Británii, a začal im objednávať zásoby.

„Neopováž sa minúť ani libru z môjho dedičstva na to,

aby si vystrojil svoj regiment," upozorňovala ho napajedene.

„To už nie sú tvoje peniaze, žena moja, a ja ich miniem tak, ako uznám za vhodné," odsekol jej plný trpkosti, znovu tresol dveŕmi a šiel do klubu Guard's za svojimi druhmi.

Miranda sedela sama v salóne, z ktorého mala výhľad na ulicu, a poľúvala ticho v dome. Hrkotanie koŕov, ktoré z ťasu na ťas prešli po ulici, zneli v salóne, ktorý len nedávno zariadili, takmer ohlušujúco.

A keď odíde, bude to ešte horšie, premýšľala. Z toho ticha sa jedného dňa určite zblázni.

Nedokázala ho zniesť už ani chvíľku. Dala si na hlavu klobúkik, natiahla si rukavice, okolo pliec si pŕehodila kašmírový šál a išla sa poprechádzať po uliciach. Je síce pravda, že sa s Damienom nerozprávala, ale nedokázala naňho nemyslieť. Ako prežije jeho odchod?

Nájdem si milenca, rozhodla sa vzdorovito. Počas jeho neprítomností, sa budem zabávať tak odviazané, že aj jeho matka bude popri mne vyzerať ako mníška. Zaslúži si to...

Ale pomstychtivé myšlienky a predstavy ju ťoskoro prešli a s ovisnutými plecami kráčala popri čiernych kovových plotoch, postavených okolo mestských domov v ich susedstve, a bezmyšlienkovite sa ich dotýkala rukou. Nechce nikoho iného. Nikdy by nemohla chcieť niekoho

iného. Chce len Damiena. Prečo ju nemiluje natoľko, aby zostal doma? Lucien predsa neodchádza. Zostáva s Alice, tak prečo musí jeho dvojča odísť?

Keby bola tehotná ako Alice, možno by zostal aj on. Ale dobre vedela, že klame samu seba. Muž, za ktorého sa vydala, muž, ktorého ľúbi, nebol schopný otočiť sa chrbtom ku svojim vojakom a nevšímať si volanie vlasti. Zrazu nebola schopná hnevať sa naňho.

Je ťažké byť manželkou vojaka, ale musím to vydržať, pomyslela si. Zahanbila sa, že situáciu nezvládla a mala pocit, že nespoznáva samu seba. Vedela, že mu to sťažuje, ale robila to kvôli tomu, že bol pre ňu všetkým - jej najlepším priateľom, poručníkom, milencom a druhom. A teraz ju opúšťa, aby sa vydal v ústrety smrti. Vedela, že nemá v úmysle zradiť ju, no napriek tomu to pociťovala ako zradu.

Kráčala po ulici smutná a osamelá, hoci všade vôkol nej pulzoval rušný život. Blížiac sa vojna vyvolala veľké vzrušenie.

Celú hodinu sa bezcieľne túlala po uliciach, išla tam, kam ju nohy niesli. Keď zdvihla hlavu, uvedomila si, že dorazila pred Lucienov a Alicin dom na ulici Upper Brooke. Dlho na hľadala, potom sa zhlboka nadýchla a rozhodla sa, že sa musí prestať čutovať. Vystrela plecيا, zdvihla hlavu, vyšla po schodoch ku dverám a zaklopala.

Na jej prekvapenie jej otvoril Lucien, a nie jeho

majordómus.

„Lady Winterleyová! To je ale milá návšteva!" zvolal, prekvapene nadvihnúc obočie. „Len poď ďalej, Miranda."

Prijala jeho pozvanie a vošla do haly. Pôsobila nesústredeným a nepokojným dojomom.

„Kde máš kľúč?"

„Prišla som peši."

„Bez sluhu? Bez komornej?"

Vzdorovito naňho pozrela.

„Takže ste sa ešte neudobrili," skonštatoval, keď si všimol nešťastný výraz na jej tvári. Zatvoril za ňou dvere.

Uvidela v zrkadle svoju tvár. Už nebola chudobná, opustená sirota bez domova, ale elegantne oblečená grófka, ktorá má v spoločnosti vysoké postavenie a ktorá má voči svojmu manželovi povinnosti. A jej manžel má zasa povinnosti voči svojmu kráľovi.

Pozrela Lucienovi rovno do očí. „Potrebujem láskavosť," žiadala ho. „Poraď mi, čo si musím zobrať so sebou, keď pôjdem s ním."

Veselo sa rozosmial. „Ty si sa rozhodla nasledovať hlas bubnov?"

Nahnevane pohodila hlavou. „Ten darebák mi nedal na výber."

„Bravo, lady Winterleyová! Bravo, bella mia," zahundral a podišiel k nej, aby ju vystískal.

„Ešte stále sa naňho hnevám," priznala sa, vŕaŕná za jeho náklonnosť.

Usmial sa plný nehy. „Nieko naňho musí dávať pozor."

„Nič mu nepovedz," upozorňovala ho. Odtiahla sa od neho a pozrela mu do očí. „Nedovolil by mi to, keby sa to dozvedel."

Lucien jej stisol plecia. „Neboj sa, švagrinka. Viem udržať jazyk za zubami. A teraz sa zamyslime nad tým, čo všetko budeš potrebovať..."

Dni plynuli jeden za druhým v hektických prípravách, ale Miranda ani slovom nedala Damienovi znať, že sa rozhodla odísť s ním. Bála sa, že keby čo i len tušil, ako sa rozhodla, jednoznačne by jej to zakázal.

Medzitým si podľa Lucienových rád zhromažďovala vlastné zásoby potravín, dala si ušiť vhodnú garderóbu, nechala si vyhotoviť doklady. Dlhé hodiny trénovala v parku jazdu na koni, aby sa zdokonalila v jazdeckých zručnostiach, kvôli sebaobrane si kúpila dve pištole a najala si slúžku, ktorá už mala skúsenosti ako ošetrovatelka ranených a ktorá mala byť jej komornou. Napokon sa rozlúčila so všetkými ženami v rodine Knightovcov, ktoré hľadeli na jej rozhodnutie so zmiešanými pocitmi. Na jednej strane pociňovali voči nej bázeň a úctu, na druhej strane ich jej rozhodnutie desilo.

Svitol pondelok dvadsiateho siedmeho marca. Bol to deň, keď mal Damien odísť do prístavu Ramsgate, aby sa

cez Lamanšský prieliv preplavil do Ostendu.

Miranda vstala o pol štvrtej ráno, aby mala istotu, že bude včas pripravená na odchod. Bola príliš nervózna, aby sa dokázala naraňkovať. Keď si nechala pristaviť ešte pred úsvitom. Pri svetle lúčov dohliadala na sluhov, ktorí nosili do kôby jej batožinu.

Odrazu sa z ničoho nič ozval z domu Damienov krik. „Miranda! Dočerta s tou ženskou, kam sa zasa prepadla?" Nečakane sa objavil pred dverami domu. „Čo to má znamenať, Miranda!"

Zmeravela, keď počula jeho prekvapený výkrik, pomaly sa otočila a dodávala si odvahy, aby dokázala čeliť jeho hnevu. „Čo si želáte, pane?"

Vyzeral prekvapený, že ju už našiel hore a oblečenú. Podozrievavo pozrel na ňu. „Kam ideš?"

„Do toho čo ja nič nie je."

„Chcela si zdupkať, než sa zobudím?" obvinil ju a z jeho hlasu bolo cítiť bolesť.

„Naozaj si myslíš, že by som dokázala odísť bez rozlúčky?"

Nespúšťal z nej oči. „Čo to teda znamená?"

Zložila si ruky v bok a trošku zdvihla hlavu.

„Idem s tebou!" oznámila mu s plamenným pohľadom. Len nech sa jej to opováži zakázať!

Od prekvapenia zalapal po dychu. „So mnou?!"

„Áno, idem s tebou a ak máš v úmysle niečo namietať, tak ťa vopred upozorujem, že neustúpim.“ Otočila sa mu chrbtom a pokračovala v náhlivom usmerovaní sluhov.

Keď sa neozýval, rýchlo sa obzrela ponad plece. Stál vo dverách a vyzeral zdrvený. „Máš nejaký problém?“ spýtala sa povýšenecky.

„Nie.“

„Tak je všetko v poriadku.“

Ľosi si zašomral popod nos, pokrútil hlavou, akoby si nevedel utriediť myšlienky, a potom sa vrátil do domu.

Miranda nechápavo civela na zatvorené dvere. Šokovalo ju, že sa s ňou vôbec nehádal. Srdce jej však poskočilo, keď si uvedomila, že si presadila svoje. Hurá, zostane po jeho boku!

Prvú bitku vyhrala.

Z Londýna vyrazili hneď po východe slnka. Damien, Miranda, jej komorná a jeho komorník, jeden z jeho pobočníkov a dvaja paholkovia, ktorí klusali na jazdeckých koňoch - na Fancy a na mocnom hnedom valachovi, ktorého Damien kúpil v Newmarkete.

Róbert, Lucien a Alec ich vypravádzali až do Ramsgate. Bratia sa celou cestou medzi sebou podpichovali, len Damien a Miranda hádzali po sebe kradmé pohľady. Nevedela si predstaviť, čo si o jej rozhodnutí myslí a mala čo robiť, aby ukryla nervozitu.

Po niekoľkohodinovej ceste dorazili do prístavu, z ktorého neustále odchádzali lode prepravujúce vojakov cez kanál La Manche do Belgicka. Ponáhľali sa na mólo, aby sa nalodili na malú šalupu, ktorú objednal Damien. Kapitán ho odprevadil na palubu, aby sa na vlastné oči ubezpečil, že priestor na lodi je pre nich dosť veľký, Lo vyzerala bezpečná a posádka spoľahlivá, ale Miranda aj tak zbledla, keď sa manžel vrátil so správou, že cesta do Ostendu bude trvať celých dvadsaťštyri hodín. Kapitán chcel vyplávať o najskôr, pretože západný vietor bol priaznivý.

Kým Damien dozeral, ako prevádzajú kone po lodnom mostíku, Miranda zostávala na pevnej zemi a úzkostlivo držala švagra za rameno. Odkedy sa jej rodičia utopili, nebola na lodi a teraz ju desilo, na akú dlhú plavbu sa v mene lásky podujala.

Na rozlúčku sa vyobímala s jeho bratmi a Lucienou, svojho sprisahanca, objala nakoniec.

„Buďte statočná,“ šepol jej do ucha a pobožkal ju na čelo.

Prikývla a potom vykročila na mostík odovzdaným krokom odsúdenca na smrť. Snažila sa nepozerať na vodu, hoci počula, ako špliecha o mólo zarastené zelenými riasami. Ruky sa jej potili a srdce jej išlo vyskočiť z hrude. Žalúdok mala zovretý a na čele sa jej leskli kvapky potu. Okamžite sa pobrala do kajuty spolu s komornou, ale Damien zostal pri zábradlí a pozoroval, ako mu bratia a

Anglicko pomaly miznú z očí.

Keď prišiel do kabíny obloženej tikovým drevom, sedela skrútená do kľbka na posteli. Lož sa hojdala na vlnách, a musela sa rukou pridržať drevenej poličky. Stískala ju tak kľbovito, až jej obeleli hánky. Komorná sedela vedľa nej a v malej okrúhlejšej nádobke mala pripravenú vonnú sol. Uprela naňho oči plné zúfalstva.

V jej pohľade videl, že už dávno zabudla na všetok vzdor. Jej tvár mala zelenkastý nádych, ktorý svedčil o tom, že máorskú nemoc, ale on veľmi dobre vedel, že je chorá od strachu, nie z kolísavého pohybu lode. Istým krokom napriek pohojdávajúcej sa lodi prešiel po úzkej kabíne k nej a kývnutím hlavy prepustil slúžku. Než odišla, zobral si od nej vonnú sol. Sadol si na postel, posadil si ju na kolená a umlčal jej chabý protest.

Hoci sa cítila veľmi nepríjemne, pretože počas ostatných desiatich dní ich rozdeľovalo veľa výčitiek a nepochopenia, poddala sa jeho sile a úteche, ktorú jej núkal. Vinul si ju k hrudi, hladkal ju po vlasoch a po chrbte. Postupne sa upokojila.

„Bože, aké je to krásne, znova ňa držia v náručí,“ šepkal jej do ucha. Prestal sa s ňou maznať, zatvoril oči a oprel sa celom o jej hlavu. „Keď som sa dnes ráno pozrel do tvojej spálne a nebola si v posteli, bol som presvedčený, že si ma opustila.“

Bez slova naňho hľadela a pevne si s ním prepletla

prsty.

„Už nikdy sa nechcem s tebou hádať. Príliš to bolí." Zdvihol jej ruky, položil si ich na plecía a zovrel ju do náručia.

„Prepáč mi, že som sa ti vyhrážala."

„To je v poriadku."

„Nie, nie je."

„Miranda, ľúbim ňá a ty ľúbiš mňa. Tvoje pery môžu tvrdiť, že ma nenávidíš, ale ja ňá dobre poznám. Viem, že len tvoja láska ku mne ňá dokázala prinútiť vkročiť na túto loť."

Prikývla a do očí sa jej nahrnuli slzy. „Myslela som si, že by si mi to nedovolil, keby si sa to dozvedel."

„Máš pravdu," súhlasil. „A ešte vždy ňá môžem poslať domov, ak bude hroziť veľké nebezpečenstvo."

„Urobím všetko, čo povieš. Nezniesla som však predstavu, že by som mala zostať v Anglicku. Zbláznila by som sa tam bez teba, Damien. Lucien mi pomohol s prípravami."

„To som si domyslel," uškrnul sa.

„Ak sa ti niečo stane, ak budeš ranený, budem s tebou a budem sa o teba starať. A nech sa stane čokoľvek, nedovolím, aby si sa znova stratil v temnote."

Zobral jej tvár do dlaní a pobožkal ju s divokou, naliehavou túžbou, položiaca ju na úzku priľahu. „Potrebujem

„A," dychľal. „Príliš dlho si mi odopierala potešenie milovaľa.

„Damien, ja nemôžem. Bojím sa a je mi zle od žalúdka," zašepkala. Zatvorila však oči, lebo len ľo sa dotkol jej prsníkov, premohla túžba aj ju.

„Toto ti určite pomôže," lákal ju vzrušeným šepotom.

Zatajila dych, keď ju poboľkal na ucho a prebúdzal všetky jej zmysly. „To nesmieme, posádka nás bude poľuľ," namietla.

„Budeme potichuľky," nedal sa presvedľľ a pomaly jej zdvihol ruky nad hlavu. „Ak sa chceš pridaľ k môľmu regimentu, je najvyšší ľas, aby si pochopila, aké sú tvoje povinnosti," zavtipkoval.

„Si ty ale potvora jedna prešibaná!" zamrmľala a cíťila, že jej telo reaguje na jeho dráždivé dotyky.

„ľo myslíš, koľkokrát si to rozdáme, než pristaneme v Ostende?"

„Za dvadsaľštyri hodín?" vydýchľa, lebo jej siahol pod sukne, podmaľujúc si ju nehou.

Neodpovedal na jej otázku, pretože ju začľal nenásytné bozkávaľ. Źiadostivá nedoľkavosť, s ktorou sa jej dotýkal, vyvolala v nej priam horúľkovité vzrušenie a ovládaná túžbou zabúďala na strach i nevoľnosť. Vnímal ľa, že si s náhlivosťou rozopol ľierne nohavice a vzápätí vnikol do nej veľký a pulzujúci. Blízko pri jej uchu vzdychal od

rozkoše a ona sa pod ním zachvievala od blaha. Zmocnil sa jej drsne, presne tak, ako to mal rád, akoby sa chcel znova ubezpečiť, že mu patrí a že má na ňu nárok.

Vychutnávala jeho vášnivé bozky a bez výhrad sa mu oddávala. Keď sa blížili k vrcholu, dychiac a hľadajúc novú polohu, akoby sa im zdalo, že ich telá ešte vždy dostatočne nesplynuli, spadli z nich všetky zábrany. Miranda ovinula nohy okolo jeho štíhlych bokov a on si ju k sebe pritlačil a hrýzol jej ucho tak silno, že to hraničilo s bolesťou. Drsným, chrapľavým šepotom jej vyznával lásku.

Celým jej telom sa preliala vlna uvoľnenia, takého dokonalého a ohromujúceho, že si vôbec neuvedomovala, že sa z jej perí derú výkriky rozkoše, ktoré sa niesli až na hornú palubu a ponad pokojné vody kanála. V tej chvíli sa celý jej svet zúžil na oslepujúcu krúťavu vášne a v jej strede sa vynímal jej milovaný Damien. Ťaty tváre mal uvoľnené, oči privreté a hlavu zaklonenu dozadu. Jeho nádherné vzrušenie, horúce a pevné, pulzovalo v jej saténovej vlhkosti, až nakoniec klesol na ňu celkom vyčerpaný. Jeho svalnaté telo bolo zaliate potom a chvelo sa.

„Ach, Damien," zašepkala po niekoľkých minútach a v návale šťastia ho chytila za plecia. Aj jej pokožka sa leskla potom.

Ospalo sa usmial a spočinul hlavou na jej hrudi. „Myslím, že by sme sa mali hádať častejšie, drahá,"

zapriadol lenivo.

Keď na druhý deň šalupa priplávala do plytkej vody neďaleko od prístavu, uviazali kone na dlnánsky povraz, pustili ich do vody a nechali plávať na breh. Cestujúci nastúpili do člna, s ktorým potom dvaja veslári pristáli na brehu.

Damien zdvihol Mirandu do náručia a odniesol ju na pevnú zem, aby si nezamočila šaty, brodiac sa v piesku. Kamkoľvek človek pozrel, krajina bola rovná ako dlaň. A samotný prístav pripadal Mirande ako veľmi fádne a bezútešné miesto. Páchlo tam po koňoch, pretože vďaka pieskovým plážam bol prístav veľmi výhodným vyloďovacím miestom pre kavalériu.

Vyložili všetku svoju batožinu na niekoľko mulov, ktorých Damienov pomocník zaobstaral pre nich v meste, vysadli na kone a pobrali sa ďalej po kameňmi dláždenej ceste pozdĺž Lamanšského kanálu.

Pustá, vodou nasiaknutá krajina bola taká rovná, že videli veterné mlyny a kostolné veže mestečka, ktoré bolo vzdialené desať míľ. Keď sa do toho malebného pobrežného mestečka dostali, dali si v hoteli De Commerce skorú večeru. Majiteľ hotela im povedal, že do Ghentu im to bude trvať na koňoch sedem hodín. Práve tam sa utiahol kráľ Ľudovít XVIII., ktorý po Napoleonovom návrate utiekol z Paríža. Posilnení jedlom vyrazili na cestu.

Aj keď sa Mirande jej dobrodružný výlet nepáčil, mala

rados z toho, akej povesti sa teší jej manžel medzi vojakmi, pretože oddiely britskej pechoty mu prichystali veľkolepé privítanie a prevolávali na slávu.

Zastavil sa pri nich, aby ich pozdravil a dozvedel sa, že mnohí jeho priatelia sú už na mieste. Potom pokračovali v ceste cez mesto a ubytovali sa v elegantnom hoteli De Flandre. Večer sa zúčastnili na recepcii na počesť francúzskeho kráľa.

Miranda nebola nikdy predtým v prítomnosti členov kráľovskej rodiny, ale biedny, dnou trpiaci Ľudovít XVIII. vôbec nesplnil jej očakávania. Namáhavo dýchal, ťažko sa opieral o elegantnú palicu a pôsobil dojmom, že môže každú chvíľu utpieť srdcový infarkt.

Hoci bola vydatá už celé dva mesiace, ešte stále ju prekvapovalo, keď poňula, ako ich vznešený dvoran stojaci vedľa kráľa predstavuje ako grófkú a grófa Winterleyovcov.

Naozaj som grófká? pomyslela si znovu a musela zadržať smiech, keď si uvedomila, že len pred pár mesiacmi bola rebelantka v skromnej internátnej škole v Yardley!

Podlá etikety vystrúhala hlbokú poklonu. Vedľa nej sa ukláňal obéznemu kráľovi Damien. Potom sa pre nich audiencia skončila, kráľ sa im poľakoval a milostivo ich prepustil. Mohli sa pobrať pre a porozprávať sa s dôstojníkmi, ktorí pochádzali z urodzených šľachtických rodín a boli Damienovými priateľmi. Predstavoval jej

jedného za druhým a každý z nich ho vychválil za vynikajúci vkus.

Miranda žiarila pri ich galantných lichôtkach, ale ako klieš sa držala Damienovho ramena.

Po niekoľkých príjemných hodinách strávených na recepcii a ešte príjemnejšom milovaní v luxusnej hotelovej izbe zaspali konečne jeden druhému v náručí.

Zobudili sa neskoro dopoludnia, opäť sa stretli s dôstojníkmi a všetci spoločne sa vybrali do Bruselu, kde Wellington zhromažďoval svoju armádu.

V Bruseli ich ubytovali v prekrásnom gotickom hoteli De Vle, ktorý bol plný britských dôstojníkov. Vojaci sa dennodenne prepravovali cez kanál vo veľkých dopravných lodiach, prichádzali ich celé tisíce. Dôstojníci hľadali ubytovanie v meste, zatiaľ čo radoví vojaci táborili pod šírym nebom na predmestí. Boli medzi nimi drsní veteráni i mladí chlapci dychtívi ochutnať vojenskú slávu. Zatiaľ však nemohli robiť nič, len čakať, kedy sa začnú vojenské operácie.

Začal apríl, zo zeme sa tlačili kvety a krajina okolo Waterloo prekvitala. K armáde pribúdali civilisti a šľachtici zo všetkých krajín koalície. Hrnuli sa do mesta, aby sa zapojili do všeobecných radovánok, každý večer sa totiž organizovali večierky a bály a netancovalo sa takmer nič okrem lascívneho walsu. Po nociach sa ľudia promenádovali v parkoch a v divadlách sa hrali komédie.

Všetky hry však boli vo francúzštine, preto ich Miranda nenavštevovala, keďže nerozumela po francúzsky. Spolu s Damienom odmietli takmer toľko pozvaní, ako prijali. Snažili sa tráviť spolu čo najviac času a všetku pozornosť sústredili na seba.

Hoci atmosféra v meste bola dosť uvoľnená, pod povrchom pulzoval šíriaci sa nepokoj. Prinajmenšom muži veľmi dobre vedeli, čo ich čaká a že mnohí z nich zomrú. Damien to vedel tiež. Aj Miranda musela na to neustále myslieť. Práve preto im bola vzácna každá chvíľa, ktorú mohli stráviť spolu.

Až doposiaľ boli povinnosti jej milovaného plukovníka veľmi ťažké. Kým cvičil vojakov v tábore asi dve míle južne od mesta, snažila sa niečím zamestnať, aby unikla pred zhrýzajúcou úzkosťou. Bála sa, čo sa stane, keď Napoleon sformuje armádu a vyrazí do boja.

Chodievala do katedrály s priateľkami, ktoré si našla medzi manželkami dôstojníkov, alebo nakupovala bruselské šipky, ktoré posielala do Londýna svojim novým príbuzným. Často dostávala listy od Alice, Bely, Lizzie a Jacindy, takže bola dokonale informovaná o tom, čo sa deje doma.

Dozvedela sa, že koncom apríla predstavili Jacindu na kráľovskom dvore, a tak sa oficiálne zaplenila do smotánky. V liste sa rozplývala nad prepychovými šatami, ktoré mala na sebe, keď predstúpila pred princa regenta a kráľovnu a opisovala ich do najmenších podrobností. Vyjadrila však

trpkú lútosť nad tým, že chystaná vojna poznačila spoločenskú sezónu, po ktorej odmalička tak veľmi túžila. V Londýne vraj jednoducho nie sú žiadni zaujímaví muži. Môže len dúfať, že nasledujúci rok to bude lepšie. Aj ona chcela odísť do Bruselu, kam už odišiel každý schopný mládenec, ale bratia jej v tom zabránili.

Alice jej poslala zoznam chlapčenských a dievčenských mien, ktoré podľá nej a Luciena pripadajú do úvahy pre dieťa, ktoré sa im malo narodiť v septembri.

Jedenásteho mája oslávila Miranda dvadsiate narodeniny. A Napoleona ešte stále nikde nebolo. Ťkanie im všetkým drásalo nervy. Nechápala, ako to dokázali vydržať oddiely táboriace na lúkách. Z času na čas ich boli spolu s Damienom navštíviť, a vtedy sa snažila správať veselo, aby vojakom trochu pozdvihla náladu.

Koncom mája prišla správa, že Bel porodila zdravého chlapčeka. Aj matka, aj dieťa prekvitali zdravím a vojvoda bol na oboch veľmi hrdý. Po otcovi ho pomenovali Róbert William a dostal titul grófa z Morley.

Keď sa máj vystriedal s júnom, Miranda nesmierne trpela v dôsledku horúčav a vysokej vlhkosti vzduchu nevoňnosťami. Nezahováralo sa jej ani jedlo na štedro prestretých stoloch, ktoré ponúkali v hoteli. Trvalo to už vyše dvoch týždňov. Nesnážovala sa manželovi, ale jedného dňa, keď odišiel k cvičiacim oddielom, poslala po lekára. Ctihodný pán doktor jej zvestoval ohromujúcu

novinku: nie je chorá, ale tehotná.

Z neznámeho dôvodu ju tá správa šokovala, hoci s tým musela počítať, keď Damienov apetit bol neukojiteľný. Vyčkávala na vhodnú chvíľu, aby mu oznámila tú ohromujúcu novinu, lenže na druhý den, dorazil do Bruselu pruský posol a ponáhľal sa rovno do Wellingtonovho hlavného stanu.

Krátko na to sa mestom ako oheň rozšírila správa, že Napoleon napadol pruské jednotky vzdialené len na pol dňa jazdy na juh.

Tak blízko? prešakla sa. Uvedomila si, že manžel je so svojimi oddielmi neďaleko bojiska. Keď sa zdesená pretláčala pomedzi dav vo vestibule hotela, dôstojníci, ktorých poznala, sa ju pokúšali upokojiť. Vraj to nič nie je, len nejaká prestrelka medzi prieskumnými oddielmi. Aj napriek tomu však Wellington vydal rozkaz, aby sa armáda pripravila na pochod. Od strachu bola celá bez seba a nevedela sa dočkať, kedy sa Damien objaví.

Keď konečne prišiel, bol už večer a vonku lialo ako z krhly. Vyčkávala ho vo vestibule hotela. Hneď za ním sa objavili MacHugh a Sutherland. Všetci boli zafrkaní od blata a z vojenských pákovov sa im lial dážď. Vyskočila na rovné nohy a bez ohľadu na počasie utekala von. Dobešla k nemu, skôr než stihol zastaviť koňa. Pozrela najprv na tých dvoch. MacHugh vyzeral ako vždy pokojne, ale Sutherland bol otrasený. Damien zoskočil z koňa a vykročil

k nej. Hodila sa mu do náručia.

„Si v poriadku? Tak som sa o teba bála! Bol si pri tom?"

Neodpovedal jej, len ju chvíľu pevne objímal. Ušpinila sa od jeho mokrého, zablateného odevu, ale jej j to bolo jedno. Pokožku mal teplú a jeho bozk chutil i po daždi. „Videli sme Prusov utekať. Napoleon ich rozdrtil. Najlepšie bude, ak ti hneď teraz poviem, že nás čaká veľká bitka. Nemôžem tu zostať."

„Nemôžeš sa aspoň navečerať?"

Zamietol jej návrh mávnutím ruky. „Nemám čas."

Jeho náhlenie ju vyčakalo ešte viac. „Máš všetko, čo potrebuješ?"

Konečne sa usmial. „Takmer," odvetil veľavravne a sklonil sa, aby si ukradol ešte jeden bozk. „Vráť sa i do hotela. Už musím ísť."

„Ale prečo? Wellington je na plese u Richmondovcov. Iste to nie je až také vážne."

„Musel sa tam ukázať, láska, moja," vysvetľoval jej, kým ju odprevádzal do hotela. „Keby odišiel, v meste by vypukla panika. Civilisti by sa pustili na útek, a to by demoralizovalo aj armádu. Je to len taktika. Čoskoro príde za nami na front. Môj pluk musí byť pripravený, kým tam Wellington dorazí. Neviem, ako dlho to bude trvať, ale budem sa snažiť urobiť všetko, čo bude v mojich silách,

aby som ňa informoval o tom, kde som. Možno budeš musieŤ odísŤ do Antverp. Dám ti vedieŤ."

Odrazu mala oŤi plné sŤz. Toto bola chvíŤa, ktorej sa tak desila celé týždne od zaŤiatku apríla - chvíŤa, keŤ sa budú musieŤ rozlúŤiŤ. Nemohla uveriŤ, že k tomu naozaj dôjde. Pevne ho objala.

Znova ju zovrel do náruŤia. „NeplaŤ. Prosím ňa, neplaŤ."

Vedela, že musí byŤ silná. Viac než inokedy. Mala pocit, že od strachu a ťiaŤu môže každú chvíŤu omdlieŤ, alebo zaŤaŤ hystericky vrieskaŤ. Cítila sa však slabá. Napokon sa pozbierala a dodala si odvahy. Siahla aŤ na dno svojich síl, aby dokázala, že je hodna manŤela v takom významnom postavení. Preglgla, odtiahla sa od neho a zdvihla hlavu, aby mu videla do oŤí.

Tvár mal meravú, oŤi nepokojné. TieŤ ho trápilo, že musí odísŤ.

„Ťúbim ňa," zašepkala. „Obidvaja ňa Ťúbime.." KeŤ to vyslovila, chytila ho neŤne za ruku a priloŤila si ju na brucho.

Prekvapene zaŤmurkal, akoby si nebol istý, Ťi si jej slová vysvetlil správne: „Chceš povedaŤ, že...?"

Podarilo sa jej vykúŤliŤ úsmev a mlŤky prikývla.

„Si si istá?" vydýchol.

„Uhm."

„Kedy?"

„V marci."

„Bože môj!" šepkal omámené. Pritúlil si ju k sebe a mlčky ju držal v objatí. Cítila, ako sa chveje, ako ho tá správa rozrušila, hoci ani okom nemihol, keď sa dozvedel, že čoskoro dôjde k bitke. Pobožkal ju s vášnivou, vreľou oddanosťou, potom sa od nej odtiahol a s nezlomným odhodlaním sa jej zahŕadel do očí. „Vrátim sa," slúbil jej vášnivo.

„Ak Boh dá," šepla potichu.

„Určite sa vrátim."

Nahlas zaúpala, keď sa od nej odtrhol a náhlivými krokmi zamieril ku koňovi. Pozorovala ho, ako sa vyšvihol do sedla. Z každého jeho pohybu sálalo nové odhodlanie a vôňa prežitia. Keď sa posledný raz obzrel, aby jej poslal vzdušný bozk, v sivých očiach mu poskakovali oslepujúce odlesky, akoby sa mu v nich odrážali striedajúce sa depele dýk. Potom prudko otočil koňa a odcválal spolu s pobočníkmi, aby zasadil smrteľnú ranu francúzskemu dobyvateľovi.

Ešte dlho po tom, ako ho stratila z očí, stála Miranda na mieste, kde ju zanechal, a vzlykala. Po nekonečných minútach prišla po ňu komorná a odvieďla ju do hotela.

Z oblohy sa lialo ako z krhly, akoby sa nebo otvorilo dokorán plačúcemu vesmíru.

Neskoro v noci sa Miranda dozvedela, že od generála von Bluchera prišla ďalšia depeša. Wellingtonovi ju doručili

priamo na ples. Nech už bol jej obsah akýkoľvek, jej dôsledkom bol bleskový odchod všetkých dôstojníkov i samotného veliteľa.

Na úsvite už celá armáda pochodovala na juh. Damien so svojím plukom mal pred nimi len nepatrný náskok. Mnohí civilisti opúšťali Brusel a utekali do Antverp, ale Damien ni v tom zmysle Mirande neprikázal a ona sama nemala chuť vzdialiť sa od neho ani o jedinu míľu navyše, aj keď to mohlo byť nebezpečné. Winterleyovci neutekajú, odpovedala na návrh komornej.

Do rána dážď ustal, ale po celý deň bolo zamračené. Ťažké mrať na sivej oblohe neveštili nič dobré. Z okna izby na hornom poschodí sledovala modrosivý dym, ktorý sa zdvíhal v diaľke nad bojiskom. Keď sa však pri neustávajúcich výbuchoch delostrelectva s cinkotom začali otriasať sklá na oknách, nedokázala sa dlhšie neinne pozerať a náhlivo sa pobrala na stretnutie manželiek dôstojníkov, ktoré organizovali ošetrovanie ranených po prevoze do mesta. Miranda bola rada, že sa má čím zamestnať. Z ich nervózneho trkotania zistila, že všetky sú presvedčené o tom, že láska ochráni ich manželov pred zranením. Ona si to však nemyslela. Veď už v útlom detstve videla, ako sa utopili jej rodičia, a pochopila, že ani jej láska nebola dostatočne silná na to, aby udržala ňu na hladine.

Preto si nerobila ilúzie, že jej láska ochráni milovaného

Damiena pred smrťou. Modlila sa, aby ho uvidela živého.

V sobotu večer jej kuriér priniesol od neho správu a ona plakala plná vŕaňosti, že žije. Znova a znova bozkávala papier, ktorý popísala jeho ruka. S nadšením jej zvestoval, že bojoval so samotným generálom Neyom pri Quatre Bras a že Francúzi prehrali, ale zároveň z neho vyplývalo, že ešte ani zďaleka nie je dobojované. V tú noc nespala dlhšie než hodinu a modlila sa viac než za celých dvadsať rokov svojho života.

Prosím ta, Pane, daj, aby moje dieťa poznalo svojho otca. Nedovoľ, aby vyrastalo ako sirota a zakúsilo v živote to, čo som musela znášať ja!

Potom svitla nedľa osemnásteho júna.

Miranda sa vybrala na bohoslužby do katedrály, kde sa im kňaz pokúšal vliať odvahy, hoci krásne chrámové okná s pestrofarebnými vitrážami sa triasli tak, akoby sa cez ne pokúšal dostať do kostola samotný diabol.

Komorná sa tvárila pokojne ako egyptská sfinga, ale Miranda bola od obáv nervózna a celá roztrasená.

Navečer ich dostihla správa o zdrvujúcej porážke Francúzov na bojisku pri Waterloo.

Bitka však stále pokračovala.

Potom začali privážať ranených. Miranda sa ponáhľala von, aby zistila, či nepotrebujú jej pomoc a aby sa dozvedela najnovšie informácie. O Damienovom pluku však

nikto nič nevedel.

„Kavaléria sa už poriadne zapotila," zvestoval jej muž s obviazanou tvárou, ktorý utrpel ranu od sabľe. „Ak von Blucher nepošle posily o najsťôr, možno budeme musieť ujsť do Antverp."

Zápálisto sa vrhla na pomoc zakrvaveným vojakom so seňnými i strelnými zraneniami, ktorých neustále privádzali do mesta na vozoch. Domovy bohatých sa premenili na nemocnice. Trávila s ranenými celé dni. Podávala im vodu a s profesionalitou ošetrovateľky obväzovala ich rany a vychvalovala ich za statočnosť, aby trochu zmiernila ich bolesť, kým čakali na chirurga.

Roztrasená od strachu a lepkavá od potu i krvi ignorovala svoje vyčerpanie a zo všetkých síl sa snažila potlačiť myšlienky na Damiena, ktoré ju privádzali do zúfalstva.

Keď noc pokročila, dozvedela sa, že manželov pluk sa mimoriadne statočne postavil na odpor elitným jednotkám Napoleona. Na sklonku dňa ich odrazil, ale obeť na životoch boli početné. Zo sekundy na sekundu sa stupovala jej panika, ale znova a znova sa jej darilo potláčať ju.

Po meste kolovali zoznamy padlých vojakov, ale nedokázala sa prinútiť, aby si ich prečítala. Videla, ako sa jej priateľky jedna po druhej rútili, keď im priniesli správu o smrti manžela, alebo o jeho zranení, ktoré bolo natoľko

vážne, že ho nemohli previezť do mesta a museli ho ošetriť v mestečku Waterloo.

Miranda si dodávala odvahy, aby dokázala uniesť hroziacu Jóbovu zvesť, ktorá sa jej v týchto okamihoch zdala už neodvratiteľná. Aspoň mi zostane jeho dieťa, utešovala sa v duchu. Budem žiť iba preň.

Dokonca ňou nepohla ani správa o Wellingtonovom víťazstve. Ani zvesť o zajatí Napoleona neznamenalala pre ňu vôbec nič, pretože ešte stále nevedela, kde je Damien.

Do mesta neprestávali prúdiť vozy so zranenými. Mladý kavalierista, ktorého napájala vodou, ju prosil, aby zostala s ním, kým neumrie. Jeho koňa zabili priamo pod ním a ostatní jazdci ho potom udupali a domliaždili mu nohy. Nakoniec mu francúzsky vojak kopijou prebodol pľúca, aby skoncoval s jeho utrpením.

Miranda vlhkou handričkou láskyplne utierala mladíkovo čelo a chlácholila ho, až kým nestratil vedomie. Takmer si ani neuvedomovala, že sa rozplakala nad vlastnou bezmocnosťou. Nemohla ho zachrániť, ale ani skrátiť jeho utrpenie. Zomrel jej priamo pred očami. A vtedy zažula za sebou nežný, hlboký, zjavne vyčerpaný bas.

„Madam!“

Zmeravela a srdce jej prestalo biť. Bez dychu vyskočila na rovné nohy a otočila sa.

„Damien?!“

Tvár mal pokrytú čiernym prachom a krvou a oči pohasnuté. Na líci mal síce ranu a uniformu roztrhanú na franforce, ale bol živý! Keď roztvoril náručie, rozbehla sa s výkrikom k nemu a vrhla sa mu okolo krku. Pevne ju zovrel okolo pása. Cítila, ako sa jeho telo chveje únavou po deväťhodinovej bitke. Hneď ako sa skončila, pobral sa za ňou do Bruselu.

„Konečne sa to peklo skončilo," zadúšal sa šťastím a hladkal ju po vlasoch. „Naozaj sa to skončilo."

„Ľúbim ňu, ľúbim ňu," opakovala znova a znova, nadvihnúc sa na špičky, aby mohla vybozkávať jeho dokaličenú, skrvavenú tvár.

Zvierajúc ju okolo pása, zatvoril oči a oprel sa celom o jej hruď. „Sutherland zahynul. Vedením zvyškov plukov som poveril MacHugha. Nepáčilo sa mu, keď ma videl odchádzať, ale vysvetlil som mu, že som ti dal slovo." Pľemožený dojatím si schoval tvár v jej vlasoch. „Miranda, chcem ísť domov."

Bozkávala ho, kam doľahla a po lícach jej ako dážď stekali slzy. Hlavou jej vírili modlitby vŕaky. „Samozrejme, láska moja. Poď so mnou." Uchopiac ho okolo pása, ovinula si jeho ruku okolo pliec, aby sa o ňu mohol opierať. Potom ako na povel pevným krokom vykročili v ústrety hviezdnej noci i svetlejšej budúcnosti.

Epilóg

Marec, 1816

Hlasný výkrik zaznel z horného okna vynoveného bieleho kaštieľa Winterhaven. Ženský hlas bol vysoký a vďaka neuveriteľne silným púcam jeho majiteľky sa výkrik niesol v jarnom vánku ponad zelené polia, ponad poopravované strechy neďalekej dedinky až k novej ohrade, kde postával mimoriadne nervózny lord Winterley. V ústach mu už celkom vyschlo. Bratia boli s ním a tvárili sa vyrovnané a pokojne ako svätaznalí muži, ktorí už majú podobnú skúšku za sebou. Kým sa on mučil hrôzou a nádejou a obavami, Róbert a Lucien celkom pokojne pozorovali žriebá bätka, ktoré šantili pomedzi pasúce sa kobyly a rozprávali sa o tom, aký skvelý chov Damien založil.

„Winterley, ty darebák!“ ozval sa ženský krik znova. „Za toto ti vykrútim krk!“

Upieral oči na opravený kaštieľ, ale po chvíli sa plný úzkosti obrátil na bratov. „Nemal by som ísť k nej.“

„To by som ti neradil,“ mudroval Róbert, ktorý sa ohromne zabával na bratovom zmätku. „Odvahu, bratček.“

Lucien ho potľapkal po pleci. „Radím ti, nechaj to na doktora.“

Damien si prešiel rukou po vlasoch teplých od slnka a bezmocne hŕadel na dom. Nevedel vydržať na mieste, ale dnu ísť sa bál. Bitka pri Waterloo nebola ničím v porovnaní s Mirandiným pôrodom. Ich dieťa sa na svet veľmi neponáhľalo a nebolo pochybností o tom, že bude poriadne urastené, pretože bruško jej narástlo do takých rozmerov, že sa so smiechom vychvaľovala, že je tuňnejšia ako kráľ ľudovít.

Práve v tej chvíli dobehol k nim štvorročný Harry spolu so svojou elegantnou mladúčkou tetou Jacindou. Tá mala plnú hlavu priprav na svoju druhú spoločenskú sezónu, ktorá sa mala začať po Veľkonočných sviatkoch o mesiac. Lizzie a Alec kráľali za nimi oveľa pomalšie. Všetci prišli, aby spolu s Damienom prežili muŕivé hodiny, počas ktorých príde na svet jeho prvorodené dieťa.

Harry sa vyškriabal na ohradu a vystieral malú rúčku, aby prilákal k sebe niektoré žriebä. Bolo to však márne. Lucien zložil chlapča z ohrady, vyložil si ho na plecia a pristúpil k Alice, ktorá mala na rukách ich šesťmesačnú dcérku Phillipu. Len čo Phillipa zbadala otca, začala vzrušene výskať a nahovárať k nemu rúčky.

Róbert sa s milujúcim pohľadom v očiach otočil k Bel, ktorá sa tiež pridala k nim, vzal malého Morleyho z jej náručia a začal mu ukazovať koníky. Malý nasledovník starého rodu mal na tvári zvedavý výraz, vďaka ktorému vyzeral na svoj vek nezvykle vyspelo.

Damien zbožľoval neter i synovcov a už sa nevedel dočkať, kedy bude držať v náručí svoje vlastné dieťa.

„Myslíte, že to už bude čoskoro?“ vypytoval sa Bel a Alice plný zúfalstva.

Bel sa povzbudzujúco usmiala a upokojovala ho: „Čoskoro.“

„Netráp sa,“ pridala sa k nej Alice. „Určite bude v poriadku.“

„Nikdy mi to neodpustíš.“

„Ale odpustíš,“ odporoval mu Lucien a sklonil sa, aby pobožkal dcérku na jemné vlásy. Dieťa ho chytilo za nos a Lucien sa rozosmial.

„Pane!“

Damien sa prudko otočil a uvidel majordóma, ktorý utekal po trávniku k nim.

„Doktor povedal, že už môžete prísť!“

Ženy vzrušene vykrikli a Damien sa prudko rozbehol k domu. Na schodoch však ostal stáť ako skamenený, lebo zvnútra sa ozýval plač. Vzápätí sa však rozbehol ešte rýchlejšie a doletel do spálne ako zmyslov zbavený. Lekár mu kývol hlavou a vystúpil sa mu z cesty s významným pohľadom v očiach.

„Miranda!“

Otočila hlavu na vankúši, pozrela naňho unaveným pohľadom a potom k nemu natiahla ruku. Tvár mala bledú

a zaliatu potom a pramienky tmavých vlasov sa jej lepili na pokožku.

Keď sa k nej približoval, hŕadiac na malý uzlíček, ktorý si pridržala na hrudi, srdce mu búšilo hlasnejšie ako Wellingtonova kanonáda. Pozrela na dieťa, potom na neho a usmiala sa úsmevom plným lásky.

Kráčal k nej pomaly, chytil ju za ruku a kľakol si vedľa postele. Nespúšťal oči z nej a z dieťaťa.

„Je to chlapec," zašepkala.

Nedokázal prehovoriť. Nemohol uveriť, že je to skutočnosť a nie len nádherný sen. Keď sa pozrel na syna, vŕkli mu do očí slzy. Mal červenú tvárku, privreté oči a na hlavičke chumáč čiernych vlások.

Damien sa začal potichu smiať. Nemohol uveriť svojmu šťastiu. Placho sa dotkol prstekom dieťaťa.

Miranda sa naňho rozochvené usmievala a oči mala plné slz. „Nie je náš syn to najkrajšie, čo si vo svojom živote videl?" vydýchla.

„Áno." S pocitom posvätnej úcty sa k nej sklonil a vtlačil jej na lepkavé čelo vrúcny bozk. „Ja... nemôžem tomu uveriť. Ako sa cítiš?*" zašepkal a hladil ju po vlasoch.

Pokojne prikývla. „Je mi dobre. Povedz Bel a Alice, aby sa prišli pozrieť na malého a -" Odrazu sa zhľadla a zvrátila čelo.

Damien zbledol, keď videl, že celkom obelela.

„Ach, nie!“ vykrikla. „Choď po doktora!“

„Čo sa deje?“ preškol sa.

Neveriacky hľadela na neho. „Myslím... myslím, že je tam ešte jedno! Nie div, že som bola taká tučná! Damien, budeme mať dvojčatá!“

Vyskočil na rovné nohy. „Žartuješ?“ zašepkal.

Záchvat bolesti ho však presvedčil o tom, že nejde o žart. Rozbehol sa za doktorom, ale sa už hrmul dnu a vyhrabával si rukávy, aby priviedol na svet aj ich druhorodené dieťa. Vzal chlapčeka od matky, podal ho Damienovi do náručia a náhlivo ho vystrčil za dvere.

„Pokajte!“ protestoval Damien. „Neviem, ako mám držať dieťa!“

„Milý plukovník, splodili ste dvojčatá,“ nezdržal sa doktor podpichnutia, „takže sa to budete musieť rýchlo naučiť.“ Potom mu zabuchol dvere rovno pred nosom.

Damien sa zmätene pozrel na drobného synčeka v náručí a snažil sa ho držať čo najnežnejšie.

„Nedá sa nič robiť, drobček môj,“ zašepkal, „budeme musieť počkať, kým sa narodí tvoj brátek a potom nám mama povie, čo máme robiť.“ Sadol si do kresla. Ani na sekundu nedokázal odtrhnúť od dieťaťa oči.

Keď sa steny začali po druhý raz otriasať novorodeneckým plačom, doktor vystrčil hlavu z dverí.

„Ďalší chlapec," oznámil a znova zatvoril dvere.

„Ja som to vedel," povedal si Damien sám pre seba, potom zatvoril oči, oprel hlavu o kreslo a začal sa smiať. Smial sa dlho a spokojne, ďakujúc nebesiam za vykúpenie.